ΕΣΤΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—Ἔτος ΙΖ.—Ἀριθμὸς 6978 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΔ. ΚΥΡΟΥ | Ἑσπέρα Τρίτης 9 Ἰουλίου 1913

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΔΟΛΙΟΓΗΣ

Ἡ Βουλγαρία, ἀποδεχθεῖσα τὴν πρότασιν τῶν νικητῶν, διώρισε νὴ δὴ καὶ ἀπέστειλεν εἰς Νύσσαν τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι θ' ἀκούσουν καὶ θὰ συζητήσουν μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νικητῶν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης. Αὐτὸν τοὐλάχιστον τὸν σκοπὸν πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἔχει ἡ ἀποστολὴ τῶν Βουλγάρων ἀντιπροσώπων εἰς τὴν Νύσσαν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐλέχθη, ὑποστηριζόμενον μάλιστα καὶ ἐκ πληροφοριῶν ἀξιοπίστων, ὅτι ἄλλος εἶνε ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῆς Βουλγαρίας οὕτω πολιτευθείσης: νὰ ἐπιτύχη πρώτιστα ἀνακωχὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Προστίθεται μάλιστα ὅτι καὶ ἡ Μεγάλη Προστάτις τῆς Βουλγαρίας δι ετύπωσε τὴν ἐδιάνα ξίωσιν· τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς λογικῆς νὰ δεχθῶμεν ὡς ἀκριβές. Ἡ Βουλγαρία ἐσυνήθισε νὰ ζητῇ πάντοτε τὰ πάντα. Δὲν θέλομεν ὅμως νὰ δεχθῶμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅτι Μεγάλη Δύναμις, γνωρίσασα εἴπερ τις καὶ ἄλλος, καὶ οὐχὶ μίαν φορὰν μόνον, τὴν Βουλγαρικὴν δολιότητα, καὶ ἐφαντάσθη ἁπλῶς ὅτι οἱ ποικιλοτρόπως ἀπὸ ὀκταμήνου ἤδη ὑφιστάμενοι πᾶσαν ἔκφανσιν τῆς Βουλγαρικῆς κακοηθείας, τοῦ Βουλγαρικοῦ ψεύδους καὶ τῆς Βουλγαρικῆς δολιότητος, θὰ ἦτο δυνατόν, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἔχουν τὴν πτέρναν των ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοιούτου ἐχθροῦ, νὰ τὴν ἀποσύρουν καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀνακωχήν.

✳

Νὰ δώσῃ ἀνακωχὴν ἡ Σερβία εἰς τὴν Βουλγαρίαν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ συνετέλεσε κατὰ ὀγδοήκοντα τοῖς ἑκατὸν εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἐκινδύνευσε νὰ ἴδῃ κατόπιν τὸν γενναῖον στρατόν της, τὸν στρατὸν ὁ ὁποῖος ἔχυσε τὸ αἷμά του διὰ τὴν κατὰ πλάσμα Βουλγαρικὴν ἐκείνην νίκην, αἰχμάλωτον τῶν Βουλγάρων· ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ πάρῃ ὀπίσω τὰ τοπομαχικά της, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἠλώθη ἡ Ἀδριανούπολις, διότι οἱ Βούλγαροι τὰ κατέσχον ὡς λείαν πολέμου!!

Νὰ δώσῃ ἡ Ἑλλὰς ἀνακωχὴν εἰς τὴν Βουλγαρίαν πρὶν ἢ ἡ τελευταία ὑπογράψῃ τοὺς ὅρους τῶν νικητῶν!!! Ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία, μαχομένη καὶ κατατροπώνουσα τὸν Τοῦρκον ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκινδύνευσε νὰ ἴδῃ τὸν τίμιον καὶ εἰλικρινῆ σύμμαχον καταλαμβάνοντα πρῶτον τὴν Θεσσαλονίκην μετὰ ἀγῶνα παρασπόνδου δρόμου, δρόμου δὲ ἄνευ ἀντιστάσεως· καὶ ὅταν τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἀπέτυχε καὶ τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον τροπαιοῦχα εἰς τὴν Μακεδονικὴν πρωτεύουσαν, ἐκινδύνευσε πάλιν νὰ τὴν ἴδῃ συγκυρίαρχον διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἐπισταθμίας!!!

Νὰ δώσῃ εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἀνακωχὴν ἡ Ἑλλὰς, ἡ ὁποία δὲν ἔμεινε καὶ μετὰ ταῦτα καμμία δολιότης, παντὸς εἴδους, ποῦ νὰ μὴ ὑπέστη ἀπὸ τὴν παράσπονδον σύμμαχον· ἡ ὁποία ἐκινδύνευσε προχθὲς ἀκόμη νὰ ἴδῃ τὸν Βουλγαρικὸν στρατὸν εἰσελαύνοντα καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ὡς ἐχθρὸν ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ συμμαχίας!!!

✳

Δὲν ἠξεύρομεν, οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθωμεν, πῶς σκέπτονται ἄλλοι ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ δηλωθῇ ἐντεῦθεν ἅπαξ ἔτι, διὰ πολλοστὴν φορὰν, εἶνε ὅτι πάντες οἱ Ἕλληνες ἀνεξαιρέτως, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν ὑπευθύνων Συμβούλων του μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου, ἔχουν μίαν γνώμην καὶ μίαν ἀπόφασιν: Νὰ φέρουν μετὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν Σέρβων τὸν ἐναντίον τῆς Βουλγαρίας πόλεμον εἰς τέρμα, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σταματήσουν τὰς στρατιωτικάς των ἐπιχειρήσεις, καὶ νὰ ἐπιβάλουν τοὺς ὅρους των ἐντὸς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Σόφιας, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Βούλγαροι πολιτικοὶ δὲν ἀντιληφθοῦν ὅτι στοιχειῶδες συμφέρον ἔχουν νὰ συγκατατεθοῦν εἰς ἐλαφροτέρους ὅρους ταχύτερον.

Ὑπῆρξε τόσον πολὺ μέχρι σήμερον ἡ Βουλγαρικὴ πολιτικὴ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων συνώνυμος τῆς παρασπονδίας καὶ τῆς δολιότητος, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχῃ πέραν τῆς Σόφιας λογικὸς ἄνθρωπος δυναμενος νὰ δεχθῇ ὅτι χωρεῖ καὶ διὰ τοὺς Βουλγάρους ἐμπιστοσύνη καὶ καλὴ πίστις.

✳

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους θέλομεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ Βούλγαροι ἀντιπρόσωποι θὰ ἔχουν ὁδηγίας νὰ συζητήσουν εἰς τὴν Νύσσαν καὶ νὰ ὑπογράψουν τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης· διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ὅλη αὐτὴ ἡ συγκέντρωσις ἡ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων προκληθεῖσα, εἶνε προωρισμένη νὰ μείνῃ ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἀποτελέσματος.

ΠΕΝΝΙΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Εἰς τὸ βόρειον τμῆμα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἐπικρατεῖ εἰς τὰ σχολεῖα τὸ σύστημα τῆς «ἐναλλασσομένης ἐργασίας», τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύεται εὐεργετικώτατον εἰς τοὺς μαθητάς.

— Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο (half-time schools), ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν (ἢ μαθητριῶν) κατανέμεται εἰς διάφορα τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων περνᾷ διαδοχικῶς μίαν ἑβδομάδα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τὴν ἑπομένην εἰς πρακτικὴν ἐργασίαν.

— Οὕτω καθ' ἣν ἑβδομάδα ἓν τμῆμα ἐργάζεται, τὰ ἄλλα σπουδάζουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τἀνάπαλιν.

— Τὸ σύστημα τοῦτο εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ Δρος Σνάϊδερ εἰς τὸ μηχανικὸν τμῆμα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κιγκιννάτης, ἐλθόντος εἰς συνεννόησιν μὲ τὰ διάφορα μηχανουργεῖα τῆς πόλεως.

— Τὸ σύστημα ἀπεδείχθη εὐεργετικώτατον καὶ εἰς τοὺς φοιτητάς, εἰς τοὺς ὁποίους παρέχεται εὐκαιρία τελείας πρακτικῆς ἐξασκήσεως, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον, ἀπαλλαττόμενον δαπανῶν πρὸς ἐξεύρεσιν πρακτικῶν ὑποδειγματικῶν μέσων.

— Καὶ ὁ διαβόητος χημικὸς Κλαΐτον, ὁ ὁποῖος ἐπρομήθευε τὰς σωφραζέττας τοῦ Λονδίνου μὲ βόμβας καὶ ἐκρηκτικὰ μίγματα, ἀπελύθη προσωρινῶς τῆς φυλακῆς.

— Μιμούμενος τὴν κ. Πάγκωρστ, ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς τὴν μέθοδον τῆς στομαχικῆς ἀπεργίας, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐκινδύνευσεν ἡ... πολύτιμος ὑγεία του.

— Ἡ νηστευτική του ἀντοχὴ παρετάθη ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας.

— Ἡ πρόσφατος ἐπίσκεψις τοῦ Γάλλου Προέδρου κ. Πουανκαρὲ εἰς τὸ Λονδῖνον ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐπικαίρους ἀεροπορικὰς ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν δύο ἐθνῶν.

— Τὴν πρώτην πρωΐαν τῆς ἐν Λονδίνῳ διαμονῆς του δύο πανόμοια ἀεροπλάνα, τοῦ ἑνὸς τῶν ὁποίων ἐπέβαινεν Ἄγγλος ἀεροπόρος καὶ τοῦ ἑτέρου Γάλλος, ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὰς 4 τὸ πρωὶ εἰς τὸ Παρίσι, διὰ νὰ κομίσουν τὸ μὲν φύλλα τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος «Ματὲν», τὸ δὲ τὴν Παρισινὴν ἔκδοσιν τοῦ «Νταίλλυ Μαίλλ».

— Ἡ μετάβασις καὶ ἡ ἐπιστροφὴ ἔγειναν ἐν καιρῷ ὥστε αἱ ἐφημερίδες νὰ εὑρεθοῦν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ προγεύματος τοῦ Προέδρου.

— Μεγάλοι φόβοι ἐπικρατοῦν εἰς τὴν Νεάπολιν συνεπείᾳ νέας ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου.

— Παρατηρήθη ὅτι ἡ ἔναρξις τῆς ἐκρήξεως συνέπεσε μὲ μερικὰς σεισμικὰς δονήσεις αἱ ὁποῖαι ἔγειναν αἰσθηταὶ εἰς τὴν νότιον Ἰταλίαν

— Ρύακες πυρώδους λάβας ἐκχύνονται ἀπὸ τὸν κρατῆρα τοῦ φοβεροῦ ἡφαιστείου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΠΟΛΛΗΝ ΑΓΑΠΗΝ

Οἱ ἐνασχολούμενοι μὲ τὴν Ἑλλάδα, τὸν τελευταῖον καιρὸν, ἀνὰ τὰς Εὐρώπας εἶνε περισσότεροι ἀπὸ ποτέ. Καὶ θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς κατατάξῃ εἰς τρεῖς κατηγορίας:

Εἰς ἐκείνους ποῦ βλέπουν τὰ πράγματα εἰς τὴν πραγματικήν τους ὄψιν καὶ οἱ ὁποῖοι εὐτυχῶς γίνονται καθημερινῶς περισσότεροι.

Εἰς ἐκείνους, ποῦ δὲν θέλουν ν' ἀναγνωρίσουν τίποτε εἰς τοὺς Ἕλληνας, οὔτε κἂν τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτύρωνται διὰ τοὺς σφαζομένους ἀδελφούς των.

Καὶ, τέλος, εἰς ἐκείνους, ποῦ μᾶς ἀγαποῦν καὶ, ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην, μᾶς συμβουλεύουν νὰ παραιτηθῶμεν ἀπὸ κάθε δικαίωμα, νὰ ἤμεθα ὀλιγαρκεῖς, μετριόφρονες, γενναιόδωροι, εὐαγγελικοί, καὶ ὄχι μόνον νὰ μὴ θελήσωμεν νὰ στερήσωμεν τοὺς τέως συμμάχους μας ἀπὸ τὸ Μακεδονικόν των μερίδιον, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς προσφέρωμεν καὶ κάτι παραπάνω ἀκόμη.

ᾳᾳ

Ἡ τελευταία αὐτὴ κατηγορία τῶν καλοπροαιρέτων συμβούλων μὲ συγκινεῖ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας. Εἶνε ὡς νὰ μᾶς λέγουν:

— Κύριοι, ἐπαίξατε χαρτιά! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐκινδυνεύατε νὰ χάσετε ὅ,τι εἴχατε καὶ δὲν εἴχατε. Ἀλλὰ ἐκερδίσατε! Ἂν εἶσθε γενναιόφρονες ἄνθρωποι, θὰ κάμετε ἕνα πρᾶγμα. Νὰ πετάξετε κάτω τὰ χαρτιά, ν' ἀνακατέψετε τῆς φίσες καὶ νὰ πῆτε: Καλὲ, μὴ σεκλετίζεσθε, ἐμεῖς ἐπαίξαμε στὰ ψέμματα!

Αὐτὰ μᾶς συμβουλεύουν, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαποῦν. Ἀπαράλλακτα ὁ μακαρίτης φίλος μου Ζ., φαρμακοποιὸς τοῦ Β. Ναυτικοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ ἄλλοτε ἔτυχε νὰ θυμηθῶ, συνέπεσε ν' ἀγαπᾶται ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν διευθυντὴν κάποιου νοσοκομείου, ὅπου ὑπηρέτει μὲ μοναδικὸν ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν. Ὅλη του ὅμως ἡ ἐπιμέλεια καὶ ὅλος του ὁ ζῆλος δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰς συνεχεῖς τιμωρίας τοῦ διευθυντοῦ του διὰ κάθε ψύλλου πήδημα. Καὶ κάθε τιμωρία συνωδεύετο ἀπὸ τὴν ἐπῳδόν:

— Σὲ τιμωρῶ, Παναγιωτάκη μου, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ καϋμένος ὁ Παναγιωτάκης ἐδέχετο τὰς τιμωρίας, μὲ τὴν τραγικὴν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστῇ ταυτοχρόνως τὸν προϊστάμενόν του. Κάποτε, ἐπὶ τέλους, μία γάττα ἐπήδησεν εἰς τὴν σκευοθήκην τοῦ φαρμακείου, ἀνέτρεψε μερικὰ βάζα κ' ἐπροξένησε ζημίαν πενήντα δραχμῶν. Ὁ δυστυχὴς φαρμακοποιὸς ἐπαρουσιάσθη τὴν ἑπομένην εἰς τὸν διευθυντήν του καὶ ἀνέφερε τὸ γεγονός. Ἡ ζημία ἦτο τυχαία, κανένας δὲν ἦτο ὑπεύθυνος καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα, ποῦ ἐνεδείκνυτο διὰ τὴν τυπικὴν δικαιολογίαν, θὰ ἦτο ἡ σύνταξις ἑνὸς πρωτοκόλλου, τὴν ὁποίαν καὶ ἐζήτησεν ὁ προϊστάμενος τοῦ φαρμακείου.

ᾳᾳ

Ὁ διευθυντής του ὅμως —καλὴ ὥρα!— τὸν ἀγαποῦσεν ὑπερβολικά.

— Νὰ τὰ πληρώσῃς, Παναγιωτάκη μου, νὰ γλυτόνωμε ἀπὸ φασαρίες.

— Νὰ τὰ πληρώσω; Μὰ μήπως τὰ ἔσπασα ἐγώ, κύριε διευθυντά;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα, μάλιστα. Ἐπειδὴ ὅμως σ' ἀγαπῶ, Παναγιωτάκη μου, νὰ τὰ πληρώσῃς.

Ὁ δυστυχὴς Παναγιωτάκης ἔχασε τὴν ὑπομονήν του. Ὕψωσε τὰ χέρια του, εἰς στάσιν βαθυτάτης ἰκεσίας, καὶ εἶπε, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Μὰ, ἐπὶ τέλους, κύριε διευθυντά, ὅλο ἐμένα θ' ἀγαπᾶτε; Ἐμένα αἰωνίως; Ἀγαπῆστε καὶ κανέναν ἄλλον!

Εἶνε περίεργες, ἀλήθεια, κάποιες ἀγάπες! Οἱ καλοὶ φίλοι τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαποῦν, μᾶς συμβουλεύουν νὰ χαρίσωμε ὄχι πλέον τὸν δεύτερόν μας χιτῶνα, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνον ποῦ φοροῦμεν ἀκόμη. Ἕως πότε ὅμως θὰ μᾶς ἀγαποῦν μὲ τὸν μοναδικὸν αὐτὸν τρόπον; Δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀγαπήσουν λιγάκι καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Βουλγάρους;

ΠΑΥΔΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Τὸ ἔχει ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος νὰ μάχεται πάντοτε κατὰ βαρβάρων· δὲν εἶνε ὡς ἐκ ταύτου παράδοξοι καὶ αἱ παρτηρούμεναι καθ' ὅλην τὴν μακραίωνα σειρὰν τῶν πολέμων της δμοιότητες εἰς γεγονότα καὶ εἰς πρόσωπα, ἀφοῦ μία εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἓν τὸ βαρβαρικὸν κτῆνος.

Καὶ τοὺς μὲν παλαιοὺς πολέμους γνωρίζει τὸ Ἔθνος ἀπὸ τὰ βιβλία, τοὺς ἀγῶνας ὅμως τοῦ 21 καὶ ἀπὸ παραδόσεις, ἂν ὄχι πλέον ἀπὸ προσωπικὰς ἀντιλήψεις. Βλέπει δὲ τοὺς σημερινοὺς θριάμβους καὶ τὰς μυριονέκρους μεγάλας νίκας, εἰς τὰς ὁποίας τὸ Ἔθνος διανοίγουν διὰ τῆς λόγχης τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν, τὸ ὁδηγεῖ, σύσσωμον καὶ πειθαρχοῦν, ἡ Ἑστεμμένη Στρατηγικὴ Κορυφὴ, καὶ ἀναπολεῖ ἀνεκδοτικῶς πλέον τοὺς ἡρωισμοὺς καὶ τὰ στρατηγήματα, καὶ ἰδίως τὰς δυσχερείας, πρὸς ἃς εἶχον ν' ἀντιπαλαίσουν οἱ διάφοροι ὁπλαρχηγοὶ τοῦ Ἀγῶνος.

ᾳᾳ

Γνωστὸν εἶνε ὅτι ὁ Καραϊσκάκης, διαρκούσης τῆς μάχης, ἀντήμειβε τὸν ἐξαιρετικῶς ἀνδρεῖον, χαρίζων εἰς αὐτὸν ἀσημένια πιστόλια, καὶ ἐτιμώρει τὸν δειλόν, διατάσσων νὰ τοῦ φορέσουν τὴν περισκελίδα τῆς Κατερίνας.

Μίαν φορὰν ὅμως διέταξε τοῦτο καὶ δι' ἕναν γενναῖον ὁπλαρχηγὸν, τοῦ ὁποίου παρεξήγησε μίαν ἀθέτησιν κινδυνώδους διαταγῆς. Ἀκούσας τὴν ὕβριν ὁ ὁπλαρχηγὸς ἔσυρε τὸ πιστόλι του κατὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ, οἱ δὲ παρεμβάντες ὅπως τὸν ἀφοπλίσουν καὶ τὸν κατευνάσουν ἔμαθον συγχρόνως, ὅτι δὲν εἶχε λάβει τὴν διαταγήν.

Δὲν εἶχε δὲ ἄδικον ὁ γέρο-Κολοκοτρώνης, ὅταν εἰς ἓν ἐπίσημον γεῦμα ἤθελαν νὰ τὸν πειράξουν, ἐκθειάζοντες τὰ ὑπέροχα προσόντα Ἄγγλου στρατηλάτου, εἰς τὸ νεῦμα τοῦ ὁποίου 200 χιλιάδες ἄνδρες ὑπήκουον «σὰν ἕνας ἄνθρωπος», ν' ἀπαντήσῃ:

— Τὸν ἤθελα τὸν Στρατάρχη σας νὰ διοικήσῃ δυὸ χιλιάδες Μωραΐτες!...

Μὲ αὐτὸ ἐννοοῦσε τὰ βάσανα ποῦ τραβοῦσε κάθε ὁπλαρχηγὸς τοῦ Ἀγῶνος διὰ νὰ διοικήσῃ ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ὡδηγοῦσε μὲν εἰς τὸν θάνατον ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ δικαίου, χωρὶς νὰ ἔχουν ὅμως οὗτοι οὔτε σκιὰν τῆς θαυματουργοῦ στρατιωτικῆς πειθαρχίας...

Ἀνέκδοτόν τι σημεῖωμα παρέχει εἰς ἡμᾶς χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἀπειθαρχίας στρατιώτου.

Στρατιωτικὸν σῶμα ἔμενεν εἰς Μέθανα, διετάχθη δὲ νὰ μεταβῇ διὰ νὰ πολεμήσῃ εἰς Ἀθήνας. Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν γραμμὴν καὶ ἐπιθεωρῶν αὐτοὺς ἐξήρεσε κάποιον ὡς μικρᾶς ἡλικίας. Αὐτὸς, ἀντὶ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑβρίζῃ ἀγρίως τὸν Ἀρχηγόν. Συνελήφθη εὐθὺς, ἀλλ' ὁ Φαβιέρος, μαθὼν ὅτι ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του ποῦ δὲν θὰ πολεμήσῃ ἔγεινεν ἔξαλλος, τὸν ἐπέπληξε μὲν, ἀλλὰ διέταξε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐπρόκειτο περὶ σώματος τοῦ Τακτικοῦ!...

ᾳᾳ

Ἀλλὰ μήπως οἱ Ἀρχηγοὶ δὲν ἐγκατελείποντο πολλάκις μόνοι; Δὲν τὸ ἔπαθεν ὁ Κολοκοτρώνης; Δὲν ἐκόντευσε νὰ τὸ πάθῃ καὶ ὁ Καραϊσκάκης, κατορθώσας νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ραδιουργηθέντας καὶ φεύγοντας διὰ θαυμασίου λόγου;

Ἀλλὰ μόνον κατερραδιουργοῦντο οἱ Ἀρχηγοί; Μήπως δὲν εἶχαν πάντοτε ὅτ' ὄψιν των ὅτι ἐκινδύνευε καὶ αὐτὴ ἡ ζωή των ἀπὸ ἐπιβουλὴν ἀντιζήλων;

Ὅταν ἕνας ἀγριώτατος πολεμιστὴς καὶ παπᾶς συγχρόνως παρίστανε πρὸς τὸν Κολοκοτρώνην τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον προτίθεται νὰ δολοφονήσῃ τὸν Ἰμπραὴμ καὶ ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸ σελάχι του νὰ βγάλῃ τὸ μαχαῖρί του, τοῦ ἐκράτησεν ὁ Κολοκοτρώνης τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Στάσου μιὰ στιγμή!» Σηκώθη λοιπὸν, πῆρε καὶ αὐτὸς τὸ σπαθί του, ποῦ κρεμώτανε στὸν τοῖχο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα γειά σου, κάμε μου τώρα πῶς θὰ τὸν σκοτώσῃς.

Εἶχεν ὑποπτεύσει δηλ. ὁ Κολοκοτρώνης, ὅτι πιθανὸν ὁ παπᾶς ἀντὶ τοῦ Ἰμπραὴμ νὰ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ αὐτόν.

ᾳᾳ

Ἀλλὰ μήπως διὰ αὐτὰ μόνον εἶχαν νὰ σκεφθοῦν οἱ Ἀρχηγοὶ τότε;

Ποῖος θὰ ἐφρόντιζε διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πληνωμένους;

Εὐτυχισμένον ἦτο ἐκεῖνο τὸ στράτευμα, ποῦ εἶχε κάποιον φημισμένον χειροῦργον, σὰν ἐκεῖνον ποῦ ἀντικατέστησε μέρος τοῦ κρανίου τοῦ πληγωμένου πολεμιστοῦ μὲ ξερὴν καλοκύθαν καὶ ἔτσι ἔζησε καὶ ἔφθασεν εἰς βαθύτατον γῆρας, ἢ σὰν ἕναν ἄλλον, ἐπίσης φημισμένον, ὁ ὁποῖος ὅμως ἰάτρευεν ὅλους,... πλὴν τῶν καταγιμένων ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην!

ᾳᾳ

Ποῖος ἐφρόντιζε διὰ τὰς τροφὰς καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ πολεμεφόδια;

— Ἐσὺ, ἔλεγεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶχε διαγνώσει ὡς κατάλληλον, θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ ψωμὶ τῶν παλληκαριῶν.

Εἰς ἀνέκδοτον σημεῖωμα βλέπομεν τὸν Γκούραν αὐτοπροσώπως ραβδίζοντα δημοσίᾳ ἕνα τροφοδότην, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυψεν, ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκράτει 20 δράμια εἰς τὴν ὀκᾶν κατόπιν, δὲ τὰ ἔφθασεν ἕως 60.

Ἐξ ἀντιθέτου πάλιν κάποιος, ἀπολυθεὶς μιᾶς περιττῆς θεωρηθείσης ταμιακῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ, παρουσιάσθη πρὸς τὸν Καποδίστριαν καὶ παρέδωκε πρὸς αὐτὸν ἓν ἑκατομμύριον γρόσια, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ οὐδεὶς θὰ τοῦ τὰ ἐζήτει.

ᾳᾳ

Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἐχύνοντο σφαῖραι τηλεβόλων, ποῦ θὰ κατεσκευάζοντο ξίφη, ποῦ θὰ ἐπεσκευάζοντο καὶ θὰ μετερρυθμίζοντο ὅπλα;

Τὸ θαῦμα αὐτὸ κατωρθώθη ὁπωσδήποτε μόλις τὸν Νοέμβριον τοῦ 1825, ὅταν μαζὶ μὲ τὸν ἡρωϊκὸν Κεφαλλῆνα καὶ συνταγματάρχην Γάλλον Μπούρμπαχην, τὸν πεσόντα εἰς τὸ Καματερὸν τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν, ἀποσταλεὶς ἀπὸ τὸ Φιλελληνικὸν Κομιτᾶτον τῆς Γαλλίας, ὁ συνταγματάρχης Ἀρνώ!

ΑΝΑΔΡΟΜΑΡΗΣ

Η ΘΡΑΚΗ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Μετὰ τοὺς βανδαλισμοὺς, ἢ δικαιότερον τοὺς Βουλγαρισμοὺς, τοὺς ὁποίους διέπραξεν ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως Φερδινάνδου ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θρᾴκῃ, σφάξας καὶ ἀνασκολοπίσας ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ πάντας τοὺς πνευματικοὺς ὑπηκόους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν φιλικῶς συμβιοῦντας ἀλλοθρήσκους, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρῶτος καὶ μόνος ἔχει τὴν ἐξουσίαν, τὸ καθῆκον καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς πολιτικῆς τύχης τῆς Θρᾴκης ἐν τῷ μέλλοντι.

Ἐξηγοῦμαι.

Πᾶσαι αἱ ἀπὸ τοῦ 1774 συνθῆκαι μέχρι σήμερον προυνόησαν περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῶν λαῶν.

Μόνη ἡ Βουλγαρία ἀναιδῶς παρεβίασε τὰς συνθήκας ταύτας, συλήσασα ναοὺς καὶ μοναστήρια διαρκῶς ἀπὸ τοῦ 1879, πυρπολήσασα καὶ δηώσασα πόλεις καὶ χωρία Ὀρθοδόξων καὶ Μουσουλμάνων, καὶ διὰ τοῦ ξίφους ἐκβιάσασα αὐτοὺς νὰ ἀσπασθῶσι τὸ ἀντιχριστιανικὸν θρήσκευμά της.

Ἐξ ἄλλου ὄχι μόνον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ἡ Καθολικὴ καὶ ἡ Λουθηρανικὴ ἀναγνωρίζουσι τὸ κῦρος τῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους ἐθέσπισαν αἱ ἑπτὰ πρῶται Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Κατὰ τὸν 28ον δὲ Κανόνα τῆς Δ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ Μητροπολῖται τῆς Θρᾴκης καὶ τῆς Ποντικῆς Ἀσιανῆς οὐδέποτε δύνανται ν' ἀποσπασθῶσι τῆς ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐξαρτήσεως.

✲

Ἐκ τοῦ Κανόνος λοιπὸν τούτου πηγάζει τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον, δι' οὗ ἀνωτέρω ἐξηγῶ λόγους, ἔχει ὁ Πατριάρχης σήμερον νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς πολιτικῆς τύχης τῶν Θρᾳκῶν, καθὸ ὀρθοδόξων, ἐν τῷ συμφέροντι τῆς πίστεως.

Ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἐπισήμως καὶ στεντορείως ἄνευ ἀναβολῆς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς τοὺς Συμμάχους, τοὺς ἐναντίον τῶν ἐναγῶν Βουλγάρων πολεμοῦντας, πρὸς ὅλας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας οἱουδήποτε δόγματος καὶ πρὸς ὅλας τὰς Κυβερνήσεις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅτι οἱ ἐν Θρᾴκῃ Ὀρθόδοξοι καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἕνεκα θρησκευτικῶν καθαρῶς λόγων, δέχονται οἱανδήποτε ἄλλην πολιτικὴν κυριαρχίαν, ἐκτὸς τῆς Ἀντιχρίστου καὶ δολοφόνου Βουλγαρικῆς, ὅτι δὲ κατ' αὐτῆς θὰ διεξαγάγωσιν αἱματηρότατον ἀγῶνα πρὸς διάσωσιν τῆς πατρῴας θρησκείας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἐν Φαναρίῳ Συνόδου.

✲

Μόνον τοιαύτη πρωτοβουλία τοῦ Πατριάρχου θὰ δώσῃ ἐπὶ τέλους ἱκανοποίησιν εἰς τὰς συνθήκας, τὰς προνοούσας περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν Λαῶν. Οὐδεμία ἄλλη ἐγγύησις ἐκ τῶν γνωστῶν ἀσφαλίζει τοὺς Θρᾴκας θρησκευτικῶς.

Οὐδὲ βλέπω, διατί νὰ μὴ ἀνατεθῇ καὶ ἡ πολιτικὴ διοίκησις τῆς Θρᾴκης, ὡς αὐτονόμου χώρας, εἰς τὸν Διάδοχον Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀφοῦ εἰς Αὐτὸν εἶνε εἰς τὸ διηνεκὲς ἀνατεθειμένη ἡ πνευματικὴ διοίκησις, οἱαιδήποτε καὶ ἂν ἐπέλθωσι πολιτικαὶ μεταβολαὶ ἐν τῇ πολυπαθεῖ ταύτῃ χώρᾳ.

Γ. Ξ ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΣΗ

νάπαυλα καὶ ἔπειτα πάλιν ἔφυγε διὰ τὴν Θεσσαλονίκην μὲ ριζωμένην ἀπὸ τοῦ Μαΐου τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐξαναγκασθῶμεν εἰς πόλεμον μὲ τοὺς Βουλγάρους. Τώρα δὲ ὑπὲρ ποτε ἤθελε νὰ μὴ καθυστερήσῃ.

Τὸν παρέλαβον εἰς τὴν Β' Μεραρχίαν, μαζί μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε πολεμήσει εἰς τὴν Ἤπειρον, εἰς ἕνα τῶν λόχον οἱ ὁποῖοι ἐνήργησαν τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸ Βουλγαρικὸν ἄγος, καὶ ἐξεκίνησεν ἀμέσως κατόπιν διὰ τὴν κατὰ μέτωπον ἐπίθεσιν.

Ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγωνία μᾶλλον καὶ τῶν ἐν τῇ «Ἑστίᾳ» διὰ τὴν τύχην του, μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν ἰδίᾳ τοῦ Κιλκίς, ὑπῆρξε μεγάλη. Εὐτυχῶς ὀλίγαι λέξεις πρὸς τὴν οἰκογένειάν του πρὸ ἑξαημέρου ἐπληροφόρουν ὅτι ἐπέζησε. Χθὲς δὲ ἐλάβομεν εἰς τὴν «Ἑστίαν» καὶ τὸ ἀκόλουθον ἔξωθεν τοῦ Πετριτσίου γράμμα του, τὸ ὁποῖον, μὴ προωριρισμένον νὰ δημοσιευθῇ, ἐνέχον δὲ ὡς ἐκ τούτου κάποιαν οἰκογενειακὴν ἀφέλειαν, παρέχει ἐπίσης τὴν πληρεστέραν εἰκόνα καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πολυτίμουμας συνεργάτου.

«.... *Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ ἔδαφος Βουλγαρικὸν ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου. Τὸ κάνω τώρα (τὸ γράμμα φέρει ἡμερομηνίαν 30 Ἰουνίου). Ἀπὸ τὴν Σόφιαν θὰ σᾶς στείλω μίαν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ὡραίων αὐτῶν ἀγώνων, ποῦ μᾶς κάμνουν προγόνους μιᾶς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία ΘΑ ΠΙΣΤΕΥΗ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΛΜΑ.*

«*Ὅταν θυμοῦμαι, ὅτι εὑρίσκοντο στὰς Ἀθήνας ἄνθρωποι γέροι στὴν καρδιά, ποῦ ἔκουνοῦσαν μὲ ἀμφιβολίαν τὸ κεφάλι τους, ὅταν ἐμεῖς, ποῦ πιστεύουμε γιατὶ ζοῦμε, τοὺς ἐλέγαμε ὅτι ὁ πόλεμος θὰ γείνῃ καὶ θὰ κατατσακίσουμε τοὺς ἀηδεστάτους αὐτοὺς Βουλγάρους, γελῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν θυμώνω γιὰ τὰ μυαλά τους, γιατὶ αὐτοὶ θὰ πεθάνουν πολὺ γρήγορα, κάμνοντες τόπο στοὺς ἄλλους ποῦ ζοῦν.*

«*Τρέχουμε, τρέχουμε, τρέχουμε· δίνουμε μάχας, παίρνουμε κανόνια, καὶ τρέχουμε, τρέχουμε πάντα ἐμπρός. Εἶνε μεθῦσι ζωῆς καὶ δυνάμεως αὐτό, δὲν εἶνε ψευτοπόλεμος. Προχθὲς στὴν μάχη τοῦ Χαμζαλῆ ἐγλεντήσαμε θαυμάσια. Ἤσφαῖρες ἐσφύριζαν μεθυστικά.*

«*Τραβᾶμε ἐμπρός. Ποῦ θὰ σταματήσουμε;* Quod non ascendamus?»

Δικός Σας

Ν. Καρβούνης

ΤΑ ΥΒΡΙΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Εἰς τὸ Κιλκίς, εἰς τὸ Δεμὶρ Ἰσσάρ, εἰς τὰς Σέρρας, οἱ Βούλγαροι φεύγοντες ἄφησαν ὀπίσω των σπουδαιότατα ἔγγραφα, ἐπίσημα, ἀποκαλυπτικὰ τῶν σκέψεών των, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολὰς εἰς τὰς ὁποίας ὑβρίζετο ἰδιαιτέρως ὁ πρίγκηψ Νικόλαος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις ἀφορᾷ ἔγγραφον τοῦ Χεσάψιεφ, λιβελλογράφημα ἀντάξιον τοῦ γενναίου αὐτοῦ σακαράκα τῆς ὑστερότητας. Ὁ βαμμένος στρατηγὸς δὲν συγχωρεῖ εἰς τὸν Ἕλληνα πρίγκηπα τὴν ἔντονον στάσιν του καὶ τὴν διπλωματικήν του ὀξύτητα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συμβιώσεως Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων ἐν Θεσσαλονίκῃ, καὶ ἐκτρέπεται εἰς ὕβρεις αἱ ὁποῖαι δικαιολογοῦν πληρέστατα τὸ πρῶτον ἤμισυ τοῦ ὡραίου του ὀνόματος.

Ὁ βαμμένος στρατηγὸς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποδεικνύεται συνεπὴς πρὸς «ὸν τρόπον καὶ τὰς μεθόδους τῆς ὅλης Βουλγαρικῆς ἐνεργίας. Ἀφοῦ Βούλγαροι ἀξιωματικοί, φιλοξενούμενοι εἰς Ἑλληνικὰς οἰκίας, φεύγοντες ἔπαιρναν ἐπανεκφόρια, μαχαιροπήρουνα καὶ ὑποκάμισα γυναικῶν καὶ τὰ ἔστελλαν εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἀφοῦ ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί καὶ στρατιῶται πρὶν φονεύσουν ἐλήστευαν, ὁ στρατηγὸς Χεσάψιεφ εἶνε ἐν τάξει ὑβρίζων ἕνα πρίγκηπα Βασιλικοῦ αἵματος, ὅπως ὑβρίζουν οἱ χασισοπότται. Ἀνεξήγητον θὰ ἦτο τὸ ἀντίθετον.

ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΑ

Ἡ Βουλγαρία, ζαρώνουσα διαρκῶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ περιστελλομένη πρὸς τὰ παλαιά της σύνορα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχεν ἁπλωθῆ ὡς λαδιὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ πεποιτισμένου κόσμου, ἀφίνει παντοῦ εἰς τὰ χέρια τῶν νικητῶν κανόνια καὶ τουφέκια, εἰς βαθμὸν ἐπιτρέποντα πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἂν ἔχει πλέον τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον.

Καὶ τώρα, ποῦ εἰς τὴν Σόφιαν ἀνέτειλεν ἡ ἀγωνιώδης ἐποχὴ των δακτύλων καὶ οἱ πατριῶται βλέπουν παντοῦ μηχανορραφίας, περιμένομεν ν' ἀκούσωμεν—ἴσως καὶ νὰ ἴδωμεν τηλεγραφούμενον ἀπὸ τὸν κ. Μπάουτσερ—ὅτι ὁ πόλεμος ἔγεινε, διότι τὸ ἐργοστάσιον Κρεζῶ ἐξώθησε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σερβίαν διὰ νὰ πάρουν αὐταὶ τὰ Βουλγαρικὰ κανόνια καὶ νὰ ὁπλισθοῦν τὴν Βουλγαρίαν ν' ἀγοράσῃ ἄλλα.

ΜΠΑΟΥΤΣΕΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ὁ ἐν Σόφιᾳ περίπυστος ἀνταποκριτὴς τῶν «Ταΐμς», ἀναγράφων τὴν εἰς τὸ Βουλγαρικὸν ἔδαφος εἰσβολὴν τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ, λαμβάνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκορπίσῃ διαφόρους, Βουλγαρικῆς ποιότητος, ὑπαινιγμοὺς κατὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Βασιλέως Καρόλου. «Αἱ ἐγχώριοι ἀρχαί, λέγει, παρηγγέλθησαν νὰ τηρήσουν παθητικὴν στάσιν, καὶ τὰ ὀλίγα δὲ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰ καταληφθησόμενα μέρη, θὰ διαταχθοῦν νὰ ἀποσυρθῶσιν. Ὁ πληθυσμός, ἀποτελούμενος κυρίως ἐκ γυναικοπαίδων καὶ γερόντων, παρηγγέλθη νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς εἰσβολεῖς ὡς ξένους, καὶ τὰ δημόσια δὲ ἱδρύματα θὰ τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσίν των.

«Τοιουτοτρόπως, προσθέτει μετὰ δηλητηριώδους πικρίας ὁ χαριτόβρυτος ἀνταποκριτής, ὑπὸ ἔποψιν πολεμικῆς ἀντιστάσεως οἱ Ρουμᾶνοι μαχηταὶ θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀφήσουν κατ' οἶκον τὴν πανοπλίαν των καὶ νὰ κανονίσουν ἕνα εὐχάριστον «πίκνικ» κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τρυγητοῦ. Ἐλπίζεται μόνον νὰ μὴ διαπράξουν καὶ ἄλλην παράβασιν τῆς ὀγδόης ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου διὰ τῆς ἰδιοποιήσεως τοῦ τρυγητοῦ...»

Ἀναφέρων κατόπιν ὁ Μπάουτσερ, ὅτι παρὰ τοῖς καλῶς πληροφορημένοις ἐν Σόφιᾳ κύκλοις κρατεῖ ἡ γνώμη ὅτι ἡ Ρωσσία ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Ρουμανίαν νὰ κινηθῇ διὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν Βουλγαρίαν εἰς εἰρηνικὰς ἀπόψεις, παρατηρεῖ ὅτι ἡ Ρουμανικὴ εἰσβολὴ ἔγεινε τῇ εἰσηγήσει τῆς Αὐστρίας.

«Κατόπιν Ρωσσικῶν οἰκειοθελῶν παραστάσεων ἐν Σόφιᾳ, Ἀθήναις καὶ Βελιγραδίῳ ὑπὲρ ἀνεστολῆς τῶν ἐχθροπραξιῶν, καὶ κατόπιν ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας τῶν Ρωσσικῶν τούτων προτάσεων, ἡ Αὐστρία, φοβουμένη ὅτι καὶ ἡ Σερβία καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐμιμοῦντο τὴν Βουλγαρίαν, παρεκίνησε τὴν Ρουμανίαν νὰ παραβιάσῃ τὸ Βουλγαρικὸν ἔδαφος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ φέρῃ ἐπιπλοκὰς εἰς τὴν κατάστασιν. Ἡ εἰσβολὴ ὅμως αὕτη—προσθέτει μετὰ πικρᾶς αὐστηρότητος ὁ σημνολόγος προστάτης τῶν Βουλγαρικῶν περιστερῶν—ἀποταλεῖ προηγούμενον πρὸς ξένας ἐπεμβάσεις εἰς τὰ Βαλκανικά, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ Κράτη τῆς Χερσονήσου θὰ δοκιμάσουν ἐν τέλει τὰς συνεπείας.»

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γενικὴ κατάστασις, παρ' ὅλην τὴν πενιχρότητα τῶν μεταδιδομένων ἐν Σόφιᾳ εἰδήσεων, εἶνε, κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε ἀληθινολόγον ἀνταποκριτήν, εὐνοϊκή (εἰς). «Τὰ Βουλγαρικὰ στρατεύματα διατηροῦν τὰς θέσεις των πέριξ τῶν Κοτσάνων. Πάντα τὰ Σερβικὰ στρατεύματα ἀπεσύρθησαν δυτικῶς τῆς γραμμῆς-Ἴστιπ-Κοτσάνων. Ἡ Σερβικὴ ἀφ' ἑτέρου ἐπιδρομὴ εἰς τὰ παρὰ τὸ Κιουστενδὴλ σύνορα λέγεται ὅτι ἀπεκρούσθη.»

Κτλ. κτλ. κτλ.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΕΘΝΟΦΡΟΥΡΩΝ

Οὐχὶ μόνον αἱ ἀξιώσεις ἡμῶν, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν ἐθνοφρουρῶν δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ νὰ προβάλλωμεν ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν ἐπιβαλλομένην εἰς αὐτοὺς καταπόνησιν. Ἀλλὰ «μηδὲν ἄγαν», ὡς ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι. Νομίζομεν δὲ ὅτι καὶ πάσης ὑπερβολῆς ἔτι τὰ ὅρια ὑπερβαίνει τὸ ἑξῆς πρόγραμμα:

Ὧραι 6—10 π. μ. ἀσκήσεις, 10—1 μ. μ. διανομὴ ἄρτου, 1—3 μ. μ. διανομὴ συσσιτίου, 3 1)2—5 1)2 μ. μ. ἀσκήσεις. Καὶ ταῦτα ὑπὸ τὸν καυστικώτατον ἥλιον τοῦ Ἰουλίου. Καὶ αὐτὰ εἰς τὴν ὠμοπλάτην τεσσαρακονταετῶν ἢ καὶ πλέον οἰκογενειαρχῶν —ἐνθουσιώντων ἔστω. Καὶ ἐνίοτε ἐκτελούντων νεαρῶν δεκανέων μήτε 25 ἐτῶν ἐκτρεπομένων πέραν τῆς ζωηρότητός των.

Δὲν λέγομεν βέβαια ὅτι ταῦτα συμβαίνουν κατὰ κανόνα· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαίρεσις δέον νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνωτέρων, οἵτινες εὐλόγως ἐκ τῆς καταστάσεως δὲν ἔλαβον γνῶσιν τοιούτων ὑπερβολῶν εἰς βάρος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐκ τοῦ προορισμοῦ των δὲν ἔχουν, ὡς ὑποθέτομεν, ἀνάγκην τόσης πολλῆς προπονήσεως.

Ο ΣΚΥΔΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ

Ἡ «Γενῆ Ἄσρ» εἰς ἄρθρον της ἀποφαινομένη ὅτι αἱ Βουλγαρικαὶ ὠμότητες ἐνθυμίζουν τὰς ὠμότητας τοῦ Ζίγκις-χὰν καὶ τοῦ Ἀττίλα, ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ὑπερτέρα Δύναμις, ἡ ὁποία ρυθμίζει τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, θὰ τιμωρήσῃ τὸ ἔθνος τὸ βουτηγμένον εἰς τὸ αἷμα. Τὴν θεωρίαν της δύναται νὰ στηρίζῃ εἰς τὸ παράδειγμα τῶν Τουρκαλβανῶν τῆς Ἠπείρου. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους οἱ Τοῦρκοι εἶνε δυνατὸν ν' ἀποκηρύττουν τοὺς Γκέγκηδες εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔργον τῶν Τουρκαλβανῶν εἰς τὴν Ἤπειρον ἐτερματίσθη κατὰ τὸν οἰκτρότατον τρόπον εἰς βάρος των.

Ἡ «Γενῆ Ἄσρ» τελειώνει τὸ ἄρθρον της μὲ μίαν Ἀνατολικοῦ λυρισμοῦ ἀποστροφήν. Τὸ πτηνὸν—λέγει—τὸ ὁποῖον ἐπέταξεν ὑψηλά, κατάκειται ἤδη εἰς τὸ χῶμα. Ἡ Βουλγαρία-πτηνὸν ἐνθυμίζει ὀλίγον τὸν ἀετόν, ὅπως ὅμως τὸν ἔλεγεν ὁ Αἰσχύλος σκύλον τοῦ Διός. Ἀλλὰ σκύλον εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῆς λύσσης, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁποίου τρέχει ἀφρὸς καὶ αἷμα.

Η ΚΑΜΠΥΛΗ

Οἱ Τοῦρκοι, ἀπαντῶντες εἰς τὴν ἀξίωσιν τῶν Δυνάμεων νὰ μὴ προχωρήσουν πέραν τῆς γραμμῆς Αἴνου-Μηδείας, εὑρῆκαν τὸν τρόπον νὰ δείξουν τὴν εὐστροφίαν τοῦ πνεύματός των, ἀνεξαντλήτου εἰς ἐφευρετικότητα.

Καὶ δέχονται μὲν τὴν γραμμὴν Αἴνου-Μηδείας, ὄχι ὅμως εὐθεῖαν ἀλλ' ὀλίγον καμπύλην. Τί δὲ σημαίνει τοῦτο, εὐκόλως ἐννοεῖ κανείς, ὅταν εἰς τὸν χάρτην ἰδῇ ὅτι μία ἐλαφρὰ καμπύλωσις τῆς γραμμῆς Αἴνου-Μηδείας εἰσάγει εἰς τὴν Τουρκίαν τὴν Ἀδριανούπολιν.

Οἱ Τοῦρκοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποδεικνύονται ἀρνουβισταί, ἀφοῦ ἡ θεωρία τῆς περιφήμου νέας τέχνης εἰς αὐτὸ τὸ δόγμα στηρίζεται, ὅτι γραμμὴ εὐθεῖα δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Φύσιν.

ΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΤΟΝ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἡ Φλώρινα, ἔξω τῆς δράσεως τὴν ὁποίαν ὠνειρεύοντο οἱ Βούλγαροι καὶ πρὸ πολλοῦ ἡσυχος ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Κωνσταντίνου ΙΒ', εἶχε τὴν τιμὴν πρώτη αὐτὴ νὰ ἴδῃ εἰς τὸ ἔδαφός της, τὸ Ἑλληνικὸν πλέον, ἐπιδρομὴν κομιτατζήδων.

Τρία ἀξιόλογα ὑποκείμενα, ὁ περίφημος Τσακαλάρωφ, ὁ Δημουσσῶφ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Ποπῶφ, συνομολογήσαντες ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ ἡγούμενοι πενῆντα καὶ πλέον ἀνδρῶν, ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ πέριξ τῆς Φλωρίνης, μὲ σκοποὺς ὄχι βεβαίως ἱερούς.

Εὐτυχῶς ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς θαυμασίους ἐπιχειρηματίας δὲν ἔμεινε ρουθοῦνι, πρὶν γείνῃ ἡ παραμικρὰ των ἐνέργεια. Ἀλλ' ἡ πρώτη ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα ἀποδεικνύει ὅτι οἱ κομιτατζήδες δὲν ἀπελπίζονται εὔκολα καὶ ὅτι θὰ καταβάλουν πᾶσαν φιλότιμον προσπάθειαν νὰ δημιουργοῦν εἰς τὸ μέλλον μπελάδες ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἀνάγκη ἑπομένως νὰ ὀργανωθῇ τακτικὴ ὑπηρεσία ἐξοντώσεως, ὅπως ἐκείνη ἡ ὁποία ἀπήλλαξε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς λῃστείας. Ἀπέναντι κακούργων αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἐπιβάλλεται ἀγριωτάτη ἄμυνα, ὑπάρχει δὲ καὶ στρατὸς καὶ χωροφυλακή, ἡ ὁποία ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς χωρικοὺς προθυμότατα θὰ ἀναλάβῃ νὰ συμμαζεύσῃ αὐτὰ τὰ τέρατα πρὶν ἀκόμη προφθάσουν νὰ βγάλουν ἔξω τὰ νύχια των.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου: 1) Τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 71 οἰκίας. 2) Τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου 16 οἰκίας. 3) Τὸ μεσαῖον πάτωμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 55 οἰκίας. 4) Τὸ κάτω πάτωμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 51 οἰκίας. 5) Διάφοροι κατοικίαι (ἄνω, κάτω καὶ μεσαῖα πατώματα) ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μάρκου 11. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Νικολ. Α. Ἀσημακοπουλῳ. Ἁγίου Μάρκου 11. 47

Δεσποινὶς καλῆς οἰκογενείας, ἐπαρχιακῆς, γνωρίζουσα καὶ τὴν ραπτικήν, ζητεῖ θέσιν παρὰ καλῇ οἰκογενείᾳ. Πληροφορίαι ὁδὸς Φειδίου 8, μεσαῖον πάτωμα.

ΘΑΥΜΑ ΕΚΠΛΗΣΣΟΝ

ΕΔΑΜΑΣΘΗ Η ΦΥΣΙΣ

Ἐγεννήθην μὲ κήλην καὶ μετεχειρίσθην εἰς τὸ διάστημα τῶν 40 ἐτῶν τῆς ἡλικίας μου πλέον τῶν 70 ἐπιδέσμων διαφόρων σχημάτων καὶ ποιοτήτων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ὠφελείας. Πρὸ ἑνὸς ἔτους μετέβην εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Προμπονᾶ ὁ ὁποῖος ἐμέτρησε τὴν πάθησίν μου καὶ κατεσκεύασε καὶ μοῦ ἐφήρμοσεν ἓνα κηλεπίδεσμον ὅλως διόλου διάφορον τῶν ὅσων ἐγὼ μετεχειρίσθην, τὸν ὁποῖον, καθὼς μοῦ συνέστησεν ὁ κ. Προμπονᾶς, τὸν ἔφερα ἡμέραν καὶ νύκτα σφιγκτά, καὶ μετὰ πάροδον 8 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐπιδέσμου ἡ πάθησίς μου ἐθεραπεύθη ἐντελῶς τώρα δὲ ἀφαιρέσας πρὸ πολλοῦ τὸν ἐπίδεσμον, ἐξακολουθῶ τὰς ἐργασίας μου ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνοχλήσεως.

Ἕνεκα τούτου εὐχαριστῶ τὸν κ. Προμπονᾶν ἀπὸ καρδίας καὶ τὸν συγχαίρω, διότι κατώρθωσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ὑγείαν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἡ φύσις μοῦ εἶχεν ἀποστερήσει· συνιστῶ δὲ ἐκθύμως πρὸ πάντας τοὺς ὁμοιοπαθεῖς μου νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν ἀπὸ τὸν κ. Λ. Προμπονᾶν.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 10 Μαΐου 1913

Ὁ θεραπευθεὶς

Ἰωάννης Π. Κυριακόπουλος

παντοπώλης

Γωνία ὁδῶν Μακρᾶς Στοᾶς καὶ Ποσειδῶνος

ΛΟΥΤΡΑ

ΜΕΘΑΝΩΝ

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Ἀνδρέου Ζαχαράτου. Ἀνακαινισθὲν τελείως καὶ ριζικῶς διὰ καινουργῶν ἐπίπλων, ρουχισμῶν, σκευῶν, ὡς καὶ διὰ μετατροπῆς καὶ συμπληρώσεως τῶν κτιρίων Ἑστιατορίου, Καφενείου, Ζυθοπωλείου, Ζαχαροπλαστείου, Ὑπνωτηρίων, Κιοσκίων κλπ.

Τιμαὶ λογικώταται καὶ προσιταὶ εἰς πάντας. Λουτρὰ θαυματουργά. Κλῖμα ξηρότατον καὶ γλυκύτατον. Διαμονὴ τερπνὴ καὶ εὐχάριστος. Ἀπόστασις ἐξ Ἀθηνῶν τρίωρος. Συγκοινωνία καθημερινὴ πάμφθηνος.

Σταδίου 45 Β

Τὸ φθηνότερον Κατάστημα ἀνδρικῶν εἰδῶν

ΣΔΡΑΛΛΗ & ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Φ. Γ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

39 Αἰόλου 39

Ἅπαντα τὰ εἴδη τοῦ παιδικοῦ στολισμοῦ.

Ἀπαράμιλλος συλλογὴ σχεδίων καὶ χρωμάτων.

Ἐργασία καὶ ἐφαρμογὴ ἐφάμιλλος τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Κοστούμια SPORT καὶ ἀνδρικὰ ἐξ ὑφασμάτων Γαλλικῶν καὶ Ἀγγλικῶν.

(ΕΝΙΟΚΙΑΣΤΗΡΙΑ)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ὁλόκληρον ἢ κατὰ τμήματα μαγαζεῖον νεόκτιστον κείμενον παρὰ τὴν Καπνικαρέαν. Ἀπευθυντέον ὁδὸς Πανδρόσου 14. 1

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης 7)βρίου ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους ἀρ. 7 οἰκία ἐκ 16 δωματίων ἐν ᾗ σήμερον τὸ «Σκρίπ» Πληροφορίαι 10—12 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ. ἐντὸς τῆς Στοᾶς, γραφεῖα Ν. Δ. Πάππου. 6

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ἐπιπλωμένα δωμάτια, ὁδὸς Σκούφου 10, πλησίον πλατείας Συντάγματος. 13

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1913 τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀριθ. 105 μαγαζεῖον (νῦν πωλήσεως ὀφασμάτων) μετὰ ὡραίου ὑπογείου. Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Ζαχαροπούλου, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ Γεωργίου Σταύρου. 18

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ μονοκατοικία μετ' ἐπίπλων, κειμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σέκερη ἀρ. 6 (πάροδος ὁδοῦ Κηφισιᾶς). Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ν. Καρᾷ (Σοφόκλειον ἀριθ. 6) καὶ ὁδὸς Μενάνδρου ἀριθ. 55. Ὧραι ἐπισκέψεως 5—7 μ. μ. 19

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου τὸ μεσαῖον καὶ τὸ κάτω οἴκημα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γεωργίου Γενναδίου ὑπ' ἀριθ. 3Α μεγάλης οἰκίας Ὧραι ἐπισκέψεως 4—6 μ. μ.

Πληροφορίαι ἐν τῷ ἄνω διαμερίσματι τῆς αὐτῆς οἰκίας παρὰ τῷ ἰδιοκτήτῃ κ. Ι. Ν. Σβορώνῳ. 26

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου ἢ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χέϋδεν ἀριθ. 18 (μεταξὺ Πλατείας Κυριακοῦ καὶ ὁδοῦ Ἀχαρνῶν) Μονοκατοικία νεόδμητος μεσημβρινὴ ἐκ 10 δωματίων καὶ δύο ἄλλων εἰς μικρὸν βάθος ἰσογείων καταλλήλων διὰ Γραφεῖον ἢ δωμάτ ὑπνου, μετὰ ταράτσας, κήπου, λουτροῦ, ἐγκαταστάσεως ἠλεκτρικοῦ, γκάζ καὶ πάντων ἐν γένει τῶν χρειωδῶν καὶ μὲ confort moderne. Ὧραι ἐπισκέψεως 10—12 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. Πληροφορίαι Ἑλληνικὴ Ἑταιρεία Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων, Στοὰ Πεσμαζόγλου, Ἀεωφόρος Πανεπιστημίου. Η ΑΝΩ ΟΙΚΙΑ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ ἀπὸ τοῦδε ἢ καὶ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χέϋδεν ἀριθ. 20 (μεταξὺ Πλατείας Κυριακοῦ καὶ ὁδοῦ Ἀχαρνῶν): 1ον Μεσαῖον πάτωμα οἰκίας νεοδμήτου μεσημβρινῆς ἐκ 5 δωματίων καὶ 2 ἰσογείων μὲ ταράτσαν, λουτρὸν, ἐγκατάστασιν ἠλεκτρικοῦ καὶ γκάζ καὶ μὲ ὅλα τὰ χρειώδη. Εἴσοδος καὶ ἐν γένει ὑπηρεσία ἐντελῶς χωριστά.— 2ον Ἄνω πάτωμα τῆς αὐτῆς οἰκίας ὑπ' ἀριθ. 20Α ἐπίσης μεσημβρινὸν ἐξ 6 δωματίων, 8 σοφίτες μετὰ ταράτσας, λουτροῦ, ἠλεκτρικοῦ, γκάζ, καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν χρειωδῶν.— Ὧραι ἐπισκέψεως καθ' ἑκάστην 10—12 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. Πληροφορίαι: Ἑταιρεία Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων Δεωφόρος Πανεπιστημίου (Στοὰ Πασμαζόγλου). Η ΑΝΩ ΟΙΚΙΑ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἡ ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ 15 οἰκία μετὰ τοῦ καταστήματος. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ἰατρῷ κ. Μ. Σακορράφῳ, 20 Σόλωνος. 30

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου οἰκία ἰσόγειος, ἐντὸς ἐκτεταμένου κήπου ὑπωροφόρων δένδρων, δύο φρεάτων καὶ πηγῆς μεταλλικοῦ ὕδατος, συγκειμένη ἐκ τριῶν δωματίων, κουζίνας, πλυντηρίου, λουτροῦ, ἰδιαιτέρου διαμερίσματος συρματοπλέκτου ὀρνιθῶνος, δύο εἰσόδων ἐξωτερικῶν μεταξὺ δύο ὁδῶν, κειμένη ἐν Πατησίοις ἀριστερὰ καὶ ἄνωθεν τῆς στάσεως Δυσσιατρείου, εἰς μαγευτικὴν θέσιν. Ἐνοίκιον δρ. 50 κατὰ μῆνα. Πληροφορίαι ἐν τῷ καταστήματι ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου ἀρ.. 15 31

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ τὰ ἄνω πατώματα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 51 οἰκίας ἢ ἡνωμένα ἢ ἰδίᾳ ἕκαστον. Πληροφορίαι παρὰ τῷ καταστήματι Μιχ. Θερμίδου (Σταδίου 51) καὶ τῷ κουρείῳ Π. Παπαζόγλου, ὁδὸς Προαστείου. 33

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ: Τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος 100 (Σόλωνος καὶ Ἱπποκράδους) οἰκίας ἐξ 8 δωματίων καὶ 8 διὰ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἴσοδος καὶ ἐν γένει ὑπηρεσία ἐντελῶς χωριστά, μπάνιο, ἠλεκτρικὸν καὶ γκάζ.

Μαγαζεῖον ὑπὸ τὴν αὐτὴν οἰκίαν. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων. Στοὰ Πεσμαζόγλου, ὁδὸς Πανεπιστημίου. 36

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μονοκατοικία διώροφος ἐν ὁδῷ Σίνᾳ ὑπ' ἀριθ. 22. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—11 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ. Ἡ διεύθυνσις πρὸς τὸν κ. Ν. Δ. Δεβίδην. 38

Ἐνοικιάζεται ἡ ἐν Κηφισιᾷ μικρὰ ἐπαυλις Εὐγ. Ραγκαβῆ ἐκ 4 δωματίων, πλὴν τῶν τῆς ὑπηρεσίας, ἔναντι κήπου Δ. Βαλώση. Πληροφορίαι ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ «Εὐαγγελισμὸς» ἐν Ἀθήναις ἢ ὁδὸς Μιχαὴλ Βόδα 11. 39

Ἐνοικιάζεται ἀπὸ το

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΩΝ "ΤΑΪΜΣ,,

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΘΥΝΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

[Παρέχομεν σήμερον πλήρη μετάφρασιν τοῦ ἐν ταῖς στήλαις τῶν «Τάιμς» καταχωρισθέντος περισπουδάστου ἄρθρου τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν συντάκτου τοῦ παγκοσμίου φύλλου, τοῦ ὁποίου ἐγκαίρως εἶχεν ἡ «Ἑστία» τηλεγραφικὴν περίληψιν τοῦ ἐν Λονδίνῳ ἀνταποκριτοῦ της]:

«Εἶνε ἄρά γε πολὺ νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι αἱ νηφάλιοι ἐν τῇ Βουλῇ δηλώσεις τοῦ σὲρ Ἐδουαρδ Γκρέυ θὰ θέσωσι τέρμα εἰς μερικὰς ἀγρίας καταγγελίας, αἱ ὁποῖαι εἶνε τοῦ συρμοῦ εἰς τὴν χώραν ταύτην νὰ ἐκχύνωνται κατὰ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκρήξεως τῶν μεταξὺ των ἐχθροπραξιῶν; Ὅλοι μας δυνάμεθα νὰ θρηνῶμεν τὴν ἔκρηξιν ταύτην, λαμβανομένων δὲ ὑπ' ὄψιν τῶν ἐξωθεν κινδύνων οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον ἔτι ἀπειλοῦσι συνολικῶς τὰ Βαλκανικὰ κράτη, δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὴν ὀρθσίν των ὡς ἀξιοθρηνήτως μυωπικήν.

«Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τί δικαίωμα ἔχομεν νὰ τὰ κρίνωμεν τόσον ταχέως; Δὲν ὀφείλουσιν εἰς τὰς Μεγ. Δυνάμεις χάριν δι' οἱανδήποτε βοήθειαν παρασχεθεῖσαν εἰς αὐτὰ κατὰ τὴν πρόσφατον πάλην των πρὸς τὴν Τουρκίαν' τοὐναντίον εἰς τὰς Μεγ. Δυνάμεις ὀφείλουσι τὴν κατὰ τῆς τελειωτικῆς διευθετήσεως ἀνάμιξιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προεφαντάσθησαν ὡς πιθανὴν ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ κατὰ τῆς Τουρκίας ἀγών των ἐλάμβανεν αἴσιον τέρμα, καὶ εἰς τὴν ἀνάμιξιν ἀκριβῶς ἐκείνην ὀφείλεται, κατὰ μέγα μέρος, ὁ παρὼν «ἀδελφοκτόνος» πόλεμος.

«Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν Μ. Δυνάμεων ἡ ἀνάμιξις ἐκείνη ἦτο ἀπαραίτητος, διότι ἦτο — ὡς ὁ σὲρ Ἐδ. Γκρέυ πολὺ ἐλικρινῶς ὡμολόγησεν— εἶνε ἀκόμη, ζήτημα ζωτικῆς σπουδαιότητος τὸ «νὰ μὴ προδῇ καμμία ἐξ αὐτῶν εἰς οὐδεμίαν ἐνέργειαν ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ δυσχερείας μεταξὺ αὐτῶν.»

«Ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν εἰς τῶν εὐσταθῶν σκοπῶν τῆς Αὐστριακῆς πολιτικῆς ἡ παρεμπόδισις τῆς πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν ἐπεκτάσεως τῆς Σερβίας' ἐπίσης δὲ καὶ ἡ Ἰταλία παρομοίας προβάλλει ἐνστάσεις εἰς οἱανδήποτε σημαντικὴν ἐπέκτασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀδριατικῆς.

«Ὅταν κατέστη δῆλον ὅτι αἱ δύο αὗται Δυνάμεις ἦσαν ἀποφασισμέναι ν' ἀποκρούσωσι τὴν ὑπὸ τῆς Σερβίας καὶ Ἑλλάδος διατήρησιν τῶν πρὸς τὴν εἰρηνεύουσαν κατεύθυνσιν κατακτηθεισῶν ὑπ' αὐτῶν χωρῶν, καὶ ἐσκόπουν, ἐν ἀναγκῇ, νὰ ἐπιβάλωσι τὴν θέλησίν των διὰ μονομεροῦς δράσεως, ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὁμοφωνία εὑρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον καὶ ὁ σὲρ Ἐδ. Γκρέυ ὑπηνίχθη χθὲς ἐν τῇ Βουλῇ. Πράγματι ἡ ρῆξις μεταξὺ τῶν Δυνάμεων ἠδύνατο ν' ἀποτραπῇ μόνον διὰ κοινῆς συμφωνίας μεταξὺ αὐτῶν ὅπως ἐνασχήσωσιν ἐπὶ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν τὴν πίεσιν, ἣν αἱ Μεγ. Δυνάμεις δὲν ἐτόλμων νὰ ἐνασκήσωσιν ἐπ' ἀλλήλων.

«Μετὰ τὸν ἐν τῷ Δημαρχείῳ λόγον τοῦ κ. Ἄσκουίθ, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ Βαλκανικὰ κράτη δὲν θὰ ἀπεστερεῦντο τῶν καρπῶν τῶν νικῶν των, πρέπει βεβαίως νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ σὲρ Ἐδ. Γκρέυ ὑπεχρεώθη νὰ συγκατατεθῇ οὐχὶ ἄνευ δυσοιώνων προβλέψεων εἰς μίαν τόσῳ σοβαρὰν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς αὐστηρᾶς Εὐρωπαϊκῆς οὐδετερότητος. Ἔπραξεν οὕτω ἀναμφιβόλως—καὶ πολλοὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ θὰ τοῦ δώσωσι δίκαιον—ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ὑπερτάτας ἀνάγκας τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης.

«Δὲν δύναται ἐν τούτοις νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς, ὅτι ἡ δρᾶσις τῶν Μεγ. Δυνάμεων ἀπετέλει ἕνα «νέον γεγονὸς», προωρισμένον νὰ διαταράξῃ οὐσιωδῶς τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους τὰ Βαλκανικὰ κράτη εἶχον κατὰ νοῦν κατὰ τὰς πρὸ τοῦ πολέμου διαπραγματεύσεις των. Εἰς τὸν διασαλευτικὸν τοῦτον παράγοντα δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ μέγεθος τῶν νικῶν, τὰς ὁποίας ἤραντο οἱ Σύμμαχοι καὶ αἱ ὁποῖαι ὑπέσχοντο τὴν μερίδα τοῦ λέοντος εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ἦτο βεβαίως ἀναπόφευκτον ὅτι ἡ ἀγανάκτησις, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν ἐν Ἑλλάδι καὶ Σερβίᾳ ἐπὶ τῇ περικοπῇ τῆς οἰκείας μερίδος τῶν λαφύρων διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Εὐρώπης, θὰ ἐξεδηλοῦτο ὑπὸ μορφὴν ἐντόνου ζηλοτυπίας κατὰ τοῦ συμμάχου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εὐμοιρῶν προσφυεστέρας γεωγραφικῆς θέσεως, δὲν ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ καμμίαν φιλοδοξίαν του εἰς τὸν βωμὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης.

«Ἡ αἴτησις ἡ προβληθεῖσα ἐκ Βελιγραδίου καὶ Ἀθηνῶν περὶ ἀνταλλαγμάτων τινῶν παρὰ τῆς Βουλγαρίας δὲν ἦτο ἐπὶ τέλους ἀπαίτησις ἀσυνήθης εἰς τὰς Μεγ. Δυνάμεις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν μεταξὺ τούτων συνηθιζομένων μεθόδων. Διὰ νὰ ἀναφέρωμεν γεγονὸς σχετικῶς πρόσφατον, δὲν ἐζήτησε καὶ δὲν ἔλαβεν ἡ Γερμανία ἀνταλλάγματα παρὰ τῆς Γαλλίας διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς τελευταίας ἐν Μαρόκῳ, καὶ ἡ Γαλλία δὲν ἐζήτησεν ἐπίσης καὶ δὲν ἔλαβε παρὰ τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην χώραν ἀνταλλάγματα, εἰς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀνταλλαγμάτων τὰ ὁποῖα ἡ Γαλλία ὑπεχ εὐθυ ἀν ἀκόμη ὑπερίσχυεν ἡ Τουρκικὴ δύναμις, δὲν δύνανται νὰ ἐκπλαγῶσιν ὅτι τὰ αὐτὰ φυλετικὰ πάθη ἐκδηλοῦνται εἰς πολὺ μεγαλειτέραν ἀκόμη κλίμακα μόλις ἐξηλείφθη ἡ ἐκ τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως ἐπιφύλαξις.

«Ἀκόμη μίαν λέξιν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Ρουμανίαν, τῆς ὁποίας ἡ διαγωγὴ δύναται πιθανῶς νὰ φανῇ ὀλιγώτερον ἠτιολογημένη της τῶν ἄλλων ἐμπολέμων. Δικαίως ἢ ἀδίκως, ἡ χώρα αὕτη ἔχει πεισθῇ ὅτι ἡ διατήρησις ὡρισμένης τινὸς ἰσορροπίας δυνάμεων ἐν τῇ νοτιοανατολικῇ Εὐρώπῃ εἶνε οὐσιῶδες στοιχεῖον διὰ τὴν ἀσφαλειάν της, καὶ ὅτι ἡ ὑπεροχὴ τῆς Βουλγαρίας θὰ διεκινδύνευεν ὀλεθρίως τὴν ἰσορροπίαν ταύτην τῶν δυνάμεων.

«Δύνανται ἄρά γε οἱ Ἄγγλοι νὰ βάλωσι κατ' αὐτῆς λίθον, αὐτοὶ οἵτινες ἐπὶ αἰῶνας ἐθεώρησαν τὴν ἰσορροπίαν τῶν Δυνάμεων τῆς Δυτικῆς Κεντρῴας Εὐρώπης ὡς ἐξ ἴσου ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῶν Ἀγγλικῶν νήσων, οὐδέποτε δὲ ἐδίστασαν, ὁσάκις παρέστη ἀνάγκη, νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν πλάστιγγα τὸ ξίφος των πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς;

«Ἐὰν ὑπάρχῃ σπουδαιότης τις εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐκτεθείσας ἀπόψεις, εἶνε προφανὲς ὅτι πάντα τὰ περὶ καταστολῆς τοῦ πολέμου τούτου κενολογήματα, εἶνε ὄχι μάταια μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα. Καθὼς παρετήρησε καὶ ὁ σὲρ Ἐδ. Γκρέυ, οἱ λόγοι δὲν δύνανται νὰ ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασιν εἰς τὸ παρὸν στάδιον τῶν πραγμάτων.

«Διὰ νὰ «ἐπιβάλῃ εἰρήνην» ἡ Εὐρωπαϊκὴ ὁμοφωνία πρέπει νὰ διορίσῃ ἐκτελεστὰς τῶν ἀποφάσεών της, πᾶσα δὲ τοιαύτη ἀπόπειρα θὰ κατέλῃγε πιθανώτατα εἰς μεγαλειτέραν πυρκαϊάν. Οὔτε ἡ ἐπισώρευσις κοινῶν ὅβρεων κατὰ τῶν νῦν ἐμπολέμων θὰ προαγάγῃ μεταξὺ αὐτῶν τὸ λογικώτερον ἐκεῖνο καὶ συμβιβαστικώτερον πνεῦμα, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου δύναται νὰ ἀπορρεύσῃ ἡ διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν. Πρὸ παντὸς —διὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν φράσεις τοῦ σὲρ Ἐδ. Γκρέυ—ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἐτέθη πρῶτον καθῆκον τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας εἶνε νὰ διατηρήσῃ ἑαυτήν, καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν μεταξὺ τῶν ἀποτελούντων αὐτὴν μερῶν ἁρμονίαν»—καθῆκον, τοῦ ὁποίου οὐδεὶς πιθανῶς γνωρίζει κάλλιον τὴν δυσκολίαν αὐτοῦ τοῦ σὲρ Ἐδουαρδ.»

VALENTINE CHIROL

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΙΛΑΡΧΟΥ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΣΥΛΛΗΠΤΗΡΙΑ

Ἁπλῆ, σεμνὴ, ἀληθῶς στρατιωτική, ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 5 Ἰουλίου, ἡ κηδεία τοῦ ἰλάρχου Ι. Καλλέργη εἰς Χατζῆ Μπεκλίκ. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Ἀρχιστράτηγος μετὰ τῶν υἱῶν καὶ ἀδελφῶν Του καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἐπιτελείου ὅλοι παρέστησαν εἰς τὴν ταφὴν τοῦ ἐντίμου στρατιώτου τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανόντος, κατὰ τὴν ὡραίαν τοῦ Βασιλέως φράσιν. Ἐθλινος σταυρὸς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Καλλέργη προσετέθη εἰς τὸ χῶμα τῆς Μακεδονίας, τὸ φέρον ἤδη ὡς ἡρωικὴν βλάστησιν καὶ τόσους ἄλλους ὁμοίους σταυρούς.

Πρὸς τὸν Γεν. Διοικητὴν Μακεδονίας κ. Σ. Δραγούμην ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐκ τοῦ Γεν. Στρατηγείου τὸ ἑξῆς θερμότατον τηλεγράφημα:

«Σᾶς ἐκφράζω τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά μου ἐπὶ τῇ πληξάσῃ ὑμᾶς ἀπωλείᾳ. Ἐγὼ χάνω ἕνα χρησιμώτατον καὶ ἐντιμότατον ἀξιωματικὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπώλεια θὰ εἶνε ὀδυνηρῶς ἐπαισθητή. Ὁ γαμβρός σας ἀπέθανεν ὑπὲρ πατρίδος, ὅπως οἱ πίπτοντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.

Εἰς τὸ Βασιλικὸν τηλεγράφημα ὁ κ. Δραγούμης ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὡς ἑξῆς:

Μεγαλε ὁτατον Βασιλέα Κωνσταντῖνον
Γενικὸν Στρατηγεῖον

«Βαθύτατα εὐγνωμονῶ πρὸς Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ὀδυνηρὸν τὸ ἄλγος, ἀλλ' ἀνακουφίζει αὐτὸ ἡ σκέψις ὅτι δὲν ἐπληρώθη μάτην τὸ πρὸς τὴν πατρίδα ἱερὸν χρέος.»

ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ ΨΕΥΔΗ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΩΝ

Εἰς τὸν Παρισινὸν «Χρόνον» ἐδημοσιεύθη, σταλεῖσα ἀπὸ μέρους συνδρομητοῦ τῆς ἐφημερίδος, ἡ ἑξῆς εὐφυεστάτη παρατήρησις ἐπὶ τοῦ ἐπισήμου ἀνακοινωθέντος τοῦ Βουλγαρικοῦ Στραταρχείου, καθ' ὃ μόνη ἡ 7η Βουλγαρικὴ Μεραρχία μάχεται κατὰ τῶν Σέρβων καὶ μόνον 20 χιλιάδες στρατοῦ ἀντιμετωπίζουν τοὺς Ἕλληνας:

«Ἀγνωρίζομεν, λέγει ὁ ἀναγνώστης τοῦ «Χρόνου», ὅτι ἡ Βουλγαρία ἐν τῇ αἰτήσει πολεμικῆς ἀποζημιώσεως παρὰ τῆς Τουρκίας παρουσιάζει ὅτι ἔχει δύναμιν στρατοῦ 563,750 ἀνδρῶν. Τί ἔγειναν λοιπὸν αἱ 500 χιλιάδες, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς ὁλικῆς δυνάμεως τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἀντιταχθείσης κατὰ τῶν Σέρβων καὶ τῶν Ἑλλήνων;

«Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Ἕλληνες κρατοῦν 12,000 αἰχμαλώτους Βουλγάρους καὶ 82 (115 ἔκτοτε) τηλεβόλα καὶ ὅτι ἡ Βουλγαρία ἀπώλεσε μεταξὺ Κιλκὶς καὶ Δράμας 10 χιλιάδας νεκροὺς καὶ τραυματίας. Τὸ ὅλον 22 χιλιάδας.

«Χειρότερα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀπὸ τοὺς στρατοὺς τοῦ Κύρου ἡ Βασίλισσα Τόμυρις ἀφῆκεν ἕνα μόνον στρατιώτην ζῶντα διὰ νὰ φέρῃ τὴν εἴδησιν τῆς ἥττης, οἱ Ἕλληνες ἐφόνευσαν καὶ ἠχμαλώτισαν 2,000 Βουλγάρους περισσότερον ἀπὸ ὅσους εἶχαν ἀντιμετώπους;»

ΠΟΙΟΙ ΑΠΑΡΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

ΑΞΙΟΛΟΓΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Χάριν τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τῆς Βουλγαρίας σημειοῦμεν τὰς ἑξῆς ἐξηκριβωμένας... βιογραφικὰς πληροφορίας περὶ τῶν πρωτευόντων μελῶν τῆς νέας Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως.

Ραδοσλάβωφ, Πρωθυπουργὸς. — Δικασθεὶς καὶ καταδικασθεὶς διὰ κλοπὰς μὴ ἀποδειχθείσας καὶ διὰ παραβάσεις καὶ καταπατήσεις νόμων πιστοποιηθείσας.

Γενάδιεφ, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. — Ὑπόδικος εἰσέτι διὰ μεγάλας στρατιωτικὰς καταχρήσεις.

Πετρώφ, Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. — Ὑπόδικος διὰ καταχρήσεις εἰς προμηθείας στρατιωτικῶν εἰδῶν.

Σαβώφ, Ἀρχιστράτηγος, συγκατηγοροῦμενος εἰς τὰς ἰδίας καταχρήσεις προμηθειῶν.

ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Προβιβάζεται κατ' ἐκλογὴν εἰς ἀντιπλοίαρχον ὁ πλωτάρχης κ. Μιχαὴλ Φουντουκλῆς καὶ τίθεται τῇ αἰτήσει του καὶ δι' ἀρχαιότητα ὑπηρεσίας εἰς ἀποστρατείαν.

Προβιβάζονται ἐπίσης κατ' ἐκλογὴν εἰς πλωτάρχην ὁ ὑποπλοίαρχος κ. Ἠλίας Μαυρουδῆς καὶ εἰς ὑποπλοίαρχον ὁ ἀνθυποπλοίαρχος κ. Δ. Μελετόπουλος.

Ἀνεκλήθησαν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ, ἐφ' ὅσον διαρκέσῃ ἡ ἐπιστράτευσις, ὁ ἀντιπλοίαρχος κ. Ἀλέξανδρος Πλατσῆς καὶ ὁ πλωτάρχης κ. Κωνστ. Δεληγιώργης.

Διὰ Β. Διατάγματος συνεκροτήθη συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἀντιπλοιάρχου κ. Μιχ. Σαχτούρη ὡς προέδρου καὶ τῶν πλωταρχῶν κ. κ. Κ. Μαλικοπούλου κ. Π. Παρασκευοπούλου ὡς μελῶν, ἵνα γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς περὶ ἀποστρατεύσεως αἰτήσεως τοῦ πλωτάρχου κ. Κωνσταντίνου Μελᾶ.

ΟΙ ΕΡΑΝΟΙ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,,

[Τὸ δάκρυ εἶνε παρηγοριὰ,
μὰ μόνο του δὲν φτάνει,
θέλ' ἡ πληγή τους βάλσαμο
κι' ὁ πόνος τους βοτάνι.
Μόνο τὸ χέρι ποῦ συχνὰ
τὸν ὀβολό του δίνει
γιατρεύει καὶ τὸν πόνο τους
καὶ τὴν πληγή τους κλείνει]

Διὰ τὰς νοσοκομειακὰς καὶ τὰς ἄλλας συναφεῖς ἀνάγκας τοῦ νέου μας πολέμου μᾶς ἔστειλαν τὰ ἑξῆς ποσά:

Ὁ κ. Σ. Καλούτσης ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀτμοπλοΐας τοῦ «Αὐστριακοῦ Λόϋδ»	Δρ.	500
Ἡ δεσποινὶς Ἕλλη Β. Γραικοῦ ἐκ Δρέσδης	»	36
Κωνστ. Στεφάνου συνταξιοῦχος τοῦ Ν. Α. Ταμείου ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν	»	4
Ἐκ τῶν χθεσινῶν εἰσφορῶν	»	53,421
Τὸ ὅλον	Δρ.	53,961

Ἀπεστάλησαν χθὲς ὑπὸ τῆς «Ἑστίας» πρὸς τὴν ἀξιότιμον κ. Ἀγγελ. Ι. Κοντοσταύλου καὶ ἕτεραι δέκα χιλ. δραχμῶν. Οὕτω τὸ ὁλικὸν ἐκ τοῦ ἐράνου ποσὸν τὸ τεθὲν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἀνέρχεται εἰς δρ. 53,000.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Παρὰ τῷ Κεντρ. Καταστήματι τῆς Ἐθν. Τραπέζης ἐγένοντο καὶ αἱ κάτωθι εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ἕλλην. Ἐρ. Σταυροῦ:

Α. Γ. δρ. 25, Ἀσπ. Μουτσοπούλου 500, Mme Mattey (διὰ τῆς κ. Ἀσπ. Μουτσοπούλου) δρ. 20, Ἐπαμεινώνδας Βοΐσχου, τμηματάρχης Ἐθν. Τραπέζης δρ. 100, τέκνα ἀγωνιστοῦ τοῦ 21 δρ. 20, Ι. Γ. Πολίτης (Κηφισιὰ) 100, Ν. Ζ. 100, Δέσποινα Ζερβουδάκη δρ. 2,498.90.

Ἀπ' εὐθείας δὲ εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κατέθηκαν:

Ὁ Κος καὶ ἡ Κα Θ. Κοκκώνη, εἰς μνήμην τοῦ ἰλάρχου Ἰωάννου Καλλέργη δρ. 200, ὁ κ. Θ. Γαλανὸς, λίρ. Ἀγγλίας 20, ὁ κ. Ν. Καρτεράκης φαρμακοποιὸς δρ. 300.

Εἰς εἶδος δὲ ὁ κ. Ν. Καρτεράκης φαρμακοποιὸς 10 χιλιόγραμμα βάμβακος ὑδροφίλου, 100 πάκα γάζες, 50 πάκα ἐπιδέσμους, 10 φιάλας φανικοῦ ὀξέος καὶ 100 πήχεις τσιρώτου.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τῶν Νοσοκομείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ γίνονται δεκταὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 47 θυρίδα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἕνεκα τῶν μεγάλων ὑποχρεώσεων, ἃς ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀνέλαβε πρὸς περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου, ἐπικαλεῖται καὶ πάλιν τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν φιλανθρώπων.

Αἱ συνδρομαὶ καταβάλλονται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1913

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ἰω. Α. Βαλαωρίτης Πρόεδρος, Νικ. Γ. Μακκᾶς Ἀντιπρόεδρος, Γεώρ. Ν. Πασπάτης Ταμίας, Ἀλέξανδρος Θ. Ζαΐμης, Ἄθως Ρωμάνος, Σ. Ε. Φραγκιάδης, Ι. Ν. Μπότασης, Γ. Σ. Στρέϊτ, Μαρῖνος Γερουλᾶνος, Θεόδωρος Ζαΐμης, Εὐάγγελος Καλλιοντζῆς, Ἰω. Ἀθανασάκης.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Β. Πατρίκιος

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— «Τὸ Στρατιωτικὸν Κέντρον» Χρ. Ι. Γεωργιάδου παρέλαβε τὰ Ἀγγλικὰ χακὶ ἀρίστης ποιότητος καὶ χρωματισμῶν διὰ θερινὰς στολὰς τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν. Ὁμοίως ἔφθασαν καὶ τὰ ἄριστα ξίφη τῆς τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων Σόλιγγεν. τῶν προμηθευόντων τὸν Γερμανικὸν στρατόν.

— ΣΟΔΑ Ἀγγλικὴ εἰς βάζα, Ρετσινόλαδον Ἀγγλικὸν ἄοσμον καὶ ἄνευ γεύσεως Castor Oil, Ἀγγλικὴ Γλυκερίνη χημικῶς καθαρὰ εἰς φιάλας, Seidlitz paquets, Enos, Allen καὶ ὅλα τὰ Ἀγγλικὰ Σπετσιαλιτὲ εὑρίσκονται εἰς πλουσίαν συλλογὴν εἰς τὸ **ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ἐλευθεροπούλου, Σταδίου 31.**

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Γνωστοποιεῖται τοῖς κ.κ. Μετόχοις τῆς Ἑταιρείας ὅτι, ματαιωθείσης ἐλλείψει ἀπαρτίας τῆς πρώτης συνεδριάσεως τῆς τακτικῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἥτις εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὴν 28 Δεκεμβρίου π. ἔ., ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Διοικ. Συμβουλίου ἡ ἐκ νέου σύγκλησις αὐτῆς διὰ τὴν 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Τετάρτην, ὥραν 11 π.μ., εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, ὁδὸς Πανεπιστημίου, Στοὰ Πεσμαζόγλου.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 49 τοῦ καταστατικοῦ, κατὰ τὴν νέαν ταύτην συνεδρίασιν ἡ Γενικὴ Συνέλευσις λογισθήσεται ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ νομίμως κατηρτισμένη, οἱοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσωπευομένων μετοχῶν,

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουλίου 1913

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου
Ζ. Κ. Μάτσας

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΙΝΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐν τῷ Οἰνολογικῷ Ἐργαστηρίῳ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀπὸ τῆς 22 Ἰουλίου μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου τρ., ἔ. διαταγῇ τοῦ Ὑπουργείου, θέλουσι διδαχθῆ δωρεὰν παρὰ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Οἰνολογικοῦ ἐργαστηρίου κ. Π. Γεωργαντῆ πρακτικὰ μαθήματα Οἰνολογίας μετὰ πρακτικῶν ἀσκήσεων, οὕτως ὥστε οἱ ἀκολουθήσοντες ταῦτα νὰ δύνανται νὰ παρασκευάζουν οἴνους ὑγιεινοὺς, ἀναλλοιώτους καὶ καλῆς ποιότητος.

Θ' ἀκολουθήσωσι πρὸς τοῦτο εἴκοσι θεωρητικὰ μαθήματα καὶ ἐπὶ 2 ὥρας καθ' ἑκάστην ἀσκήσεις.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀκολουθήσωσι τὰ μαθήματα ταῦτα δέον νὰ γνωρίζωσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, νὰ ζητήσωσι δὲ τὴν ἐγγραφὴν δι' αἰτήσεώς των ἐπὶ 50λέπτου χαρτοσήμου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Τμῆμα Γεωργίας, μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας)

Η ΧΟΛΕΡΑ

Θέλετε νὰ μὴ προσβληθῆτε ἀπὸ χολέραν; Πίνετε **Σάριζαν** τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας τῶν ἰαματικῶν καὶ ποσίμων ὑδάτων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις μόνη δὲν περιέχει μικρόβια, ὡς πληρουμένων καὶ πωματιζομένων τῶν φιαλῶν ἐπιστημονικῶς ἐν αὐταῖς ταῖς πηγαῖς. Σταδίου 20. Τηλ. 485.

Τὸ ταχύπλουν θαλαμηγὸν "ΑΡΗΣ,, τῆς ἀτμοπλοΐας Σταμ. Παπαλεονάρδου, ἀνακαινισθὲν καὶ καθαρισθὲν, ἐπαναλαμβάνει τοὺς τακτικοὺς πλόας του ὡς ἑξῆς:

Κατὰ ΠΕΜΠΤΗΝ 9 π.μ. διὰ Λουτράκιον, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Πάτρας, Ζάκυνθον, Ληξούριον καὶ Ἀργοστόλιον.

Κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ 9 π.μ. διὰ Λουτράκιον, Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Πάτρας, Ἰθάκην, Λευκάδα, Πρέβεζαν, Κόπραιναν καὶ Καρβασσαρᾶν.

(Ἐκ τῆς ἀτμοπλοΐας Στ. Παπαλεονάρδου)

Τηλέφωνον: Πειραιῶς 115, Ἀθηνῶν 715.

ΔΙ' ΕΞΟΧΑΣ

ἀναχωροῦντες προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ «ΡΟΔΟΝ» ἔναντι τοῦ ταχυδρομείου τὰ νέα Ἀγγλικὰ μπισκότα, 30 λεπτὰ τὸ πακέτο, Ἑλβετικὰ λεπ. 15. Καραμέλλες σκέτες καὶ γεμιστὲς μὲ φρουτα, Σοκολάτες, φοντὰν καὶ Πτὶ φοὺρ διατηρήσιμα, σιρόπια δροσιστικὰ καὶ λικὲρ ὅλα τὰ εἴδη. Λουκούμια Σύρου 2.40 ἡ ὀκά.

Λογιστὴς Τραπέζης καὶ πεπειραμένος ἀλληλογράφος, χειριζόμενος τελείως γραφομηχανὴν, διαθέτων τὰς ἀπογευματινάς του ὥρας, ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν, τακτοποίησιν ἢ ἐποπτείαν ἐμπορικῶν βιβλίων καὶ Γαλλικὴν ἀλληλογραφίαν καθ' ὥρας εἰς συμφερούσας τιμά

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ ΜΑΧΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΗΣ ΚΡΕΣΝΑΣ

Ἀνεκοινώθη σήμερον τὴν 1 μ. μ. τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα τοῦ Ἐπιτελάρχου τοῦ Γεν. Ἀρχηγείου, ἀναφερόμενον εἰς νεώτερα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς προελάσεως ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

Τὸ τηλεγράφημα ἐκθέτει μεμονωμένως ἑκάστην στρατιωτικὴν ἐπιχείρησιν τῶν ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Γζουμαγιὰν καὶ περὶ τὰ στενὰ τῆς Κρέσνας ἐνεργουσῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων, αἵτινες συντελοῦν ἀδιάκοπον καὶ ταχεῖαν τὴν σύγχρονον προέλασίν των πρὸς τὰ βόρεια.

Διαφαίνεται δὲ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα πληροφοριῶν ὁποίαν συστηματικὴν καὶ συνεχῆ ἀντίστασιν ὑπερνικᾷ ἀνὰ πᾶν βῆμα ὁ νικηφόρος Ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ πόσας δυνάμεις διαθέτει ὁ ἐχθρὸς εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ὑποχωρήσεώς του.

Οἱ ἀπὸ ἡμερῶν ἀρξάμενοι ἀγῶνες πρὸς ἐκβίασιν τῶν στενῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νέστου, τοῦ Στρυμόνος καὶ τῶν ὀρεινῶν διαβάσεων τοῦ Μάλεσι ἐξακολουθοῦσιν. Ὁ ἐχθρὸς, κείτοι ὑφιστάμενος ἀλλεπαλλήλους ἥττας καὶ ἀποσυντιθέμενος ἑκάστοτε, κατορθώνει, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ λίαν ὀρεινοῦ ἐδάφους, ν' ἀνασυντάσσῃ ἐν μέρει τὰς δυνάμεις του καὶ ν' ἀμύνεται τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκαταλειπομένης χώρας.

Παρὰ τὴν ἀντίστασιν καὶ τοὺς πείσμονας ἀγῶνας, ἡ προέλασις τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐξακολουθεῖ κανονικῶς καὶ ἀδιαλείπτως.

Χθὲς (7ην Ἰουλίου) εἰς τὸ ἄκρον δεξιὸν αἱ ἡμέτεραι δυνάμεις προήλασαν ἐκ Νευροκοπίου πρὸς βορρᾶν, σήμερον δὲ συνήντησαν πρὸ αὐτῶν ὀπισθοφυλακὰς τοῦ προχθὲς διασκορπισθέντος ἐχθροῦ, μεθ' ὧν ἦλθον εἰς σύγκρουσιν.

Ἡ στρατιὰ τοῦ κέντρου, ἀπωθήσασαι τὸν ἐχθρὸν ἐξ ὅλων τῶν θέσεων αὐτοῦ ἔφθασεν εἰς τὰ ὁρισθέντα αὐτῇ τέρματα πορείας παρ' ὅλας τὰς μεγίστας ἐδαφικὰς δυσχερείας καὶ τὴν ἐχθρικὴν ἀντίστασιν.

ΑΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΕΛΑΣΕΩΣ

Τὸ ἔδαφος καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς στενωποῦ εἶνε λίαν διακεκομμένον, τὸ πλεῖστον δὲ ἀποτομώτατον. Ἡ δὲ μοναδικὴ ἁμαξιτὴ ὁδὸς εἶνε διακεκομμένη ἀνὰ πᾶν βῆμα ὡς ἐκ τῶν καταστροφῶν, ἃς ἐπιφέρει ὁ ἐχθρὸς, αἵτινες ὅμως δὲν ἐπιβραδύνουσι τὴν πορείαν μας.

Ἀφ' ἑτέρου αἱ ὀπισθοφυλακαὶ τοῦ ἐχθροῦ ἀμύνονται πεισμόνως διαθέτουσαι μάλιστα καὶ βαρὺ πυροβολικόν.

ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΛΕΣΙ

Ἕτεραι δυνάμεις ἡμῶν, βαδίζουσαι ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν κλιτύων τοῦ ὄρους Μάλεσι εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι ἰσχυρῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων ἀποτελουμένων ἐκ τῶν συνταγμάτων 25ου 16ου τῆς 10ης μεραρχίας καὶ 42ου τῆς 3ης μεραρχίας.

Ὁ ἐχθρὸς κατεῖχε τὴν ὀχυρωτάτην κορυφογραμμὴν Ρόζαλίνου, αἱ δὲ ἡμέτεραι δυνάμεις τὰς κάτωθεν καὶ ἀνατολικῶς αὐτοῦ ἀντερείδας. Κατὰ τὴν προχθεσινὴν νύκτα ὁ ἐχθρὸς ἐνήργησεν αἰφνιδιασμὸν διὰ πυρὸς πεζικοῦ καὶ χειροβομβίδων μετὰ δι λοχίας πεζικοῦ κατελθούσης ἐκ τῶν ὑψωμάτων. Ὁ αἰφνιδιασμὸς ἀπεκρούσθη, ὁ δὲ ἐχθρὸς ὑπεχώρησεν ἐγκαταλείψας 6 νεκροὺς καὶ 52 τυφέκια.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν 7ην Ἰουλίου, οἱ ἡμέτεροι ἐπετέθησαν μετ' ὁρμῆς κατώρθωσαν δὲ μετὰ ὀκτάωρον ἀγῶνα νὰ διασκορπίσωσι τὸν ἐχθρὸν, ὅστις ἔφυγεν ἀτάκτως καταδιωκόμενος πρὸς βορρᾶν.

Κατὰ τὴν καταδίωξιν τὸ ἡμέτερον πυροβολικὸν ἐπέφερε πολλὰς ἀπωλείας εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ χθὲς ἐξηκολούθησε τὸν ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἀρξάμενον καὶ διαρκῶς πρὸς βορρᾶν μετατοπιζόμενον ἀγῶνα.

ΝΕΑ ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΤΣΟΒΟΝ

Ὁ ἐχθρὸς ὅμως διασκορπισθεὶς διαδοχικῶς ἐκ τῶν θέσεων αὐτοῦ ὑπερήσπισε χθὲς πεισμόνως τὴν κυρίαν αὐτοῦ τοποθεσίαν, ἥτις ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν βορείως τοῦ Πέτσοβο καὶ Οὐρλιακὸ ὑψωμάτων ὧν τὸ ἀπόλυτον ὕψος ποικίλλει ἀπὸ 1450 μέχρι 1900 μέτρων.

Τὰς θέσεις ταύτας εἶχε προπαρασκευάσει ἀμυντικῶς ὁ ἐχθρὸς ἐκ τῶν προτέρων, εἴς τινας δ' ἐξ αὐτῶν εἶχε κατασκευάσει οὗτος πέντε ὑπερκειμένας ἀλλήλων σειρὰς χαρακωμάτων.

Τοσοῦτο δὲ ἀσφαλῆ ἐθεώρει ἑαυτὸν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν τοποθεσίαν ταύτην, ὥστε τὴν προτεραίαν ἐπεχείρησε καὶ ἐπιθετικὴν ἐπιστροφὴν, ἀποκρουσθεῖσαν ὅμως μετ' ἀπωλειῶν.

Ὁ εἰς τὴν τοποθεσίαν ταύτην ἀντισταθεὶς ἐχθρὸς ἐνισχυθεὶς τὴν νύκτα καὶ διὰ πεδινοῦ πυροβολικοῦ, πιθανῶς ἐκ τῶν ἀπέναντι τῶν Σέρβων παρὰ τὸ Τσαρεβοτσέλο συγκεντρωμένων δυνάμεων, ἤτο δυνάμεως 5 ἕως 6 συνταγμάτων πεζικοῦ.

Τὰ Βουλγαρικὰ συντάγματα, ὡς γνωστὸν, ἀποτελοῦνται ἐκ τεσσάρων ταγμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξηκριβώθησαν τὰ συντάγματα 3ον, 36ον, 15ον καὶ 35ον ἀνήκοντα εἰς τὴν 6ην Μεραρχίαν.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΧΗΣ

Ἡ μάχη ἀρξαμένη τὴν 4ην πρωινὴν ὥραν ἐπερατώθη τὴν 8ην ἑσπερινὴν διεξαχθεῖσα μετὰ μεγάλου πείσματος καὶ πολλῶν ἑκατέρωθεν ἀπωλειῶν.

Ἡ ὁρμὴ τοῦ ἡμετέρου πεζικοῦ ὑπῆρξε καὶ πάλιν ἀπαράμιλλος. Εἴς τινα σημεῖα τὸ πεζικὸν ἀναρριχώμενον ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ Ὀπούκοβιτς ἐκυρίευσε πέντε ἀλληλοδιαδόχους σειρὰς χαρακωμάτων διὰ τῆς λόγχης, κατόπιν ἐπανειλημμένων ἐφόδων.

Οὕτω ἀπέληξεν ὑπὲρ ἡμῶν ἡ μάχη τοῦ Πέτσοβο, ὁ δὲ ἐχθρὸς ἐκτοπισθεὶς ἐκ τῶν χαρακωμάτων αὐτοῦ ὑπεχώρησε πρὸς βορρᾶν.

ΑΙ ΧΘΕΣΙΝΑΙ ΜΑΧΑΙ

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν 8ην Ἰουλίου, ἡ προέλασις τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ ἐξηκολούθησε καθ' ὅλον τὸ μέτωπον μὲ ἀγῶνας ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν ὀπισθοφυλακῶν.

Εἰς τὸ ἄκρον δεξιὸν ἡμῶν ἔλαβε χώραν σήμερον νέος πεισματώδης ἀγὼν παρὰ τὸ Κρέμεν. Ὁ ἐχθρὸς ἐκτοπισθεὶς καὶ πάλιν ἐκ τῶν θέσεων αὐτοῦ ἐτράπη εἰς φυγὴν καταδιωκόμενος.

Ἕτερον τμῆμα τοῦ στρατοῦ ἡμῶν κατέλαβε τὴν νοτίαν εἴσοδον τῆς στενωποῦ τῆς Κρέσνας. Ἡ ἀριστερὰ στρατιὰ καταδιώκουσα τὸν ἐχθρὸν ὑπερέβη τὰ ὑψώματα τοῦ Μπούκοβιτς καὶ καταδιώκει πρὸς βορρᾶν.

ΤΕΡΑΤΩΔΗΣ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑ!

Κατὰ πληροφορίας φυγάδων τοῦ Βουλγαρικοῦ στρατοῦ Τούρκων τὴν ἐθνικότητα οἱ Βούλγαροι προχωροῦντες κατὰ μῆκος τῆς κοιλάδος τοῦ Στρυμόνος ἐμόλυναν ἅπαντα τὰ φρέατα ρίψαντες εἰς αὐτὰ νεκροὺς θανόντας ἐκ χολέρας. Ὡς ἐκ τούτου ἀπηγορεύσαμεν τὴν χρῆσιν τῶν φρεάτων καὶ διετάξαμεν ἐξέτασιν.

Β. ΔΟΥΣΜΑΝΗΣ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΑΠΕΙΛΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).—Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἄσκουιθ ὁμιλῶν χθὲς τὴν ἑσπέραν ἐνώπιον συλλαλητηρίου εἰς τὸ Βέρμιγχαμ, ἔθιξε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν τέως Συμμάχων καὶ περιέγραψε τὸ θέαμα τῶν ἐν τῇ ἐγγὺς Ἀνατολῇ συμβαινόντων ὡς ἀποκαρδιοτικὸν καὶ προκαλοῦν ψυχικὴν ἐξέγερσιν.

Ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς ἐξέφρασε κατόπιν τὴν ἐλπίδα, ὅτι αἱ ἐχθροπραξίαι θὰ ἀνασταλοῦν καὶ ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ταχέως συμβιβασμὸς μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων.

Σχετικῶς πρὸς τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν προέλασιν αὐτῆς εἰς τὴν Θράκην, εἶπεν ὅτι, ἐὰν ὑπείκουσα εἰς κακὰς συμβουλὰς θελήσῃ νὰ παραβιάσῃ τὴν Συνθήκην τοῦ Λονδίνου, θὰ προκαλέσῃ ζητήματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ εἶνε καθόλου πρὸς τὸ συμφέρον της.

«Ἡ Εὐρώπη, προσέθηκεν ὁ κ. Ἄσκουίθ, παραμένει ἡνωμένη καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς προσπαθείας αὐτῆς ὅπως λήξῃ τὸ ταχύτερον τὸ πένθιμον αὐτὸ κεφάλαιον τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας.»

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΣΜΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΡΑΚΗΝ

ΚΟΜΙΤΑΤΖΗΔΕΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΟΙ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).— Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς» τηλεγραφεῖ ὅτι, κατ' ἐπισημους ἐκθέσεις τοῦ Τούρκου ἀρχιστρατήγου Ἰτζὲτ πασσᾶ, συνελήφθησαν Βούλγαροι κομιτατζῆδες μετημφιεσμένοι εἰς Ἕλληνας λεηλατοῦντες καὶ καίοντες τὰ χωρία τῆς Θράκης.

Τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς τὴν εἰς ἄλλην θέσιν τῶν «Τάιμς» δημοσιευομένην πληροφορίαν τοῦ κ. Μπάουτσερ ὅτι Ἑλληνικαὶ συμμορίαι μαστίζουν τὴν Θράκην.

Σ. Ε. Δὲν ὑποθέτομεν τὸν κ. Μπάουτσερ τόσον ἀνόητον, ὥστε εἰλικρινῶς νὰ πιστεύῃ ὅτι εἰς τὴν Θράκην, ὅπου οὐδεὶς Βούλγαρος κατοικεῖ, δρῶσιν Ἑλληνικαὶ συμμορίαι. Ὑποθέτομεν μᾶλλον ὅτι ἐπωφελεῖται τῆς συλλήψεως τῶν μετημφιεσμένων κομιτατζήδων διὰ νὰ εἰπῇ κάτι οὐσιαστικώτερον τῶν θρηνῳδιῶν του.

ΑΛΛΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ 9 Ἰουλίου (Ἀθ. Πρ.)— Ἡ Πύλη ἐδημοσίευσε τηλεγράφημα τοῦ ἀρχιστρατήγου Ἰτζὲτ πασσᾶ βεβαιοῦντος ὅτι ἐκ τῶν ἀνακρίσεων ἐπιστοποιήθη ὅτι οἱ Βούλγαροι κατέστρεψαν 28 χωρία βορείως τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ πολλὰ ἄλλα νοτίως ταύτης. Μόνον μερικαὶ χριστιανικαὶ κατοικίαι ἐσώθησαν. Τὰ τεμένη ἐκάησαν.

Η ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΘΑ ΣΥΝΕΛΘΗ ΕΚ ΝΕΟΥ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).—Ὁ σὲρ Ἔδ. Γκρέϋ καὶ οἱ ἐνταῦθα πρεσβευταὶ τῶν Μ. Δυνάμεων συνῆλθον χθὲς εἰς διάσκεψιν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἠσχολήθησαν γενικῶς ἐπὶ τῆς ἐν τῇ Βαλκανικῇ πολεμικῇ συρράξεως.

Τὴν Διάσκεψιν ἀπησχόλησεν ἰδιαιτέρως τὸ ζήτημα τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς εἰς τὴν Θράκην. Μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας ὅμως γνώμας ἐκρίθη ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἡ Διάσκεψις νὰ προβῇ εἰς ἀποφάσεις πρὶν ἢ οἱ πρεσβευταὶ τῶν Μ. Δυνάμεων ζητήσουν καὶ λάβουν ὁδηγίας παρὰ τῶν Κυβερνήσεών των.

Οἱ πρεσβευταὶ ἀπεφάσισαν νὰ συνέλθουν ἐκ νέου τὴν Πέμπτην.

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΙΚΗΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).— Κατὰ τὸν «Ἡμερήσιον Τηλέγραφον» ἡ Πρεσβευτικὴ Διάσκεψις χθὲς συνεζήτησε διὰ τὸ πολίτευμα τῆς Ἀλβανίας χωρὶς ὅμως καὶ πάλιν νὰ καταλήξῃ εἰς τίποτε ὡρισμένον ἕνεκα τῶν διχογνωμιῶν αἵτινες ὑπάρχουν μεταξὺ τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τὰ νότια σύνορα τῆς Ἀλβανίας.

Θεωρεῖται βέβαιον, ὅτι κατὰ τὴν διάσκεψιν ἐγένετο λόγος καὶ ἐλήφθησαν ἀπὸ κοινοῦ ἀποφάσεις ὡς πρὸς τὴν στάσιν τῶν Δυνάμεων ἀπέναντι τῆς Τουρκίας διὰ τὴν προέλασιν αὐτῆς.

Η ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΤΑΛΗΦΘΗ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).—Κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας πληροφορίας τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» ἡ εἰρήνη εἰς τὴν Βαλκανικὴν φαίνεται ἐγγύς. Ἐλπίζεται ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ κανονισθοῦν καὶ οἱ προκαταρκτικοὶ ὅροι τῆς εἰρήνης.

Περὶ τῶν Τούρκων ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς λέγει, ὅτι ἐξακολουθοῦν προελαύνοντες πρὸς τὴν Ἀδριανούπολιν χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὴν καταλάβουν ἀκόμη.

Σχετικῶς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην πληροφορίαν καὶ ὁ κ. Μπάουτσερ τηλεγραφεῖ πρὸς τοὺς «Τάιμς» ἐκ Σόφιας, ὅτι τὸ Τουρκικὸν ἱππικὸν ἀπεσύρθη ἐκ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΕΝΝΗΝ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΟΙ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΣΟΦΙΑ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).— Ὁ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτὴς τῶν «Τάιμς» τηλεγραφεῖ, ὅτι ἄν καὶ ἡ ἀποστολὴ Βουλγάρων ἀντιπροσώπων εἰς Νύσσαν διὰ τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης παρέχει ἐλπίδας ταχέως τερματισμοῦ τοῦ πολέμου, μεταξὺ τῶν Αὐστριακῶν πολιτικῶν κύκλων ἐξακολουθεῖ ἡ ἰδία σχετικῶς μὲ τὴν κατάστασιν ἐπιφύλαξις.

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνταποκριτὴν αἱ ἐν Βιέννῃ ὑπάρχουσαι πληροφορίαι ἐκ Σόφιας παριστῶσι τὴν ἐκεῖ κατάστασιν ὡς ἐξόχως ἀνήσυχον καὶ ὡς ἐλάχιστα ἀπέχουσαν τῆς ἐπαναστατικῆς.

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΠΑΟΥΤΣΕΡ

ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).—Ὁ κ. Μπάουτσερ ἐλάχιστα ροδίνην περιγράφει τὴν ἐν Βουλγαρίᾳ κατάστασιν εἰς τὰ σημερινὰ τηλεγραφήματά του. Τονίζει ἰδιαιτέρως ὅτι, ἕνεκα τῆς διακοπῆς τῶν συγκοινωνιῶν, ἀρχίζει νὰ γίνεται λίαν αἰσθητὴ ἡ ἔλλειψις τροφίμων.

Ὁ κ. Μπάουτσερ προσθέτει ὅτι ἀθρόοι ἀρχίζουν νὰ καταφθάνουν ἐκ Θράκης εἰς τὸ Βουλγαρικὸν ἔδαφος οἱ πρόσφυγες!!

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΝΑ

Σήμερον τὴν πρωΐαν διὰ τοῦ Λαρισσαϊκοῦ ἀνεχώρησαν εἰς Θεσσαλονίκην μέσον Χαλκίδος μεταβαίνοντες εἰς Νύσσαν ὁ κ. Δ. Πανᾶς, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν συνάντησιν τῆς Νύσσης, μετὰ τοῦ κ. Τσαμαδοῦ, ὅστις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς.

Ὁ κ. Πανᾶς μετὰ τοῦ συνταξιδιώτου του ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς Χαλκίδα τῆς «Λόχης» ἥτις τοὺς ἀνέμενεν ὑπὸ πρωΐας φθάνοντες δ' ἀπόψε εἰς Θεσσαλονίκην θ' ἀναχωρήσουν ἀμέσως σιδηροδρομικῶς εἰς Μοναστήριον.

Ἐκεῖθεν δ' αὐτοκινήτου μεταβαίνοντες εἰς Βελεσσὰ θὰ ἐπιβιβασθοῦν ἰδικῆς ἁμαξοστοιχίας διὰ Νύσσαν, ὅπου ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φθάσουν τὸ βραδύτερον τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης.

Χθὲς τὴν νύκτα ὁ κ. Πανᾶς προσκληθεὶς παρέστη κατὰ τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἠσχολήθη μὲ τὸ ζήτημα τῆς εἰρήνης, ἔπειτα δὲ συνηντήθη καὶ ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ κ. Κορομηλᾶ, κ. ὧν πάσας τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν ἀποστολὴν του ὁδηγίας.

Παρὰ ξένης καλλίστης οἰκογενείας ἐνοικιάζονται ἐν ἢ δύο δωμάτια μὲ ἐπιπλωμένα καὶ μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς. Ὁδὸς Κάπ διστρίας 28

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΥΣΣΑΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας). — Κατ' ἀσφαλεῖς ἐκ Βελιγραδίου πληροφορίας, σήμερον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ συναντηθῶσιν εἰς πρώτην σύσκεψιν ἐν Νύσσῃ οἱ πληρεξούσιοι τῶν ἐμπολέμων διὰ τὰς διαπραγματεύσεις τῆς προκαταρκτικῆς εἰρήνης. Εἰς τὴν συνάντησιν θὰ παρίστανται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, πιθανώτατα οἱ παρὰ τῷ Σερβικῷ Στρατηγείῳ δύο ἀνώτεροι ἀξιωματικοί. Κατὰ τὰς πρώτας συνεδριάσεις ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος θὰ παρίστανται μόνον οἱ κ. κ. Ἀλεξανδρόπουλος καὶ Ραγκαβῆς.

Οὐδὲν εἶνε εἰσέτι γνωστὸν περὶ τῶν ὁδηγιῶν, ἃς ἔλαβον παρὰ τῆς Κυβερνήσεώς των οἱ Βούλγαροι πληρεξούσιοι. Ὑπάρχουν ὅμως ἐνδείξεις ὅτι κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Βουλγαρία θὰ προσπαθήσῃ πρὸ πάσης συζητήσεως ἐπὶ τῶν ὅρων νὰ ἐπιτύχῃ ἀνακωχὴν παρὰ τῶν Συμμάχων.

Τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ νεωτέρου διαβήματος, εἰς τὸ ὁποῖον προέβη ἡ Ρωσσικὴ Κυβέρνησις πλησίον τῶν Κυβερνήσεων τοῦ Βελιγραδίου, προφανῶς δὲ καὶ τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ συστήσῃ ὅπως συνομολογηθῇ ἀνακωχὴ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν διαπραγματεύσεων διὰ τὴν εἰρήνην. Εἰς τὸ διάβημα τοῦτο ἐδόθη ἤδη ἀπάντησις τῶν Συμμάχων Κυβερνήσεων, ἀρνουμένων νὰ δεχθοῦν οἱανδήποτε διακοπὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ὑπάρχει ἀσφάλεια ὅτι ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἐμπνέεται ὑπὸ εἰλικρινῶν διαθέσεων καὶ εἶνε ἀποφασισμένη νὰ δεχθῇ τοὺς ὅρους τῶν Συμμάχων.

Καὶ αἱ ὁδηγίαι ἄλλως τε τῶν πληρεξουσίων τῶν Συμμάχων ἀπὸ μέρους τῶν Κυβερνήσεών των εἶνε νὰ μὴ δεχθοῦν κἂν συζήτησιν ἐπὶ τῶν ὅρων, οὓς διετύπωσαν οἱ νικηταὶ καὶ πρώτιστος τῶν ὁποίων εἶνε ἡ μὴ ἀναστολὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς προκαταρκτικῆς εἰρήνης.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ!!

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΑΝΕΝΔΟΤΟΙ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).—Ὁ κ. Στήβενς, τηλεγραφῶν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὸν «Ἡμερήσιον Τηλέγραφον» περὶ τῆς ἐν ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ἀποφασισθείσης ἀποστολῆς εἰς Νύσσαν τριῶν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων, λέγει:

«Τὸ καταπληκτικὸν εἶνε ὅτι δὲν πρόκειται, ὅπως ἠδύνατο πᾶς τις νὰ ὑποθέσῃ, περὶ πραγματικῆς ἀπὸ μέρους τῆς Βουλγαρίας ἀναγνωρίσεως τῆς ἥττης της καὶ ἐπιδιώξεως εἰρήνης διὰ τῆς παραδοχῆς τῶν ὅρων τῶν νικητῶν».

Κατὰ πληροφορίας τοῦ Ἄγγλου ἀνταποκριτοῦ, δοθείσας παρά τινος τῶν ὑπουργῶν, ἐλαχίστη πράγματι ὑπάρχει ἐλπὶς ὅτι ἡ συνάντησις τῆς Νύσσης θὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἐκεχειρίαν.

Φαίνεται ὅτι οἱ Βούλγαροι ἀντιπρόσωποι ἔχουν νὰ ὑποβάλουν ἰδικούς των ὅρους, προτίθενται δὲ πρὸ πάσης ἄλλης συζητήσεως ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης νὰ ζητήσουν ἀνακωχήν.

Καὶ ἡ Ρωσσία ἐξ ἄλλου συνέστησεν ἤδη εἰς τοὺς νικητὰς, ὅπως ὀρθὸν θὰ ἦτο ἡ ἀνακωχὴ νὰ προηγηθῇ τῆς συζητήσεως τῶν ὅρων τῆς εἰρήνης.

Ἐπὶ τοῦ σημείου ὅμως τούτου, προσθέτει ὁ Ἄγγλος ἀνταποκριτής, οἱ Σύμμαχοι εἶνε ἀμετάπειστοι. Ὅρος αὐτῶν, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ συζήτησιν δέχονται, εἶνε ὅτι ἡ ὑπογραφὴ τῆς προκαταρκτικῆς πρέπει νὰ προηγηθῇ καὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀνακωχή.

Ἡ προέλασις εἰς τὴν Σόφιαν, συμπεραίνει, τῶν συμμαχικῶν στρατῶν ἐξακολουθεῖ δραστηρίως, καὶ ἴσως, ὅταν οἱ κάτοικοι ἀρχίσουν νὰ ἀκούουν πρὸ τῶν θυρῶν των τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων, θὰ ἐξαναγκάσουν τοὺς παράφρονας πολιτικούς των νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὸ παιγνίδι τῶν χρονοτριβῶν ἐτελείωσε καὶ ὅτι τὸ μᾶλλον συμφέρον διὰ τὴν Βουλγαρίαν εἶνε νὰ ὑποκύψῃ τὸ ταχύτερον εἰς τοὺς ὅρους τῶν νικητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε μετριοπαθεῖς.

ΤΙ ΑΠΗΝΤΗΣΕ Η ΡΟΥΜΑΝ. ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

ΠΟΙΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΑΣΣΕΙ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τρίτη 2 μ. μ. (ἀπ' εὐθείας).—Ὁ κ. Μπάουτσερ τηλεγραφεῖ ἐκ Σόφιας πρὸς τοὺς «Τάιμς» ὅτι ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις, ἀπαντῶσα εἰς τὴν αἴτησιν τῆς Βουλγαρικῆς περὶ συνομολογήσεως εἰρήνης, δέχεται μὲν τὴν προτεινομένην νέαν συνοριακὴν γραμμὴν ἀπὸ Τουτρακὰν εἰς Μπαλτσίκ, ἀλλὰ τονίζει ὅτι δὲν θ' ἀποσύρῃ τὰ ἐπὶ τοῦ Βουλγαρικοῦ ἐδάφους προελαύνοντα στρατεύματά της πρὶν ἢ ἡ Βουλγαρία ἀρχίσῃ (;) διαπραγματεύσεις περὶ εἰρήνης μετὰ τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἕτεραι ἀσφαλεῖς ἐκ Βουκουρεστίου πληροφορίαι βεβαιοῦν ὅτι ἡ Ρουμανία ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν δέχεται νὰ παύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς προκαταρκτικῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐμπολέμων.

ΑΛΛΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΒΙΕΝΝΗ, 9 Ἰουλίου. (Ἀθην. Πρακτορεῖον). Τὸ Ρουμανικὸν Πρακτορεῖον τηλεγραφεῖ: Χθὲς τὴν πρωΐαν ὁ Πρωθυπουργὸς ἔλαβεν ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ κ. Γεννάδιεφ τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο παρὰ τῆς Ρωμουνίας

Ἔτος 33ον — Ἀλεξάνδρεια Σάββατον 22)5 Ἰουλίου 1913 — Ἀριθμὸς 144

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ . . . . Γ. Δ. 135
» τῷ Ἐσωτερικῷ . . . . » 150
» » Ἐξωτερικῷ . . . . Φρ.Χρ. 40

Πᾶσα αἴτησις συνδρομῆς δέον νὰ συνοδεύηται διὰ τοῦ ἀντιτίμου

Ἰδιοκτήτης
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΝΙΟΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΤΙΜΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ
Ἐν τῇ Β. σελίδι . . . . Γ. Δ. 4
» » Γ' » . . . . » 3
» » Δ' » . . . . » 2

Τὰ ἐπιστελλόμενα χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

Διευθυντὴς
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΛΙΑΤΣΗΣ

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον : Journal «Tachydromos» ALEXANDRIE B.P. 47

TACHYDROMOS JOURNAL HELLÈNE QUOTIDIEN POLITIQUE & COMMERCIAL

Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα ὁδὸς Ἀνατολ. Λιμένος
Ταχυδρομ. Κιβώτιον ἀριθ. 47)(ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 3-82

M. Coconi
Cheb

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΒΑΝΙΑ

Ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προχθεσινόν μας φύλλον τὴν ἐκ Θεσσαλονίκης πληροφορίν τοῦ ἐκεῖ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Παρισινοῦ «Χρόνου» ἀναφορ[illegible] μὲ τὴν εἴδησιν ὅτι μελετᾶται [illegible] τὴν διάβασιν τοῦ Ἑλληνος Διαδόχου, καὶ τοῦτο ἵνα συγχίσουν, ἂν εἶνε δυνατὸν τοῦτο, τὸ ἑλληνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῶν ἀνωτέρω διαμερισμάτων, μὲ τὸν ἀπώ[illegible] σκοπὸν νὰ προκαλέσουν εὐ[illegible] ἐμβασιν, ἥτις ὑπὸ τὰς

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΡΙΑΜΒΟΝ

Ἡ θυελλώδης ὁρμή, μεθ' ἧς προελαύνουσι νικηφόρα τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, ἐπιτρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ταχὺν καὶ αἴσιον τὸν τερματισμὸν τοῦ πολέμου, ἀφοῦ τὸ στρατηγικὸν σχέδιον τοῦ ἐστεμμένου Ἀρχιστρατήγου, νὰ ἀποκόψῃ τὸν ἐν τῇ Νοτιανατολικῇ Μακεδονίᾳ βουλγαρικὸν στρατόν, δύναται [illegible] ἀπὸ τοῦδε ὡς στεμ[illegible]

τὴν νίκην ἐδικαιολόγει τὴν ἠρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην τῶν δύο Κυβερνήσεων, ἀπέναντι τῶν Βουλγαρικῶν προκλήσεων, διότι τὰ δύο σύμμαχα Κράτη, βέβαια περὶ τῆς τελικῆς κατισχύσεως αὐτῶν ἀπέναντι καὶ παντοστρατιᾶς τῶν Βουλγάρων, ἐτήρουν στάσιν ἐνόπλου ἀναμονῆς καὶ ἠρ-

[illegible]

θα ἐδρεῦον ἔμπεδον τμῆμα τοῦ 7ου πεζικοῦ συντάγματος.

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΘΗΡΙΩΔΙΑΙ

Ἡ δεσποινὶς Ἀνδρομάχη Ἰωάννου, διδασκάλισσα εἰς τὸ μακεδονικὸν χωρίον Λιγκοβάνι ἀνεκοίνωσεν εἰς συντάκτην τῆς [illegible] *ονίκης τὰ ἑξῆς* [illegible] *χθεῖσας εἰς τὸ* [illegible] *ὰς θηριωδίας :*

[illegible] τοῦ Ἑλληνι- [illegible] *γοβάνι, Βούλ-* [illegible] *μενοι ὑπὸ τοῦ* [illegible] *λία, συνέλαβον* [illegible] *κόλα, ἡλικίας* [illegible] *ν ἐξυλοκόπη-* [illegible] *χνη τοῦ δυστυ-* [illegible] *λεγόμενα τῶν* [illegible] *ν ὁ δυστυχὴς* [illegible] *εδόκιουν, ὅτι ἀ-* [illegible] *υλοκοπήματος.* [illegible] *αι ἠπείλησαν* [illegible] *ομάχην Ἰωάν-* [illegible] *αὶ ἀπειλαί των* [illegible] *ς· οἱ ὀρθαλμοὶ* [illegible] *πουν πλέον τὸ* [illegible] *ταῖον ὄλεθρον* [illegible] *η μόνον. Θὰ* [illegible] *Ἀφορμὴ τοῦ* [illegible] *της εἶναι, ὅτι* [illegible] *ν Ἑλλήνων* [illegible] *αι βουλγαρίς.* [illegible] *ἐλεηλάτησαν* [illegible] *κατῴκησε νὰ* [illegible] *Μόσχου καὶ* [illegible] *αὶ κατοικεῖ* [illegible] *ἰδία ἀνωτέ-* [illegible] *τοῦ χωρίου* [illegible] *ς αἱ Βουλ-* [illegible] *ἑλληνικὴν* [illegible] *τητος, τὴν* [illegible] *ουλγάρους.* [illegible] *ρίον ὑπάρ-* [illegible] *ν ἀνέγερ-* [illegible] *ότης εἶχε* [illegible] *τόπιν τοῦ* [illegible] *θέντος ὑπὸ* [illegible] *πρὸ καιροῦ* [illegible] *ουλγαροι καὶ* [illegible] *τοῦ Ξενο-* [illegible] *ἑλληνικῆς* [illegible] *ύθαιρέτως* [illegible] *ν νὰ πλη-* [illegible] *κὸν Δη-* [illegible] *ν ἐξακο-* [illegible] *μας χω-* [illegible] *ταφυλλί-* [illegible] *βασίλειος* [illegible] *ἐκ Προ-* [illegible] *εἰς τοὺς* [illegible] *γκάσθη-* [illegible] *, νὰ ἐν-* [illegible] *ῦ στρα-* [illegible] *λεῖα τῶν* [illegible] *τρανόβου,* [illegible] *ας ἀπεσ-* [illegible] *δὲ ἱερεῖς* [illegible] *ρίως καὶ* [illegible] *ώρων ἐ-* [illegible] *ν μεγά-* [illegible] *νὰ ὑ-* [illegible] *δηλοῦν* [illegible] *πὶ τουρ-* [illegible] *αγάνδας* [illegible] *ν. Τὸ* [illegible] *Κοινό-* [illegible] *τε ὑπὸ* [illegible] *ουλγαρι-* [illegible] *ἀποδώ-* [illegible] *ίων της* [illegible] *λγάρους* [illegible] *ἔδωκαν* [illegible] *Αἱ κλο-* [illegible] *ἐντὸς* [illegible] *Ἀρχιε-* [illegible] *αμβάνει* [illegible] *ν τῶν* [illegible] *ὶ Ξένη.* [illegible] *ῆ ὑπὸ* [illegible] *τον νὰ* [illegible] *χθεῖσαι* [illegible] *ωματι-* [illegible] *θησαν* [illegible] *παρα-* [illegible] *θησαν* [illegible] *ἄλλα* [illegible] *τέντα* [illegible] *Παγ-* [illegible] *ῶν :* [illegible] *τὴν* [illegible] *κφοῦ* [illegible] *ατό-* [illegible] *του.* [illegible] *κίαν* [illegible] *ὸ ἴ-* [illegible] *υγόν* [illegible] *ένου* [illegible] *ὅλας* [illegible] *ρίου* [illegible] *κα-* [illegible] *ἀνα-* [illegible] *Ὅσοι* [illegible] *αὶ δὲ* [illegible] *λφαὶ* [illegible] *κά-* [illegible] *τὰ* [illegible] *άφει:*

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΟΔΟΝ

Πληροφορίαι ἐκ Ρόδου ἀναφέρουν ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ στρατηγοῦ [illegible] μέλιο ἐχαλαρώθησαν μὲν τ' αὐστηρὰ μέτρα τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ δὲν ἔπαυσαν ἐντελῶς.

Οὕτω ἐκάλεσαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἰατρὸν χωρίου τινὸς καὶ ἠπείλησαν αὐτόν, διότι ἐπληροφορήθησαν δῆθεν ὅτι ἐξεγείρει τοὺς χωρικούς.

Τὴν 7ην τρέχοντος μηνὸς ἀπήλασαν Σάμιόν τινα ἄλλοτε διδάσκαλον Ψίνθου, διότι ἐπὶ [illegible] προσρήσεως τοῦ σχολείου εἶ- Ἑλληνικὴ Σχολὴ ἀρρε- νων». Τοῦτο ἐσκανδάλισε τὴν ἐκεῖ ἀστυνο- μίαν καὶ ἀπήλειψε τὴν λέξιν «Ἑλληνικὴν» ἥτις ὅμως ἀνεγράφη καὶ πάλιν.

Πρὸ ἡμερῶν ὁ διδάσκαλος οὗτος μετέβη δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Σάμον ὅταν δὲν ἐπανῆλθε, τῇ καταγγελίᾳ τοῦ ἐν Ψίνθῳ μυστικοῦ καταδότου Μπελτόλη, ἀπεδόθη εἰς αὐτὸν ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ σχολείου ἀπαγγελθείσης κατηγορίας ὅτι συνεννοεῖται μετ' ἄλλων εἰς Σάμον πρὸς.... ἐπανάστασιν!

Διὰ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἀπηλάθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν!

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΕΚ ΚΡΗΤΗΣ

Η ΠΡΟΠΟΜΠΗ ΕΚ ΧΑΝΙΩΝ

ΧΑΝΙΑ. 12 Ἰουνίου.— Μόλις ἐγνώσθη ἡ εἴδησις τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Δραγούμη ὡς Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας, πλεῖστοι ἐκτιμῶντες τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσιν τοῦ ἀνδρὸς, ἔσπευσαν νὰ ἀποχαιρετίσουν αὐτὸν καὶ νὰ τῷ ἐκφράσωσι τὰς εὐχαριστίας των δι' ὅσα καλὰ ἔπραξεν ὑπὲρ τοῦ τόπου μας, διευθετήσας πλεῖστα ἐσωτερικὰ ζητήματα, ἀποκαταστήσας τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν τάξιν καὶ ὑπὲρ τῆς συγκοινωνίας καὶ ἐν γένει τῶν δημοσίων ἔργων πλεῖστα κατορθώσας.

Ὅτε δὲ τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης κατέφθασε τὸ ἀντιτορπιλλικὸν «Ἀετὸς», ὅλη ἡ προκυμαία ἐπληρώση κόσμου χαιρετίζοντος τὸ τετιμημένον ναυτικόν μας. Διὰ τοῦτο καὶ μετὰ χειροκροτημάτων ὑπεδέχθη ὁ κόσμος τὸν ἐξελθόντα εἰς περίπατον κυβερνήτην αὐτοῦ κ. Δουρούτην.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας δὲ τῆς σήμερον παρετάχθησαν ἀπὸ τῆς στοᾶς Τριμάρτυρος μέχρι τῆς ἀποβάθρας ὅλον τὸ ἐνταῦθα τάγμα τοῦ πεζικοῦ, εἶτα δὲ καὶ ἡ χωροφυλακὴ ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς παρὰ τὴν ἀποβάθραν τὴν μουσικὴν αὐτῆς. Πλῆθος δὲ κόσμου κατέλαβεν ὅλον τὸ μῆκος τῶν ὁδῶν, δι' ὧν θὰ διήρχετο ὁ ἀναχωρῶν Διοικητὴς καὶ ὄπισθεν τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως, ἐνῷ οἱ ἐξῶσται καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν πλήρη ἄλλων θεατῶν.

Ὁ δὲ παρὰ τὴν ἀποβάθραν χῶρος, τὸν ὁποῖον εἰς σχῆμα τετραγώνου εἶχεν ἀφήσει ἡ στρατιωτικὴ παράταξις ἐπληρώθη κόσμου ἐκ τῶν ἐπισήμων καὶ πλείστων κυριῶν· δεκάδες δὲ ὅλαι ἀνθοδεσμῶν ἐκρατοῦντο διὰ νὰ προσφερθῶσιν ὡς δεῖγμα ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως εἰς τὸν ἀναχωροῦντα Διοικητήν.

Τὴν 10 π. μ. ὁ Γεν. Διοικητὴς ἐφ' ἁμάξης συνοδευόμενος ὑπὸ τιμητικῆς φρουρᾶς ἐξ ἐφίππων χωροφυλάκων καὶ πλείστων ἐπισήμων, κατῆλθεν εἰς τὴν προκυμαίαν, χαιρετιζόμενος ὑπὸ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν σαλπίγγων τοῦ στρατοῦ. Τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ὑπεδέχθησαν βροντώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ παρατεταμένα ἀειροκροτήματα ὡς καὶ ὁμοβροντίαι πυροβολισμῶν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ.

Ἀφοῦ κατέστη ἡσυχία, ὁ κ. Δραγούμης λαβὼν τὸν λόγον ηὐχαρίστησε τὸν Κρητικὸν λαὸν διὰ τὴν μέχρι τοῦδε συμπεριφοράν του καὶ ἐξέφρασε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ Κρήτη θὰ διοικῆται καὶ ὑπὸ τοῦ διαδόχου του ἐν εὐνομίᾳ.

Εἰς τὸν κ. Δραγούμην ἀπήντησεν ὁ ἀναπληροτὴς τοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Πλουμίδης, εὐχαριστήσας αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ διὰ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας παρέσχεν εἰς τὴν νῆσον καὶ εὐχηθεὶς ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὴν ἀνατεθεῖσαν ἤδη αὐτῷ νέαν ὑπηρεσίαν.

Εἶτα ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Χανίων προσεφώνησε τὸν κ. Δραγούμην καταλλήλως ἐπιδώσας εἰς αὐτὸν ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, δι' οὗ ἀνεκηρύσσετο ἐπίμιμος πολίτης Χανίων, ὠνομάζετο δὲ διὰ τοῦ ὀνόματος του μία τῶν νέων κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, ἡ ἀπὸ τῶν Δικαστηρίων εἰς τὴν Ν. Ἀγορὰν ὁδός.

Ὁ κ. Δραγούμης συγκεκινημένος ἀπήντησε εὐχαριστήσας διὰ τὴν τιμὴν ταύτην καὶ καταλλήλως εἶτα προσεφώνησε τοὺς ἐγκρίτους τῶν Μωαμεθανῶν, οἵτινες παρέστησαν διὰ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐκτίμησίν των, ἣν πραγματικῶς ἐπέσυρεν ὁ κ. Δραγούμης διὰ τῆς ἐπιτυχοῦς δράσεώς του.

Κατόπιν εὐχαριστήσας τὸν ποιητὴν Καλλι-

γιάννην βεμέτρως ἀποχαιρετίσαντα αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς παρισταμένους διὰ χειραψίας, ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τῆς ἀναμενούσης αὐτὸν λέμβου τοῦ πολεμικοῦ σκάφους μετὰ τῆς 8)νίδος θυγατρός του, συνοδευθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου, τοῦ ἀναπληρωτοῦ κ. Πλουμίδου, τῶν ἀνωτέρω ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς χωροφυλακῆς, τοῦ ἀρχιραβίνου καὶ τῶν προϊσταμένων τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, ἐνῷ ὁ λαὸς διὰ ζητωκραυγῶν, εὐχῶν ἀποχαιρετισμοῦ καὶ πλείστων καὶ παρατεταμένων πυροβολισμῶν τὸν κατευώδωνε..

Τὴν λέμβον ἐφ' ἧς ἐπέβαινεν ὁ Διοικητὴς συνώδευον ὅλαι αἱ ἐν Χανίοις λέμβοι κατάμεστοι κόσμου προπέμποντος τὸν σεβαστὸν ἄνδρα. Καὶ ἦτο ὡραῖον τὸ θέαμα ὅλης τῆς ἔξω τοῦ λιμένος θαυμασίας ἐκτάσεως μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἀγκυροβολίας τοῦ καμαρομένου πολεμικοῦ καταστίκτου ἐκ λέμβων πλήρων κόσμου ἐνθουσιώντος καὶ ποικιλοτρόπως ἐκδηλοῦντος τὰ συναισθήματά του.

Μετὰ τὴν ἐπιβίβασιν ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ κ. Διοικητοῦ αἱ λέμβοι τὸ περιεκύκλωσαν πολυάριθμοι, ἐνῷ ὁ κ. Δήμαρχος ἀνελθὼν μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου προσέφερεν ὡραιοτάτην ἀνθοδέσμην καὶ διὰ συγκινητικῶν ἐκφράσεων ἐξεδήλωσε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Δήμου καὶ ηὐχήθη τὴν ἄμεσον τῶν ἐθνικῶν δικαίων ἐπιβράβευσιν.

Δακρύων ἐκ συγκινήσεως ηὐχαρίστησεν ὁ κ. Δραγούμης, ἀποχαιρετίσας καὶ πάντας τοὺς συνοδεύοντας, οἵτινες ἀπῆλθον τὴν 10 1)2 π. μ., ἐνῷ εἰς τὰς 10 καὶ 40' π. μ. ἀκριβῶς ἀπῆρε τὸ πολεμικόν μας ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου ἐξηφανίζετο εἰς τὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος ἀπὸ τῶν ἐμμάτων τοῦ ὅλον τὸ μῆκος τῆς προκυμαίας κατέχοντος πλήθους.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τὶ γράφει ἡ «Μὶρ»

Τὴν ἑπομένην τῆς ἐπιδόσεως ὑπὸ τῆς Ρουμανίας εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν τῆς γνωστῆς ἐπισήμου δηλώσεως, ὅτι ἡ Ρουμανία ἐν περιπτώσει πολέμου ἐπιφυλάσσει δι' ἑαυτὴν ἐλεύθερον τὸ στάδιον πάσης ἐνεργείας, ἡ ἐπίσημος βουλγαρικὴ ἐφημερὶς «Μὶρ» ἐδημοσίευσε τὰ ἑξῆς :

«Ἡ Βουλγαρία παρέσχεν εἰς τὴν Ρουμανίαν πολλὰς καὶ ἀναμφισβητήτους ἐνδείξεις τῆς εἰλικρινοῦς [illegible] τήσει μετ' αὐτῆς πλέον ἡ φιλικὰς σχέσεις.

Ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ στάσις αὐτῆς εἶνε ἀνεξήγητος καὶ καταλήγει μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θὰ λάβῃ χώραν καμμία ἐπέμβασις ρουμανικὴ εἰς τὰς μεταξὺ Βουλγαρίας καὶ Σερβίας καὶ Ἑλλάδος διαφοράς.

Ἐντύπωσις ἐν Ρώμῃ

Εἰς τὸν «Ν. Ἑλ. Τύπον» τηλεγραφοῦν ἐκ Ρώμης, ὅτι ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς ἐκεῖ πολιτικοὺς κύκλους μεγάλος πεσσιμισμὸς, προκαλούμενος ἐκ τῶν δηλώσεων τῆς Ρουμανικῆς Κυβερνήσεως, περὶ τῆς ἐνδεχομένης στάσεως αὐτῆς. Ἡ «Τριμπούνα» γράφει, ὅτι ὁ βαλκανικὸς σύνδεσμος συνεστήθη ἐκ νέου μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ τῆς Βουλγαρίας, προσεχώρησεν ἡ Ρουμανία.

Αἱ Ἰταλικαὶ ἐφημερίδες πληροφοροῦνται, ὅτι πᾶσα ἐξαγωγὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν ἀπηγορεύθη ἐν Ρουμανίᾳ.

Ἡ στάσις τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ Βιέννη

Εἰς τὸν παρισινὸν «Χρόνον» τηλεγραφοῦν ἐκ Βιέννης τὰ ἑξῆς :

Ἡ εὐνοϊκὴ ὑπὲρ τῆς Σερβίας στάσις τῆς Ρουμανίας, μολονότι προεβλέπετο ὑπὸ τῶν διορατικῶν καὶ τῶν διπλωματικῶν κύκλων πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, παρήγαγεν ἐνταῦθα μεγάλην ἔκπληξιν.

Ὁ ἐπίσημος τύπος, ὅστις μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἐφύλαττε διὰ τὸ πολὺ κοινὸν κρυφὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἐνδεχομένης ἀλλαγῆς κατευθύνσεως τῆς ἐξωτερικῆς ρουμανικῆς πολιτικῆς, χαρακτηρίζει ὡς μυστήρια τὰ γεγονότα καὶ ἀποδίδει τὴν αἰτίαν αὐτὴν εἰς τὸν δάκτυλον τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως.

Κατακρίνει ἐπίσης τὴν Βουλγαρίαν ὡς μὴ προνοήσασαν νὰ κάμῃ, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, τὰς ἀναγκαίας ἀπέναντι τῆς Ρουμανίας παραχωρήσεις ὅπως τὴν ἱκανοποιήσῃ. Πραγματικῶς, ὅπως πολλοὶ τῶν καλῶς πληροφορημένων εἶχον πρὸ πολλοῦ προβλέψει, τὸ γεγονὸς ἦτο ἀναπόφευκτον ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς τοῦ κόμητος Μπέρτχολδ. Ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις ἠναγκασμένη ἐκ τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων μιᾶς συνθήκης νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ρουμανικὰς ἀξιώσεις ἐναντίον τῆς Βουλγαρίας, πρὸ συμψηφισμὸν ἀνέλαβεν ἐν ταὐτῷ τὴν ὑποστήριξιν καὶ τῶν βουλγαρικῶν συμφερόντων ἐναντίον τῆς Σερβίας.

«Βλέπω καθαρὰ τὰ δύο καθίσματα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ καθίσῃ ὁ κόμης Μπέρτχολδ, ἔλεγε τελευταίως εἰς διπλωμάτης ὑπονοῶν τὴν παράδοξον πολιτικὴν τοῦ αὐστριακοῦ ἀρχικαγκελλαρίου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἀνεμένετο. Ἡ Ρουμανία στρέφει τὰ νῶτα εἰς τὴν Αὐστρο Οὐγγαρίαν· ὅλος ὁ τύπος σχεδὸν τὸ ἀναγνωρίζει, ἡ δὲ Βουλγαρία δὲν ἔχει λόγους νὰ συγχαρῇ ἑαυτὴν διότι ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐκ Βιέννης εἰσηγήσεις. Καὶ τὸ πλέον σοβαρώτερον διὰ τὴν Αὐστρίαν δὲν εἶνε ὅτι ἡ ψυχρότης τῆς Ρουμανίας ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ἀφαιρεῖ τὴν σύμμαχόν της ἐναντίον τῆς Ρωσσίας, ἀλλ' ὅτι κινδυνεύει νὰ δημιουργήσῃ νέον ζήτημα φυλετικότητος καὶ ἐθνισμοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπου, γνωστὸν εἶνε, ὅτι ζοῦν τρία ἑκατομμύρια Ρουμάνων.

Τὶ γράφει ἡ «Τσάϊτ»

Τὸν τελευταῖον αὐτὸν κίνδυνον ἡ ἐφημερὶς «Τσάϊτ» τονίζει εἰς ἄρθρον της, τὸ ὁποῖον καταλήγει οὕτω :

«Ὁ κόμης Βέρτχολδ διαβεβαιοῖ καὶ πάντοτε μᾶς εἶχε διαβεβαιώσει ἕως τώρα, ὅτι ἡ πολιτική του τείνει εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς Μοναρχίας.

Φαίνεται ὅτι δὲν ἐννοεῖ μὲ αὐτὸ, παρὰ τὴν αὐτονομίαν τῆς Ἀλβανίας μόνον, ἐνῷ τὸ πρῶτον καὶ κύριον συμφέρον τῆς Αὐστρίας εἶνε ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἀφομοίωσις τῶν λαῶν της. Τὰ ζωτικά μας συμφέροντα δὲν προσβάλλονται καιριώτερον, παρ' ὅταν δημιουργοῦμεν ἐχθροὺς τοὺς γείτονάς μας καὶ ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῶν συνόρων μας τοὺς δυσαρεστημένους μὲ τὴν Μοναρχίαν.

Ἐν συμπεράσματι, ἡ «Τσάϊτ» γράφει : «Ἡ Ρωσσικὴ πολιτικὴ βαίνει εὐθέως πρὸς τὸν σκοπόν της· οἱ ἐν τῇ Μοναρχίᾳ Σλαβοὶ καὶ Ρουμοῦνοι θὰ ἔχουν ὡς ἀποστολὴν νὰ προκαλέσουν ἐσωτερικὰς ταραχὰς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ρωσσία ἤθελε θεωρήσει ὡς ἐπιστᾶσαν τὴν στιγμὴν ὅπως προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς σχεδιαζομένης κατὰ τῆς Αὐστρο-Οὐγγαρίας ἐπιθέσεως

Ἡ Αὐστριακὴ πολιτικὴ καὶ ἡ Γερμανία

Ἐπίσης γνωστὸν εἶναι ἐνταῦθα—γράφει ὁ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτὴς τοῦ Παρισινοῦ «Χρόνου»—ὅτι καὶ ἡ Γερμανία δὲν ἐπιδοκιμάζει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Αὐστριακὴν πολιτικήν. Ἡ Γερμανία ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν Θεσσαλονίκην εἰς τοὺς Ἕλληνας χάριν τῶν συμφερόντων τοῦ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐμπορίου της καὶ τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας καὶ τῆς Βασιλίσσης Σοφίας, ἀδελφῆς τοῦ Αὐτοκράτορος. Θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν Σερβίαν, ἥτις κρατεῖ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ὀφείλει νὰ διατηρῇ φιλικοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν Ρουμανίαν, ὅτου βασιλεύει εἰς τῶν Χοεντζόλλερν.

Ἡ Ρουμανία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Βαλκανικὴ [illegible]

Ἡ ἐφημερὶ[illegible] τοῦ Ρουμάνου [illegible] Μὶλ μὲ τὰ ἑ[illegible]

Εἶνε—γρά[illegible] μανίας νὰ τ[illegible] Συμμαχίαν κ[illegible] γαρίαν. Ἡ [illegible] προσεπόρισεν [illegible] του δέ :

1ον) Ἡ Α[illegible] ὅπως καλλιτε[illegible] τινῶν Ρουμά[illegible] γαρίαν ὑπὸ τ[illegible]

2ον) Αἱ τ[illegible] τὰ ρουμανικὰ [illegible] τῆς Οὐγγαρί[illegible]

4ον) Ἡ [illegible] μανίαν τὴν [illegible] ρίων καὶ πα[illegible] δέκα ἔτη τ[illegible] ρίας ἔριδά τ[illegible] ἔλαβε τὴν σ[illegible] τὴν εὐρωπα[illegible]

Τὸ μέλλ[illegible] χωρισθῶμεν [illegible] Ρωσσίας. [illegible] βαλκανικὴ[illegible] πάντως τ[illegible]

Ὁ [illegible]

Ὁ ρου[illegible] Ἑλ. Τύπ[illegible] λαμβανόμ[illegible] κὰ μέτρα[illegible] Κυβερνήσ[illegible] δονται α[illegible] μίαν ἐκ [illegible] ρούλ» εἰ[illegible] σήμου πτ[illegible] σις δὲν [illegible] ἐκ τῆς δ[illegible] τῆς Τριπ[illegible] σεως αὐτ[illegible]

Ἡ ρο[illegible] παρὰ εἰς [illegible] τοῦ τόπο[illegible] τικῆς τ[illegible] εἰς τὰς [illegible] Δυνάμεω[illegible]

ΕΚ[illegible]

— Ρ[illegible]

Ἡ [illegible] χαρτο[illegible] κοντι [illegible] πιπλα [illegible] ἐναντίο[illegible]

Τὸ [illegible] φάσισε[illegible] στήματ[illegible] δέον νὰ [illegible] νην ὑπὸ [illegible] θὰ τιμ[illegible] χαρτοπα[illegible]

— Οἱ[illegible]

Οἱ [illegible] καὶ κα[illegible] Παλαιὸ[illegible] γενοῦς [illegible] καθ' ὅλ[illegible] σφραγῖ[illegible] μέτρα [illegible] ταύτην [illegible] νομίμω[illegible]

— Ἀ[illegible]

Πολ[illegible] τοῦ γέ[illegible] γιάρ. [illegible] ἀπαγά[illegible] σι χρή[illegible] τέληξα[illegible] ντος, [illegible] μάδα [illegible] διὰ λό[illegible]

— Μ[illegible]

Ἐν[illegible] καιοσύ[illegible] τὸν [illegible] περὶ [illegible] θὰ ὑπ[illegible] τοῦ [illegible]

— Ἡ[illegible]

Ἡ [illegible] κήπ[illegible] εἰς [illegible]

γαι[illegible]

Δα[illegible] διὰ [illegible]

ἰδιο[illegible] νεαῖ[illegible] πελ[illegible] ται [illegible] ἔργο[illegible] βέρα[illegible]

ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΡΕΟΥΤΕΡ

ΚΕΤΤΙΓΝΗ 4.—Ἡ εἴδησις τῆς ἐπιθέσεως τῶν Βουλγάρων ἐξήγειρε σφοδρὰν δυσαρέσκειαν ἐν Μαυροβουνίῳ, τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τὴν Σερβίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Πιστεύεται ὅτι τὰ τρία κράτη θὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πόλεμον μέχρις οὗ ἡ Βουλγαρία ἐκδηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς ὅπως παύσουν αἱ ἐχθροπραξίαι.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ 4.—Οἱ ἀνταποκριταὶ ἐφημερίδων οἱ παρακολουθοῦντες τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν σχολιάζουν τὴν ἔκτακτον ὁρμὴν τοῦ πεζικοῦ, τὸ ὁποῖον διέσχισεν ἀπεράντους ἐκτάσεις τελμάτων καὶ ἐκυρίευσε διὰ τῆς ξιφολόγχης ὠχυρωμένας θέσεις χω[illegible]

ἄφιξις ἐνισχύσεων αἱ ὁποῖαι ἐξετέλεσαν πλευρικὴν κίνησιν, ἠνάγκασε τοὺς σέρβους νὰ ὑποχωρήσωσι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ, 4.—Ἡ Ρουμανία ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰς Δυνάμεις τὴν κινητοποίησιν αὐτῆς. Ἐξηγεῖ ὅτι μία πλήρης ἥττα τῶν Ἑλλήνων καὶ Σέρβων θὰ ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὴν βαλκανικὴν ἰσορροπίαν. Πιστεύει ὅτι ἡ κινητοποίησις θὰ [illegible] τὴν εἰρήνην καὶ θὰ ὑποχρεώσῃ τὰ βαλκανικὰ Κράτη νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Πετρουπόλεως.

Διὰ διατάγματος κινητοποιεῖται ὁλόκληρος ὁ ἐν ἐνεργείᾳ στρατὸς καθὼς καὶ αἱ ἐφεδρεῖαι.

Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἰταλίας

[illegible] Ὁ [illegible] ὁ τοῦ νοῦς καὶ πατριωτικοῦ ἔργου, ὅπερ διεξήγαγον μέχρι τοῦδε μετὰ τόσου ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτὴν ἔγκριτοι δέσποιναι.

Ἀποβαίνει, ἄλλως, καὶ ἐπώδυνον διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν τετιμημένων προμάχων τῆς Πατρίδος νὰ βλέπωσι καὶ νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ἡ μεγάλη μερὶς τῆς παροικίας ἐγκατέλιπε τὴν περίθαλψιν αὐτῶν εἰς τὴν μέριμναν ὡρισμένης τάξεως ὁμογενῶν, τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, αἱ τακτικαὶ εἰσφοραὶ βαίνουσιν ἐλαττούμεναι ἐφόσον παρέρχονται αἱ ἡμέραι, καὶ νὰ ἀναλογίζωνται ὅτι, ἂν παραταθῇ εἰσέτι ἡ ἀπουσία τῶν προστατῶν των ἐπ' ὀλίγους ἔτι μῆνας, θὰ στερηθῶσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου, ἀφοῦ μόλις ἐξαρκεῖ σήμερον τὸ ἐπίδομα τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου των.

Ἀλλ' ἡ θλιβερὰ αὕτη κατάστασις ἥτις ἐδημιουργήθη διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐφέδρων ἐκ τῆς ἀνε[illegible] τῶν τῆς Ἐπιτρο[illegible] ἐπὶ τοῦ ὁποίου τοσάκις ἐξεδηλώθη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ στυγερᾷ φρίκῃ ἡ τουρκικὴ θηριωδία. Ἐλπίδες βάσιμοι ἐσχηματίσθησαν ἐπ' ἐσχάτων, κατόπιν ἰδίως τῶν ἐνεργειῶν τοῦ μεγάλου Ἀρμενίου πατριώτου Βογὸς πασσᾶ Νουβὰρ, ὅτι τὸ πολυπαθὲς Ἔθνος βαίνει πρὸς τὴν αὐτονομίαν.

Καὶ ἕνεκα τούτου εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως ἀποδειχθῶσιν ἀνακριβεῖς πρόσφατοι ἐκ Κων)τόλεως πληροφορίαι βεβαιοῦσαι ὅτι μεταξὺ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Πύλης ἀντηλλάγησαν τὰς ἡμέρας ταύτας σοβαραὶ συνεννοήσεις, ἀπολήξασαι εἰς ὁριστικὴν προσχώρησιν τῆς Τουρκίας πρὸς τὴν Τριπλῆν Συνεννόησιν.

Τὸ Ἀρμενικὸν ζήτημα ὑπεκίνει ἡ Ρωσσία ὁσάκις ἤθελε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ πρὸς ἐκβίασιν τῆς Τουρκίας, ἐὰν δ' ἀληθεύωσιν αἱ πληροφορίαι περὶ νέου προσανατολισμοῦ τῆς Τουρκίας πρὸς τὴν [illegible]

δρομήν του εἰς ὁμοίαν περίστασιν ὅπως βοηθήσῃ τοὺς ἀδελφούς του.

Σιμπίν-ἐλ-Κόμ, 4)7)913.

Χ. Κ. Κ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Χεδίβης

Ὡς καὶ χθὲς ἐγράφομεν, ὁ Χεδίβης θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀλεξάνδρειον περὶ τὰ τέλη τοῦ τρέχοντος ἵνα διέλθῃ τὸν μῆνα τοῦ Ραμαζανίου.

Ἐγνώσθη ὅτι ἡ ὑπογραφὴ τοῦ διατάγματος τοῦ κανονίζοντος τὰ τῆς συστάσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς νέας Νομοθετικῆς Συνελεύσεως θὰ ἀναβληθῇ μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

Οἱ ὑπουργοί

Κατῆλθον προχθὲς ἐκ Καΐρου οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, Οὐάμπα πασᾶς καὶ Ἀχμὲτ πασᾶς Χικμάτ· προχθὲς κατῆλθεν ἐκ τῆς πρωτευούσης ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν δημοσίων Ἔργων, Ἰσμαὴλ πασᾶς [illegible]

Ὁ λόρδος [illegible]

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΣΙΓ[illegible]

ΧΕΛ[illegible]

ΤΟΥ[illegible]

Πράκτωρ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κ. Λ. ΑΡΒΑΝ[illegible]

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτησία. . . . Δραχ.	6	Ἐτησία . . . Δραχ.	8
Ἑξάμηνος . . »	3	Ἑξάμηνος . . »	4

Ἀμερικῆς ἐτησία δρ. 10
» ἑξάμηνος » 5

ΚΗΡΥΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ

Πᾶσα καταχώρισις ἀπαραβάτως προπληρώνεται

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

ΕΤΟΣ ΣΤ' § ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΩΝΣΤ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ § ΑΡΙΘ. 302

ΧΑΝΙΑ, Πέμπτη 13 Ἰουνίου 1913

ΑΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΠΕΣΤΑΙΟΝ ΛΟΫΔ»

(Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐδημοσίευσεν ὁ ἡμιεπίσημος «Πεσταῖος Λόϋδ», ἐν δέσει κυρίου αὐτοῦ ἄρθρου, τὴν ἀκόλουθον ἐκ μέρους τοῦ ἐν Βιέννῃ συναδέλφου κ. Γεωργίου Παπαντωνάκη ἀπάντησιν εἰς ὅσα τὸ εἰρημένον δημοσιογραφικὸν ὄργανον ἔγραψεν ὑπὸ ψευδῆ φιλοβουλγαρικὸν, σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς διανομῆς τοῦ κατεχομένου ὑπὸ τῶν Συμμάχων Κρατῶν ἐδάφους. Ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης παραλαμβάνομεν τὰ ἑπόμενα:)

Ἡ σύνταξις τοῦ φύλλου τούτου εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ πενταετίας ἄρθρα μου ἀφορῶντα τὰς Ἐθνικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἑλλάδος. Εἶμαι ἐπὶ τούτῳ εὐγνώμων, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον ἡ φιλοξενία μοὶ παρεσχέθη πάντοτε, καίτοι αἱ γνῶμαί μου δὲν συνεφώνουν συνήθως πρὸς τὰς τοῦ ἀξιοτίμου τούτου φύλλου. Ἐνδέχεται καὶ σήμερον νὰ συμβῇ τὸ αὐτό. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, δὲν δύναμαι νὰ παρέλθω ἐν συγῇ παρατηρήσεις τινάς, περιεχομένας εἰς τὰ κύρια ἄρθρα τοῦ «Πεσταίου Λόϋδ» τῆς 25 καὶ 28 τοῦ μηνὸς τούτου, σχετικῶς πρὸς τὰς ἀξιώσεις τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ ζητήματι τῆς διανομῆς τῆς λείας μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν. Ἡ Ἑλλάς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐμμένει ἐπὶ τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς, ὅτι ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Κρατῶν διεξαχθεὶς πόλεμος ἦτο ἀπελευθερωτικὸς, καὶ οὐχὶ κατακτητικός. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην, δέον ἡ διανομὴ τῆς λείας νὰ γένηται κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ὠφεληθῇ ὁ εἷς τῶν Συμμάχων, ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἄλλων. Φρονεῖ πρὸς τούτοις ἡ Ἑλλὰς, ὅτι αἱ ὑφ' ἑκάστου τῶν Συμμάχων παρασχεθεῖσαι ὑπηρεσίαι, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, πρέπει νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει.

Δὲν θέλομεν ἑπομένως νὰ ὑποτιμήσωμεν τὰς ὑπὸ τῆς Βουλγαρίας παρασχεθείσας ὑπηρεσίας. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἕπεται, ὅτι ἡ Βουλγαρία μόνη ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ὅλον ἀπελευθερωτικὸν ἔργον, διότι τῷ ὄντι, μία τοιαύτη ἐπιχείρησις ἦτο ὑπερτέρα κατὰ πολὺ τῶν δυνάμεων τοῦ Κράτους τούτου, πᾶς δ' ἀμερολήπτως σκεπτόμενος ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἄνευ τῆς κοινῆς ἐνεργείας τῶν τεσσάρων Βαλκανικῶν Κρατῶν δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο ὁ κοινὸς σκοπός, ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν ὁμοεθνῶν των.

Μία ἀπολύτως δικαία διανομὴ τῆς λείας φαίνεται, βεβαίως, σχεδὸν ἀδύνατος. Διότι αἱ ἀπελευθερωθεῖσαι Ἐπαρχίαι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας κατοικοῦνται ἐνιαχοῦ ὑπὸ φυλῶν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἀναμίκτων, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ διανομὴ, ἐπὶ τῇ βάσει αὐστηρῶς διαγραφομένων ἐθνολογικῶν καὶ γεωγραφικῶν ὁρίων. Ἀνάγκη ἑπομένως νὰ ζητηθῇ ἡ διανομὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῶν Ἐθνικοτήτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀνταλλαγμάτων. Ὑπαρχούσης καλῆς θελήσεως μεταξὺ τῶν Συμμάχων, καὶ τοιαύτη ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν λείπει ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τὸ ζήτημα τῆς διανομῆς δὲν θ' ἀποβῇ δυσχερές. Ὁ Πρωθυπουργός κ. Βενιζέλος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη, παρὰ πάντας τὰς ἐμφανεῖς δυσαρεσκείας καὶ τὰς μεταξὺ Βουλγαρικῶν καὶ Ἑλληνικῶν Στρατευμάτων αἱματηρὰς συγκρούσεις, νὰ δεικνύῃ μεγάλην αἰσιοδοξίαν, ὅτι θὰ λυθῶσιν εἰρηνικῶς ἅπασαι αἱ διαφοραί μεταξὺ τῶν τεσσάρων Κρατῶν, καὶ ὅτι θὰ διατηρηθῇ εἰς τὸ μέλλον ὁ Βαλκανικὸς Σύνδεσμος, ὑπὲρ τῆς συμπήξεως τοῦ ὁποίου συνηγόρησεν, ἀφ' ἧς ἀκόμη ἐποχῆς ἔδρα ὡς πολιτικὸς παράγων ἐν Κρήτῃ.

Ἡ Βουλγαρία, ἥτις σχετικῶς πρὸς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα ἀπὸ δεκαετηρίδων διετέλει εἰς ὀξύτατον πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀνταγωνισμόν, ἐφάνη πρὸ τοῦ πολέμου, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πολιτικήν της ἀδιαλλαξίαν, ὑπῆρξαν δ' οἱ πιστεύσαντες, ὅτι ἡ πολιτικὴ αὕτη ἀνῆκε πλέον εἰς τὸ παρελθόν. Καὶ ὅμως ἡ Βουλγαρία ἀπαιτεῖ σήμερον τίποτε ὀλιγώτερον ἢ τὰ 80ο/ο ἐκ τοῦ ὅλου τῆς ἀποσπασθείσης ἀπὸ τὴν Τουρκίαν Χώρας, μολονότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῇ Βουλγάρων μειονεκτεῖ σημαντικῶς, ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ στατιστικὴν, ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τοῦ ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ἀποσπασθέντος ἐδάφους ἀνέρχεται εἰς 1,105,278, ἀπέναντι 780,105 Βουλγάρων. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον ἡ Ἑλλὰς ἐκ λόγων γεωγραφικῶν ἀναγκάζεται νὰ παραιτηθῇ τῶν ἀξιώσεων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ ἐδάφους, ἔνθα κατοικοῦσιν 243,321, ὁμοεθνεῖς πληθυσμοί, ὑποβάλλεται εἰς βαρυτάτην ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας θυσίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦται ν' ἀπαιτήσῃ ἐν Μακεδονίᾳ ἀντίστοιχα ἀνταλλάγματα, Κατὰ τὰς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ δηλώσεις τοῦ κ. Καλλέργη, πρώην Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν Βουλγάρων, οἵτινες πρόκειται νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν ὡς βάσις διανομῆς ληφθῇ ἡ γραμμὴ τοῦ Νέστου, μόλις ἀνέρχεται εἰς 134,812, ἐκ τούτων 75,528 ἀναλογοῦσιν 1) εἰς τὸ Βιλαέτιον Θεσσαλονίκης, ἤτοι εἰς τὸν ὁμώνυμον Καζᾶν 5,945, εἰς τοὺς Καζάδες Βοδενῶν 5,770, Γενιτσῶν 3,482, Λαγκαδᾶ 2,240, Γευγελῆ 9,760, Δοϊράν 4,149, Ἰβρὲτ-Χισσὰρ 16,133, Ζίχνης 3,450, Σερρῶν 10,350, Δεμὶρ Χισσὰρ 11,912, καὶ Δράμας 2,210. Ἀπέναντι ὅμως τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τῶν Βουλγάρων, τῶν περιερχομένων ἐκ τοῦ Βιλαετίου Θεσσαλονίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, περιέρχονται βορείως τοῦ αὐτοῦ Βιλαετίου 21,333 Ἕλληνες εἰς τὴν Βουλγαρίαν, κατοικοῦντες εἰς τοὺς ἀκολούθους Καζάδες: Στρωμνίτσης 7,498, Τίφκες 835, Πετριτσίου 2,350, Μελενίκου 3,015, Νευροκοπίου 4,015, Ἄνω Τζουμαγιᾶς 600, Ράσλοκ 3,340.

2) Εἰς τὸ Βιλαέτιον Μοναστηρίου, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπαιτουμένην γραμμήν, θὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κυριότητα 58,484 Βούλγαροι, ἀναλογοῦντες κατὰ Καζάδες ὡς ἑξῆς: Εἰς τὴν μεταξὺ Στρωμνίτσης καὶ Σακουλέβα περιφέρειαν τοῦ Νομοῦ Μοναστηρίου 25,740, εἰς τὸν Καζᾶν Φλωρίνης 16,176, Κορυτσᾶς 483, Καστορίας 12,693, εἰς τοὺς Καζάδες τῆς περιφερειαίς Κορεστίων καὶ Καϊλαρίου 3,392. Κατὰ ταῦτα, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ περιέλθωσιν 134,812 βούλγαροι ἐν Μακεδονίᾳ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν Βουλγαρίαν θὰ περιέλθωσιν 283,203 Ἕλληνες, ἤτοι 42,821 ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ 240,382 ἐν Θράκῃ. Μία τοιαύτη διανομή, διενεργουμένη συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν Ἐθνικοτήτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τῶν ἀνταλλαγμάτων, ἀνταποκρίνεται οὐ μόνον πρὸς τὸ δίκαιον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν θεμελιώδη ἀρχήν, ὅτι ὁ πόλεμος ὑπῆρξεν ἀπελευθερωτικός καὶ οὐχὶ κατακτητικὸς. Ὅσον ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως τὴν κυριότητα τῆς Θεσσαλονίκης ἠχεῖ ἐν πάσῃ περιπτώσει παραδόξως τὸ ἄκουσμα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν πόλιν ταύτην εἰς τὴν Βουλγαρίαν, αὐτὸ ἔγραψεν ὁ «Πεσταῖος Λόϋδ», ὡς ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆν Κρήτης. Ἀλλ' ἡ νῆσος τοῦ Μίνως, χάρις εἰς τοὺς πολυετεῖς ἀγῶνάς της, πρὸ πολλοῦ πράγματι ἀπέκτησε δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας της, πρὶν ἀκόμη ἡ Βουλγαρία ἀποκτήσῃ τὴν ἰδικήν της, διὰ ξένων θυσιῶν καὶ ξένου αἵματος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

Δ'.

Ἐκ τοῦ δημοσιευθέντος κατ' αὐτὰς, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἴχομεν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μας, τεύχους τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ 1912, ἤτοι ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1912—1 Σεπτεμβρίου 1913, καταφαίνεται ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1912 ἀναγράφονται, πιστώσεις διὰ δημόσια ἔργα 4,781,914 δραχμῶν. Καίτοι δὲ τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διατεθῇ, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, οὐ μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1913, ἀλλ' οὔτε ἴσως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1914, ἀποτελεῖ ἐν τούτοις ἀνειλημμένην ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου, καὶ συνεπῶς ποσὸν ἀναγόμενον εἰς τὸ παθητικὸν αὐτοῦ. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ Κρήτη ἔχει ἀπαραίτητον ἀνάγκην λιμένων, πλήρους δικτύου ἀμαξιτῆς συγκοινωνίας, καὶ μερικῆς σιδηροδρομικῆς, καὶ οἰκοδομικῶν λ. χ. Τελωνείων, ἀποβαθρῶν εἰς τὰ πλεῖστα Ὑποτελωνεῖα, ἤτοι ἔργων, ἀπαιτούντων κατὰ μέσον ὅρον περίπου 30 ἕως 35 ἑκατομ. δραχμῶν, προκύπτει ἀμέσως τὸ συμπέρασμα ὅτι οὐδέποτε ἡ Κρήτη ἐκ τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ της, οὔτε μετὰ 100 ἔτη θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν δαπάνην ταύτην. Ἀρκεῖ δὲ καὶ μόνον τὸ γεγονὸς, ὅτι καὶ τὰ ἐκτελεσθέντα ἔργα, τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν κατασκευὴν γενομένων ἁμαξιτῶν ὁδῶν, εὑρίσκονται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα, ἰδίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὥστε νὰ καθίστανται σχεδὸν ἄχρηστοι, καὶ τοῦτο, διότι ἀνεξαρτήτως τῶν δαπανῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται μέχρι τῆς παραλαβῆς τοῦ ἔργου, ὑπάρχει ἀνάγκη ἰδιαιτέρας ὅλως δαπάνης διὰ τὴν μετέπειτα συντήρησιν καὶ ἐπιδιόρθωσιν.

Τὸ μόνον προφανῶς μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἠθέλεν ἐπιτευχθῇ ἡ κατασκευὴ τῶν ἀναγκαιούντων διὰ τὸ μέλλον τοῦ τόπου Δημοσίων Ἔργων, ἦτο ἡ σύμβασις μετὰ σοβαρᾶς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία θὰ ἐδέχετο τοὺς μᾶλλον συμφέροντας ὅρους δι' ἡμᾶς, ὑπεγγυαζομένου τοῦ προσθέτου φόρου 3 ο/ο, τοῦ λιμενικοῦ, καὶ ἀναγραφομένου εἰς τὸν προϋπολογισμὸν ἑκάστης χρήσεως ποσοῦ δραχμῶν 1,000,000 περίπου, εἰδικῶς προωρισμένου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐν λόγῳ δανείου. Τὸ ἐκ τοῦ προσθέτου δὲ φόρου 3 ο/ο ἔσοδον θὰ ἦτο ἀξιόλογον ἔσοδον διὰ τὸν τόπον, ἐφ' οὗ τὸ ποσὸν αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 637,974,52 κατὰ τὸ ἔτος 1910, κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1912—1 Μαΐου 1913 διάστημα εἰς δραχμὰς 402,509,30. Ἐκ τοῦ ἐκτάκτου ἄρα τούτου ἐσόδου λόγῳ τῶν διεθνῶν προσομολογήσεων, αἵτινες ἐδέσμευον τὸν τόπον, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ αὐξήσῃ τοὺς φόρους ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν, θὰ προέκυπτεν ἐτήσιον ποσὸν ἡμερτὰς 700,000 δραχ. ἐτησίως Ἐὰν μάλιστα ἐπετυγχάνετο ἡ συγκατάθεσις τῶν Δυνάμεων, οὐ μόνον εἰς τὴν διατήρησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν αὔξησιν αὐτοῦ ἀπὸ 3 εἰς 5 ο/ο, ὡς ἄλλως τε καὶ ἡ Συνέλευσις τοῦ 1907 εἶχε θεσπίσῃ διὰ διατάξεως εἰς τὸ ἄρθρον 118 τοῦ Συντάγματος 1907, καθ' ὃ, τὸ πρόσθετος Τελωνειακὸς δασμὸς 3 ο/ο θὰ ἐξακολουθήσῃ τῇ συναινέσει τῶν Μ. Δυνάμεων εἰσπραττόμενος καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐξουσιοδοτουμένης τῆς Κυβερνήσεως ὅπως ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν αὐτῶν πρὸς αὔξησιν αὐτοῦ,» θὰ ηὔξανε τὸ ποσόν του εἰς δραχμὰς 1,200,000 ἐτησίως περίπου.

Ἀλλ' ἤδη βεβαίως διεθνὴς θέσις τῆς Κρήτης μετεβλήθη, ἀφ' οὗ οὐ μόνον ἐξέλειπε καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος τῆς ἐν Κρήτῃ Τουρκικῆς ἐπικυριαρχίας, ἀλλὰ καὶ ἡ παρεμβολὴ τῶν Προστατευουσῶν Δυνάμεων, ἐνασκουσῶν εἴτε εἶδος προστασίας ἐπ' αὐτῆς, εἴτε οὐσιαστικῶς τὰ ἐπὶ τῆς Κρήτης ὑφιστάμενα κυριαρχικὰ ἢ ἐπικυριαρχικὰ δικαιώματα, ἡ δὲ Κρήτη ἀποτελεῖ πλέον ὁριστικῶς ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ ἔχῃ κεχωρισμένον τοῦ λοιποῦ Κράτους προϋπολογισμὸν, μετὰ τὴν ὁριστικὴν προσάρτησιν, καὶ ἂν ἀκόμη διὰ λόγους ἐσωτερικῆς καθαρῶς διοικήσεως ἀπεφασίζετο ἡ διατήρησις ἐπί τινα χρόνον τῆς Γεν. Διοικήσεως ἐν Κρήτῃ, ὡς Ἀνωτέρας Διοικητικῆς μονάδος, ὡς θὰ συέβαινε τυχὸν διὰ τὴν Ἤπειρον, Μακεδονίαν καὶ Νήσους, εἴτε καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἐν ἰσχύει δασμολόγιον διετηρεῖτο, μέχρι ἅτου διὰ συμβάσεων ἢ συναινέσεως τῶν ἐπαφερομένων Δυνάμεων ἀρθῇ πᾶς δεσμὸς πρὸς ἄρσιν οἱουδήποτε κωλύματος, πηγάζοντος ἐκ τῶν διεθνῶν προσομολογήσεων, καὶ ἑπομένως δὲν δυνάμεθα ἀπολύτως νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω συλλογισμοὺς, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ἐξυπηρετηθῇ ἡ διὰ τοκοχρεωλυσίων πληρωμὴ τοῦ εἰς τὰ Δημόσια Ἔργα ἀφορῶντος δανείου.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὰ πράγματα ἔρθασαν εἰς τὸ σημερινὸν σημεῖον, ἀπὸ πολιτικῆς καὶ πολιτειακῆς ἀπόψεως, ἀνομολογεῖται δὲ ὑπὸ πάντων ἡ ἀνάγκη περὶ τῆς ταχυτέρας συμπληρώσεως τῶν ἀπαραιτήτων Δημοσίων Ἔργων ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι, ἐξεταστέον τί δέον γενέσθαι. Περὶ τούτου δὲ θέλομεν ἀσχοληθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, καταλήγοντες καὶ εἰς ὡρισμένον συμπέρασμα.

Εὐστρ. Ε. Φωτάκης

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΛΗΦΘΕΝΤΑ ΜΕΡΗ

Βιτώλιστα (Μακεδονίας),

21 Μαΐου 1913

Μὲ πραγματικὴν Ἐθνικὴν καὶ ταυτοχρόνως ἀγροτικὴν μεγαλοπρέπειαν ἑωρτάσθη σήμερον τὴν πρωΐαν ἐνταῦθα ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Βασιλέως μας.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ 9ου Λόχου τῆς Κατοχῆς, ἐδρεύοντος ἐν Βιτώλισσᾳ, ἔφεδρος Ἀνθυπολοχαγὸς κ. Β. Δικαιοφύλαξ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ ἑορτὴ προσλάβῃ Ἐθνικὸν χαρακτῆρα, εἰς στιγμὴν μάλιστα τόσον σημαντικὴν διὰ τὰ Ἑλληνικὰ συμφέροντα εἰς μέρη ἐλευθερωθέντα ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιροὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποβῇ βαθυτέρα.

Ἐκ τῶν πέριξ Χωρίων παρέστησαν μερικοὶ Ἀξιωματικοί μας, διοικοῦντες διάφορα Στρατιωτικὰ Σώματα, μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἰς Σέρβος Ἀξιωματικὸς, καὶ ὄχι ὀλίγοι στρατιῶται Σέρβοι. Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐκκλησίδιον τοῦ Χωρίου σεμνοπρεπῶς ἐτελέσθη ἡ λειτουργία, εἰς ἣν παρέστησαν οἱ Ἱερεῖς διαφόρων Ἑλληνικῶν Χωρίων, Ἀξιωματικοὶ καὶ αἱ Πολιτικαὶ Ἀρχαὶ ὅλων σχεδὸν τῶν πέριξ Χωρίων. Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἡγουμένου τοῦ κλήρου ἐκ 5 Ἱερέων, συνεκεντρώθησαν ἐν τῇ κάτωθι τοῦ Φρουραρχείου Πλατείᾳ καὶ ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ προετοιμασθέντι Περιπτέρῳ ἐκ πεύκων, ἐλάτων, σημαιῶν, ἐμβλημάτων κ. λ. π., δυναμένῳ ὑπὸ τὴν σκιάν του νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὸν παριστάμενον Λόχον, καὶ ὅλους τοὺς παρακολουθοῦντας χωρικούς, ἐψάλη ἡ δοξολογία. Ἐντὸς τοῦ Περιπτέρου ἰδιαιτέρα ἐξέδρα, ἀποκλειστικὴ διὰ τοὺς Ἱερεῖς καὶ Ἀξιωματικούς, ἐδέχθη τὴν ἱεραμικὴν πομπήν, ἥτις ἀνελθοῦσα ἐτέλεσε τὴν δοξολογίαν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Στρατοῦ.

Τὴν κατανυκτικὴν ἐκείνην δοξολογίαν διεδέχθη πατριωτικὴ προσφώνησις τοῦ παρ' ἡμῖν ὡς Δεκανέως Ἀτοσπασματάρχου Ζχόβου, λογίου μας κ. Θ. Κυπραίου, τὴν ὁποίαν σᾶς ἀποστέλλομεν, ὅπως παραθέσητε κάτωθεν, διὰ τὰς ὡραίας ἐκφράσεις καὶ ἰδέας της, καὶ τὸ βαθὺ Ἐθνικὸν ἐνδιαφέρον της. Μετὰ τοῦτο παρετέθη γεῦμα, παραταθὲν μέχρι τῆς νυκτός.

Ὅλον τὸ Χωρίον Βιτώλιστα, εὑρισκόμενον ἐπὶ ποδὸς, ἔδιδε πρωτοφανῆ διὰ τοὺς χωρικοὺς κίνησιν, αἱ γυναῖκες καὶ κόραι τῶν ὁποίων, ἐνδεδυμέναι τὴν γραφικὴν καὶ Ἑλληνοπρεπῆ Μακεδονικὴν ἐνδυμασίαν των περιεκύκλουν ὅλον ἐκεῖνο τὸ Ἑλληνοπρεπὲς καὶ Ἐθνικὸν συμπόσιον, συμπληροῦντες τὸ γραφικὸν πλαίσιον μιᾶς τοιαύτης ἀλησμονήτου Ἐθνικῆς καὶ ἀγροτικῆς ἑορτῆς.

Ἡ συναδέλφωσις ἀκόμη μεταξὺ του ἰδικοῦ μας καὶ τοῦ Σερβικοῦ Στρατοῦ, μεταξὺ ἀκόμη τοῦ Στρατοῦ μας καὶ τῶν Χωρικῶν ἐξεδηλώθη ποικιλοτρόπως, ὁ δὲ Σέρβος Ἀξιωματικὸς ἐξέφρασε τὴν συγκίνησίν του διὰ τὰ Ἑλληνικὰ αἰσθήματα τὰ διαπνέόμενα ἀπό τινος πρὸς αὐτούς, ὡς καὶ τὴν διαβεβαιωσιν τῆς μακρᾶς μεταξὺ τῶν δύο Συμμάχων Ἐθνῶν φιλίας καὶ συνεργασίας. Τὴν ὅλην τελετὴν συνεπλήρωσεν ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος, ὅστις ἀνεκρούετο συγκινῶν πάντας.

Ἐν γένει ὁ Ἐθνικὸς χαρακτὴρ τῆς ἑορτῆς ἐξεδηλώθη καταλλήλως καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς ἐπετεύχθη πλήρως. Τοὺς παρακαθημένους εἰς τὴν τράπεζαν Παρέδρους, Συμβούλους καὶ χωρικοὺς Μακεδόνας ἐπεριποιοῦντο διάφοροι Ὑπαξιωματικοὶ καὶ Στρατιῶται μας, εἰς τρόπον ὥστε, οἱ προσκεκλημένοι οὗτοι νὰ λάβουν προσωπικῶς μικρὸν δεῖγμα τῆς Ἑλληνικῆς φιλοξενίας, καὶ νὰ μετατρέψουν ῥιζικῶς τὴν εἰς μικρὰν μερίδα τῶν Χωρίων ὑπάρχουσαν συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἄλλοτε τρομοκρατοῦντας τὰ μέρη αὐτὰ ὑπόπτους Συμμάχους μας.

Α. Β.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὰ δημοσιευθέντα ἐν τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ περὶ ἀρχικῆς συσχετίσεως τῆς ἐκδόσεως ἀναμνηστικοῦ γραμματοσήμου μετὰ τῆς διακοσμήσεως τοῦ ἐν Σούδᾳ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἶναι ἀπολύτως ἀνακριβῆ. Ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδοθέντι Βασιλικῷ Διατάγματι περιλαμβάνεται ἀνελλιπῶς τὸ ὅλον κείμενον τῆς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, τῇ συνεργασίᾳ τῆς ἐν τῇ Νήσῳ Ταχυδρομικῆς Διευθύνσεως, γενομένης ἐγγράφου διατυπώσεως τοῦ ἀρχικῶς ἐγκριθέντος σχεδίου.

Ἐν Χανίοις, τῇ 9 Ἰουνίου 1913.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Γενικῆς Διοικήσεως).

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Ἐπὶ τῇ Ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ 12ου γενομένη ἐν Βιτώλιστᾳ (Μακεδονίας) τῇ 21 Μαΐου 1913.

Ὑπὸ

Θεοδώρου Κυπραίου

Σὺν Ἀκροατήριον,

Κύριοι Ἀξιωματικοὶ καὶ συνάδελφοι,

Τὰ Μακεδονικὰ αὐτὰ χώματα, τὰ ὁποῖα τῇ στιγμῇ αὐτῇ πατῶμεν ὡς Ἐλευθεροτοὶ, μέχρι πρὸ μηνῶν ἀκόμη ἐτρομοκράτει ὁ βέβηλος ποῦς τοῦ τυράννου. Τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος ἄλλων κατόπιν βαρβάρων ὁμάδων ἐνέσπειρε τὴν ἀπελπισίαν καὶ σκοτοδίνην εἰς τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς Λαοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ αἰῶνας ματαίως ὀτόθουν τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὴν Δικαιοσύνην· ἐδίψησαν τὸ ἄγνωστον μέχρι τῆς σήμερον νέκταρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐξημερώσεως.

Ποῖος τότε εἰς ὁμοίους καταδυναστευομένους καὶ ἀδικουμένους Λαοὺς ἠδύνατο νὰ τείνῃ χεῖρα βοηθείας; Ποῖος βαθύτερον ἠσθάνετο ὁμοίαν ὀδύνην τῆς δουλείας, δι' ἕνα ὅμοιον ἀγῶνα ἀπελευθερωτικόν; Ποῖος Λαὸς εἶχε δικαιώματα ἠθικὰ καὶ ἱστορικά, διὰ νὰ ἀνυψώσῃ τὸ μέτωπον καὶ τὴν ρομφαίαν ὑπὲρ τοῦ Δικαίου καὶ δράμῃ ἐκεῖ, ὅπου ἐσφάζοντο καὶ γυναικόπαιδα ἐξεβιάζοντο; Ἡ Ἑλλὰς! Ὁ ἀνέκαθεν τόπος τῆς Ἐλευθερίας! Τὸ Ἔθνος ἐκεῖνο, ὅπερ πύρινος δεσμὸς νοερὸς πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὴν γενεάν του ἐκράτησαν ἀκλόνητον, ἐν μέσῳ τῶν καταιγίδων τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐπαρουσίασε τὸ τελειότερον τοῦ πολιτισμοῦ ὑπόδειγμα, μετὰ σειρὰν ἐτῶν πολιτικῆς κακοδαιμονίας ἐν τῷ Νέῳ Κράτει, ἐσχάτως ἀνέλαβε δυνάμεις!

Ἡ σεμνὴ καὶ ἀκοίμητος ἀνάμνησις τῶν προπατόρων μας, οἱ ὁποῖοι ἑκατόμβας μυρίας εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος δι' ἕνα ἔρωτα ὑπέρτερον καὶ εὐγενῆ προσέφερον, τὸν ἔρωτα τῆς Ἐλευθερίας, ἐνεδυνάμωνε τὸν σκοπὸν καὶ τὸν πόθον εἰς τὰ στήθη τῶν ὀλίγων ἐκείνων πατριωτῶν καὶ ἀληθῶν Ἑλλήνων τῆς σήμερον, οἵτινες τὰ πάντα θυσιάζοιν διὰ τὸν γενικόν, διὰ τὴν κοινὴν τῆς Πατρίδος εὐημερίαν οἱ παῖμοὶ ἀκόμη τόσων μυριάδων ὑποδούλων Ἑλλήνων, συγκεντρουμένων πέριξ τοῦ ἱεροῦ πόθου τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ. Τῶν θυσιῶν ἀκόμη τῶν εὐγενῶν τέκνων τῆς φιλτάτης Μακεδονίας, τῶν πεσόντων ἐδῶ! ἐκεῖ! παρέκει! ἐπὶ τῶν ὀρέων αὐτῶν καὶ τῶν κοιλάδων, κρατοῦντες ἐνηγκαλισμένον τὸ ὅπλον των, ὡς ἄλλην ἐρωμένην.

Πάντα ταῦτα ἡνώθησαν μετὰ τῆς κ

ποῦς Στρατοῦ δύνανται νὰ διεκδικήσουν τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Ἔσπευσαν πτερόποδες, καιόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πόθου, διψῶντες τὴν αὐτὴν δίψαν νὰ ἴδουν χιλιάδας ἀδελφῶν ἐπανακτῶντας Ἐλεύθερον ἥλιον καὶ ἀέρα. Ἔσπευσαν πάντες, Βασιλεῖς καὶ πένητες, ἀπομεμακρυσμένοι ὁμοεθνεῖς, ἐγκαταλείποντες τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ζωῆς, ξένοι ἀκόμη, ὑπὲρ τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνός μας. Ἑνοῦνται τότε τὰ Βαλκανικὰ Ἔθνη! Εὑρίσκουν κοινὸν τὸ συμφέρον! Κοινὸν τὸν ἐχθρὸν! Εὔελπι τὸ μέλλον!

Μίαν πρωΐαν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὰ σκιερὰ τῆς Ἠπείρου, Μακεδονίας καὶ Θράκης ὄρη ἀνέλαμπε πλέον ζείδωρος ὁ ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἓν ᾆσμα διάπυρον ἀπὸ στόματος εἰς στόμα ἀντήχει εἰς τὰς κοιλάδας τῶν χωρίων «τὸ Ἆσμα τῆς Ἀπολυτρώσεως».

Εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος ἀκούουν πάντες. Ὁ νῦν Βασιλεύς μας καὶ τότε Διάδοχος τοῦ Θρόνου, ὁ σήμερον ἑορτάζων, ἡγεῖται τῆς ἐκστρατείας, τὴν ὁποίαν, τῇ συνεργασίᾳ ἀρίστων Ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν μας, στέφουν νίκαι καὶ δάφναι ἀμάραντοι. Τὴν ὁποίαν μὲ ἀγωνίαν καὶ παλμοὺς νέους ἀκολουθεῖ ἡ κατάληψις μέρους τῆς Μακεδονίας, τῶν μερῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἤδη ἡμεῖς ὡς ἐκπολιτισταὶ κατέχομεν.

Ἡ Μακεδονία, ἡ χώρα ἐκείνη, ἥτις ἄλλοτε ὑπὸ τὰ νικηφόρα στρατεύματα τοῦ Ἑλληνοπρεπεστέρου τῆς τότε ἀνδρὸς, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κατηύγαζε ἀπὸ Ἑλληνικὸν φῶς, Ἑλληνικὸν ἦθος, Ἑλληνικὰς πνευματικὰς καὶ κοινωνικὰς νίκας, ὑπὸ τὸν πρωτογενῆ καὶ πρωτότυπον καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνον Ἀλεξανδρινὸν πολιτισμόν, ἐπανακτᾷ καὶ πάλιν τὸ φῶς τῆς Ἐλευθερίας ἤδη.

Αἱ πόλεις καὶ αἱ κῶμαί της, αἵτινες ὡς θεματοφύλακες διὰ μέσου τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ οἰκιακοῦ βίου διεφύλαξαν μέχρι τῆς σήμερον γλῶσσαν, καὶ ἀλλοῦ, ὅπου βάρβαροι πιέσεις ἐξηφάνισαν τὴν γλῶσσαν, διεφύλαξαν ἤθη καὶ τρόπους ἐκ τοῦ καθαρῶς Ἑλληνικοῦ βίου ἐκ τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς συμπαθείας καὶ ἀδελφώσεως ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἄτομον, ἀνέβλεψαν πάλιν εἰς ἕνα νέον ὁρίζοντα, εἰς ἕνα νέον μέλλον ποθητὸν, ἤκουσαν καὶ πάλιν τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἥτις διὰ τοῦ θρύλλου καὶ τῆς παραδόσεως ὑποσυνειδήτως ἔπαλλε ἐντὸς τῆς ψυχῆς των ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν, καὶ τὴν ὁποίαν Ἑλληνικὴ φωνὴν ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ Τούρκου δουλείαν εἶχον λησμονήσῃ, ἠρνοῦντο νὰ ἐπαναλάβουν καὶ νὰ ἀρθρώσουν τότε εἰς τὰ ἄτονα καὶ μαραμένα τοῦ ὑποδούλου χείλη εἰς τὰς λιποψύχους ἐκφράσεις καὶ τοὺς ἀνάρθρους φθόγγους, τοὺς ὁποίους ἐσίγα καὶ ἔπνιγε ἐντὸς τοῦ στόματος, ἐντὸς τῆς καρδίας ἡ ἄχαρις πίεσις τοῦ Τυράννου.

Τὴν γιγαντομαχίαν ὥστε τοῦ 21 διαδέχονται αἱ νίκαι τοῦ 1912, καὶ ὁ τελευταῖος ἀγὼν συνέχιζε τὸν πρῶτον, καὶ ἑνώνει τὸν παλαιὸν στοχασμὸν μετὰ τοῦ νέου.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἰδανικὸν ἀκλόνητον ἀναπάλλει ἐκ νέου, αἰθεροβάμον εἰς στοχασμοὺς μας. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἰδέα, νομιζομένη νεκρὰ, ἄτονος, ἀφανὴς, ἐμφανίζεται ἐκ νέου μὲ ὅλην τὴν λαμπρότητά της, προβάλλει καὶ πάλιν ἐν ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ χρωμάτων καὶ ἤχων ἑνὸς Ἐθνικοῦ Ὕμνου, ἑνὸς παιάνος Πανελληνίου, μιᾶς ἱεροτελεστίας Ἐθνικῆς, τελουμένης εἰς τὰς καρδίας ὅλων.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ ἡ Ἑλένη, οἱ ἐν τῷ «ἐν τούτῳ Νίκᾳ» διαβλέποντες τὴν διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔκτοτε ἐμφάνισιν τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τὴν ἀναγέννησιν ἑνὸς Νέου κλασικισμοῦ, σκιρτοῦν ἐκ τῶν ἐγκάτων τοῦ τάφου των, καὶ αἱ σκιαί των ζωνταναὶ προβάλλουν εἰς τοὺς Νέους Ἕλληνας ἀπὸ τὴν λησμοσύνην του τάφου των.

Ὁ τελευταῖος Κωνσταντῖνος, ὁ ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν ἐπάλξεων πεσών, ἵνα παραδώσῃ ἄσπιλον εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν Ἑλληνικὴν Βασιλικὴν ἀλουργίδα, ὁ πεσών, διὰ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸ Βυζάντιόν του καὶ τοὺς στρατιώτας του ἀνυπεράσπιστα, ἀναστήνεται διὰ τοῦ ἀγῶνος τούτου ἐκ τοῦ κάτωθεν τῆς Ἁγίας Σοφίας μνήματός του.

Αἱ δύο αὗται μορφαί καὶ δύο μεγάλαι πνευματικαὶ ὑποθῆκαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Βυζαντίου, ἑνοῦνται ἤδη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Νέου Κωνσταντίνου τοῦ 12ου, τοῦ νῦν Βασιλέως. Ἡ παλαιὰ ἐλπὶς ὑπανατέλλουσα καὶ ἀναγεννωμένη εἰς τὰ βλέμματα καὶ τὸ Στέμμα τοῦ Νέου Βασιλέως μας.

Αὐτὸ ἑορτάζομεν σήμερον.

Διὰ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἐθνικοῦ βήματος, ὅπερ ἤδη ἔκαμεν ἡ Ἑλλὰς, ἓν μέγα ἔργον ἀρχίζει. Ἀπέναντι τοῦ δρόμου, τοῦ φωτεινοῦ καὶ ἐλπιδοφόρου δρόμου, ὃν χαράζομεν ἀπὸ τοῦδε, ἀπομένει ὁ ἀκόμη μεγάλος καὶ εὐθὺς δρόμος, διὰ μέσου πολλῶν ἴσως ἐμποδίων, ὃν θὰ χαράξωμεν, ὃν ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπιζητήσωμεν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν Δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τμήματα ἀκόμη εὑρισκόμενος καὶ ἀπομεμακρυσμένος τοῦ ὅλου κορμοῦ, γίνεται θύμα τῶν ἁρπακτικῶν καὶ παρανόμων διαθέσεων Ἐθνῶν, νομιζομένων ἀκόμη μέχρι τῆς χθὲς ἀδελφῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ χαραχθῇ ὅμοιος εὐρὺς καὶ μακρὸς δρόμος τοῦ Ἐθνικοῦ μέλλοντος καὶ μεγαλείου ἀπαιτοῦνται θυσίαι, ὄχι κομπαστικοὶ λόγοι, ἀλλὰ πράξεις, πράξεις καὶ ἔργα ἀφανῆ, γόνιμα καὶ τελεσφόρα, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπραξαν μέχρι σήμερον οἱ ἀπὸ τοῦδε προβάλλοντες νέοι ἐχθροί μας, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πράττουν οἱ μεγάλοι Λαοί, οἱ ἔχοντες συναίσθησιν τοῦ προορισμοῦ των. Ἀπαιτεῖται **ὀλιγολογία ἐξ ἑνὸς καὶ μεγαλουργία ἐξ ἄλλου, αὐταπάρνησις καὶ αὐτοπεποίθησις ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν μας** καὶ Ἑλλήνων, ἐχόντων δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις **ἀνωτέρας καὶ βαρυτέρας τῶν δικαιωμάτων**, ὑποχρεώσεις, ἀπέναντι τῶν ἀνακτωμένων καὶ ἑνουμένων μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος Λαῶν, ὅπως ἐννοήσουν καὶ αἰσθανθοῦν οὗτοι, ὅτι ἡ **νέα τύχη των εἶναι καλητέρα τῆς προηγουμένης**, ὅτι **οἱ νέοι ἐκπολιτισταὶ** καὶ προστάται των, εἶναι περισσότερον δίκαιοι καὶ φιλελεύθεροι τῶν προηγουμένων, ὅπως ἐννοήσουν καθολικῶς, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλή, ἡ Ἑλληνικὴ γενεὰ, τὸ σήμερον Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι τὸ φυσικὸν καὶ γνήσιον θεμέλιον, ἐφ' οὗ θὰ ἑδραιώσουν τὴν μέλλουσαν εὐημερίαν των.

Ὑποχρεώσεις ἀκόμη ἀπέναντι τῶν ὑποδούλων ἀκόμη Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἤρχιζαν νὰ στενάζουν ὑπὸ νέον ζυγὸν ἀκόμη ἀπεχθέστερον τοῦ Τουρκικοῦ, ὑπὸ ζυγὸν πλέον μισητὸν ὡς προερχόμενον ἐκ πεπολιτισμένων δῆθεν Ἐθνῶν. **Καὶ μὲ τὰς ἱερὰς αὐτὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεις** καὶ συνθήκας προβαίνοντες ὅλοι **ἑνωμένοι, πνευματικῶς, αἰσθηματικῶς, Ἐθνικῶς**, ἡγουμένων ἀνδρῶν, **ἀφιερούντων** τὰ πάντα διὰ τὰ γενικὰ συμφέροντα, θὰ ἐλπίζωμεν, **ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ ἐκπληρώσῃ τελείως τὸν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι μεγάλον καὶ εὐγενῆ προορισμόν του.**

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ
ΤΟΥ κ. ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ

ΕΝΘΟΥΣΙΩΔΗΣ ΠΡΟΠΟΜΠΗ

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ «ΑΕΤΟΥ»

Τὴν 7ην μ. μ. τῆς παρελθούσης Τρίτης, 11ης Ἰουνίου ἐ. ἔ., κατέπλεεν ἠρέμως καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰ ὕδατα τῶν Χανίων τὸ ἀντιτορπιλλικὸν ἀνοικτοῦ πελάγους «Ἀετὸς» ὑπὸ Κυβερνήτην τὸν κ. Δουρούτην, Πλωτάρχην τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, σταλὲν ἐκ Μυτιλήνης, ὅπου εὑρίσκετο, ὅπως παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸν κ. Στέφ. Δραγούμην. Ὁ προκληθεὶς ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ συγκίνησις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφοῦν. Μόλις τὸ πολεμικόν μας ἐφάνη εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὁρίζοντα ὁμοβροντίαι πυροβολισμῶν ἤρχισαν νὰ ρίπτωνται καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ τὴν Χαλέπα, διὰ νὰ χαιρετίσουν τὴν εἰς τὰ Κρητικὰ νερὰ κάθοδον τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ, τό ὁποῖον τόσαι γενεαὶ Κρητῶν ὠνειροπόλησαν καὶ τόσοι Κρῆτες ἀγωνισταὶ ἔκλεισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὸ πικρὸν παράπονον ὅτι δὲν ἠξιώθησαν νὰ ἴδωσιν ἐκεῖνο, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐμάχοντο.

Τὸ ἐλθὸν ἀντιτορπιλλικόν μας εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τιμητικῶς ἔδρασαν εἰς τὰς πρὸ τοῦ Ἑλλησπόντου ναυμαχίας κατὰ τῆς Τουρκικῆς Ἁρμάδας.

Μόλις ἠγκυροβόλησε πρὸ τῶν Χανίων, πλῆθος πολὺ διὰ λέμβων μετέβαινε, ὅπως ἐπισκεφθῇ καὶ καμαρώσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ τιμημένα δελφίνιά μας, τὰ ὁποῖα τόσας πολυτίμους ὑπηρεσίας προσέφερον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1912. Ἡ μετάβασις τῶν κατοίκων διὰ λέμβων ἐξηκολούθησε καὶ ἀπὸ βαθείας πρωΐας τῆς χθὲς, μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ «Ἀετοῦ».

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

Ἀπὸ βαθείας πρωΐας τῆς χθὲς παρετηρήθη ζωηρὰ κίνησις εἰς τὴν πόλιν καὶ τὴν Χαλέπα. Ἀπὸ τῆς 8ης π. μ. εἶχε συγκεντρωθῇ πολὺ πλῆθος εἰς τὴν προκυμαίαν, ὅλα δὲ τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐξῶσται τῶν οἰκιῶν τῆς προκυμαίας εἶχον πληρωθῇ κόσμου ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τὰ δὲ καταστήματα καὶ αἱ οἰκίαι εἶχον σημαιοστολισθῇ.

Τὴν 10ην π. μ. εἰς τὴν ἀποβάθραν εἶχον συγκεντρωθῇ αἱ Πολιτικαί, Δημοτικαὶ καὶ Στρατιωτικαὶ Ἀρχαί, ὁ Ἐπίσκοπος μετὰ τοῦ κλήρου, οἱ Μουσουλμάνοι Πρόκριτοι, ὁ Ραββίνος καὶ πλῆθος κόσμου. Τὸ ἐν Χανίοις Ἔμπεδον Τάγμα εἶχε παραταχθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν θὰ διήρχετο ὁ κ. Γεν. Διοικητής. Ἐπίσης εἰς τὴν ἀποβάθραν εὑρίσκετο καὶ ἡ Μουσικὴ τῆς Χωροφυλακῆς, μετὰ δυνάμεως Χωροφυλακῆς.

Τὴν 10ην π. μ. ἀκριβῶς ὁ κ. Στ. Δραγούμης μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του κ. Γ. Πλουμίδου ἀφίχθησαν ἐφ' ἁμάξης ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Μουσικῆς τῆς Χωροφυλακῆς, καὶ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα καὶ τὰς ζωηρὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους.

Ὁ κ. Στ. Δραγούμης ἀποχαιρετᾷ τοὺς παρισταμένους Ἐπισήμους λίαν συγκεκινημένος.

Ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ κ. Γ. Πλουμίδης ἀποχαιρετᾷ δι' ὀλίγων τὸν κ. Στ. Δραγούλην, προσφέρων εἰς αὐτὸν ὡραίαν ἀνθοδέσμην. Ὁ κ. Δραγούμης ἀπαντᾷ δι' ὀλίγων εὐχαριστῶν.

ΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΧΑΝΙΩΝ

Ἡ ὁλομέλεια τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, κληθεῖσα παρὰ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς ἔκτακτον Σύνοδον ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ κ. Στ. Δραγούμη, συνῆλθε τὴν 5ην μ. μ. τῆς παρελθούσης Τρίτης καὶ συνέταξε τὸ ἑπόμενον Ψήφισμα.

Ἀριθμ. Πρακτ. 19 / Ψηφιμ. 74

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΧΑΝΙΩΝ

Συγκείμενον ἐκ τοῦ Προέδρου κ. Γεωργίου Μ. Φούμη καὶ τῶν μελῶν κ. κ. Γαγανάκη, Ἰω., Κουφάκη Ν., Κροῦγερ Μάξ, Μαλανδράκη Π., Μάνδακα Ι., Μαρκαντωνάκη Ἀθ., Μαρκουλάκη Λ., Μητσοτάκη Κ., Μουντάκη Α., Μπαλαντίνου Ἐμμ., Μπιτσάκη Στυλ., Νικηφοράκη Θεοφ., Παπαδεροῦ Ἐμμ., Σφακιανάκη Μιχ., Χαριτάκη Χαριλάου καὶ Χατζιδάκη Κυριάκου.

Συνελθὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν αὐτοῦ σήμερον τὴν 11 Ἰουνίου 1913 εἰς ἔκτακτον σύνοδον καὶ συνεδρίαν, ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει ἐκ τῆς Γεν. Διοικήσεως Κρήτης τῆς Α. Ε. τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Κυρίου Στεφ. Δραγούμη.

Παρόντων τοῦ Δημάρχου Χανίων κ. Ἐμμ. Μουντάκη καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου κ. Δημ. Στ. Ξανθουδάκη.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας, ἃς ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ κ. Στέφ. Δραγούμης παρέσχεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς διοικήσεώς του, ἀναγαγὼν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιωπὴν τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν ἐν Κρήτῃ, καταστήσας ἐμφανῆ τὰ χαρίσματα τῆς φυλῆς ὡς γνήσιος ἀπόστολος τῆς Ἑλλην. ἰδέας, βασιζομένης ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς ἐλευθερίας, ἰσότητος, δικαιοσύνης καὶ ἀνεξιθρησκείας, κατορθώσας οὕτω νὰ ἀποσπάσῃ ἀμέριστον τὴν ἐμπιστοσύνην πάντων τῶν κατοίκων ἀνεξαρτήτως φυλῆς ἢ θρησκεύματος, οὕτως ὥστε ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Κρήτης νὰ θεωρεῖται δυσεπανόρθωτος ἀπώλεια ἐξ ἄλλου δὲ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου πατρικῆς αὐτοῦ μεριμνης ἐπεδίωξε τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν πρόοδον τῆς Κρήτης.

Διὰ ταῦτα

Ψηφίζει ὁμοφώνως.

Ἐκφράζει τὴν ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην τοῦ τόπου πρὸς τὴν Α. Ἐ. τὸν Κύριον Στέφ. Δραγούμην.

Ὀνομάζει τὴν Α. Ἐ. τὸν Κύριον Στέφ. Δραγούμην ἐπίτιμον Δημότην Χανίων. Ἐγκρίνει ὅπως ὀνομασθῇ ἡ Να ὁδός, ἡ ἄγουσα ἀπὸ τῆς πλατείας Δικαστηρίων εἰς Νέαν Ἀγορὰν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ὁδὸς Στεφ. Δραγούμη».

Καὶ ὁρίζει ὅπως ἐπιδοθῇ ἀντίγραφον τοῦ παρόντος Ψηφίσματος εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, παρισταμένου ὁλοκλήρου τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου διὰ τοῦ κ. Προέδρου αὐτοῦ.

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Προέδρου, Μελῶν καὶ Γραμματέως τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου Χανίων).

Διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀντιγραφῆς.

Ἐν Χανίοις τῇ 11 Ἰουνίου 1913.

Ὁ Γραμματεὺς

Δ. Σ. Ξανθουδάκης

Ἐπιδίδων τὸ ἀνωτέρω ψήφισμα πρὸς τὸν κ. Δραγούμην ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἐξοχώτατε

Ὁ Κρητικὸς Λαὸς ἀναγνωρίσας ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν τὴν ἀληθῆ ἀπόστολον τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἰδέας τῆς δημιουργησάσης καὶ ἀναγνωρισάσης τὰς βάσεις ἐφ' ὧν ἑδράζεται ἡ ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ Ἐλευθερία, ἰσότη καὶ δικαιοσύνη, δι' ἧς κατηυγάσθη ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης ποδηγετηθεῖσα εἰς τὴν σημερινὴν πρόοδον. Μνήμων δὲ τῶν ἱερῶν πατρικῶν κόπων καὶ μόχθων Ὑμῶν πρὸς τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν πρόοδον τῆς Κρήτης, ἐκφράζει πρὸς Ὑμᾶς τὴν ἄπειρον αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην.

Πρὸς διαιώνισιν τῆς μνήμης, τῆς τόσον Ἐθνικῆς ὅσον καὶ πατρικῆς ταύτης διοικήσεως Ὑμῶν, ὁ πρῶτος Δῆμος τῆς Κρήτης, ἐκπροσωπῶν τούτῳ καὶ τὴν γνώμην ὁλοκλήρου τοῦ Κρητικοῦ Λαοῦ, κατωνόμασεν Ὑμᾶς Συμπολίτην διὰ τοῦ παρόντος Ψηφίσματος, ᾧ ταυτοχρόνως ἔδιδε τὸ ὄνομα Ὑμῶν εἰς ἁπάντων τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως.

Τὴν ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως Ὑμῶν, ἐκ τῆς Διοικήσεως τοῦ τόπου μας, ὀδύνην μας μετριάζει ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ περιωτισμένη Ὑμῶν διάνοια καὶ διομολογουμένη δραστηριότης καὶ σύνεσις, συναρωγούσης καὶ τῆς πολυτίμου πεπαιδευμένης σας, θέλει χρησιμοποιηθῇ ἐπωφελέστερον εἰς πολύτιμον τμῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀναταρασσόμενον ἤδη ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐφ' ᾧ καὶ προπέμποντες Ὑμᾶς ἀναφωνοῦμεν τὸ κατευόδιον».

Ὁ κ. Δήμαρχος ἀπέστειλεν ἐκ μέρους τοῦ Δήμου εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἀετοῦ» τρεῖς κόφες διάφορα φροῦτα, καὶ περὶ τὰ 200 πακέττα σιγαρέττων.

Εἰς τὸν κ. Δραγούμην καὶ τὴν Δεσποινίδα Δραγούμη ἐνεχειρίσθησαν παρὰ τοῦ κ. Δημάρχου ἀνθοδέσμαι, φέρουσαι ἀνηρτημένας τενίας μὲ τὰ ἐθνικὰ χρώματα.

Ὁ κ. Ἀντ. Πρέκκας, Διευθυντὴς τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου, ἐξ ὀνόματος τῶν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν, προσέφερε πολυτελῆ ἀνθοδέσμην εἰς τὸν κ. Γεν. Διοικητὴν καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἐξοχώτατε,

Μνήμονες τῆς πατρικῆς ὑμῶν διοικήσεως, οἱ Προϊστάμενοι τῶν ἐν Κρήτῃ Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν, παρακαλοῦν τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα νὰ δεχθῇ ὀλίγα ἄνθη, ἐκ τοῦ Ἐλευθέρου πλέον Κρητικοῦ ἐδάφους προερχόμενα, πρὸς ἐκδήλωσιν τοῦ βαθυτάτου αὐτῶν πρὸς Ὑμᾶς σεβασμοῦ καὶ διαβεβαίωσιν, ὅτι αἱ ἐγκάρδιοι τούτων εὐχαὶ παρακολουθοῦσιν Ὑμᾶς ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων Λευκῶν Ὀρέων τῆς Κρήτης εἰς τὴν ἐπίζηλον Μακεδονικὴν Πρωτεύουσαν ἀπερχόμενον καὶ τιθέμενον ἐπὶ κεφαλῆς νέων ἀγώνων, πρὸς περιφρούρησιν καὶ διάσωσιν τῶν δικαίων τῆς Ἐθνικῆς μας κληρονομίας.

×

Ὁ κ. Στέφ. Δραγούμης ἀπήντησεν ὅτι:

«Εὑρίσκεται εἰς τὴν λίαν εὐάρεστον θέσιν δημοσίᾳ νὰ εἴπῃ, καὶ νὰ ἐξάρῃ τὴν ἣν παρέσχον αὐτῷ συνδρομὴν ἐν τῷ ἔργῳ Του οἱ Προϊστάμενοι τῶν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν, εἰς τὴν μετὰ τῶν ὁποίων συνεργασίαν ὀφείλονται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁμαλῆς καὶ ἀπροσκόπτου τοῦ Τόπου διοικήσεως».

Κατόπιν προσῆλθεν ὁ Διευθύνων τὴν ταχυδρομικὴν καὶ τηλεγραφικὴν ὑπηρεσίαν κ. Πενθερουδάκης, ὅστις τῷ προσέφερε πολυτελῆ ἀνθοδέσμην, καὶ τὸν προσεφώνησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἐξοχώτατε

Ἡ Ταχυδρομικὴ καὶ Τηλεγραφικὴ Ὑπηρησία τῆς Κρήτης, μνήμων τῆς πατρικῆς ὑπὲρ αὐτῆς μερίμνης σας, καὶ εὐγνωμονοῦσα δι' ὅσα ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς ταύτης ἐπράξατε, Σᾶς προσφέρει δι' ἐμοῦ τὰ ἄνθη ταῦτα, καθ' ἣν στιγμὴν βαθύτατα θλιβομένη Σᾶς ἀποχωρίζεται».

Εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ κ. Δραγούμης ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ Ταχυδρομικὴ καὶ Τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία εὑρίσκεται εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της. Ἅπασα ἡ γενομένη ἐργασία διὰ τὴν πρόοδον καὶ προαγωγὴν ταύτης ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῆς, εἶναι δὲ πολὺ εὐχάριστον ὅτι μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους θὰ ἔχει συντελεσθῇ τὸ τηλεγραφικὸν καὶ τηλεφωνικὸν δίκτυον τῆς νήσου. Πρέπει νὰ γνωσθῇ, ὅτι παρελήφθησαν ἤδη οἱ στύλοι καὶ τὰ σύρματα διὰ τὴν κεντρικὴν ἀρτηρίαν καὶ ὑπολείπεται μόνον ἡ ἐγκατάστασις τῶν γραμμῶν, ἥτις θὰ συντελεσθῇ εἰς βραχὺ διάστημα, χάρις εἰς τὰς ἐπαινετὰς προσπαθείας τῆς Ταχ. καὶ Τηλ. Διευθήνσεως».

Ἐπίσης καὶ ὁ κ. Π. Διοσκουρίδης, Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς, προσέφερεν ὡραίαν ἀνθοδέσμην.

Ὁ κ. Στέφ. Δραγούμης εὐχαριστῶν εἶπεν, ὅτι τὸ Σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὸν τόπον, μὴ μολυνθὲν ποσῶς ἀπὸ τοὺς ζωηροὺς πολιτικοὺς σάλους τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Χανίων ἀπεχαιρέτησε τὸν κ. Δραγούμην διὰ καταλλήλου προσφωνήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπήντησεν ὁ κ. Στ. Δραγούμης. Εἶτα ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς Μουσικῆς τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς, ἀνακρουούσης τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, ὑπὸ ὁμοβροντίας πυροβολισμῶν καὶ ἀτελειώτους ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα ὁ κ. Στ. Δραγούμης, βαθέως συγκεκινημένος ἐπέβη τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ, τὸ ὁποῖον τὴν 10ην καὶ 1)2 ἀπέπλευσε τῶν Χανίων.

Πολλοὶ τῶν Ἐπισήμων μετέβησαν ἐπὶ τοῦ «Ἀετοῦ» καὶ ἀπεχαιρέτησαν τὸν κ. Δραγούμην. Πλῆθος πολὺ εἶχεν ἐπιβιβασθῇ τῶν λέμβων καὶ ἀπεχαιρέτησε διὰ πυροβολισμῶν καὶ χειροκροτημάτων τὸν κ. Δραγούμην, οὕτω ὁ' ἔληξεν ἡ ἐνθουσιώδης καὶ ἐγκάρδιος αὕτη προπομπή.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακήν, 2 Ἰουνίου ἐ. ἔ., εἰς τὸ Χωρίον Σπηλιὰ Κισσάμου καὶ ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ὁ φίλος κ. Μιχαὴλ Ν. Ἀναστασάκης, Ἰατρὸς καὶ Βουλευτής, ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ διὰ πολλῶν ἀρετῶν πεπροικισμένης Δεσποινίδος Καλιρρόης, τὸ γένος Περ. Σκουλάκη, ἐκ Δραπανιᾶ Κισσάμου.

Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ ἐκ Κισσάμου φίλος κ. Ἐμμ. Θεοδωρίδης, Δικηγόρος καὶ Πολιτευτὴς τοῦ Νομοῦ Χανίων.

Ὁ «Κῆρυξ» εὔχεται ὁλοψύχως εἰς τοὺς στεφθέντας πᾶσαν εὐτυχίαν.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον, 8ην Ἰουνίου ἐ. ἔ., εἰς Χιλέπα ὁ κ Ἰωσὴφ Βολιονιτάκης, Ἔμπορος, ἀντήλλαξε δακτύλιον ἀρραβῶνα μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ διὰ πολλῶν ἀρετῶν πεπροικισμένης Δεσποινίδος Ἑλένης Γ. Ποθουλάκη, θυγατρὸς τοῦ φίλου κ. Γεωργίου Ποθολάκη, Κτηματίου καὶ Βιομηχάνου.

Ὁ «Κῆρυξ» εὔχεται εἰς τοὺς μνηστευθέντας ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Ο κ. ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
ΚΑΙ Ο ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΤΟΥ

Ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς Κυριακῆς διεδόθη εἰς τὴν πόλιν μας ἡ μετάθεσις εἰς Θεσσαλονίκην τοῦ κ. Στ. Δραγούμη, ὡς Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας, καὶ ὁ διορισμὸς ὡς ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Κρήτης τοῦ κ. Γ. Πλουμίδου, Γενικοῦ Εἰσαγγελέως.

***Ἡ τοποθέτησις τοῦ κ. Στ. Δραγούμη εἰς τὴν Μακεδονίαν ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐθεώρησεν ἀ

"ΚΗΡΥΞ,,

Γραφεῖα Χανία· Ὁδὸς Ποττιὲ (Ἐσαμορικὰ) ἀπησίον τῆς Πλατείας Βενιζέλου

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις «ΚΗΡΥΞ» Χανία.

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Εἰς τὴν α΄, σελίδα ὁ στίχος δρ.	2
Εἰς τὴν β΄. σελίδα ὁ σκίχος δρ.	1.50
Εἰς τὴν γ΄. σελίδα ὁ στίχος δρ.	1.
Εἰς τὴν δ΄. σελίδα ὁ στίχος δρ.	0,50

Πᾶσαι αἱ καταχωρίσεις ἀπαραβάτως προπληρώνονται.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η ΘΥΕΛΛΑ ΜΥΚΑΤΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΟΝ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ, 8 Ἰουνίου.

(Τοῦ Ἀνταποκριτοῦ μας).

Ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε κάπως αἰθριάσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα ὁ Συμμαχικὸς ὁρίζων, ὅταν αἴφνης νέα σκοτεινὰ νέφη ἀνεφάνησαν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ, ραγδαίως κυλίσαντα, ἀπλώθησαν ἐφ' ὅλης του τῆς ἐκτάσεως, καὶ τὴν συνεσκότισαν κατὰ τρόπον, ὥστε, διὰ τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, νὰ εἶναι ἂν μὴ ἀδύνατον, πάντως ὅμως δύσκολον νὰ διακρίνῃ τις ἀκτῖνα φωτὸς διὰ μέσου αὐτῶν. Μολονότι ἡ παράτασις τῆς πολιτικῆς κρίσεως ἐν Βουλγαρίᾳ παρενέβαλε διὰ τῆς δημιουργίας ἀναβολῶν δυσχερείας εἰς τὴν εἰρηνικὴν διευθέτησιν τῶν πραγμάτων, ἀρχὴν καὶ βάσιν τῆς ὁποίας θὰ ἀπετέλει ἡ πρότασις τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως περὶ συναντήσεως τῶν Πρωθυπουργῶν τῶν Συμμάχων, καὶ λύσεως τῶν διαφορῶν των διὰ διαιτησίας, ἐν τούτοις δὲν εἶχον ἀπολείπῃ καὶ παντελῶς αἱ ἐλπίδες, ὅτι θὰ κατίσχυεν ἐπὶ τέλους ἡ συνετὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος,—τῆς δεόντως ἐκτιμηθείσης παρὰ τῆς Εὐρώπης,—διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν προτάσεών της. Ἦλθε μάλιστα στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιστεύθη, ὅτι τὰ νέφη εἶχον διασκεδασθῇ ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα τῆς Βαλκανικῆς, καὶ ἡ ποθητὴ αἰθρία θὰ ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ ἁπλώσῃ τὴν γαλήνην εἰς τὰς ἀποκαμωμένας ἐκ τοῦ μακροῦ πολέμου Χώρας της. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐσημείωσαν δύο ἀξιοσημείωτα γεγονότα, δικαιώσαντα τὰς προσπαθείας τοῦ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ, προσπαθείας, αἵτινες ἐμπνεόμεναι ἀπὸ τὴν ἀληθῆ καὶ δικαίαν τῆς καταστάσεως ἀντίληψιν, μαρτυροῦσαι δὲ παρὰ τὴν πολιτικὴν περίνοιαν καὶ βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὰς διαθέσεις τῆς Εὐρώπης, ἐν τῷ συμφέροντι πάντοτε τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος τῶν Χριστιανικῶν Λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, ἔτεινον εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν κινδύνων, ἀπειλούντων σοβαρῶς νὰ κατερειπώσουν τὸ ὑπέρλαμπρον οἰκοδόμημα, τοῦ ὁποίου τὰς βάσεις,—εἶναι πανθομολογημένον πλέον,—ἔθεσεν ὁ κ. Βενιζέλος. Ἡ ἰδέα αὐτοῦ περὶ συναντήσεως τῶν Πρωθυπουργῶν τῶν συναγωνισθέντων Βαλκανικῶν Κρατῶν, καὶ λύσεως τῶν διαφορῶν των διὰ διαιτησίας, ἀνεγνωρίσθη παρὰ τῆς Εὐρώπης ὡς ἀνάγκη, υἱοθετήθη παρ' αὐτῆς, καὶ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν. Ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας διὰ ταυτοσήμου τηλεγραφήματός του πρὸς τοὺς Βασιλεῖς τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Σερβίας ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὰς ταυτόσημον τηλεγράφημα, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἐν ὀνόματι τῆς Σλαυϊκῆς ἰδέας, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ δικαιώματι, τὸ ὁποῖον εἶχεν, ὡς ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένος διὰ τῆς Σερβοβουλγαρικῆς συνθήκης διαιτητὴς μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν, συνίστα εἰς τοὺς δύο Μονάρχας νὰ ἀποφύγουν τὸν ἀδελφοκτόνον πόλεμον, ἀναθέτοντες εἰς αὐτὸν τὴν κυριαρχικὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν διαφορῶν των.

×

Ἡ τοιαύτη ἔντονος ἐπέμβασις τοῦ Τσάρου ἐγέννησε πρὸς στιγμὴν ἐλπίδας περὶ ἀποτροπῆς τοῦ «ἐγκληματικοῦ πολέμου» ὡς ἀπεκάλει εἰς τὸ τηλεγράφημά Του τὸν Συμμαχικὸν. Καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτὰς ἐνίσχυσεν ἔτι μᾶλλον ἡ μετὰ τὰς ἀπαντήσεις τῶν δύο Βασιλέων, ἀποδεχομένων τὴν Ρωσσικὴν διαιτησίαν ὑπὸ ὅρους, ἂν καὶ οὗτοι καθίστων ἀμφίβολον τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Τσάρου—ἐπακολουθήσασα ἐσπευσμένη πρόσκλησις τῶν τεσσάρων Πρωθυπουργῶν εἰς Πετρούπουλιν, ὅπου, τῇ μεσολαβήσει τοῦ καλοῦντος Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσσίας κ. Ζαζόνωφ θὰ ἐφρόντιζον διὰ τὴν λύσιν τῶν διαφορῶν των. Τὰ γεγονότα ταῦτα παρουσιάζοντο εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἐπιτυχίας καὶ δικαιώσεως τῶν προσπαθειῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Πρὸς ταῦτα ὅμως ἦλθε καὶ ἕτερον, ὄχι ὀλιγότερον ἀξιοσημείωτον γεγονός, ἵνα καταστήσῃ σταθερωτέραν τὴν βάσιν τῆς εἰρηνικῆς διευθετήσεως τῶν Συμμαχικῶν πραγμάτων. Αἱ Δυνάμεις, συμφωνήσασαι ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Βαλκανικῇ, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπέμβουν παρὰ τοῖς Συμμάχοις, καὶ τὸ πρῶτον διὰ τῶν ἐν Βελιγραδίῳ Πρεσβευτῶν των προέβησαν εἰς διάβημα ὑπὲρ τῆς μερικῆς ἀποστρατεύσεως παρὰ τῇ Σερβικῇ Κυβερνήσει. Παρόμοιον διάβημα ἔμελλε νὰ γείνῃ καὶ ἐν Σόφιᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις. Μολονότι δὲ θὰ ἦτο περιττὸν τοῦτο διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διότι αὕτη ἐπρόλαβεν ἤδη καὶ ἐξεδήλωσε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν πολιτικὴν τῆς εἰληκρινείας, τῆς μετριοπαθείας, τῆς συνέσεως. τῆς στοργῆς ἐπὶ τέλους πρὸς τὸ ἔργον, τὸ προελθὸν ἐκ τοῦ Βαλκανικοῦ ἀγῶνος, προβᾶσα εἰς συστάσεις πρὸς ἀποστράτευσιν πρὸς τὴν Βουλγαρικὴν Κυβέρνησιν, ἐν τούτοις κατὰ τοῦτο θὰ ὠφείλει τὴν κατάστασιν ἡ κοινότης τοῦ διαβήματος τῶν Δυνάμεων πρὸς πάντας τοὺς Συμμάχους, διότι θὰ καθίστα ἐμφανεστέραν τὴν ἀπόφασιν τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης.

×

Εἰς τὸ ὁπωσδήποτε εὐάρεστον τοῦτο σημεῖον εὑρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅταν αἴφνης ἀνηγγέλθη σήμερον, ὅτι ἡ Αὐστρία ἀποσπασθεῖσα τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας, ἔδωκεν ὁδηγίας εἰς τοὺς Πρεσβευτάς της νὰ ἀπόσχουν τοῦ διαβήματος περὶ ἀποστρατεύσεως πρὸς τὰς Κυβερνήσεις Ἀθηνῶν καὶ Σόφιας. Ἡ ἀπρόοπτος αὕτη παλιμβουλία τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως εὐλόγως ἀνησύχησε καὶ ἀνησυχεῖ τοὺς ἐλπίσαντας πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς αἰθρίας. Αἱ ἀφορμαί, αἱ φερόμεναι ὡς δικαιολογία τῆς μεταβολῆς εἰς τὰς Αὐστριακὰς σκέψεις, μαρτυροῦν καὶ τοὺς βαθυτέρους σκοπούς τῆς Δυαδικῆς Μοναρχίας, ἀνασύρουν δὲ μίαν πτυχὴν τοῦ μυστηρίου, τοῦ καλήπτοντος τὴν ἐμμονὴν τῆς Βουλγαρίας εἰς τὴν πλεονεκτικὴν πολιτικήν της. Ἡ Αὐστρία, λέγει, ἀπεσπάσθη τῆς Εὐρωπαϊκῆς ὁμοφωνίας, δυσαρεστηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ρωσσίας, διὰ τῆς ὁποίας δίδεται Σλαυϊκὸς χαρακτὴρ εἰς τὰ πράγματα τῆς Βαλκανικῆς, ἐν οἷς ἀξιοῖ νὰ ἔχῃ πρωτεύουσαν γνώμην καὶ ἡ Δυαδικὴ Μοναρχία, ὡς ἔχουσα καὶ συμφέροντα ἐν τῇ Χώρᾳ ταύτῃ. Ἡ τοιαύτη στάσις τῆς Αὐστρίας εἰς στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπιστεύετο, ὅτι ἐφθάναμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην, εἶναι διὰ τοὺς ἐξετάζοντας βαθύτερον τὰ Ἀνατολικὰ πράγματα μία ἀξία πολλῆς σκέψεως ἀποκάλυψις δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐνόμισαν, ὅτι ἡ Αὐστριακὴ πολιτικὴ παρῃτήθη τῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ βλέψεών της. Ὁ νικηφόρος πόλεμος τῶν Συμμάχων εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐματαίωσε πρὸς στιγμὴν ὅλα τὰ σχέδια αὐτῆς. Ἀνεμένετο ὅμως, ὅτι κάποιαν ἀφορμὴν θὰ εὕρισκεν ἡ Αὐστρία διὰ νὰ προκαλέσῃ νέαν ἀναστάτωσιν καὶ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς. Καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς δίδεται ἐκ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ρωσσίας εἰς τὰς Συμμαχικὰς διαφοράς. Κατὰ τίνα τρόπον θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων της, δὲν ἔχομεν βεβαίως ἡμεῖς τὴν ἀξίωσιν νὰ προϊδωμεν καὶ διαγράψωμεν. Ἀρκούμεθα εἰς ὅσα μόνον ἀφίνονται νὰ ἐννοηθοῦν ἐκ τῶν κρίσεων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ τύπου. Ἡ Αὐστρία, κατορθώσασα νὰ προσοικειωθῇ τὴν Βουλγαρίαν, ἐνισχύει αὐτὴν εἰς τὴν ἀδιάλλακτον στάσιν της ἀπέναντι τῶν Συμμάχων, ἐπιζητοῦσα οὕτω, νὰ καταστήσῃ ἀναπόφευκτον τὴν μεταξὺ αὐτῶν ρῆξιν, ἐφ' ᾗς στηρίζει τοὺς εὐσεβεστέρους τῶν πόθων.

×

Θὰ κατισχύσῃ ὅμως μέχρι τέλους ἡ Μακκιαβελικὴ αὐτὴ πολιτική; Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Σερβίας ἔδωκαν, ἰδίως ἡ πρώτη, ἁπτὰ δείγματα τῆς διαλλακτικῆς πολιτικῆς των. Ἡ Ἑλλὰς ἐπρότεινεν ἀρχῆθεν τὴν διαιτησίαν καὶ τὴν συνάντησιν τῶν Πρωθυπουργῶν. Ἡ Σερβία ἐδέχθη ἀμφότερα. Ἡ Ἑλλὰς προέτρεψε τὰς Δυνάμεις εἰς τὸ διάβημα τῆς ἀποστρατεύσεως τῶν Συμμάχων. Ἡ Σερβία τὴν ἠκολούθησεν. Ἀμφότεραι ἀπεδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ κ. Σιζόνωφ. Ἀπομένει, ὅπως καὶ ἡ Βουλγαρία ἐπανεύρῃ τὴν σύνεσιν, καὶ εἰλικρινὴς δεικνυομένη πρὸς τοὺς συναγωνιστάς της κλείσῃ τὰ ὦτα εἰς εἰσηγήσεις ξένας, ἀπομακρύνουσα πρωτίστως ἀφ' ἑαυτῆς τοὺς κινδύνους τοῦ Συμμαχικοῦ πολέμου. Διότι κυρίως αὐτὴν θὰ βαρύνουν αἱ συνέπειαι τῆς ἀπειλουμένης Χριστιανικῆς αἱματοχυσίας.

Διότι παρ' ὅσα καὶ ἂν λέγωνται περὶ τοῦ στρατοῦ της εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι οὗτος παρουσιάζεται παντελῶς ἀνίκανος νὰ ἀντιμετωπίσῃ νέον πόλεμον, καὶ μάλιστα διμέτωπον. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι κίνδυνοι ἀπειλοῦσι τὴν Βουλγαρίαν. Ἐν ᾧ ἡ Τουρκία εἰς περίπτωσιν Συμμαχικοῦ πολέμου δὲν θὰ μείνῃ ἀμέτοχος, καὶ ἡ Ρουμανία εἶναι ἑτοίμη νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Συλιστρίαν.

Θὰ ὑπολογίσῃ ἐπὶ ὅλων τούτων ἡ Βουλγαρία; Οἱ παρακολουθοῦντες τὴν παράφρονα πολιτικήν της πολὺ ὀλίγον τὸ ἐλπίζουν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι ἕτοιμον προκαλούμενον νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα, τοῦ ὁποίου οὔτε ὑπεύθυνον θὰ εἶναι, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰς συνεπείας θὰ ὑποστῇ.

Ἡ πεποίθησις ἡ ἀσάλευτος ἐπὶ τὸν δαφνηφόρον Βασιλέα του καὶ ἐπὶ τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησίν του ἀποτελοῦν ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις νέων νικῶν αὐτοῦ.

Δ.

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΜΑΣ

—ΠΕΡΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΩΝ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΩΝ Η ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ.

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 55 τεῦχος Πρῶτον τοῦ Παραρτήματος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐν Κρήτῃ ἐδημοσιεύθη τὸ ἑπόμενον Διάταγμα:

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν νόμον ΔΡΛΔ΄ τῆς 28 Φεβρουαρίου 1913 «περὶ Διοικήσεως τῶν στρατιωτικῶς κατεχομένων χωρῶν». Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1. Ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ στόλου κατεχομέναις Χώραις τάσσεται διὰ Βασ. Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀναπληρωτὴς τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, ἀπόντος ἢ κωλυομένου Γενικοῦ Διοικητοῦ ἢ Γενικοῦ Διοικητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Ἄρθρον 2. Ὡς ἀναπληρωταὶ δύνανται νὰ διορισθῶσι καὶ ἀνώτεροι Δημόσιοι Ὑπάλληλοι, διαφυλάττοντες τὰ δικαιώματα αὐτῶν, τὴν θέσιν, τὸν βαθμὸν καὶ τὰς νομίμους ἀποδοχάς. Διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁρίζονται τὰ ἔξοδα παραστάσεως τῶν ἀναπληρωτῶν τούτων τῶν Γενικῶν Διοικητῶν ἢ Γενικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτρόπων.

Ἄρθρον 3. Τὸ παρὸν Διάταγμα ὑποβληθήσεται εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Βουλῆς, ἅμα τῇ πρώτῃ αὐτῆς συγκλήσει.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Ἰουνίου 1913.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.

Ὁ Πρόεδρος

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λ. Κορομηλᾶς
Ι. Δ. Τσιριμῶκος
Λ. Ν. Διομήδης
Εμμ. Ρέπουλης
Λ. Μιχαλακόπουλος
Ν. Στράτος.

×

—Η ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΤΟΥ.

Εἰς τὸ παράρτημα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐν Κρήτῃ ἐδημοσιεύθησαν τὴν 10ην Ἰουνίου ἐ. ἔ. τὰ ἑπόμενα Διατάγματα:

«*ΚΥΡΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΝ*

Γενικὸν Διοικητὴν Κρήτης

ΧΑΝΙΑ.

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσω ὑμῖν ὅτι διὰ Β. Διατάγματος τῆς 8 Ἰουνίου ἐ. ἔ., δημοσιευθέντος αὐθημερὸν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 114 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, μετετέθητε ὡς Γενικὸς Διοικητὴς Μακεδονίας.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ»

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΧΑΝΙΑ.

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν, ὅτι διὰ Β. Διατάγματος τῆς 8 Ἰουνίου ἐ. ἔ., δημοσιευθέντος αὐθημερὸν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 114 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως διωρίσθη ἀναπληρωτὴς ὑμῶν ὁ κ. Γεώργιος Πλουμίδης, Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς Κρήτης.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 9 Ἰουνίου 1913.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ»

×

—Ο κ. ΜΠΟΡΝΤΩ ΕΙΣ ΧΑΝΙΑ.

Τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην, 5ην Ἰουνίου ἐ. ἔ., διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Θεσσαλία» τῆς Πανελληνίου ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας, συνοδευόμενος παρὰ τοῦ Λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ κ. Πιλλά, ὁ διαπρεπὴς φίλος Ἑλλάδος καὶ Κρήτης κ. Μπορντώ, Γάλλος Συνταγματάρχης, ἐκ τῶν διοργανωτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Ὁ κ. Μπορντώ, καθ' ἣν ἐποχὴν εὑρίσκετο ἡ Κρήτη ὑπὸ τὴν διεθνῆ κατοχήν, παρέμεινεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εἰς Χανία, καὶ ἀφῆκε λαμπρὰς ἀναμνήσεις, ἠγάπησε δὲ τὴν Κρήτην, ὡς τὴν ἰδιαιτέραν του Πατρίδα.

Κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον εἰς Χανία διαμονήν του ὁ κ. Μπορντὼ ἐπεθεώρησε τὰ Ἔμπεδα Τάγματα, καὶ τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἀνεχώρησε διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Σπέτσαι» τοῦ Γουδῆ εἰς Ἡράκλειον, ὅπου θὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἀνέγερσιν ἀναμνηστικῆς στήλης εἰς τοὺς πεσόντας Γάλλους στρατιώτας καὶ Ἀξιωματικοὺς, κατὰ τὸν Ἑνετοτουρκικὸν πόλεμον.

Τὸν κ. Μπορντὼ ἀπερχόμενον συνοδεύει ἡ εἰλικρινὴς ἀγάπη τῶν Κρητῶν πρὸς τὸν πολύτιμον φίλον, καὶ ἡ εὐχὴ, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνώτερα στρατιωτικὰ ἀξιώματα τῆς Πατρίδος του, παραμείνῃ δ' ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότερον χρόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς διοργανωτὴς τοῦ Στρατοῦ μας, ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ ὁποίου ἐργάζεται ὑπεραν-θρώπως, καὶ μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐὰν ἐργάζετο διὰ τὸν στρατὸν τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

×

—ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΠΙ ΤΗ ΚΑΤΑΔΕΙΞΕΙ Η ΣΥΛΛΗΨΕΙ ΦΥΓΛΔΙΚΩΝ.

Εἰς τὸ τεῦχος Α΄. τοῦ Παραρτήματος τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐν Κρήτῃ ἐδημοσιεύθη Διάταγμα τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ κ. Ἀλ. Ν. Διομήδη περὶ κανομισμοῦ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀμοιβῆς ἐπὶ τῇ καταδείξει ἢ συλλήψει φυγοδίκων.

×

— ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΩΝ.

Ἀνεκοινώθη εἰς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν Κρήτης παρὰ τοῦ κ. Ἀ. Διομήδη, Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὅτι διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀπὸ 30 Μαΐου ἐ. ἔ., καταχωρισθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, παρετάθη ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀπὸ 4ης Μαΐου ἐ. ἔ., Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Νόμου Δ. Ξ. Η΄ περὶ ἀναστολῆς παραγραφῶν κ.λ.π. ἐπὶ ἕνα ἔτι μῆνα ἄνευ οὐδεμιᾶς τροποποιήσεως.

×

— ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 318 Διατάγματος τοῦ κ. Γενικοῦ Διοικητοῦ Κρήτης ἐνεκρίθη ὁ προϋπολογισμὸς ἐκ δρ. 3,500, καὶ ἡ σχετικὴ μελέτη διὰ τὴν προμήθειαν καὶ τοποθέτησιν πηλίνων σωλήνων πρὸς μεταφορὰν ὕδατος ἀπὸ τῆς θύρας Τερσανάδων μέχρι τῆς Παλαιᾶς Σούδας, καὶ ἐπετράπη, ὅπως διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρω ἔργου διατεθῇ ἡ πρὸς τοῦτο ἀναγεγραμμένη πίστωσις ἐν τῷ εἰδικῷ Προϋπολογισμῷ τῶν ἐξόδων τοῦ Τμήματος τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ Δημοσίων Ἔργων τῆς χρήσεως 1912, ὑπὸ κεφάλαιον 3 καὶ ἄρθρον 14.

×

— ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΩΝ.

Διὰ Διατάγματος τοῦ κ. Γενικοῦ Διοικητοῦ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1913 ὑπ' ἀριθμ. 206 Διατάγματος περὶ χρηματικῶν βοηθημάτων πρὸς τὰς ἐν τῷ Νομῷ Ρεθύμνης διαμενούσας ἀπόρους οἰκογενείας τῶν ἐν τῷ Στρατῷ ὑπηρετούντων, διαρκούσης τῆς ἐπιστρατεύσεως, ἀντικατεστάθη ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 10. Τὸ ποσὸν τῆς εἰς ἑκάστην οἰκογένειαν διδομένης περιθάλψεως ὁρίζεται ὡς ἑξῆς:

Οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς μόνον ἀτόμου δραχμαὶ δέκα μηνιαίως. Οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἐκ δύο ἀτόμων δραχμαὶ δεκαπέντε μηνιαίως. Οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν ἢ καὶ πλειοτέρων ἀτόμων δραχμαὶ εἴκοσι μηνιαίως.

Ἡ περίθαλψις τῶν ἐν τῇ πόλει Ρεθύμνης διαμενουσῶν οἰκογενειῶν προσαυξάνεται κατὰ δραχμὰς πέντε ἐπὶ πλέον καθ' ἕκαστον μῆνα.

Ἡ περίθαλψις λογίζεται ἀρχομένη διὰ μὲν τὰς οἰκογενείας τῶν ὑπηρετούντων ἤδη ἐν τῷ στρατῷ ἀπὸ πρώτης Μαΐου 1913, διὰ δὲ τὰς οἰκογενείας τῶν τυχὸν στρατευθησομένων βραδύτερον, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς, καθ' ὃν οἱ προστάται αὐτῶν ἐν τῷ στρατῷ κατετάχθησαν».

×

—ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ἀφίχθησαν εἰς Χανία περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρεχούσης ἑβδομάδος, καὶ παρελήφθησαν παρὰ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ταχυδρομικῆς καὶ Τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας οἱ στύλοι διὰ τὴν τηλεφωνικὴν συγκοινωνίαν τῆς νήσου. Λίαν προσεχῶς θὰ γείνῃ ἡ ἔναρξις τῆς τοποθετήσεως τῶν στύλων, διὰ τὴν τηλεφωνικὴν γραμμὴν Χανίων-Ρεθύμνης.

×

—ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΟΥ ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΟΥ.

Διὰ Διατάγματος τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐπίσημον Ἐφημερίδα, εἰσήχθησαν εἰς Κρήτην καὶ εἰς τὰ παραρτήματα αὐτῆς πρὸς νόμιμον ἰσχὺν αἱ ἐν τῷ παλαιῷ Βασιλείῳ ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ φορολογίας τῶν ἀκατεργάστων δερμάτων ἐν γένει, τοῦ ἀνθρακικοῦ καλίου, ἀνθρακικοῦ νατρίου, καυστικῆς σόδας καὶ θειούχου ἄνθρακος.

Τὸ 2ον καὶ 3ον ἄρθρον τοῦ εἰρημένου Διατάγματος ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρον 2. Τὰ εἰς Κρήτην καὶ τὰ παραρτήματα αὐτῆς εἰσαγόμενα ἀκατέργαστα δέρματα ἐν γένει ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν εἰδικῶν τελωνειακῶν τελῶν, ὡς ἑξῆς:

α΄) Δέρματα ἀκατέργαστα ξηρά, ἡλατισμένα καὶ μή, τὰ ἑκατὸν χιλιόγραμμα δραχ. 7,80, καὶ

β΄) Δέρματα ἀκατέργαστα ὑγρά, ἡλατισμένα καὶ μή, ὡς καὶ τὰ χωματόπαστα, τὰ ἑκατὸν χιλιόγραμμα δρ. 3,90.

Ἄρθρον. 3. Τὸ ἀνθρακικὸν κάλιον (πότασα), τὸ ἀνθρακικὸν νάτριον (λατρόνι καὶ σόδα) καὶ ἡ καυστικὴ σόδα, χρήσιμα τῇ σαπωνοποιΐᾳ, καὶ ὁ θειοῦχος ἄνθραξ, χρήσιμος τῇ πυρηνελαιουργίᾳ, εἰσάγονται ἀτελῶς.

×

—ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΚΡΗΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΩΝ ΜΑΤΑΝΑΣΤΩΝ.

Εἰς τὸ παράρτημα τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐν Κρήτῃ ἐδημοσιεύθη τὸ ὑπ' ἀριθμ. 379 Διάταγμα τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν Κρήτῃ Ἀφρικανῶν μεταναστῶν, ὁρμωμένων ἀπὸ τῆς ἀπέναντι βαρβαρικῆς ἀκτῆς, ἀπατεῖται πάντοτε ἄδεια τῆς ἀνωτέρας Ἀρχῆς, ἥτις ἀσκεῖ κατὰ νόμον τὸ κυριαρχικὸν δικαίωμα ἀποκλεισμοῦ ἢ ἐξώσεως κατὰ παντὸς τοιούτου μετανάστου, ὅστις ἀδυνατεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἔχει χρηματικοὺς πόρους ἐπαρκεῖς πρὸς συντήρησιν, ἢ ἀποβαίνων εἰς τὴν νῆσον κρίνεται ἐπικίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν ἢ τὴν δημοσίαν τάξιν.

Τόπος πρὸς ἀποβίβασιν τῶν μεταναστῶν ὁρίζεται μόνον ὁ λιμὴν τῶν Χανίων.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ 8)21 Ἰουνίου, ὥρα 10 20΄ μ.μ.

Γενικὸν Διοικητὴν Κρήτης,

ΧΑΝΙΑ.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως εἰς πρότασιν τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν ἀφορῶσαν παῦσιν συγκεντρώσεων Βου

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

Εἰκονογραφημένον περιοδικόν, φιλολογικόν καὶ κοινωνικόν, δεκαπενθήμερον, ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα, Ὁδὸς Μαυρομιχάλη ἀριθ. 43. Ἰδιοκτήτης—Διευθυντής.

Χρ. Κονταξάκης.

Περιεχόμενα ἀριθμ. 10, Μαΐου 1913.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος. Ι. Ὀλυμπίου Ἡ Σημαία. Ἑλένης Θ. Παρώδη. Ἡ Μαρίτσα. Τώνη Χρηστίδου. Θαμπόφωτα. Παν. Διδαδᾶ. Ἡ Βυζαντινὴ μουσική. Τριαν. Γεωργιάδου. Ἀγωνία ψυχῆς. Ἀρσινόης Ταμπακοπούλου. Νεκρὴ ἀγάπη.—Γράννη Ν. Ρωμανοῦ. Γιὰ τὴν Κυβέλη καὶ τὸ Θέατρό της.—Χ. Βαρλέντη. Τὰ φυσικὰ θέατρα.— Μετάφρ. Σ. Π. Συμβολὴ εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ τὸν Συμμαχοτουρκικὸν πόλεμον.— Ι. Παπαθεοδώρου, Ἀρχιάτρου. Δημόσια θεάματα.

Συνδρομαὶ προπληρωτέαι.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Φράγκα	20
» τὴν Ἑλλάδα Δραχμ.	20
Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ Δολ.	4.

×

ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰκονογραφημένον Μουσικοφιλολογικὸν περιοδικὸν μετὰ τεμαχίων φωνητικῆς καὶ ὀργανικῆς Μουσικῆς, ἐν Ἐκκλησιαστικῇ καὶ Γραμμικῇ παρασημαντικῇ. Συντασσόμενον τῇ συνεργασίᾳ Ἑλλήνων καὶ ξένων Μουσικῶν καὶ Μουσικολόγων, ἐκδιδόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Διευθυντὴς καὶ Ἀρχισυντάκτης
Γ. Δ. Παχτίκος

Περιεχόμενα

Τεύχους 18ου, Ἰουνίου 1913

Α.΄ ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΙΚΑ. Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Μ. Ἀσίαν πρὸς περισυλλογὴν δημοτικῶν ᾀσμάτων περιοδείας. Τὰ ξενόφωνα Ἑλληνικὰ δημοτικὰ ᾄσματα (Γ. Παχτίκος). —Τὸ λάγι ἀρνί, ἔμμετρος ὑπόθεσις ἑλλην. δημοτικοῦ ᾄσματος, ὑπὸ Κορνηλίας Ταβανιώτου.—Κριτικὴ περὶ τῆς Συλλογῆς τῶν «260 Ἑλληνικῶν δημοτικῶν ᾀσμάτων» Γ. Παχτίκου, ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Διδάκτορος Σχράδερ. Ἡ μουσικὴ εἰς τὰ Σχολεῖα μας (Γ. Μισαηλίρης).—Τὸ Διεθνὲς μουσικοπαιδαγωγικὸν Συνέδριον τοῦ Βερολίνου.—Μουσικὴ διάλεξις (Α. Δαγκλιάν).—Ἀσματολογικά, ἤτοι κείμενα καὶ πληροφορίαι τῶν ἐν ἐκκλησιαστικῇ καὶ Εὐρωπαϊκῇ σημειογραφίᾳ 13 ᾀσμάτων.—Παγκόσμιος μουσικὴ ἐπιθεώρησις.—Ἡ Μουσικὴ ἀνὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τοὺς συνοίκους Λαοὺς, μετὰ εἰκόνος.

Β. ΑΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἀριθμ. 209 — 221. Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ᾄσμα ἐκκλ. τοῦ πλαγίου Β΄ Ἤχου—Ἄξιόν ἐστιν, ὑπὸ Δημ. Μούρρ, Πρωτοψάλτου Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.—Ὕμνος εἰς τὴν Α.Θ.Π., τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ᾄσμα δίφωνον σχολειακόν—Εἰς τὴν λῆξιν τῶν ἐξετάσεων, ᾄσμα σχολικόν.—Κάτω ἀστοῦ Πασσᾶ τ' ἀλῶνι, δημῶδες Ἑλλ. ᾄσμα τοῦ Ροδολείβους καὶ τῶν Χωρίων τοῦ Παγγαίου.—Μές τὴν Ἁγιὰ Παρασκευή, ἤ τὸ φίλημα τοῦ γέρου καὶ τοῦ νέου, δημῶδες ᾄσμα τοῦ Ροδολείβους (Γ. Παχτίκος).—Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ἐκκλ. ᾄσμα τοῦ Πλ. 6΄ Ἤχου ἐν τετραφωνίᾳ (Γ. Παχτίκος).—Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ᾄσμα ἐκκλ. τοῦ Δ΄ Ἤχου ἐν τετραφωνίᾳ.—Τό λάγι ἀρνί, δημῶδες ποιμενικὸν ᾄσμα μετὰ τῆς μελῳδίας τῆς Φλογέρας καὶ συνοδείας κλειδοκυμβάλου ἤ Ἁρμονίου (Γ. Παχτίκος).—Ἔλα δῶ, ᾧ μικρά μου, τετράφωνον λυρικὸν ᾄσμα.—Ὀνειροπόλημα, διὰ κιθάραν.—Μία καλὴ μουσικὴ, δημῶδες Βιθυνικὸν ᾄσμα.—Ἄσμα Νεαπολιτινόν, διὰ κλειδοκύμβαλον.

Συνδρομὴ ἐτησία. Ἐσωτερικοῦ Γρ.60 Ἐξωτερικοῦ Φρ.15. Τὸ φυλλάδιον Γ.5. —Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Γρ. 6.—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. 1,50.

Τυπογραφεῖον Ἀλμπανοπούλου. —Χανία

Παρακαλοῦνται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἐν Χανίοις ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἀνεξάρτητος», οἱ κάτοχοι φωτογραφιῶν, τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων καὶ τραυματισθέντων συμπατριωτῶν μας, ὅπως τῇ ἀποστείλωσιν αὐτὰς πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ, καὶ κατόπιν εἰς τὸ ἐκδοθεισόμενον ὑπ' αὐτῆς «Κρητικὸν Ἡρῷον». Αἱ φωτογραφίαι θὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τοὺς ἀποστολεῖς, ἀμέσως μετὰ τὴν κατασκευὴν τῆς τζιγκογραφίας.

ΚΛΙΝΙΚΑΙ

ΑΛΕΚΟΥ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὁδὸς Ἑρμοῦ Ἀριθ. τηλεφ. 586.
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ, Λεωφόρος Σωκράτους 72. Ἀριθ. τηλεφ. 237.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
Ἡ Ἰατρὸς Δὶς **ΤΑΣΙΑ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ**

Περιλαμβάνουσι μαιευτικὸν, γυναικολογικὸν, χειρουργικὸν καὶ παθολογικὸν Τμῆμα.

Γίνονται δεκτοὶ ἐσωτερικοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἐπίτοκοι. Εἶναι αἱ μόναι Κλινικαί, αἵτινες δύνανται νὰ φανῶσι χρήσιμοι καὶ εἰς τὰς πλέον δυστρόπους γυναῖκας, ἅτε ἐκτελουμένων τῶν τοκετῶν καὶ τῶν διαφόρων γυναικολογικῶν ἐγχειρήσεων, κατ' ἐπιθυμίαν, καὶ ὑπὸ μόνης τῆς Διευθυντρίας Ἰατροῦ Δεσποινίδος Τασίας Η. Θεοφιλάκη.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Κήρυκος» καθιστᾷ γνωστόν, ὅτι κατέστησε γενικὸν ἀντιπρόσωπόν της εἰς Ἱρκοὺτσκ τῆς Σιβηρίας, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀπωτάτην Ἀνατολὴν, τὸν κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ Α. ΣΦΑΕΛΛΟΝ, Ἔμπορον εἰς Ἱρκοὺτσκ τῆς Σιβηρίας, πρὸς τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀπευθύνεται πᾶς τις διὰ τὴν ἐγγραφήν του, ὡς συνδρομητοῦ εἰς τὸν «Κήρυκα».

Πίστις παρὰ τοῦ κ. Γερ. Α. Σφαέλλου δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ πᾶσα σχετικὴ πληροφορία διὰ τὸν «Κήρυκα».

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι συνδρομηταὶ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὅπως καταβάλωσι τὰς καθυστερουμένας συνδρομάς των, καθὼς καὶ τὴν τελευταίαν τοιαύτην, ἡ ὁποία φθάνει τὴν 27ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ., εἰς τὸν εἰσπράκτορά μας κ. Σωτήριον Φούριαν, Φοιτητὴν τῆς Νομικῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ θὰ λάβουν τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις.

Χανία, 20 Ἀπριλίου 1912.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

ΥΔΡΑΥΛΙΚΑ ΕΛΑΙΟΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΗΣ ΦΗΜΗΣ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

EDWIN MILLS & SON LTD.,

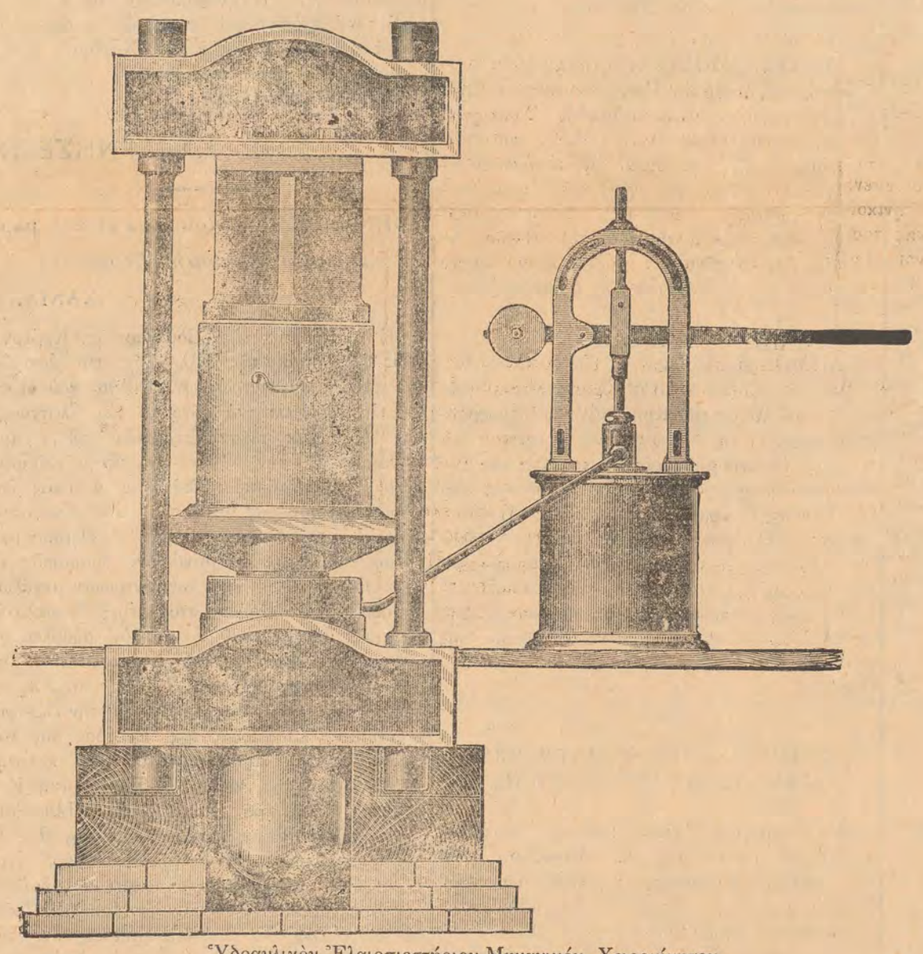

Ὑδραυλικὸν Ἐλαιοπιεστήριον Μηχανικόν, Χειροκίνητον, μὲ ἔμβολα Χαλκοποτισμένα, μετὰ σχετικῆς ἀντλίας πιέσεως. Λειτουργοῦν μὲ τορβάδες, καὶ ἄνευ τορβάδων.—Ἁπλούστατον καὶ καταλληλότατον δι' ὀρεινὰ μέρη.—Σύστημα τελειοποιηθὲν, νεώτατον.

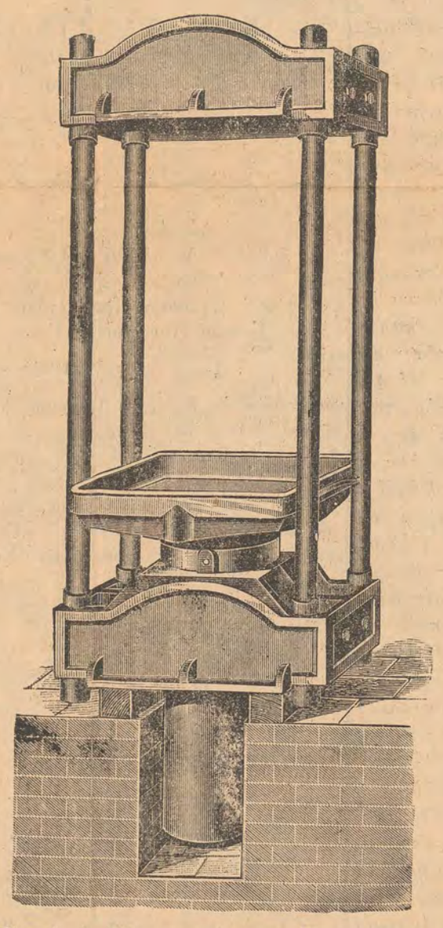

Ὑδραυλικὸν Ἐλαιοπιεστήριον μεγάλης πιέσεως, ἠγγυημένης καὶ ἐξησφαλισμένης 3 τόννων εἰς ἑκάστην 4]γωνικὴν ἴντζαν ὕδατος κατεσκευασμένον ἀπὸ πρώτης ποιότητος χάλυβα (ἀτσάλι). Μὲ ἔμβολα χαλκοποτισμένα.—Πιέζον ἀκόμη καὶ κοινὴν ἐλαιοπυρήναν μὲ ἀπόδοσιν 8—12 ο)ο.

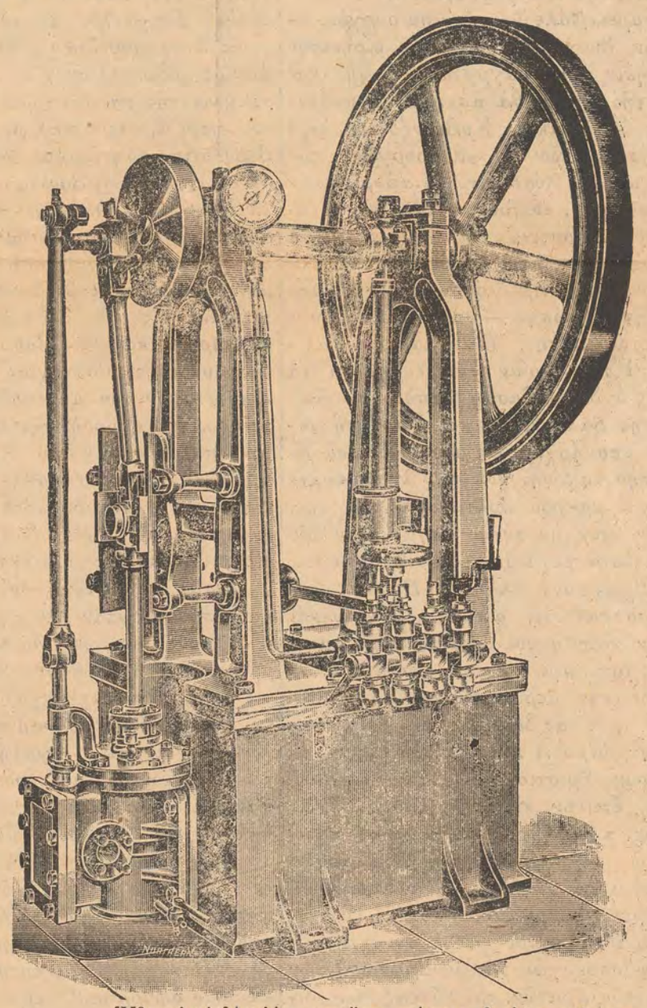

Ὑδραυλικὴ Ἀντλία μεγάλης πιέσεως διπλῆς καὶ τετραπλῆς ἐνεργείας, διὰ δύο ἢ καὶ τέσσαρα ταυτοχρόνως λειτουργοῦντα πιεστήρια.—Μὲ διπλᾶς ἀσφαλείας.—Πρότυπον τέχνης.—Ἠγγυημένης ἀπταίστου λειτουργίας.

Εγκαταστάσεις δεδοκιμασμένης καὶ ἀμέριπτου λειτουργείας ἐν Κρήτη

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΜΗΧΑΝΑΙ τῶν παγκοσμίου φήμης Ἀγγλικῶν Ἐργοστασίων S. W. CLOUGH & C° ἠγγυημένης ἀπταίστου λειτουργίας.—Κινητήριος δύναμις ἀπὸ 2 ἵππων καὶ ἄνω διὰ τὴν ἐγκατάστασιν Ὑδραυλικῶν Ἐλαιοπιεστηρίων, Σιδηρουργείων, Μηχανουργείων, Ἀλευρομύλων, Ὑδραντλιῶν, Τυπογραφικῶν καὶ Λιθογραφικῶν πιεστηρίων, Μηχανημάτων Ἠλεκτροφωτισμοῦ, Ζαχαροπλαστικῶν Μηχανημάτων, καθὼς καὶ διὰ πᾶσαν ἐν γένει βιομηχανικὴν ἐργασίαν.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑΙ Ἀλευρομύλων τελειοτάτου συστήματος καὶ οἰκονομικοῦ, Ὑδραντλιῶν, Μηχανημάτων Γκαζοποιείας, Τυπογραφικῶν καὶ Λιθογραφικῶν πιεστηρίων—Ἀτμομηχανῶν τελευταίου συστήματος, Παγοποιητικῶν μηχανῶν—Μηχανημάτων Ἠλεκτροφωτισμοῦ—Σιδηρουργείων καὶ Μηχανουργείων ἐν γένει—Ρολὰ θυρῶν χαλύβδινα, Γεωργικὰ Ἐργαλεῖα ἐν γένει, Φλανελλοποιητικαὶ μηχαναὶ, μηχανήματα Ξυλουργικὰ, Πριονιστικά, Πλανιστικά, καθὼς καὶ παντὸς εἴδους μηχανήματα, ἅπαντα ἠγγυημένης στερεότητος, καὶ εἰς τιμὰς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΣΠΗΛΙΑΔΗΣ & ΚΑΜΜΕΡΑΪΤ ΧΑΝΙΑ (ΚΡΗΤΗΣ)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΝ Ἐξυπηρέτησιν τῆς πολυαρίθμου ἐπὶ τῶν διαφόρων μηχανημάτων πελατείας μας, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἔχομεν προσλάβῃ παρὰ τῷ Γραφείῳ μας ἔμπειρον Μηχανικόν, εἰδικώτατον διὰ πᾶσαν ἐν γένει ἐγκατάστασιν, καὶ πρὸ παντὸς δι' ἐγκαταστάσεις Ὑδραυλικῶν Ἐλαιοπιεστηρίων, Πετρελαιομηχανῶν, Ἀλευρομύλων κλπ., ὡνπολλὰς ἐγκαταστάσεις διεξήγαγεν ἐν Κρήτῃ καὶ ἀλλαχοῦ.—Ὅλων ἐν γένει συνεπῶς τῶν Μηχανημάτων προμηθείας τοῦ Γραφείου μας ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐγκατάστασιν, παραδίδοντες τὰ Μηχανήματα τελείως λειτουργοῦντα, ἐπίσης ἄνευ ἀμοιβῆς τὴν τελείαν ἐκμάθησιν τοῦ χειρισμοῦ αὐτῶν.

ΣΗΜ. Ἐπιχειρήσεις ἐγκαταστάσεων τῶν Ὑδραυλικῶν Ἐλαιοπιεστηρίων EDWIN MILLS & SON LTD μετὰ σχετικῶν ἀλευρομύλων μετρίας παραγωγῆς ἔχουν συμφέρον καὶ τὰ μικρότερα Ἐλαιοπαραγωγὰ καὶ Σιτοπαραγωγὰ κέντρα τῆς νήσου μας, ἀκόμη καὶ τὰ χωρία τῶν 100 οἰκιῶν, ἅτινα διὰ συνεταιρισμῶν εἶναι εὔκολον νὰ ἀποκτήσουν τοιαύτας ἐγκαταστάσεις, τῶν ὁποίων μεγάλαι καὶ ἐπωφελεῖς εἶναι αἱ ὑπηρεσίαι ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅς ἐπιχειρήσεις εἶναι ἐπικερδέστατα, μὲ κεφάλαια καὶ κέρδη ἐξησφαλισμένα.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΕΝ ΚΡΗΤΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν Χανίοις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1913 ΑΡΙΘ. 16

Σήμερον ἀπεστάλησαν τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΙ ΒΑΣΙΛΕΙ ΓΕΩΡΓΙΩι

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

«Καὶ ὁ ἐν Κρήτῃ λαός σου, Βασιλεῦ, συμμετέχων τοῦ καθ' ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐνθουσιασμοῦ, ἀναπέμπει εὐλογίας εἰς τὸν Ὕψιστον ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ πέρατι τοῦ αἱματηροῦ ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως δεδουλωμένων Ἑλληνικῶν χωρῶν σημερινοῦ ἀγῶνος καὶ τῇ ἐνδόξῳ ὑπαγωγῇ τῶν Ἰωαννίνων εἰς τὴν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν Σου ἐν ἐλευθερίᾳ εὐνομουμένην καὶ προαγομένην Ἑλλάδα».

Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης
Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΑΥΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗι ΥΨΗΛΟΤΗΤΙ ΔΙΑΔΟΧΩι

ΙΩΑΝΝΙΝΑ (ΦΙΛΙΠΠΙΑΔΑ)

«Εὐλαβῶς ὑποβάλλων ἐνθερμότατα συγχαρητήρια, εὐγνωμοσύνην καὶ εὐχὰς τοῦ ἐν ἀγαλλιάσει λαοῦ τῆς Μεγαλονήσου, πιστῶς καὶ εἰλικρινῶς διερμηνεύω πάνδημον αἴσθημα εὐτυχίας καὶ ὑπερηφανείας ὅτι ὁ ἐκπολιορκήσας τὰ Ἰωάννινα Κωνσταντῖνος, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους νικηφόρος, ἐπέστεψεν ἐν Ἠπείρῳ τὸν ἀνατεθέντα Αὐτῷ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγῶνα, ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ πεδίου ἐμπεδώσας τὴν φήμην τῆς στρατηγικῆς Αὐτοῦ ἀξίας.»

Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης
Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΩι

ΑΘΗΝΑΣ

«Τελεσθεισῶν πανδήμως ἐπισήμων δοξολογιῶν ἀνὰ τὰς πόλεις τῆς Κρήτης, ἀνακοινῶ ὑμῖν, μετὰ τῶν ἐπὶ ἐνδόξῳ ἁλώσει Ἰωαννίνων γενικῶν συγχαρητηρίων πρὸς τὴν ὑφ' ὑμᾶς Κυβέρνησιν, καὶ ὅτι ἀπανταχοῦ τῆς Νήσου τὸ μέγα καὶ εὐτυχὲς κατόρθωμα πανηγυρίζεται ἐν ἁγνῷ ἐνθουσιασμῷ καὶ ἀδελφικῇ πρὸς τοὺς ἀλλοθρήσκους συμπεριφορᾷ.

Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης
Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΕΝ ΚΡΗΤΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐν Χανίοις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1913 — ΑΡΙΘ. 18

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 26 Φεβρουαρίου / 11 Μαρτίου 1913

ΚΥΡΙΟΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΝ

ΓΕΝΙΚΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΗΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΧΑΝΙΑ

Παρακαλῶ διαβιβάσητε ἡρωϊκῷ λαῷ Κρήτης ἐγκαρδίους εὐχαριστίας Μου διὰ θερμὰ συγχαρητήριά του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ
Υ. Π. ΣΠΑΝΟΥΔΗΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐν Κων)πόλει Γρ. ἀργ. 140
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 190
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Φρ. χρ. 50
ΤΙΜΑΤΑΙ 10 ΠΑΡ.

ΠΡΟΟΔΟΣ

ΠΡΩΙΝΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΠΕΡΑΝ, 45 ὁδὸς ΚΑΒΡΙΣΤΑΝ
Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις
„ΠΡΟΟΔΟΝ" Κων)πολιν
Τὰ Γραφεῖα τῆς „ΠΡΟΟΔΟΥ" εἶνε ἀνοικτὰ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός

Παρασκευὴ 27 Σεπτεμβρίου 1913 — Ἔτος Γ'. = Ἀριθ. 3336

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΗΣ „ΕΝ. ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΥ"

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰς δηλώσεις, εἰς ἃς τελευταίως προέβη ὁ τέως γεν. γραμματεὺς τοῦ κόμματος τῆς «Ἑν. καὶ Προόδου» καὶ ἤδη πρεσβευτὴς ἐν Σόφιᾳ Φετχῆ βέης ἐν σχέσει μὲ τὰς συζητήσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ νεοτουρκικοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ εἰσέτι τὰς ἐργασίας του.

Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις ὁμολογουμένως εἶνε καταλληλόταται πρὸς ἀνορθώσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῆς χώρας καὶ δι' αὐτὸ θ' ἀκουσθῶσι μετ' εὐχαριστήσεως ὑπ' ἐκείνων, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι τὴν πρόοδον καὶ προαγωγὴν αὐτῆς, ἰδίως ὅμως δέον νὰ ἐξαρθῶσιν αἱ σχετιζόμεναι μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως ὅπως προτιμῶνται εἰς τὰς κυβερνητικὰς θέσεις ὑπάλληλοι γνωρίζοντες τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον διορίζονται, καὶ ἡ μελέτη περὶ τῆς ἀναλογικῆς ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν.

Ὑπὲρ τῶν δύο τούτων θεσμῶν ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐγράφησαν πολλὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὠφελιμότητος αὐτῶν. Ἀκριβῶς δὲ ὁ Φετχῆ βέης, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ἀναλογικῆς ἐκλογῆς τῶν βουλευτῶν ἐπανέλαβε τὸ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ θεσμὸς οὗτος, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν κατ' αὐτὸν νὰ γίνωσιν ἀδικίαι καὶ ὅτι πρέπει οἱ μὴ μωαμεθανοὶ πολῖται νὰ ἐκλέγωσι τοὺς βουλευτὰς αὐτῶν κατ' ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν.

Βεβαίως ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν ἑκάστης τῶν ἐν τῷ κράτει ἐθνοτήτων καὶ ὁ καθορισμὸς αὐτοῦ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ γίνῃ. Θὰ ληφθῶσιν ὅμως ὡς βάσις τὰ διδόμενα τῶν τελευταίων ἐπισήμων στατιστικῶν καὶ ἀπογραφῶν καὶ θὰ ὁρισθῇ ὁ ἐν τῇ Βουλῇ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσώπων.

Κατὰ σχετικὴν δὲ ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, πρὶν ἢ διαταχθῶσιν αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί, αἱ ἀναβληθεῖσαι λόγῳ τῶν ἀπὸ ἑνὸς ἔτους διαρκούντων πολέμων ἐν τῇ Χερσονήσῳ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ἀνέθηκεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπως προβῇ εἰς τὰς προκαταρκτικὰς καὶ τυπικὰς ἐργασίας, αἵτινες προηγοῦνται αὐτῶν.

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχῃ λήξει ἡ μελέτη τοῦ ζητήματος τῆς ἀναλογικῆς ἐκλογῆς καὶ ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ἀριθμὸς τῶν δι' ἑκάστην ἐθνότητα ἀναλογουσῶν ἑδρῶν θὰ ἔχῃ καθορισθῇ. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι οὐδὲν πρόσκομμα ὑπάρχει ὅπως τροποποιηθῇ σχετικῶς ὁ ἐκλογικὸς νόμος, αἱ δὲ προσεχεῖς βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ διεξαχθῶσιν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ οὕτω μεταρρυθμιζομένου νόμου.

Τόσον ἡ μία ὅσον καὶ ἡ ἄλλη τῶν ἀποφάσεων τούτων θὰ ἄρωσιν ἐκ τοῦ μέσου πολλὰς ἀφορμὰς παραπόνων καὶ θὰ συσφίγξωσιν ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμοὺς, οἵτινες συνδέουν τὰς ἐν τῷ Κράτει ἐθνότητας.

Ἐὰν δὲ εἰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας προσθέσωμεν τὴν πληροφορίαν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν Ἀρμενίων, ὅπως ἦλθε καὶ μετὰ τῶν Ἀράβων, καὶ ὅτι τὴν συνεννόησιν ταύτην καὶ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις θὰ ὑποστηρίξῃ τὸ κόμμα τῆς «Ἑν. καὶ Προόδου», δυνάμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐφετεινὴ συνεδρία τοῦ νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου ὑπῆρξε γόνιμος εἰς ἀποφάσεις καὶ βουλεύματα συμφερώτατα διὰ τὸ Κράτος καὶ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς συνέδρους δι' αὐτὰς, καθὼς καὶ τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὰς ληφθείσας ἀποφάσεις.

ΤΑ ΝΟΤΙΑ ΑΛΒΑΝΙΚΑ ΟΡΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ κ. Βαμβακᾶ, ἔγραψεν εἰς τὸ γνωστὸν λονδίνειον περιοδικὸν «The Outlook» ἄρθρον διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεραμύνεται τῶν ἑλληνικῶν δικαίων εἰς τὸ ζήτημα τῆς Βορείου Ἠπείρου. Ὁ κ. Βαμβακᾶς καὶ' ἀρχὰς ἐξαίρει τὴν ἐργασίας τῆς Λονδινείου συνδιασκέψεως, ἡ ὁποία ἔχει ἐξυπηρετήσει μεγάλως τὴν ἀνθρωπότητα, κατορθώσασα νὰ ἀποσοβήσῃ τὰς εὐρωπαϊκὰς περιπλοκὰς, ὁσάκις ἀνεφύοντο ζητήματα πρὸς τοιαύτας, αἱ συνέπειαι τῶν ὁποίων ἦθελον προφανῶς εἶναι καταστρεπτικαί, καὶ τονίζει ὡς ἓν ἐκ τῶν οὐσιωδεστέρων μέσων πρὸς ἀποφυγὴν τῶν τοιούτων περιπλοκῶν, τὴν δημιουργίαν τῆς Ἀλβανίας. Τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, λέγει, καὶ ἰδίως ἡ δευτέρα κυρίως βαλκανικὴ συμμαχία, τῶν ὁποίων βάσις τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεών των ἦτο ἡ ἀρχὴ τῶν ἐθνοτήτων καὶ ἡ ἰσορροπία ἐν τοῖς Βαλκανίοις, εἶχον δεχθῆ μετὰ ἐλπιζομενεστάτης ἐπιδοκιμασίας τὴν δημιουργίαν τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους, καὶ δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτ ὁ ἑλληνικὸς τύπος εἶχε γράψει ἐνθουσιώδη ἄρθρα ὑπὲρ τῶν Ἀλβανῶν. Ἀλλὰ πραγματικὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας τῆς ἀνεξαρτήτου ταύτης πολιτείας, ἀντὶ παράγοντος ἡσυχίας, εἰρήνης καὶ ἰσορροπίας, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καθιερώσῃ ἓν σκάνδαλον διαρκῶν κινδύνων διὰ τὴν Βαλκανικὴν, καὶ ἴσως διὰ τὴν γενικὴν εἰρήνην ἐπίσης.

Ἡ ἔλλειψις ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρκοῦς γνώσεως ἔσον ἀφορᾷ τὴν χώραν ταύτην, αἱ συκοφαντίαι ἐκ τῶν διαφόρων σημείων, αἱ παρανοήσεις καὶ τὰ συμφέροντα, ἢ τὰ δηθεν συμφέροντα, ὡρισμένων Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, συμβάλλουσιν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν κινδύνων τούτων καὶ πλέον καιρὸς νὰ τεθοῦν τὰ ζητήματα εἰς τὴν θέσιν των καὶ νὰ προσδιορισθοῦν αἱ διάφοροι τάσεις καὶ οἱ διάφοροι σκοποί.

Ἀναφέρει ἔπειτα συγκεκριμένα γεγονότα ἀποδεικνύοντα τὴν ἀγανάκτησιν τῶν πληθυσμῶν τῶν ὑπὲρ τῆς Ἀλβανίας ἀμφισβητουμένων ἑλληνικῶν μερῶν καὶ ὑπενθυμίζων πρόσφατα γεγονότα ὡς τὴν στάσιν τῶν Ἀλβανῶν κατὰ τὸν πρῶτον βαλκανικὸν πόλεμον καὶ εἶτα τὴν συνδιαλλακτικότητα τῆς Ἑλλάδος πρὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀναγκῶν, συνδιαλλακτικότητα, ἡ ὁποία τόσον κατεφάνη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νὰ μὴν καταλάβῃ τὴν Αὐλῶνα, τὸ Βεράτιον καὶ ἄλλας περιφερείας μετὰ πλεονάζοντος ἑλληνικοῦ στοιχείου, διεριωτᾶται ἐὰν μετὰ τόσης θυσίας, θὰ ἦτο δίκαιον, ἐὰν ἀκόμη θὰ ἦτο τίποτε πρὸς ἀρμονίαν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χριστιανισμοῦ νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν συμπαγεῖς πληθυσμοί, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐσωτερική των θλῖψις, ἡ κατακραυγή των καὶ αἱ ἐπικλήσεις των διὰ δικαιοσύνην νὰ ἐγκαταλειφθοῦν εἰς μίαν κατάστασιν ἀσφαλοῦς καὶ πλήρους ἐξολοθρευμοῦ.

Εἶτα ἀναφέρει τὴν συμφωνίαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀλβανῶν ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἑδρῶν τῶν περιφερειῶν ἐκείνων, κατὰ τὴν ὁποίαν 4 παρεχωροῦντο ἕδραι εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἐνῷ μία μόνον εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς, καὶ αὐτὴ χάριν τοῦ προσώπου τοῦ Μουφὶτ βέη, ὑποδειχθέντος τότε βουλευτοῦ Ἀργυροκάστρου, καὶ ὁ ὁποῖος εὐεωρεῖτο περισσότερον ὡς Ἕλλην, ὡς ἐκ τῆς τελείας γνώσεώς του τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν φιλελληνικῶν του αἰσθημάτων, καὶ ἀναφέρων διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ἡ Κορυτσᾶ, ἥας ὑπήγετο πάντοτε εἰς τὸ βιλαέτιον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἑπομένως δὲν ἦτο ποτὲ Ἀλβανία ἀλλὰ Μακεδονία, ἦτο πάντοτε τὸ κέντρον τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν, ὡς ἦτο ἡ Καβάλλα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν, προβάλλει τὸ ἐρώτημα «πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἴπωμεν εἰ; ἕνα λαὸν, μὲ βαθυτάτην συναίσθησιν τῆς ἐθνικότητός του, μὲ ἑκατοντάδας ἑλληνικῶν σχολῶν διατηρουμένων ὑπὸ κληροδοτημάτων καὶ πόρων τῶν ἰδίων κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων, εἰς ἕνα λαὸν ὑπερήφανον ὄχι μόνον διὰ ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν ἀλλὰ καὶ διὰ μόρφωσιν, καὶ ἐνέργειαν καὶ πολιτισμὸν ὑπὸ τοῦ ὁποίου διακρίνεται, «ὄχι, δὲν εἶσθε Ἕλληνες σεῖς! Εἶσθε Ἀλβανοί!»

Καὶ ἐπιλέγει; ἡ δημιουργία τῆς Ἀλβανίας ἐγένετο ἀποκλειστικῶς χάριν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης καὶ διὰ κανένα ἄλλον λόγον. Εἶνε ὅθεν ἀπαραίτητον νὰ χαραχθοῦν τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας οὕτως ὥστε νὰ περιλαμβάνωσιν ἀλβανικοὺς μόνον πληθυσμοὺς, καὶ χωρὶς πληθυσμοὺς συμπαγεῖς μορφώσεως ἀνωτέρας καὶ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ ἀπαραλλάκτως, ὅπως καὶ ἀντιλήψεως τῆς ζωῆς διαφόρου.

Πιστεύω ὅτι θὰ συνέφερε εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, καὶ ἰδιαζόντως εἰς τὴν Μ. Βρετανίαν — τῆς ὁποίας ἡ διατήρησις τοῦ ναυτικοῦ γοήτρου ἀνέπαφον ὡς εἶναι καὶ ἀναλλοίωτον, θὰ συνέτρεχε τὴν ἡσυχίαν τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν — πιστεύω ὅτι ἡ Μ. Βρεττανία δὲν θὰ ἐθυσίαζε ἕνα τόσον σπουδαῖον μέρος τῆς ἠπειρωτικῆς παραλίας εἰς μίαν μόνην Μ. Δύναμιν, ἀλλὰ ὅτι θὰ εἰσηγηθῇ καταλλήλων μέτρων οὕτως ὥστε τὸ ζήτημα τῶν ὁρίων τῆς Νοτίου Ἀλβανίας λυθῇ κατὰ τοὺς πόθους τῶν συμπαγῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν. Μία τοιαύτη λύσις θὰ συνεφώνει μὲ τὴν διορατικὴν ναυτικὴν πολιτικὴν ἡ ὁποία εἶναι παραδοτικὴ εἰς τὸ μέγα Βρεττανικὸν ἔθνος.

ΑΙ ΓΝΩΜαΙ ΤΟΥ κ. ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Εἰς ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθησαν ἐκτενεῖ; γνώμαι τοῦ κ. Στ. Δραγούμη περὶ τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως τῶν νέων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν γενικῷ συμπεράσματι ὁ κ. Δραγούμης ἐκηρύχθη:

1) Ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν Γεν. Διοικήσεων εὐθὺς ὡς ἐκλίπουν αἱ ἐξωθεν ἀνωμαλίαι.

2) Ὑπὲρ ἰδιαιτέρου φορολογικοῦ συστήματος διὰ τὰς νέας χώρας.

3) Ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως ἐπαρχιῶν ἐν ταῖς νέαις χώραις καὶ γενικῶς ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐπάρχων.

Εἰς εἰδικωτέραν καὶ μᾶλλον λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τῶν γνωμῶν του ὁ κ. Δραγούμης αἰτιολογεῖ ὡς ἑξῆς τὰς ἐκφρασθείσας γενικῶς πεποιθήσεις του ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τριῶν περιπτώσεων.

Κατὰ τὸν κ. Δραγούμην αἱ ὑφιστάμεναι ἀνωμαλίαι δικαιολογοῦσιν εἰσέτι τὴν προσωρινότητα τοῦ θεσμοῦ τῶν Γεν. Διοικήσεων. Ἀλλ' ὅταν ἐκλίπουν αὗται συμφέρει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἡ ὑπαγωγὴ καὶ τῶν νέων ἐπαρχιῶν εἰ; τὴν ὁμοιόμορφον ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Κεντρικῆς Ἐξουσίας καθ' ὃν τρόπον καὶ εἰς τὴν λοιπὴν χώραν. Τὴν γνώμην ταύτην εἶχεν ἀνέκαθεν καὶ ὅτε εὑρίσκετο ἐν Κρήτῃ, ἁρμοδίως δὲ καὶ ἐκ Θεσσαλονίκης τὴν ὑπέβαλε, διότι θεωρεῖ ἀπαραίτητον διὰ τὴν προσφορωτέραν κίνησιν τῶν δημοσίων λειτουργιῶν, τὴν ταυτότητα καὶ τὴν συνέχειαν τῆς ἀσκήσεως τῆς Διοικήσεως καθ' ἅπαν τὸ Κράτος.

Αἱ Γενικαὶ Διοικήσεις εἶνε ἁπλῆ μετατόπισις τῆς ἐξουσίας τῆς Κυβερνήσεως, ἀσκουμένης δι' ἀντιπροσώπου αὐτῆς καὶ ἐν τούτῳ δὲν βλέπει τι τὸ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ Σύνταγμα. Ὑποστηρίζει ὁ κ. Δραγούμης τὴν κατάργησιν τοῦ θεσμοῦ τούτου, ἅμα τῇ λήξει τῆς ἀναποφεύκτου ἐκ τῶν περιστάσεων προσωρινότητος, διὰ λόγους διαχύσεως τῆς ἑνότητος καθ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμὸν τοῦ Κράτους. Δὲν εἶνε ἀζήμιον ἓν τμῆμα τῆς χώρας νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἄλλο τμῆμα ἀπολαύει ὡσεὶ προνομιακῆς διοικητικῆς αὐτονομίας. Πᾶσαι αἱ ἐπαρχίαι δέον, ἄνευ διακρίσεως, νὰ τελῶσιν ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ αὐτοῦ συστήματος διακυβερνήσεως. Ὅπως εἶνε κοινοὶ οἱ σκοποί, πρέπει οἱ πολῖται νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ὑπάρχει ταὐτότης δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων διὰ πάντας.

Εἰς ὑποβολὴν παρατηρήσεως ἂν ἐξαιρουμένων τῶν ἔξωθεν ἀνωμαλιῶν, αἱ ἐσωτερικαὶ συνθῆκαι εἶνε εὐθετοι πρὸς ἄμεσον ἄρσιν τοῦ θεσμοῦ τῶν Γενικῶν Διοικήσεων, ὁ κ. Δραγούμης ἀνέπτυξε τὰς ἑξῆς γνώμας·

«Ἀκριβῶς, θεωρῶ τὰς ἐσωτερικὰς συνθήκας ἐντελῶς εὐθέτους. Δὲν ὑπάρχει τὸ κωλύον. Βεβαίως οἱ ἰδιαίτεροι ὅροι ὑφ' οὓς μέχρι τοῦδε ἐβίωσαν οἱ πληθυσμοὶ τῶν νέων χωρῶν, ὅπως ἐπίσης ἡ φθορὰ ἣν ἐπέφερον εἰς αὐτὰς οἱ δύο πόλεμοι δικαιώματά τινα ἀνειλημμένα ἀπέναντι ἰδιωτῶν παρὰ τοῦ προκατόχου Κράτους, θὰ δικαιολογήσουν, ὑποθέτω, ἐξαιρετικά τινα μέτρα μὴ ἀλλοιοῦντα ὅμως οὐσιωδῶς τὴν ἑνότητα καὶ τὸ ὁμοιόμορφον τῆς ἐμφανίσεως καὶ τὰς ἀσκήσεως ἐσωτερικῶς τῆς κυριαρχίας τοῦ Κράτους.

Ἐπὶ παραδείγματι τὸ μονοπώλιον τοῦ καπνοῦ, μέχρι τῆς μετὰ ἓν ἔτος λήξεως τῆς συμβάσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας ὑφίσταται θὰ προκαλέσῃ ἀνάλογόν τινα διακανονισμὸν τῆς φορολογίας τοῦ καπνοῦ. Ἐπίσης τὸ φορολογικὸν σύστημα, τὸ ἀπὸ τόσον μακροῦ χρόνου ἐφαρμοσθὲν, δὲν φαίνεται δυνατὸν νὰ ἀφομοιωθῇ ἀμέσως πρὸς τὸ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἄνευ κλονισμῶν οἰκονομικῶν τοὺς ὁποίους συμφέρον εἶνε νὰ ἀποφύγωμεν. Θὰ εἶνε εὐχεραῖς, ἐλπίζω, συνδυασμοί τινες, ἀνακουφίζοντες ἀφ' ἑνὸς τοὺς πληθυσμοὺς διὰ βαθμιαίας ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ φορολογικοῦ καθεστῶτος, ἐξασφαλίζοντες δὲ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸ Κράτος ἀπόληψιν ἐσόδων ἐν φορολογικῇ ἀναλογίᾳ ἴσῃ, ἢ κατὰ προσέγγισιν ἴσῃ, πρὸς τὸν ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο δὲ δὲν θὰ εἶνέ τι καινοφανὲς ἐν Ἑλλάδι. Γνωρίζετε ὅτι ἡ φορολογία εἶνε διάφορος ἐν Κρήτῃ, ὅτι εἰς τὴν Ἑπτάνησον ὁ φόρος τῆς ἐξωγωνῆς ἀντικαθιστᾷ τοὺς ἀμέσους φόρους, καὶ ὅτι καὶ εἰς μεμονωμένας ἐπαρχίας, ὡς εἰς τὸ Γύθειον καὶ τὴν Οἴτυλον ἐθεσπίσθη παραλλαγή τις φορολογικὴ ἐκ τῆς ἀνάγκης ἰδιαιτέρων τινων λόγων. Ἐν τούτοις αἱ διαφοραὶ αὗται δὲν ἐλάπτουν πραγματικῶς τὴν ἀρχὴν τῆς φορολογικῆς ἰσότητος, οὐδὲ θίγουν ριζικῶς τὸ ἐνιαῖον τῆς φορολογικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους.

Ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν, ὑπὸ τὴν στενωτέραν αὐτῆς ἔννοιαν, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Δραγούμης, ἡ Μακεδονία θὰ διῳκεῖτο, φρονῶ, ἄριστα διαιρουμένη εἰς τρεῖς Νομαρχίας, καθέτως, κατὰ τὴν γεωγραφικήν της διαμόρφωσιν· καὶ οἱ πληθυσμοὶ εἶνε εὐχείριστοι, καὶ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἱκανῶς ἐπαρκῆ ἤδη μέλλουν ἐπὶ μᾶλλον νὰ πυκνωθοῦν διὰ τῶν ἐπικειμένων σιδηροδρομικῶν κατασκευῶν. Δὲν γνωρίζω ἂν ἡ κρατοῦσα παρὰ τῇ κυβερνήσει σκέψις, εἶνε, τηρουμένης κατὰ τὸ δυνατὸν, τῆς ἐπὶ Τουρκίας διοικητικῆς διαιρέσεως, νὰ θεσπισθοῦν διοικητικαὶ ὑποδιαιρέσεις, ἀντίστοιχοι πρὸς τοὺς Καζάδες. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ θὰ ἤμην συνήγορος τῆς προνοίας ταύτης, διότι πιστεύω ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν ἐπαρχιῶν ἐφάνη ἀποτυχὼν ἐν Ἑλλάδι καὶ κατεδικάσθη ἔκτοτε, οὐχὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ποιότητα, ἀλλὰ διότι ἦτο οἰκτρὰ ἡ τότε κατάστασις, ἐκεῖνοι δὲ εἰς οὓς ἐνεπιστεύθη ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ, δὲν παρεῖχον κατὰ τὸ πλεῖστον τὰς στοιχειώδεις ἐγγυήσεις τῆς χρηστότητος, τῆς διοικητικῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς εὐρυτέρας μορφώσεως.

Σήμερον δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ἀρίστους λειτουργοὺς ἵνα χειρισθῶσι δεξιῶς τὸν θεσμὸν τοῦτον καὶ καρπωθῶμεν ἐξ αὐτοῦ πολύτιμα πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ ὀφέλη.

Ἄλλος λόγος, ὃν θεωρῶ σπουδαῖον ὡς συνηγορίαν τῆς ἐπανιδρύσεως τῶν ἐπαρχιῶν εἶνε ὅτι, οἱ πληθυσμοὶ ἐνταῦθα στεροῦνται ὁμογενείας καὶ συνοχῆς· εἶνε προφανὲς, ὅτι μείωσις τῶν τοπικῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς θὰ ἐπέτρεπε μείζονα καὶ μᾶλλον ἀκριβῆ δραστηριότητα πρὸς ἐπιτυχίον τοῦ ἔργου αὐτῆς.

ΑΙ ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΗΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν χθεσινὸν «Ὀσμάνισερ Λόυδ».

Εἰς τὴν Βαλκανικὴν μετὰ τῶν διαφόρων αὐτῆς φυλῶν, πάντοτε ἀνήσυχον, πάντοτε ὑποκινουμένην ὑπὸ ἀντιζηλιῶν, ἀπαιτεῖται ἓν Κράτος νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τοῦ ρυθμιστῆρος ἢ τοῦ ἐπόπτου. Πρὸ τοῦ βαλκανικοῦ πολέμου ἦτο ἡ Τουρκία, ἡ ὁποία ἐξετέλει τὰ καθήκοντα ταῦτα. Ὁ πόλεμος σπουδαῖος μετέτρεψε τὰς δυνάμεις τῶν κρατῶν τούτων καθὼς καὶ τὴν σημασίαν ἣν ἔχουσιν ἐν τῇ διατηρήσει τῆς ἰσορροπίας.

Σήμερον ἡ Ρουμανία συμμερίζεται μετὰ τῆς Τουρκίας τὸ πρόσωπον τοῦ «βαλκανικοῦ χωροφύλακος». Αὕτη διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου ἐδημιούργησε κατάστασιν πραγμάτων ἡ ὁποία κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον δύναται νὰ διατηρηθῇ καὶ ἡ ὁποία φαίνεται ἀποκαταστήσασα τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῇ Βαλκανικῇ.

Τὴν γαλήνην ὅμως τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ἡ συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου παρηκολούθησε νέα κρίσις. Ἡ συνομολόγησις τῆς τουρκοβουλγαρικῆς εἰρήνης, αἱ δυσχέρειαι, αἵτινες παρενεβάλλοντο εἰς τὴν συνομολόγησιν τῆς ἑλληνοτουρκικῆς εἰαήνης, αἱ κατὰ τῶν Σέρβων ἐπιθέσεις τῶν Ἀλβανῶν, ἀρκετὰ ἐδικαιολόγουν τοὺς φόβους ἐκείνων, οἵτινες ἐθεώρουν ἀπειλουμένην τὴν εἰρήνην τὴν ἐπαύρισν ἀκόμη τῆς συνομολογήσεώς της. Ἤρχισε νὰ σχηματίζεται ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Βουλγαρία θὰ θελήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τὰς δυσχερείας τῆς Σερβίας, καὶ ἡ γλῶσσα ἀκριβῶς τῶν βουλγαρικῶν φύλλων δὲν ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ διαψεύσῃ παρομοίας ὑποψίας.

Ἐνῷ ὁ βουλγαρικὸς τύπος ἐπετίθετο κατὰ τῶν Σέρβων καὶ Ἑλλήνων, ὁμοία πολεμικὴ ἔξεραγη μεταξὺ τῶν τουρκικῶν καὶ ἀθηναϊκῶν φύλλων, ἡ ὁποία ἐξηκολούθησε μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀρκετὰ πεισματώδης.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βουκουρεστίου προέβη εἰς διάβημα, τὸ ὁποῖον ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ρουμανία ἐννοεῖ νὰ διατηρήσῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διεδραμάτισε κατὰ τὸν δεύτερον Βαλκανικὸν πόλεμον. Παρέσχεν εἰς τὴν Σερβικὴν Κυβέρνησιν τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι εἰς νέαν περιπλοκὴν θὰ τηρήσῃ τὴν αὐτὴν στάσιν τὴν ὁποίαν ἐτήρησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς μεταξὺ τῶν ἀρχαίων συμμάχων ρήξεως.

Δύναται λοιπὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον ὅτι ἡ Ρουμανία δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως τεθῶσιν ἐν ἀμφιβολίᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτῆς συνομολογηθείσης εἰρήνης καὶ ὅτι δὲν θὰ ἀνεχθῇ νέαν μετάθεσιν τῆς βαλκανικῆς ἰσορροπίας.

Ἡ πρὸς τὴν σερβικὴν κυβέρνησιν δοθεῖσα διαβεβαίωσις θὰ ἔχῃ πάντως ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαφάνισιν πολλῶν φόβων. Ἐὰν ἐξεδηλώθη φόβος τις περὶ νέας πολεμικῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας, ὁ φόβος ἦτο ἀδικαιολόγητος. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπαύλης εἶνε τόσον γενικὴ, ὥστε τὸ στρατιωτικὸν κόμμα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιορίσῃ τὰς περὶ ἀντεκδικήσεως ὀρέξεις αὐτῆς. Ἡ Βουλγαρία οὐδὲν θὰ ἐκέρδιζε διὰ νέου τινὸς πολέμου ἔστω καὶ νικηφόρου, ὅστις μᾶλλον θὰ συνετέλει εἰς τὸ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν καταστροφὴν τῶν οἰκονομικῶν της. Ἡ στάσις τῆς Ρουμανίας εἶνε ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν, ἡ ὁποία ζητεῖ εἰλικρινῶς νὰ τηρήσῃ καλὰς σχέσεις πρὸς τὴν βόρειον αὐτῆς γείτονα καὶ τοῦτο καθόσον ἡ ρουμανοβουλγαρικὴ προσέγγισις ἀρχίζει νὰ ἀποβαίνῃ ἄξιωμα διὰ τὴν βουλγαρικὴν πολιτικήν.

Τὸ ἐν Βελιγραδίῳ γενόμενον διάβημα τῆς Ρουμανίας δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὰ εἰρηνικὰς διαθέσεις. Τὸ τελευταῖον ἐν Σόφιᾳ ὑπουργικὸν συμβούλιον δυνατὸν νὰ προκάλεσε φόβους τινάς. Πιθανὸν νὰ εἶχεν ἀποφασισθῇ ὅπως ἡ Βουλγαρία ζητήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τὸς ἀνησυχίας, εἰς ἃς βλέπει ἡ Σερβία ὅτι κατέληξεν τὸ ἀλβανικὸν κίνημα. Ἡ ρουμανικὴ δήλωσις ἀπεσόβησε πάντα κίνδυνον.

Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὁ πολιτικὸς ὁρίζων φαίνεται σκυθρωπάζων ἐκ τῆς πιθανότητος ἑλληνοτουρκικῆς τινος ρήξεως. Αἱ εἰρηνικαὶ διαθέσεις τῆς Τουρκίας οὐδεμίαν παρέχουσιν ἀμφιβολίαν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἦτο βέβαιον ὡσαύτως ὅτι ἡ Τουρκία οὐδέποτε θὰ ὑπέγραφε ὅρους εἰρηνικοὺς,

διον τοῦτο δὲν διεψεύσθη οὔτε θὰ διαψευσθῇ. Ἡ παρισινὴ «Matèν» ἀφηγεῖται ὅτι ἐν Βουκουρεστίῳ ὁ Ἕλλην πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνδιασκέψεως τῆς εἰρήνης ἐδήλωσεν ὅτι ἡ τύχη τῆς νήσου Θάσου συνδέεται μὲ τὴν τῆς Καβάλλας καὶ ὅτι ἡ ἀπόκτησις τῆς νήσου ταύτης ἀνήκει εἰς τὸν κατέχοντα τὸν ἀπέναντι ταύτης λιμένα.

Ἡ νῆσος Θάσος κατοικεῖται ὑπὸ πληθυσμοῦ ὃν ἡ Ἑλλὰς διεκδικεῖ ὡς ἑλληνικὸν καὶ ὀρθόδοξον· τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὸν κ. Βενιζέλον, ὁμιλοῦντα ἐξ ὀνόματος τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐξαρτήσῃ τὴν ἀπόκτησιν τῆς Θάσου οὐχὶ ἀπὸ τὸν κατοικοῦντα ταύτην πληθυσμὸν ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τῆς στερεᾶς τῆς Ἠπείρου μεθ' ἧς συνδέεται γεωλογικῶς καὶ πολιτικῶς. Ἀκριβῶς τοῦτο δὲν ἔπαυσε λέγουσα καὶ ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις. Ἡ ἀπόκτησις τῶν κατὰ μῆκος τῶν Μικρασιατικῶν παραλίων κειμένων νήσων δέον ν' ἀνήκῃ εἰς τὸν κατέχοντα τὰ παράλια ἐκεῖνα, διότι αὗται εἶνε ἀναγκαῖαι εἰς τὴν ἄμυναν τῶν παραλίων, ὧν καὶ ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστον μέρος.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν προσαγομένων ἐπιχειρημάτων, ὡς βλέπομεν, ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις κλίνει πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν ὀθωμανικῶν αἰτημάτων, διότι εἶνε ἀδύνατον ὅπως τὸ κηρυχθὲν ὡς ἀληθὲς διὰ τὴν Καβάλλαν εἰς ἣν αὕτη ἐποχὴν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ ἑλληνικὴ νὰ μὴ ἀληθεύῃ εὐθὺς ὡς πρόκειται περὶ τῶν μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος σχέσεων. Ἀλλ' ὅτι ἀληθεύει «δι' αὐτὴν, κατὰ πολὺ ἰσχυρότερον λόγον ἀληθεύει διὰ τὰς Δυνάμεις, ἰδίᾳ δὲ διὰ μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Ἀγγλίαν.

Αἱ Δυνάμεις ἐπανειλημμένως ἐδήλωσαν, ὅτι ἐννοοῦν νὰ διατηρήσουν τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, ἡ δὲ θέλησις αὕτη εἶνε τόσον ἰσχυρὰ ὥστε ἀδ στάκτως ἐκρίθη, ὅτι οἱαδήποτε ἀπόπειρα οἱουδήποτε κράτους πρὸς παραβίασιν τῆς οὐδετερότητος ταύτης θὰ προεκάλει δεινοτάτην καταστροφὴν, εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ἡ Ἀσιατικὴ δὲ Τουρκία δὲν περιλαμβάνει μόνον τὴν ἠπειρωτικὴν χώραν ἀλλὰ καὶ τὰς νήσους γεωλογικῶς καὶ γεωγραφικῶς ἀποτελούσας ἀναπόστατον ταύτης μέρος. Ἐξ αὐτοῦ ἕπεται, ὅτι αἱ ἐγγυώμεναι τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας Δυνάμεις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θ' ἀσπαθῶσι πολιτικὴν συνισταμένην εἰς τὸν ἀκρωτηριασμὸν τῶν ἠπειρωτικῶν ἢ νησιωτικῶν ἀσιατικῶν ἐδαφῶν τῆς Τουρκίας, ἀντιβαίνουσαι πρὸς τὰς ἐπισημοτέρας ὑποχρεώσεις των καὶ ἐγκαθιστῶσαι καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν μερῶν ἐκείνων ἔθνος οὐδέποτε διαπνεόμενον ἐκ καλῶν πρὸς ἡμᾶς διαθέσεων, ἡ δ' ἐγκαθίδρυσις τοῦ ὁποίου ἐκεῖ θὰ ἀπέβαινε διὰ τὴν χώραν μας αἰτία ταραχῶν καὶ συνεχῶν προστριβῶν.

Ἐὰν αἱ Δυνάμεις γενικῶς συνδέονται ἀπέναντι ἡμῶν δ' ὑποχρεώσεως, οὕτως εἰπεῖν, μονομεροῦς, ὑπάρχει ἐξ αὐτῶν μία πρὸς ἣν δικαιούμεθα ν' ἀποταθῶμεν, διότι αὕτη συνεδέθη μεθ' ἡμῶν διὰ ρητῆς συνθήκης, ἣν δικαιούμεθα πάντοτε νὰ προτάξωμεν, ἀφοῦ ἡμεῖς ἐτηρήσαμεν τὰς ὑποχρεώσεις ἃς εἴχομεν λάβει· ἐὰν δὲν ἐλάβομεν ἀκόμη τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ὑπὲρ ἡμῶν τὰς ἀπ' εὐθείας ἡμᾶς ἐνδιαφερούσας διατάξεις, Ἐννοοῦμεν τὴν σύμβασιν περὶ τῆς Κύπρου, ἥτις συνήφθη τὴν 16 Μαΐου 1878 συνεπληρώθη δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος διὰ παραρτήματος. Ὁ πρόλογος τῆς συμβάσεως ἐκείνης λέγει, ὅτι «οἱ δύο μονάρχαι ἀμοιβαίως ἐμφορούμενοι τοῦ εἰλικρινοῦς πόθου πρὸς ἐπέκτασιν καὶ παγίωσιν τῶν φιλικῶν εὐτυχῶς ὑφισταμένων ἀγαθῶν σχέσεων, ***ἀπεφάσισαν νὰ συνάψωσιν ἀμυντικὴν μαχητικὴν σύμβασιν πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ μέλλοντος τῶν ἐν Ἀσίᾳ χωρῶν τῆς Α. Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου.***»

Ἡ σύμβασις αὕτη ἐξακολουθεῖ παραμένουσα ἐν ἰσχύϊ καὶ δὴ ἐπ' ἐσχάτων ἐπεκυρώθη τὸ δόγμα τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ὀθωμανικοῦ ἐδάφους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατὰ τὰς μετὰ τοῦ Χακκῆ πασᾶ ἐν Λονδίνῳ διαπραγματεύσεις. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἰς τὴν γενησομένην συζήτησιν ἡ Ἀγγλία ὡς ἔθνος ὑπερήφανον διὰ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν νομιμοφροσύνην του δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ ὑπογραφή της καὶ θὰ θεωρήσῃ τιμήν της νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τικοῦ ἐδάφους.

πάντας τὴν συμμαχικὴν σύμβασιν ἥτις ἐνοῖ αὐτὴν μετὰ τῆς Τουρκίας διὰ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἀσιατ-

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΤΟ ΒΑΚΟΥΦΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ἀθῆναι, 25. Τοῦ Ἀθην. Πρακτορείου. Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἐπεφόρτισεν εἰς ἐπιτροπὴν νὰ μελετήσῃ τὴν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ βακουφικοῦ ζητήματος. Τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης προεδρεύει ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Πανᾶς, μέλη δὲ αὐτῆς εἶνε οἱ κ. κ. Στεφάνου, Γρυπάρης, Ναοῦμ καὶ Στεργιάδης. Φαίνεται ἀπίθανον, ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις θὰ γίνῃ δυνατὸν ν' ἀρχίσουν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑβδομάδος. (Π. Κ.)

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Θεσσαλονίκη, 25. Ὁ Βασιλεὺς θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα αὔριον καὶ θ' ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἀρχηγεῖον τὸ ὁποῖον ἐξ Ἀθηνῶν μετεφέρθη εἰς Καβάλλαν. (Ο. Π.)

Η ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΡΒΙΑ

Βελιγράδιον, 25. Τὸ Γραφεῖον τοῦ Τύπου δημοσιεύει·

Αἱ ἐκ Βελιγραδίου εἰς τὰς ξένας ἐφημερίδας δημοσιευθεῖσαι εἰδήσεις περὶ δῆθεν κρατούσης ἐν Σερβίᾳ ἀπαισιοδοξίας ὡς πρὸς τὴν τουρκοελληνικὴν διαφορὰν δὲν ἀντικαποκρίνονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τοὺς ἐπισήμους σερβικοὺς κύκλους τοὐναντίον ἐκφράζεται μεγίστη ἐλπὶς ὅτι διὰ τὴν διαφορὰν θὰ ἐξευρεθῇ εὐχάριστος λύσις. (Π. Κ.)

ΠΩΣ ΚΡΙΝΕΤΑΙ Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΥΛΗΣ

Παρίσιοι, 25. Ἡ ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἑλλάδα διαφορᾷ στάσις τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως κρίνεται ὡς μὴ ἔχουσα φιλοπόλεμον χαρακτῆρα. Οἱ οἰκονομολογικοὶ κύκλοι περιμένουν ἀνυπομόνως τὴν σύναψιν τῆς ὁριστικῆς εἰρήνης διὰ νὰ καταστρώσωσι χρηματιστικὸν πρόγραμμα διὰ τὰ μέλλοντα βαλκανικὰ δάνεια. Ο. Π.

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΕΝΝΗΝ

Βιέννη, 25. Ἡ «Γερμανικὴ Λαϊκὴ Ἐφημερὶς» εἶνε τῆς ἰδέας ὅτι ἡ κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης πορεία τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ μόνη θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν ἐν τοῖς Βαλκανίοις. Ἡ Τουρκία δὲν θὰ ἔχῃ οὐδὲν νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Βουλγαρίας. Ἡ Ἑλλὰς δὲν δύναται νὰ παρατάξῃ πλείονας τῶν 100,000 ἀνδρῶν ἀπέναντι τῶν 300 χιλιάδων Τούρκων στρατιωτῶν. Ἡ Σερβία εἶνε ἀνίσχυρος διὰ προσπάθειαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, οὐδεὶς δ' ἐν Βουκουρεστίῳ διανοεῖται ἐγχείρημα μέλλον νὰ εὐνοήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς Σερβίας. (Ο. Π.)

ΠΩΣ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Σινάϊα, 25. Κατόπιν συγκροτηθέντος ἐνταῦθα ὑπουργικοῦ συμβουλίου, βεβαιοῦται, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Κάρολος ἔκρινεν αἰσιοδόξως τὴν ἐν τοῖς Βαλκανίοις κατάστασιν.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΑΜΠΑΧΕΔΔΙΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀθῆναι, 25. Τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Πρακτορείου: Ὁ πρίγκηψ Σαμπαχεδδὶν ἔφθασε σήμερον τὴν πρωΐαν προερχόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἔκαμε πολύωρον ἐπίσκεψιν εἰς τὸν κ. Βενιζέλον καὶ κατόπιν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῷ Βασιλεῖ. (Π. Κ.)

Ἀθῆναι, 25. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ κ. Βενιζέλος ἐδέχθησαν εἰς ἀκρόασιν τὸν σήμερον τὴν πρωΐαν ἀφιχθέντα πρίγκηπα Σαμπαχεδδίν.

***

Εἰς τὸν τύπον διαπιστοῦται γενικῶς ὀλιγώτερον σφοδρὰ πολεμικὴ διὰ τὰς ἑλληνοτουρκικὰς σχέσεις. (Ο.Π.)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΡΟΜΒΕΡΓ

Βερολῖνον, 25. Ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Φῶς» μανθάνει, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐὰν τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ κατάστασις τῶν Βαλκανίων θὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸ ἀνάκτορον Φρειδερίχσωφ παρὰ τὸ Κρόμβεργ, θερινὸν ἐνδιαίτημα τοῦ πρίγκηπος Φρειδερίκου Καρόλου τῆς Ἕσσης, ὅπου ἀπὸ τῆς χθὲς διαμένουν ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν τέκνων της. (Π. Κ.)

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Βουκουρέστιον, 25. Ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς κ. Μαγιορέσκος θ' ἀναχωρήσῃ ἐπ' ἀδείᾳ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του ἤτις θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ἑβδομάδας θ' ἀναπληροῖ αὐτὸν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Μαργιλομάν. (Π. Κ.)

ΓΕΡΜΑΝΟΓΑΛΛΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ

Παρίσιοι, 25. Αἱ γερμανικαὶ καὶ αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀναδημοσιεύουν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Δεντουρνὲλ δὲ Κωνστὰν ἀπαγγελθεῖσαν εἰς διεθνὲς συνέδριον. Τὰ εὐνοϊκὰ σχόλια τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ γερμανικοῦ τύπου καὶ μία πολὺ συνδιαλλακτικὴ ἀνακοίνωσις τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κολωνίας» φαίνονται δημιουργήσασαι ἀτμόσφαιραν συντελεστικὴν ὑπὲρ κοινῆς διεθνοῦς συμπράξεως μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας. (Ο. Π.)

Η ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΕΙΣΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ

Κεττίγνη, 25. Ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς Διάκοβας ἀναφέρει, ὅτι Ἀλβανοὶ εἰς πυκνὰς ὁμάδας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ριζᾶ βέη Μπαϊράμ ἐπήλασαν εἰς τὸ μαυροβουνιωτικὸν καὶ σερβικὸν ἔδαφος. Ο.Π.

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΝ

Κεττίγνη, 25. Κατ' ἐπιθέσεις, οἱ Ἀλβανοὶ προσέβαλον προχθὲς τὴν παρὰ τὴν Γουσίνιε ἀριστερὰν μαυροβουνιωτικὴν πτέρυγα. Οἱ Μαυροβούνιοι ἀντεπετέθησαν.

Αἱ μάχαι ὑπῆρξαν σφοδρόταται, παρετάθησαν δὲ μέχρι τῆς χθές.

Οἱ Μαυροβούνιοι ἔσχον μόνον 2 νεκροὺς, καὶ 6 πληγωμένους, κατώρθωσαν ν' ἀποκρούσουν τοὺς Ἀλβανοὺς, οὓς καὶ καταδιώκουν. Ἄγνωστοι αἱ ἀπώλειαι, ἃς ὑπέστησαν οἱ Ἀλβανοί. (Π.Κ.)

ΜΑΧΗ ΠΡΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΟΥΣ

Θεσσαλονίκη, 25. Ἰσχυρὰ βουλγαρικὴ συμμορία ἐνεφανίσθη παρὰ τὸ Κότσανα ἐπὶ σερβικοῦ ἐδάφους. Τὰ σερβικὰ στρατεύματα τεθέντα εἰς καταδίωξιν ταύτης συνῆψαν μάχην ἥτις ἐξακολουθεῖ ἀκόμη. (Π.Κ.)

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΧΩΡΙΩΝ

Σόφια, 25. Τὸ Βουλγαρικὸν Πρακτορεῖον μανθάνει ὅτι τὰ σερβικὰ στρατεύματα κατέστρεψαν τὰ βουλγαρικὰ καὶ ἀλβανικὰ χωρία τῶν διαμερισμάτων Κιτσέβου Δίβρας καὶ Ἀχρίδος ὧν οἱ φιλήσυχοι κάτοικοι ἐσφάγησαν ἀσπλάγχνως, ἄν καὶ οὐδεὶς ἀνεκαλύφθη ἑκαναστάτης εἰς τὰ ἐρημωθέντα χωρία καὶ οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἐναντίον τῶν ἀρχῶν κίνημα παρετηρήθη. (Ο. Π.)

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Σόφια, 25. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γεννάδιεφ ἐδήλωσεν εἰς φιλικὸν κοινοβουλευτικὸν ὅμιλον τὰ ἑξῆς:

Πηγαίνετε καὶ εἴπατε πρὸς πάντας ὅτι δὲν θὰ γίνῃ κινητοποίησις καὶ ἡσυχάσατε τοὺς κατοίκους. Ἐν οὐδεμιᾷ σήμερον περιπτώσει ἡ Κυβέρνησις θὰ προβῇ εἰς τοιοῦτον τόλμημα. Πᾶσαι αἱ περὶ συμμετοχῆς τῆς Βουλγαρίας εἰς κίνημά τι φῆμαι εἶνε σκόπιμοι. (Ο. Π.)

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΥΤ. ΘΡΑΚΗΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ „ΤΑΝΙΝ"

Ἡ «Ταὶν» λαμβάνει ἐκ τῆς Δυτικῆς Θράκης ἐπιστολήν τινα, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξαίρεται ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῇ διοικήσει αὐτῆς τάξις καὶ εὐνομία.

Εἰς ἀπόδειξιν τῆς αὐστηρότητος μεθ' ἧς ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι ἐν τῇ αὐτονόμῳ Δυτικῇ Θράκῃ ὁ ἐπιστέλλων ἀναφέρει καὶ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην ἑνὸς μουσουλμάνου σφετερισθέντος 150 λίρας παρά τινος χριστιανοῦ Βουλγάρου. Ὁ μουσουλμάνος οὗτος κατήγετο ἐκ Γκιμουλδζίνης, ὑπηρέτει δὲ ἐν τῇ πολιτοφυλακῇ τοῦ τόπου. Ἡ καταδικαστική του ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου καὶ ἐξετελέσθη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιτοφυλακῆς Θράκης καὶ τῶν προξένων. Αἱ ἀρπαγεῖσαι 150 λίραι ἐπεστράφησαν εἰς τὸν δικαιοῦχόν των ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως.

Αἰτήσει τῶν ἐμπόρων τῆς Γκιουμουλδζίνης ἐξεδόθησαν καὶ ἰδιαίτερα γραμματόσημα καὶ χαρτόσημα τῆς Δυτικῆς Θράκης φέροντα τὸ σχῆμα σφραγῖδος. Σήμερον αἱ σιδηροδρομικαὶ ἀμαξοστοιχίαι λειτουργοῦν τακτικῶς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν νέων ἑλληνικῶν συνόρων κειμένου σταθμοῦ Μπουὶκ μέχρι Δεδὲ Ἀγάτς. Ἐπειδὴ τελευταίως ὑπὸ τῆς πολιτοφυλακῆς κατελήφθησαν καὶ τὸ Σουφλίον καθώς καὶ τὸ Δεδὲ Ἀγάτς, θὰ ἀποκατασταθῶσι προσεχῶς αἱ σχέσεις καὶ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κωμοπόλεων.

Κατωτέρω ὁ ἐπιστέλλων γράφει, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀκόμη εἶνε σήμερον ὡπλισμέναι ἐν τῇ δυτικῇ Θράκῃ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος των παρατηρεῖ ὅτι ἂν ἡ ἱστορία ἀνέγραψε μίαν μόνον Ἰωάνναν δ' Ἄρκ, ἐδῶ ὅμως μεταξὺ τῶν ὀρέων καὶ εἰς τὰ κατεστραμμένα χωρία ὑπάρχουν πολλαὶ Ἰωάνναι δ' Ἄρκ.

Τελευταίως εἶχεν ἐπέλθει σύγκρουσις μεταξὺ τῆς πολιτοφυλακῆς καὶ Βουλγάρων ἀνταρτῶν εἰς τὰ πέριξ τοῦ Τσιτσανλῆ. Οἱ Βούλγαροι ἐπωφελούμενοι ἐκ τῶν ἐδαφικῶν ἀναμαλιῶν εἶχον συσσωρεύσει 300 ἀμάξας πλήρεις σαγιακίων. Αἱ ἄμαξαι αὗται περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων ἀγωνιστῶν. Πλὴν τούτου οἱ νικηταὶ κατέσχον καὶ 35 χιλ. καὶ πλέον προβάτων.

Πρὸ τοῦ χωρίου Μαχμουτλῆ πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀρτάκιοϊ ἔλαβε χώραν ἑτέρα συμπλοκὴ καθ' ἣν ἔπεσον πλέον τῶν 30 Βουλγάρων.

Ἔστε βέβαιοι, λέγει, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς δυτικῆς Θράκης εἶνε ἰσχυρά. Καὶ ἂν ἔτι ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Βουλγαρία θὰ ἐπιτεθῇ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις της ἡ εὐδαίμων αὕτη χώρα θὰ περιέλθῃ ἐν τέλει εἰς χεῖρας αὐτῆς ὑπὸ μορφὴν ζτέφρας μόνον. Ἐὰν μάλιστα ἤθελε γίνει διάβημά τι πρὸς ὑποκίνησιν καὶ ἐξέγερσιν τοῦ ἐν τῇ δυτικῇ Θράκῃ χριστιανικοῦ καὶ βουλγαρικοῦ πληθυσμοῦ, οἱ φιλοπάτριδες ἔχουν ἐπαρκῆ δύναμιν πρὸς καταστολὴν τοῦ κινήματος.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ὁ ἀντιπρόσωπος Ξένθης Μαχμοὺτ Σουκρῆ πασᾶς, ὁ ἀντιπρόσωπος Δεδέαγατς πρῴην βουλευτὴς Σουλεϊμὰν βέης καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων Γκιουμουλτζίνης Σαβφὲτ βέης ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας των.

Οἱ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν ἐνταῦθα.

Δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἀντιπροσωπείας Γκιουμουλτζίνης ἐπεσκέφθησαν τὸν στρατηγὸν Σλέβωφ καὶ συνεζήτησαν μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νέας καταστάσεως, ἥτις ἐδημιουργήθη κατόπιν τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης.

Συνεπείᾳ τῆς συνεντεύξεως ταύτης ἀνεχώρησαν εἰς τὰς πατρίδας των τὰ ἀναφερόμενα ἀνωτέρω τρία πρόσωπα ὅπως ἐκθέσωσι τὴν κατάστασιν εἰς τὴν προσωρινὴν κυβέρνησιν καὶ τὸν λαὸν τῆς Δυτικῆς Θράκης.

ΑΙΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ «Νεότουρκος» γράφει, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις εἶνε διατεθειμένη διὰ τὴν συμβιβαστικὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος, δεχομένη νὰ προβῇ εἰς πολλὰς παραχωρήσεις πρὸς τὸν λαὸν τῆς Δυτικῆς Θράκης. Διὰ νὰ δοθῇ καιρὸς εἰς συνεννόησιν τῶν ἀπελθόντων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς μετὰ τοῦ λαοῦ θὰ ἀναβληθῇ ἡ κατάληψις τοῦ ἐδάφους ἐκείνου ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ ἐπὶ 10ήμερον. Ἐὰν ἐναντιωθῇ ὁ λαὸς, θὰ ἐνεργήσῃ ὁ βουλγαρικὸς στρατός. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα, ἐπιλέγει ὁ «Νεότουρκος», δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιλυθέν.

ΤΑ ΕΝ ΣΑΜΩ

Ἡ «Ταὶν» μεταδίδει τὰς κατωτέρω πληροφορίας περὶ στάσεως ἐκραγείσης δῆθεν ἐν Σάμῳ.

Γνωστὸν ὅτι ἡ Ἑλλὰς προβαίνει εἰς πολεμικὰς παρασκευάς. Ὅπως πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος συναθροίζεται στρατός, οὕτω καὶ ἐν Σάμῳ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἤρχισαν νὰ στρατολογοῦν τοὺς κατοίκους. Ἐν τούτοις πληροφορούμεθα ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Σάμου μὴ εὐχαριστηθέντες ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διηρέθησαν εἰς δύο κόμματα. Τὸ ἕν ἐκ τῶν κομμάτων τούτων ζητεῖ τὴν Ὀθωμανικὴν, τὸ δὲ ἕτερον τὴν Ἑλληνικὴν διοίκησιν. Ἡ ἐντεῦθεν προκύψασα διχφορὰ ἐνετάθη, προὐκάλεσε δὲ καὶ τὴν δολοφονίαν τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Σάμου.

Ἐπίσης καὶ τις ὀνόματι Μῶρος ἐφόνευσε τὸν πρόεδρον τοῦ ποινικοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν κατεβλήθη εἰς τὸν ἀδελφόν του τὸ ποσὸν, ὅπερ ὤφειλεν εἰς αὐτὸν ἡ σαμιακὴ Κυβέρνησις.

Ἐπειδὴ ὁ φονευθεὶς ἦτο ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Σαφοῦλη, ἡ χωροφυλακὴ δὲν κατεδίωξε τὸν φονέα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλεν εἰς Σάμον δύο τορπιλλικά, ἅτινα περικυκλώσαντα τὴν νῆσον παρεκώλυσαν τὴν ἀπόδρασιν αὐτοῦ. Μέρος τῶν κατοίκων Ἰκαρίας στασιάσαν κατὰ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐτράπη εἰς τὰ ὄρη.

Η ΕΝ ΤΩ ΑΙΜΩ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ «Σαμπάχ» γράφουσα περὶ τῆς ἐν τῷ Αἵμῳ πολιτικῆς καταστάσεως παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

Τὰ ἀπὸ 24 ὡρῶν διαβιβαζόμενα τηλεγραφήματα ἐκφράζουν ἀπαισιοδοξίαν. Ἀνακοινοῦται ὅτι ἡ πιθανότης ἐπιθέσεως τῆς Βουλγαρίας ἐναντίον τῶν Σερβων λαμβάνεται ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν οὐ μόνον ἐν Σερβίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν Ρουμανίᾳ. Μάλιστα δὲ βεβαιοῦται ὅτι ἡ κυβέρνησις Βουκουρεστίου ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐν περιπτώσει τοιαύτης τινὸς ἐπιθέσεως θὰ προσέλθῃ στρατιωτικῶς ἐπίκουρος τῆς Σερβίας. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἄγεται τις νὰ ἐρωτήσῃ ποῖον τὸ ἐλατήριον τῶν ἀνησυχιῶν τούτων, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ συμβιβασθῶσι πρὸς τὰς ἐκ βουλγαρικῶν πηγῶν παρεχομένας διαβεβαιώσεις.

Ἐὰν ἡ Βουλγαρία διενοεῖτο ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Σερβίας, ὁ Βασιλεὺς Φερδινάνδος ἔδει νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ κράτους του. Αἱ παρασκευαὶ τῆς Σερβίας καὶ αἱ τοιαῦται δηλώσεις τῆς Ρουμανίας, αἵτινες ἐνδεχόμενον νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τελευταίας ἐν Βιέννῃ συνεντεύξεως τοῦ κ. Πάσιτς μετὰ τοῦ κόμητος Μπέρχτολδ, φαίνεται ὅτι ἀποβλέπουσιν εἰς ἄλλον σκοπόν. Ἄραγε μήπως αἱ ἐπιδείξεις αὗται ἐκτελοῦνται διὰ νὰ προξενήσουν ἐπίδρασίν τινα ἐπὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἵμου;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει αἱ παρασκευαὶ τῆς Σερβίας καὶ αἱ δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βουκουρεστίου δὲν μεταβάλλουν ποσῶς τὴν ἀπέναντι τοῦ ὀθωμ. Κράτους θέσιν τῆς Ἑλλάδος. Τοὐναντίον μάλιστα κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν τηλεγραφικῶν εἰδήσεων αἱ δηλώσεις τῆς Ρουμανίας ἀναφέρονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς βουλγαροσερβικὰς σχέσεις, εἰκάζεται δὲ ὅτι ἡ μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῆς Κυβερνήσεως Ἀθηνῶν διαφορὰ στερεῖται οἱασδήποτε σχέσεως πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς Ρουμανίας, βεβαίου θεωρουμένου ὅτι ἡ Βουλγαρία δὲν μελετᾷ ἐπίθεσίν τινα κατὰ τῆς Σερβίας, ἡ ταραχὴ τῆς Σερβίας θὰ ἀποδειχθῇ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ματαία.

Ἐπειδὴ αἱ ἐλπίδες τὰς ὁποίας τρέφει ἡ Πύλη ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τῶν ἐν Ἀθήναις μετὰ τῶν Γκαλὴπ Κεμαλῆ καὶ Χρὰντ βέηδων διεξαγομένων διαπραγματεύσεων τῆς εἰρήνης, δὲν ἐμειώθησαν ποσῶς, αἱ ἀμφιβολίαι οἵτινες ἐκφράζονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἰς τὰ χθὲς ἐξ Εὐρώπης διαβιβασθέντα σχετικὰ τηλεγραφήματα εἵλκυσαν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν. Οὐδεμίαν ἔννοιαν εὑρίσκουν εἰς τοὺς λόγους οὓς εἶπεν ὁ κ. Βενιζέλος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν διαπραγματεύσεων περὶ τοῦ ὅτι δηλαδὴ θὰ περιφρουρηθῶσιν ἡ τιμὴ καὶ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἡ περιφρούρησις τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων εἶνε καθῆκον παντὸς Κράτους. Οἱ Γκαλὴπ Κεμαλῆ καὶ Χρ

ΠΡΟΟΔΟΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ανατ. ήλ. ώρα 6.07 Δύσις ήλ. ώρα 5.27

Καλλιστράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ

Μεσημβρία τουρκιστί 6 27

Διευθυντὴς
ΑΡ. ΚΑΛΩΤΑΙΟΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἐν τῇ Α' καὶ Δ' σελίδι Γρ. 25 ὁ στίχος, ἐν τῇ Β' 15, ἐν τῇ Γ' 10. Διαρκεῖς ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.

ΘΕΑΤΡΑ

ΩΔΕΙΟΝ. Θαυμάσιος κινηματογράφος μὲ νεωτάτας ταινίας.

Ἀπὸ σήμερον ἡ θαυμασία ταινία ἡ «Φροῦ-Φροῦ», ἤτοι τὰ ἀπομνημονεύματα μιᾶς χορευτρίας ὑπὸ Ἀλφ. Λεοπόλδ, καὶ ἡ λίαν ἐπιτυχὴ ταινία τὰ «ἐγκαίνια τοῦ Πάρκου τοῦ Τόμκαπου»

Προσεχῶς κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν ὁ «Δολοφόνος Ἄνθρωπος» καὶ τὰ «Σφάλματα τῶν Πατέρων».

Διορκεῖς παραστάσεις ἀπὸ τὰς 1 μέχρι τῆς 1 μεταμεσημβρίας.

ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΟΝ. Κινηματογράφος Ἀδελφῶν Πατέ. Καθ' ἑκάστην δύο παραστάσεις εἰς τὰς 5 μ. μ. καὶ εἰς τὰς 9 1)2 μ. μ.

Ταινίαι ἐξοχοι καὶ θαυμασίαι.

ΚΗΠΟΙ

ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΟΝ. Τελεία μεταρρύθμισις τοῦ Κήπου. Μουσική. Κινηματογράφος μπάρ κτλ.

ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ. Θέα θαυμασία ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Ποροποντίδος, μουσικὴ ἐκλεκτὴ μὲ νεώτατα τεμάχια, θέατρα, κινηματογράφος. μπὰρ κλπ. κλπ.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἐν Γαλατᾷ, 26 Σεπτεμβρίου

Ὀθωμανικαὶ ἀξίαι

Ο.Δ. Ἡ ὀποιημ. 4 ο)ο Κλείσιμον	Λ.Τ. 94 20
Σιδηρόδρ. Δαχειοφ. Κλείσιμον	Φρ. 195.3)8
Τραπεζαι ς Αὐτ. Ὀθ. Τράπεζα	Λ.Τ. 17.—
» Θεσσαλονίκης	Φρ. 105.—
Τροχιόδρ. Κ)πόλεως Μετοχαὶ	Λ.Τ. 27 65.)—
» » Ἐπικάρπωσις	» 16 60./—
Ὕδατα: Κων)πόλεως Μετοχαὶ	Φρ. 404.)—
Σιδηρ. Ἀνατολῆς) Ὁμολογίαι Α	Φρ. 463.)—
») Μετοχ. 60 ο)ο	Λ.Στ. 15,45.)—
» Μερσίνης — Ἀδάνων ὁμολ.	» 6 3)8.—
Προνομαῖαι: Κ)πόλεως Ὁμολογ.	Φρ. 438.)—
» Σμύρνης	» 535.—
Μεταλλεῖα: Βάλια Καραϊδδίν	Φρ. 502.—
» Καρασοῦ ὁμολογίαι	»
» » Μετ. προνομ.	» 3.)—
» » » συνήθεις	» 3.)—
» Γασσάνδρας »	» 122.)—
» » προνομ.	» 126.)—
» Ἡρακλείας	» 197.—
Διάφ. ἀξίαι: Ἐτ. Ὀθωμ. Ἀσφαλειῶν	Λ. Τ. 5.75)—
» Ἐμπ. Ἐτ. Θεσσαλονίκης	Λ.Στ. 0.16.01
» Κάρπετ	» 13.70)—
» Μετ. Σ.-Χαϊρὶ νέα ἐκδ.	Λ.Τ. 10.1)2
» Καλὰ Ἐπ. Νέκταρ-Πομόν.	Φρ. 97.1)2
» Μετοχαὶ » »	» 138.)—
» Τσιμέντα Ἀσλὰν	Λ.Τ. 6.75)—
Τσιμέντα Ἐσκὶ-Χισάρ	» 6.70.)—
Τηλέφωνα	Λ.Στ. 4.80.)—
Κεντρ. Ἀναμακεμπ. Ἀνατολῆς	Λ.Τ. 5.45.)—

Ξέναι ἀξίαι

Ἑλλην. Δάνειον 5 ο)ο 1881	Φρ. 302 1.2
Ἑλλην. Ἐθν. Τραπέζης	» 425.)—
» » » 1904	Λ.Τ. 5.13
» » 2 1)2 ο)ο 1912	» 4.58.—
Λαύρια	» 46 1·2
Πάγια Τράνσβααλ	» 29.1)4
Ἀλιγυπτιακὸν τοῦ 1886 3 ο)ο	» 332)—
τοῦ 1903 3 ο)ο	» 66 1.2
τοῦ 1911	» 266.) -

Νομίσματα

Ἀργυροῦς Μετζιδιές	Ὑρ. 108 05
Εἰκοσάφραγκον	» 87.08
Λίρα Στερλίνα	» 110.—
Χάρτινον ρούβλιον	» 8 65.)—

Συναλλάγματα

Λονδίνου	Γρ. 109.56 1.4
Παρισίων	» 23.07.1 2
Ἐπιταγὴ εἰς κορῶνας	» 12.02.—
Ἐπιταγὴ εἰς μάρκας	» 18.67.—

Ἐκ τοῦ Γραφείου Μ. Διαμαντῆ
5, 7 Ὁδὸς Χαλὶλ πασᾶ

χρόνως ὑπάρχει καὶ μία σχετικὴ ἄποψις τῶν Μ. Δυνάμεων. Αἱ ἐφημερίδες εἶχον γράψει πρό τινος ὅτι ἐν διεθὲς συνέδριον ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διπλωματῶν τῶν Μ. Δυνάμεων ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τούτου. Ἀλλὰ πρέπει ἐπίσης ὅπως καὶ τὸ κυρίως ἐνδιαφερόμεναν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὄθωμ. Κράτος ἔχῃ τὴν ἰδικήν του σαφῆ καὶ καθωρισμένην ἄποψιν καὶ ὅπως τείνῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς μετὰ σπουδῆς καὶ ἀποφασιστικότητος.

Ἐὰν ἐπιβραδυνθῇ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἐνδεχόμενον νὰ προκύψῃ κατάστασις πραγμάτων δυσκολεύουσα τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀπόψεως ἑνὸς μόνον μέρους, ἀλλ' οὐδέποτε συμφέρουσα εἰς τὸ ὄθωμ. Κράτος. Τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος μας ἔγκειται εἰς τὴν ταχεῖαν ἄρσιν τῆς δυσκολίας ταύτης. Πρέπει λοιπὸν νὰ πράξωμεν τὸ δέον ἄνευ ἀναβολῆς.

Ὅ,τι θὰ πράξωμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνδεχόμενον νὰ μὴ συμβιβάζεται πρὸς τὰς βλέψεις τῶν Μ. Δυνάμεων. Ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι εἶνε δυσκολώτατον ἔργον τὸ νὰ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν τὴν ὁμοφωνίαν τῶν Μ. Δυνάμεων. Διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ συμφωνήσουν αἱ τόσον ἀντίθετα συμφέροντα ἔχουσαι Μ. Δυνάμεις, ἀπαιτεῖται πολὺς χρόνος. Ἐὰν ὅμως ἡμεῖς παρασκευάσωμεν εἰς τὰς Μ. Δυνάμεις ἐν εὐπρόσδεκτον καὶ σοβαρὸν τετελεσμένον γεγονός, ἐπιτευχθησόμενον διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας μας, θὰ εἶνε εὔκολον νὰ κατκτήσωμεν τὴν ἄποψίν μας σεβαστὴν εἰς τὰς ἐν λόγῳ Δυνάμεις.

Ἑπομένως ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ὁρίσωμεν ἓν μεταρρυθμιστικὸν πρόγραμμα δυνάμενον νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς Μ. Δυνάμεις καὶ τοὺς λοιποὺς ἐνδιαφερομένους, ἔπειτα δὲ νὰ παραδώσωμεν τὸ πρόγραμμα τοῦτο εἰς τὰς χεῖρας τῶν ξένων ἐπιθεωρητῶν, οὗ; ἡμεῖς οἱ ἴδιοι θὰ εὕρωμεν, νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ νὰ διεκπεραιώσωμεν τὸ ἔργον συμφώνως πρὸς τὴν ἄποψίν μας. Καθ' ἡμᾶς δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ζήτημα τῆς ἀνατολικῆς Μ. Ἀσίας. Ἐν τούτοις ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν νὰ ὁμολογῶμεν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ζητήματος τῶν διοικητικῶν τούτων μεταρρυθμίσεων, νὰ παραμένωμεν ἀπαθεῖς; θεαταὶ εἰς τὴν ἀπὸ μηνῶν παράτασιν αὐτοῦ, ὡσανεὶ εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς ἀνάγκης ἄλλου τινὸς κράτους καὶ νὰ ἀναμένωμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν Μ. Δυνάμεων.

Ὅσον καὶ ἂν ὦσιν εὐμενεῖς πρὸς ἡμᾶς οἱ Μ. Δυνάμεις, ἐν τούτοις πολιτικοί τινες ὑπολογισμοὶ ἐπηρεάζοντες αὐτὰς συντελοῦν εἰς τὴν καθυστέρησιν τῆς συνδρομῆς των. Ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖναι οἵτινες πρέπει νὰ ἐνεργῶμεν συντόνως καὶ νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ σπεύσωμεν εἰς τὴν ταχεῖαν καὶ ριζικὴν διευθέτησιν τοῦ ζητήματος.

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Καθὰ ἀγγέλλεται ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία τοῦ Συμβουλίου τῶν Δημοσίων Ἔργων διὰ τὴν ὀργάνωσιν εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας τῶν ἐν αὐταῖς κρινομένων ἀπαραιτήτων ἐργασιῶν, εὑρίσκεται ἐν τῷ τελειοῦσθαι.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς κ. Ρέπουλης ἐνέκρινεν ἤδη ἐν τοῖς πλείστοις τὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ἀπό τινος διατυποῦται τελικῶς.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων μέτρων εἶνε ἡ πρόσληψις τριῶν ἀνωτέρων ἀλλοδαπῶν μηχανικῶν μὲ ὡρισμένην θητείαν καὶ ἀνωτέρας ἀποδοχάς, οἵτινες θα ἀναλάβουν ὑπηρεσίας τῆς εἰδικότητός των, ἤτοι σιδηροδρομικάς, μεταλλευτικάς, ὑδραυλικὰς καὶ λιμενικάς.

Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ εἰς τὸν στρατὸν ὑπηρετοῦν ἤδη περὶ τοὺς 25 μηχανικοὶ τοῦ Δημοσίου, ἀπεφασίσθη νὰ διατεθοῦν οὗτοι εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις γραφείων μηχανικῶν καὶ ἂν παραστῇ ἀνάγκη, νὰ προσληφθῇ καὶ ἕκτακτον προσωπικόν.

Τὸ προσωπικὸν τοῦτο συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις εἰδικοῦ νομοσχεδίου θὰ προσληφθῇ κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλλήνων διπλωματούχων μὲ θητείαν δύο καὶ πέντε ἐτῶν κανονικὰς ἀποδοχὰς καὶ ὑπὸ τὰς πειθαρχικὰς ἄλλας διατάξεις τὰς ἰσχυούσας διὰ τὸ μόνιμον προσωπικόν.

Ἐκ τῶν 200 ξένων, οἵτινες ἔχουν ὑποβάλει ἤδη σχετικὰς αἰτήσεις, οὐδεὶς σχεδὸν πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ.

Καὶ ὡς πρὸς τοὺς γραφεῖς καὶ κλητῆρας τῶν γραφείων τῶν νέων ἐπαρχιῶν ἐλήφθη ἀκόφσις νὰ διορίζωνται κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν ἀφυπηρετούντων ἐκ τοῦ στρατοῦ ὑπαξιωματικῶν.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν δημοσίων ἔργων εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας θὰ χωρῇ μεθοδικῶς ἀναλόγως τῆς πιστώσεως ἡ ὁποία κατ' ἔτος θὰ διατίθεται, κυβερνητικὴ ἀποφάσει, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ὁ κ. Ρέπουλης συνειργάσθη περὶ τὴν 11 π. μ. μετὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Δημοσίων Ἔργων διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἐκτελέσεως ἔργων συγκοινωνίας εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον διὰ τοῦ ὁποίου δὲν θ' ἀπαιτῆται ἡ ἔγκρισις τῆς Βουλῆς δι' ἔργα δαπάνης ἄνω τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν ἰδιαιτέρως διὰ τὰς νέας χώρας.

Ἐπίσης θὰ ληφθῇ πρόνοια δι' εἰδικῶν νομοσχεδίων καὶ διὰ τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν.

Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὅμως ταύτην θὰ χρειασθῇ μόνιμον προσωπικόν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου πιθανὸν εἶνε νὰ διατηρηθοῦν ἐκ τῶν προσωρινῶς ἐκτελούντων ὑπηρεσίας εἰς τὰς νέας ἐπαρχίας νέων ὑπαλλήλων.

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΔΙΑΚΟΠΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Κατὰ ταχυδρομικὰς ἐξ Ἀθηνῶν πληροφορίας εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας ἀνηγγέλθη ὅτι ραγδαιοτάτη βροχὴ κρουνηδὸν πίπτουσα μετὰ σφοδροῦ βορειανατολικοῦ ἀνέμου κατεπλημμύρισε τὰ διαμερίσματα Μαγνησίας, Μηλεῶν, Νηλείας, Ζαγορᾶς, Μυρεσίου καὶ Κισσοῦ. Οἱ χείμαροι, ρύακες καὶ ποταμοὶ ὑπερπληρώθησαν ὑδάτων καὶ ὑπερεκχειλίζοντες ἐπέφερον τὰς ἑξῆς καταστροφάς: Εἰς μὲν τὸν δῆμον Νηλείας διεκόπη τελείως ἡ συγκοινωνία τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἡ μεταξὺ τῶν χωρίων. Παρεσύρθησαν αἱ γέφυραι Ἄνω Λεχωνίων, Καραμπασίου καὶ Ἁγίου Γεωργίου. Αἱ ζημίαι εἰς τοὺς ἀμπελῶνας εἶνε σημαντικαί, ἐνῷ ὁ ἐλαιόκαρπος ἀντιθέτως; οὐδόλως ἐθίγη.

Εἰς τὸν δῆμον Μηλεῶν ὁ χείμαρρος τῆς Ζαργόσας παρέσυρε τὴν νεόκτιστον λιθίνην γέφυραν τῆς ὁδοῦ Βυζίτσης-Καλῶν Νερῶν καὶ διέκοψε τὴν συγκοινωνίαν τῆς Βυζίτσης μετὰ τοῦ ὅρμου Καλῶν Νερῶν, τῆς δημοσίας ὁδοῦ Βόλου καὶ μετὰ τῆς κτηματικῆς πρὸς νότον περιφερείας. Ἡ τύχη τοῦ ποιμένος Παπποῦ, ἐνδιαιτωμένου εἴς τι ἐκεῖ πλησίον σπήλαιον μετὰ 300 προβάτων ἀγνοεῖται. Τὰ πρόβατα ἐπνίγησαν, διασωθέντων ἐξ ὅλου τοῦ ποιμνίου μόνον 14.

Ἐπίσης κατεστράφη καὶ ἡ μεγάλη γέφυρα δι' ἧς συνεκοινώνουν τὰ ἀνατολικὰ χωρία τοῦ δήμου Μυρεσίου καὶ καὶ αἱ Μηλεαὶ μετὰ τῶν Καλῶν Νερῶν καὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Βόλου.

Ἐπίσης κατεστράφη ἡ μεγάλη γέφυρα τοῦ Καλονερίου καὶ Λάκκας, δι' ἧς συνεκοινώνουν οἱ δῆμοι Ἀφετῶν, Σπαλάθρων καὶ Σηπιάδος μετὰ τοῦ Βόλου καὶ τῶν περιφερειῶν τῶν Δήμων Μηλεῶν καὶ Νηλείας.

Παρεσύρθη ὁλόκληρον τὸ ἐλαιοτριβεῖον μετὰ τῶν μηχανημάτων του τοῦ Ν. Χαδούλη καὶ ἐπλημμύρησαν αἱ ἐσπαρμέναι ἐκτάσεις ἐξ ἀραβοσίτου καὶ φασολίων Μπούφας καὶ Καλῶν Νερῶν.

Ὁ ρύαξ κατέστρεψε καὶ ἐξερρίζωσεν ἐλαιόδενδρα καὶ παρέσυρε τὴν ξυλίνην γέφυραν τῆς δημοσίας ὁδοῦ Μηλεῶν Τσαγκαράδος καὶ Μηλεῶν-Νεοχωρίου.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ δημάρχου Μηλεῶν, οἵτινες ὅμως θεωροῦνται ὑπερβολικοί, αἱ ζημίαι αἱ ἐπενεχθεῖσαι εἰς δημόσια μὲν ἔργα ἀνέρχονται εἰς 60 χιλιάδας δρ. εἰς τοὺς ἰδιώτας δὲ εἰς 100 χιλιάδας.

Κατεστράφη ἡ πηγὴ τῶν Δοκάνων, δι' ἧς ὑδρεύεται ἡ κοινότης Πινακωτῶν καὶ ἀρδεύονται αἱ περιφέρειαι Πινακωτῶν καὶ Βυζίτσης, ἀξίας 20,000.

Ἐν Χορευτῷ, ἐπινείῳ τῆς Ζαγορᾶς, κατεστράφησαν πλεῖσται γέφυραι. Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἀλευρομύλου μεταὶ τῶν ἐλαιοτριβείων καὶ τῆς κατοικίας τοῦ Χατζηπάγγου κατέρρευσαν, παρασυρθέντα μετὰ τῶν μηχανημάτων των. Ἐπίσης κατέρρευσαν καὶ πολλὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ οἰκίαι. Πᾶσα δὲ ἡ συγκοινωνία διεκόπη τελείως μεταξὺ Ζαγορᾶς καὶ Βόλου καὶ τῶν κτημάτων.

Ἐν τοῖς δήμοις Μυρεσίου-Τσαγγαράδος ἐπροξενήθη ἱκανὴ ζημία εἰς τὰ μῆλα κάστανα καὶ τοὺς ἀμπελῶνας.

Ἐν τῷ δήμῳ Κισσοῦ κατεστράφησαν αἱ δημόσιαι γέφυραι Μαρούτσης καὶ Ἁγ. Ἰωάννου, δι' ὧν συνεκοινώνει ὁ δῆμος οὗτος ὡς καὶ ἡ γέφυρα Πηλίου Μακρυράχης δι' ἧς συνεκοινώνει ὁ δῆμος Κισσοῦ μετὰ τοῦ δήμου Ζαγορᾶς.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας τηλεγραφικῶς διέταξε τὸν νομομηχανικὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὰ μέρη τῶν καταστροφῶν καὶ λάβῃ σύντονα μέτρα πρὸς ταχεῖαν ἀποκατάστασιν τῆς συγκοινωνίας.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ

ΔΙΚΗ ΕΝ ΡΩΣΙΑ

Κίεβον, 25. Σήμερον ἤρχισεν ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου ἡ δίκη ἐναντίον τοῦ Βεϊλίς, κατηγορουμένου ὡς φονεύσαντος τὸν νέον Γιουστσίνσκυ. (Π.Κ.)

Σ. Σ. Π. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας αὐτὴν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἔχει ὡ. ἑξῆς:

Ἀρχομένου τοῦ Ἀπριλίου 1911 εὑρέθη ἐντὸς ὑπογείου πέριξ τῆς κατοικίας ἑνὸς Ἰουδαίου τοῦ Κιέβου, νεκρὸν δεκατριετὲς μειράκιον ὀνόματι Ἀνδρέας Γιουστσίνσκυ. Ὁ Ἰουδαῖος οὗτος ὀνομάζεται Μενδὲλ Βεϊλῆς. Τὸ πτῶμα τοῦ μικροῦ ἔφερε 47 τραύματα, ἐξ ὧν ἔρευσεν ὅλον τὸ ἐν τῷ σώματί του αἷμα. Τὸ θῦμα φαίνεται, ὅτι φοβερῶς ἐμαρτύρησε πρὶν ἢ ἀποθάνῃ. Ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Κιέβου γενομένης ἐξετάσεως ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ φόνος δὲν ἔγινεν ἐκεῖ ὅπου εὑρέθη τὸ πτῶμα, ἀλλ' ἀλλαχόθεν μεταφέρθη τοῦτο νεκρόν.

Οἱ ἀντισημιτικοὶ ἐν Ρωσίᾳ ἐξάλλοντο τῆς εὐκαιρίας καὶ διέδοσαν ὅτι διὰ θρησκευτικοὺς λόγους τὸ ἔσφαξαν οἱ ἰσραηλῖται. Τοῦ ἀντισημιτικοῦ τούτου κινήματος ἡγοῦντο οἱ γνωστοὶ ὡς τοιοῦτοι ἐν αὐτῇ τῇ Δούμᾳ Χουλουγὰν, Ζκμισλόβσκης καὶ Πουρίσκβιτς, οἵτινες καὶ διωργάνωσαν διωγμοὺς, ἐξεγείραντες τὸν ὄχλον κατὰ τῶν Ἰουδαίων, κατώρθωσαν δὲ νὰ πείσωσι καὶ τοὺς ὑψηλοὺς κύκλους κ.τ.λ κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὑψηλὴ προσωπικότης ἐν Ρωσίᾳ μεταβᾶσα εἰς Κίεβον ἠρώτησε τὸν γενικὸν εἰσαγγελέα. «Ὁ φονεύσας τὸν Γιουστσίνσκυ Ἰουδαῖος ζῇ ἀκόμη;» Ἔκτοτε ὁλόκληρος ἡ ρωσικὴ δικαιοσύνη ἐτέθη εἰς κίνησιν, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν ἐνοχὴν τοῦ Βεϊλῆ.

Κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἀστυνόμων, τὸ παιδίον ἐφονεύθη ὑπὸ κλεπτῶν, ἡ δὲ μητρυιὰ Βέρη Τεμπερικόβα ἦτο ἀρχηγὸς κλεπτοσυμμορίας, τῆς ὁποίας τὸ κρυσφύγετον εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ Ἀνδρέας Γιουστσίνσκυ, ἡ δὲ συμμορία φοβηθεῖσα μήπως καταγγελθῇ ὤθησε τὴν μητρυιὰν νὰ τὸν φονεύσῃ. Πολλοὶ δημοσιογράφοι προβάντες εἰς δημοσιογραφικὰς ἀνακρίσεις ἀπεκάλυψαν, ὅτι πράγματι ἐφονεύθη ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἀπὸ τὴν κλεπτοσυμμορίαν. Παρ' ὀλίγον ὅμως νὰ φονευθῇ. Κατόπιν ἄλλοι δικαστικοὶ ὑπάλληλοι ἐξέφρασαν τὴν αὐτὴν γνώμην, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθησαν, ἕως τέλος συνελήφθη ὁ Βεϊλῆς ἐπὶ τῇ βάσει καταθέσεων παιδίων, ἀφηγηθέντων, ὅτι εἶδον τὸν Ἰουδαῖον τοῦτον ὑπάλληλον ὄντα εἰς ἓν πέριξ κεραμουργεῖον, ὅστις ἔσυρε τὸν μικρὸν εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του καὶ τὸν ἐφόνευσεν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀγγελλομένη σήμερον δίκη του.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ ΒΑΤΟΥΜ

Οἱ κληρονόμοι Βιλλίσκη

Τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα κληρονόμων Βιλλίσκη κάτοχον πολλῶν πηγῶν πετρελαίου καὶ ἐργοστασίων ἐν Ρωσίᾳ ἵδρυσεν ἐν Κων)πόλει ὑποκατάστημα καὶ ἤρξατο χονδρικῶς καὶ λιανικῶς τὴν πώλησιν δοχείων πετρελαίου μὲ μάρκαν φέρουσαν σχῆμα ἀτμοπλοίου, σελήνης καὶ ἀστέρος. Αἱ τιμαὶ τοῦ πετρελαίου μὲ στερεὰ δοχεῖα λίαν μέτριαι.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ ὑποκαταστήματος: Μπαχτσὲ Καποῦ, Τζερμανιὰν Χὰν ἀριθμὸς 17. (8)

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΕΠΑΥΛΕΩΣ

Μεγάλη ἔπαυλις ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μαύρης Θαλάσσης μεταξὺ Μηδείας καὶ Γοῦδλα, περιέχουσα γαίας καὶ δάση, τίθεται εἰς ἐνοικίασιν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῆς.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀποταθήτωσαν μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου εἰς τὴν ἀκτὴν Ἀχμὲτ πασᾶ τῆς λεωφόρου Πασᾶ λιμὰν ἐν Κουγουνζουκιῷ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐκ Βησσάνης τῆς Ἠπείρου Ἀμανετοῆς Νικ. Ἰ. Γάτσης εἰδοποιεῖ τοὺς ἀξιοτίμους συμπατριώτας αὐτοῦ, ὅτι πιραλαμβάνει διάφορα ἀμανέτια εἰ; τὸ ἐν Βαλοὺκ Παζὰρ τῆς πόλεως Καφενεῖον Παντελῆ, ἄνωθεν τοῦ Οἰνοπνευματοποιείου Μπάρμπα Λέων μέχρι τῆς 5ης Ὀκτωβρίου. (2)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. συνῆλθε χθὲς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ εἰργάσθη διοικητικῶς.

Ἐπαρχία Ἀδριανουπόλεως

Κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως.

Ἐνεκρίθη ὅπως ὁ Καποῦκεχαγιᾶς προβῇ εἰς ἐνεργείας παρὰ τῇ Κυβερνήσει συγχρόνως δὲ τὸ γράμμα παρεπέμφθη εἰς τὰ Δύο Σώματα.

Μητροπολίτης Αἴνου

Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη ὑπουργικὸς τεσκερὲς ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Αἴνου, διότι οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας εἰς κρισίμους στιγμὰς καθ' ἃς ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τοῦ ποιμνίου του. Ὁ τεσκερὲς ἀναφέρει ὅτι διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεφέρθησαν ἐκ Πύργου οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐπαρχίας του.

Ἐνεκρίθη ὅπως ὁ τεσκερὲς σταλῇ εἰς τὸν Μητροπολίτην Αἴνου.

Μητροπολίτης Μετρῶν

Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Μετρῶν, ὅστις παρακαλεῖ ὅπως, ἕνεκα ἀσθενείας τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα. Ἡ Σύνοδος ἐπέτρεψε τὴν ἐνταῦθα ἔλευσίν του, συγχρόνως ὅμως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θὰ ἐξετασθῶσι καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ καταγγελίαι.

Οἱ ἐξ Οἰκονομικοῦ πρόσφυγες

Ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τοῦ ἱερέως τοῦ στρατοῦ κ. Λεοντίου, ἐκθέτοντος τὰ τῆς προσωρινῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἐξ Οἰκονομικοῦ προσφύγων ἐν Καλλικρατείᾳ καὶ τὰς ἐνεργείας του παρὰ ταῖς ἐκεῖ ἀρχαῖς.

Μητροπολίτης Ἀγκύρας

Ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Ἀγκύρας, ἀγγέλλοντος τὴν εἰς Καισάρειαν ἄφιξίν του. Ὁ Μητροπολίτης Ἀγκύρας μετέβη ἐκεῖ ὡ. ἔξαρχος συμφώνως μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου.

Πατριαρχικὴ ἐπίσκεψις

Ἡ Α. Θ. Π. χθὲς μ. μ. ἀντεπεσκέφθη ἐν τῷ Ἁγιοταφιτικῷ Μετοχίῳ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Βηρυττοῦ.

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Συνῆλθε χθὲς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου τὸ Πνευματικὸν Δικαστήριον.

Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια ἐν Ἐπιβάτῃ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος σχολικοῦ ἔτους ἤρξατο, ὑπὸ ὅρους λίαν εὐνοϊκοὺς, ἡ ἕνεκα τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως ἀνασταλεῖσα πέρυσι λειτουργία τοῦ οἰκοτροφείου τῶν Ἀρχιγενείων Ἐκπαιδευτηρίων.

Αἱ ἐγγραφαὶ δεχομεθοῦν ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπιτροπῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐν Ἐπιβάτῃ δὲ ἐν αὐτῇ τῇ σχολῇ.

Ἀντίτυπα τοῦ κανονισμοῦ τοῦ οἰκοτροφείου δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἐπιτροπῆς.

ΤΟ ΚΛΑΠΕΝ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑ'ΓΖΕΡΟΠΟΥΛΑΣ

Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Οἱ διεθνεῖς λωποδύται θὰ ὠφελήθησαν μεγάλως ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς ποὺ περιεῖχαντο στὸν σάκκον τοῦ Γκόλντσμιθ.

Τί εἶπεν ὁ Μπραντστέτερ εἰς τοὺς δημοσιογράφους—Καμμία συγγένεια μὲ τὸν Γκότγουερθ—Αἱ ὑποψίαι τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ κ. Μπραντστέτερ κατηγανακτισμένος γιὰ τὰς ὑποψίας, ποὺ διετύπωσεν ἡ ἀστυνομία εἰς τὸν εἰσαγγελέα κ. Μονάτρ, μήπως ὁ Μπραντστέτερ εὑρίσκετο εἰς προηγουμένας σχέσεις μὲ τοὺς συμμορίτας, στοὺς δημοσιογράφους εἶπε·

— Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ψευδές. Ποτὲ δὲν εἶχα ἔλθει εἰς σχέσεις μὲ αὐτοὺς πρὸ τῆς 4 Αὐγούστου.

Κανεὶς συγγενικὸς δεσμὸς δὲν ὑπάρχει μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ Γκότγουερθ, καθὼς οὔτε μὲ τὴν γυναικά μου. Ἀπὸ δύο περίπου

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ

Αἱ χθεσιναὶ τηλεγραφικαὶ ἐξ Ἀθηνῶν πληροφορίαι ἐπιτείνουσι περισσότερον ἀκόμη τὴν τελευταίως ἐπικρατοῦσαν γενικὴν αἰσιοδοξίαν, τῆς ὁποίας μετέσχομεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θεωροῦντες ὅτι δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξευρεθῇ συμβιβαστικὴ λύσις μεταξὺ τῶν προτάσεων τῶν δύο κυβερνήσεων.

Οὕτω πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τῶν βακουφίων συνέστη ἐπιτροπὴ εἰδική, ἡ ὑπάρχουσα δὲ διαφορὰ, τῆς Ἑλλάδος ὑποστηριζούσης ἔτι ἐπὶ τῇ παραχωρήσει τῆς Θεσσαλίας συνομολογηθέντα μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν καὶ τῆς Τουρκίας τὴν διαθεῖσαν ὑπὸ τῆς μετὰ τῆς Βουλγαρίας συναφθείσης συνθήκης ἐπίλυσιν, δὲν παρουσιάζει τὸν ἀσυμβίβαστον ἐκεῖνον χαρακτῆρα ὅστις πρό τινων ἔτι ἡμερῶν ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ κριτήριον τῶν περιπλοκῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε δυνατὸν νὰ προκύψωσιν.

Οἱ ἐν Ἀθήναις ἤρχισαν ἀντιλαμβανόμενοι τοῦτο καὶ δι' αὐτὸ τόσον οἱ ἐπίσημοι κύκλοι, ὅσον καὶ οἱ ἀνεύθυνοι δεικνύουν προθυμίαν πρὸς ταχεῖαν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης.

Ἐν συνεντεύξει τὴν ὁποίαν ἔσχεν ὁ ἐν Ἀθήναις πληρεξούσιος τῆς Πύλης Γαλὴπ Κεμαλῆ βέης μετὰ τοῦ κ. Βενιζέλου, ὁ Ἕλλην Πρωθυπουργὸς ἐτόνισεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἑλλάδος εἶνε ταχέως νὰ λήξωσιν αἱ διαπραγματεύσεις καὶ ἄλλοι ὑπουργοὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἐξεφράσθησαν πνεῦμα.

Αἱ διαθέσεις ἐπίσης τῆς Υ. Πύλης καὶ ἡ φιλειρηνικότης αὐτῆς εἶνε γνωσταὶ, καὶ αὐταὶ δὲ αἱ ἀντιπροτάσεις καὶ τροποποιήσεις τῆς Υ. Πύλης συζητοῦνται ἤδη ἡρεμώτερον ἐν Ἀθήναις καὶ ὄχι ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, αἵτινες δὲν ἐβασίζοντο τόσον ἐπὶ τῆς ὀρθῆς αὐτῶν ἑρμηνείας.

Παρελθούσης τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ὁμολογεῖται γενικῶς, ὅτι αἱ ἀντιπροτάσεις τῆς Υ. Πύλης παρέχουσιν ἀφετηρίαν συζητήσεως καὶ εὑρέσεως συμβιβαστικῆς λύσεως. Ἐμετριάσθη πολὺ τὸ ὕψος τῶν ἀθηναϊκῶν συναδέλφων, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκκρεμῆ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ζητήματα· εἶνε ἤδη πολὺ μετριώτερον ἢ μέχρι τοῦδε.

Ἀγγέλλεται ἐπίσης, ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν Ὀθωμανῶν πληρεξουσίων καὶ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας μὲ τοιαύτας δὲ διαθέσεις ἑκατέρωθεν μαρτυρουμένας καὶ δι' ἡμιεπισήμων ἀνακοινώσεων πιθανὸν μὲν νὰ διαρκέσωσιν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι θὰ καταλήξωσιν εἰς εὐνοϊκὸν τέρμα καὶ οὕτω ἡ μεσολάβησις τῶν Δυνάμεων ἵνα μὴ ἐπέλθῃ σύρραξις δὲν θὰ δοθῇ ἀφορμὴ νὰ προταθῇ ἂν καὶ ἡ Ρωσία, ὅπως λέγεται, ἀνέλαβε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζουσα.

Η ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ἐκ Βιέννης τηλεγραφοῦσιν εἰς τὸν «Ρωσικὸν Λόγον», ὅτι αἱ Μ. Δυνάμεις προτείνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν τὴν μεσολάβησίν των. Ἐν Βιέννῃ φρονοῦν ὅτι ὅλαι αἱ δυσχέρειαι ἀπεμακρύνθησαν.

Η ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Συνεπεία τῆς ἀποστρατεύσεως, ἥτις ἀρχίζει ἐντὸς ἡμερῶν τινων, τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ἀεροναυπορεῖον διέταξε τοὺς ἰδιοκτήτας ὀθωμανικῶν ἀτμοπλοίων νὰ μὴ ὑπογράψωσιν ἐντὸς ἡμερῶν τινων συμβόλαια διὰ μακρυνὰ ταξείδια καὶ οὔτε νὰ ἐπιχειρήσουν μακρυνὰ ταξείδια, οὕτως ὥστε νὰ εὑρίσκωνται πλησίον τοῦ λιμένος μας.

Εἰς τριάκοντα περίπου ὑπὸ ὀθ. σημαίαν ἀτμόπλοια τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν ἄδειας διὰ μακρυνὰ ταξείδια δὲν ἐδόθη ἡ ἀπαιτουμένη ἄδεια.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ
ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ «Βετσέρνα Πόστα», τῆς ὁποίας εἶνε γνωσταὶ αἱ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γεννάδιεφ σχέσεις γράφει ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπίθανος ἡ τουρκοβουλγαρικὴ συμμαχία, διότι ἡ Βουλγαρία δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε ἀπεμεμονωμένη καὶ διότι διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης δὲν ὑφίστανται πλέον διαφοραὶ μεταξὺ τῶν δύο Κρατῶν τὰ ὁποῖα συνδέουν κοινὰ συμφέροντα.

ΤΑ ΜΕΘΟΡΙΑ
ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ὁ ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας ἐντεταλμένος τὴν διακάρυξιν τῆς τουρκοβουλγαρικῆς μεθορίου Γκρέκωφ ἔσχε χθὲς συνέντευξιν μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τμήματος τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν Σαλὴχ βέη.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ κ. ΝΑΤΣΕΒΙΤΣ

Χθὲς τὸ ἑσπέρας διὰ τῆς συμβατικῆς ἁμαξοστοιχίας ἀνεχώρησεν εἰς Σόφιαν ὁ ἐκ τῶν Βουλγάρων πληρεξουσίων κ. Νάτσεβιτς.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁ κ. Νάτσεβιτς ἐπεσκέφθη τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν Ταλαὰτ βέην.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΣΑΒΒΩΦ

Ὁ στρατηγὸς Σάββωφ ἀδιαθετῶν θὰ παραμείνῃ ἡμέρας τινὰς ἐν Πριγκήπῳ.

Η „ΤΕΡΑΖΟΥΜΑΝ"
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

Ἡ «Τερτζουμὰν» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ γράφει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ ζητήματος τῶν νήσων:

«Ἄρά γε εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος διαπραγματεύσεις ἡμῶν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ ζήτημα τῶν νήσων; Ἡ ἐρώτησις αὕτη μέλλουσα ἰσχυρῶς νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς μελλούσης τύχης τοῦ Ὀθωμανισμοῦ ζωηρῶς ἀπασχολεῖ τὴν δημοσίαν ὀθωμανικὴν γνώμην.. Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην οὐδαμόθεν οὐδεμία ρητὴ ἀπάντησις λαμβάνεται.

Ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ αἱ γνῶμαι διχάζονται. Μερικοὶ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παροῦσαν κατάστασιν κατὰ λογικὸν εἰρμὸν ἐξάγουσι τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ζήτημα τῶν νήσων συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς διαπραγματεύσεις. Ἄλλοι τινὲς διϊσχυριζόμενοι ὅτι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τούτου ἀνετέθη εἰς τὰς Μ. Δυνάμεις ἀποφαίνονται ὅτι τοιοῦτον ζήτημα δὲν ὑφίσταται μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁποία ἐκ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων εἶνε ἀληθής;

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν αὐθεντικὴν πληροφορίαν ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας ἡ ἀπάντησίς μας θὰ στηρίζηται ἁπλῶς ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ὑποθέσεως.

Ἐάν τις λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν παροῦσαν κατάστασιν καθὼς καὶ τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος τῶν νήσων οὐδόλως διστάζει νὰ ἀποφανθῇ ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμὴ τῆς συζητήσεως αὐτοῦ.

Πράγματι ἔχομεν παραδεχθῆ ἄλλοτε τὴν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπόφασιν τῶν Μ. Δυνάμεων. Τὴν συγκατάθεσιν ὅμως ἡμῶν διετυπώσαμεν ὑπὸ ὅρους.

Ἐθέσαμεν ὡς ἀρχικὸν ὅρον, ὅτι τὰ ὀθωμανικὰ συμφέροντα ἀφεύκτως θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Οἱ προτιμῶντες νὰ ἴδωσι τὴν λύσιν τοῦ ζήματος τούτου προερχομένην ἐκ τῶν Μ. Δυνάμεων ἂς ἀποδείξωσιν εἰς ἡμᾶς, ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ἐκφράζῃ τις δυσπιστίας περὶ τῆς ἀποφάσεως τῶν Δυνάμεων πρὶν ἐκδοθῇ αὕτη.

Ἡμεῖς δὲν παραδεχόμεθα τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ σκέπτεσθαι. Διότι ἡ ὀθωμανικὴ ἱστορία διὰ πικρῶν παραδειγμάτων ἀπέδειξεν εἰς ἡμᾶς κατὰ πόσον περιφρουροῦνται τὰ ὀθωμανικὰ συμφέροντα ὅταν ἀνατίθενται εἰς χεῖρας ἄλλων. Ἐξ ἄλλου ἐν τῇ διακανονίσει παρομοίων ζητημάτων εἶνε ἀναντίρρητον, ὅτι σοβαρὰν ἐπίδρασιν ἐξασκεῖ καὶ ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶνε ἐκτάκτως εὐνοϊκὴ δι' ἡμᾶς. Εἰς τὰς χεῖράς μας παρουσιάζεται εὐκαιρία, διατὶ νὰ μὴ ἐπωφεληθῶμεν αὐτῆς;

Ἀφ' ἑνὸς μεταξὺ ἡμῶν καὶ Ἑλλάδος ἡ εἰρήνη δὲν ἀποκατέστη εἰσέτι, ἡ δὲ κατάστασις παραμένει ἀκαθόριστος. Ἑπομένως μὲ οἱανδήποτε ἀφορμὴν δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν πόλεμον. Ἐπειδὴ ἡ δύναμις καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ ἐπιτυχία εἶνε μεθ' ἡμῶν, εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅπως ἡ κατάστασις αὕτη διαθέσῃ τὰς Δυνάμεις ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀπεναντίας, ἐὰν παρακάμπτοντες τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπαναλάβωμεν τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος σχέσεις ἡμῶν, χάνομεν τὴν περίστασιν ταύτην.

Ἐνεπιστεύθημεν τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου εἰς τὰς Δυνάμεις. Πολὺ καλά. Διατί τὰ Κράτη ταῦτα δὲν λύουσιν εἰσέτι τὸ ζήτημα τοῦτο; Διατί αἱ νῆσοι αὗται κατέχονται ἀκόμη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος; Διατί ἡ Κυβέρνησις αὕτη ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ἐνεργοῦσα ὡς κυρίαρχος τῶν μερῶν τούτων; Εἰσπράττει φόρους, στρατολογεῖ;

Διατὶ αἱ Δυνάμεις, ἀφοῦ αἱ νῆσοι οὔτε ἰδικήμας οὔτε ἑλληνικὴ κτῆσις εἶνε, δὲν ζητοῦσι παρὰ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐκκένωσιν αὐτῶν; Βεβαίως ἐὰν αὗται ἦσαν σήμερον ὑπὸ διεθνῆ κατοχὴν θὰ εἴμεθα περισσότερον ἥσυχοι. Ἐὰν μᾶς διαφύγῃ καὶ ἡ σημερινὴ εὐκαιρία ποῖος θὰ ἐκβάλῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῶν νήσων καὶ θὰ παραδώσῃ ταύτας εἰς ἡμᾶς;

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ
ΡΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Μόσχα, 25. Τὸ ρωσικὸν πανσλαυϊστικὸν ὄργανον «Γκόλις Μόσκβα» συνιστᾷ ἐκθύμως ρωσοτουρκικὴν συνεννόησιν. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη φρονεῖ ὅτι δὲν ὑφίστανται πλέον οἱ λόγοι τῆς παλαιᾶς ἐχθρότητος ἀφοῦ οἱ σλαυοι ἀπηλευθερώθησαν ἐκ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας.

Ἡ εἴσοδος τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Τριπλῆν Συνεννόησιν θὰ εἶνε χρήσιμος εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη. (Ο. Π.)

Η ΣΕΡΒΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΣΙΤΣ

Βελιγράδιον, 25. Εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίαν τῆς Σκουπίνας ὁ πρωθυπουργὸς κ. Πάσιτς θὰ ἀναγνώσῃ ἔκθεσιν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς κατασιάσεως καὶ θὰ ἀναφέρῃ, ὡς βεβαιοῦται, περὶ τῶν ἐν Παρισίοις καὶ Βιέννῃ συνδιαλέξεών του. (Ο. Π.)

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Σόφια, 25. Βεβαιοῦται ἁρμοδίως ὅτι ὁ πρίγκηψ διάδοχος Βόρις θὰ διορισθῇ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ στρατηγὸς Σάββωφ βοηθός του. (Π. Κ.)

Η ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΤΡΙΠΛΗ
Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΙΚΟΥ

Ἐκ μακροτάτου ἄρθρου τοῦ ἐν Ρώμῃ γνωστοτάτου ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου» κ. Μόλλερ, ἀνασκοποῦντος ὑπὸ τὸ φῶς τῶν τελευταίων γεγονότων τοὺς συμμοχικοὺς δεσμοὺς, οἵτινες συνέχουσιν ἀκόμη τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Αὐστρίας. μεταφέρομεν τὰ ἑπόμενα:

«Τὰ αἴτια τοῦ λαϊκοῦ τούτου αἰσθήματος (τῆς ἐχθρικότητος τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι αὐστριακὸν) εἶνε διάφορα. Ἡ παράδοσις αἱ ἱστορικαὶ ἀναμνήσεις τῶν πολέμων τοῦ 1859 καὶ 1866 καὶ τοῦ αὐστριακοῦ ζυγοῦ ἐν Λομβαρδίᾳ καὶ Βενετίᾳ, τὸν ὁποῖον οἱ δύο μεγάλοι ἐκεῖνοι ἀγῶνες ἐτερμάτισαν· ἡ πατριωτικὴ διδασκαλία ἡ γινομένη εἰς τὰ σχολεῖα· ἡ ἐπαναειλημμένη ἄρνησις τῆς Αὐστρίας ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν Ἰταλικὴν ἐπιθυμίαν περὶ ἱδρύσεως Πανεπιστημίου διὰ τοὺς Ἰταλοφώνους ὑπηκόους τῆς Δυαδικῆς Μοναρχίας· ἡ συχνὴ ἐκ τοῦ αὐστριακοῦ ἐδάφους ἔξωσις τῶν Ἰταλῶν· τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Αὐστριακὸς Μονάρχης οὐδέποτε ἐπεσκέφθη τὴν ἰταλικὴν Πρωτεύσαν καίτοι ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς Οὐμβέρτος ἐπεσκέφθη τὴν Βιέννην καὶ ἐπεισόδια οἷα τὰ τοῦ Ἴνσμπρσυκ κατὰ τὸ 1904 καὶ τὰ πρόσφατα τῆς Τεργέστης—πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν ὁλικὸν διὰ τὴν παρατηρουμένην γενικὴν ἀντιπάθειαν. Μάτην ἡμιεπίσημα ὄργανα ὡς ὁ «Ρωμαϊκὸς Λαὸς». προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς ἀναγνώστας των ὅτι ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Αὐστρία συνδέονται δι' ἀμοιβαίων λαϊκῶν συμπαθειῶν καὶ συμμαχικῶν δεσμῶν· τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι αἱ λαϊκαὶ προλήψεις ἀργὰ ἀποθνήσκουν· καὶ ἐπὶ τέλους μολις 47 ἔτη ἐπέρασαν ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τῆς Λίσσης—τοῦ ζοφερωτέρου ὀνόματος εἰς τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας—καὶ μόνον 64 ἀπὸ τῆς Νοβάρρας τοῦ ναδίρ τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοΐας.

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΛΗΣ

«Τετράκις ἤδη ἀνενεώθη ἡ Τριπλῆ Συμμαχία (τὴν τελευταίαν φορὰν κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον). Ὁ ἰταλικὸς λαὸς ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται εἰς βάρος ἑαυτοῦ τὴν ἀλήθειαν τῆς περιφήμου φράσεως τοῦ αὐστριακοῦ πολιτευτοῦ Πρίγκηπος Σβάρτζεμπερ: «Θὰ καταπλήξωμεν τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀγνωμοσύνης μας». Ἡ παρατήρησις ἔγεινε τῷ 1850, ὅτε ἡ Ρωσία διὰ τῆς ἐνόπλου ἐπεμβάσεώς της ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τὸ 1849 ἔσωσε τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τῶν ἰδίων ὑπηκόων της· ἡ προφητεία δὲ τοῦ αὐστριακοῦ πρωθυπουργοῦ ἐξεπληρώθη κατὰ τὸ 1854, ὅτε ἡ Αὐστρία ἠρνήθη νὰ βοηθήσῃ τὸν σωτῆρά της κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

«Παρομοίαν ἀγνωμοσύνην—λέγουν οἱ Ἰταλοὶ—ἐπιδεικνύει τώρα ἡ Αὐστρία, καίτοι ἔχει πάντα λόγον νὰ εἶνε εὐγνώμων πρὸς τὴν ἐπίσημον Ἰταλίαν. Ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνάρξεως τῆς Βαλκανικῆς κρίσεως τὸ Ἰταλικὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον ὑπεστήριξε τὴν Αὐστρίαν καὶ ἠκολούθησε τὰς ἐνεργείας της. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς Σκόδρας ἐθυσιάσθησαν τὰ αἰσθήματα τῆς Βασιλίσσης, τὸ λαϊκὸν φρόνημα καὶ τὰ πραγματικὰ ἐν Μαυροβουνίῳ συμφέροντα τῆς Ἰταλίας διὰ νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ Αὐστρία—διότι ἡ Ἰταλία δὲν εἶχε ζωτικὰ συμφέροντα νὰ ἐπιδιώξῃ ἐν τῇ βορείῳ Ἀλβανίᾳ. Οὐδέποτε ἔλλοιτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας αἱ ἐπίσημοι σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο συμμάχων ὑπῆρξαν ἐγκαρδιώτεραι.

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

«Καὶ ὅμως αἰφνης, ὡς κεραυνὸς ἐξ αἰθρίου οὐρανοῦ, ἐπέρχεται τὸ ἐπεισόδιον τῆς Τεργέστης. Ἡ αἰφνιδία αὕτη ἀνατροπὴ τοῦ ἔργου τῆς ἐπισήμου Ἰταλίας ἔχει σπουδαίαν σημασίαν διὰ τὴν Βαλκανικὴν πολιτικήν. Ποία θὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασίς της ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἀλβανίας; Ἤδη καὶ προτοῦ ἀκόμη βαπτισθῇ ἡ νεογέννητος Πολιτεία οἱ ἀνάδοχοί της ἤρχισαν νὰ ἐρίζουν.

Ὅτε πρό τινων μηνῶν ἐγένετο λόγος περὶ Ἰταλικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν Ν. Ἀλβανίαν, ὁ Αὐστρ. Τύπος ἐήξφθη διὰ μιᾶς καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιτίθεται.

Ὅτε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνηγγέλθη ὅτι ἡ Ἰταλία ἐπεθύμει ὅπως ὡς πρωτεύουσα τοῦ ἀλβανικοῦ κράτους ὁρισθῇ τὸ Ἐλβασὰν—προτίμησις διὰ τὴν ὁποίαν ἔχει κανεὶς πολλὰ νὰ εἴπῃ—τὰ αὐστριακὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανα δι' εὐνοήτους λόγους διεμαρτύροντο, ἡ δὲ μέλλουσα ἕδρα τῆς Κυβερνήσεως πρέπει νὰ εἶνε ἡ Σκόδρα.

Ὁ κίνδυνος σημερον ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι διὰ τῆς δημιουργίας ἀλβανικῆς πολιτείας τελούσης ὑπὸ τὴν εἰδικὴν προστασίαν τῶν δύο ἀντιζήλων Ἀδριατικῶν Δυνάμεων, ἐνδεχόμενον νὰ παρουσιάζωνται διαρκῶς νέαι ἀφορμαὶ πρὸς δημιουργίαν νέων αὐστροϊταλικῶν ἐπεισοδίων. Ἄλλοτε, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία ἠδύναντο νὰ ἔχουν διιστάμενα συμφέροντα μόνον εἰς τὰς ἰταλοφώνους ἐπαρχίας τῆς πρώτης. Σήμερον ἡ Ἀλβανία φαίνεται, ὅτι θὰ δημιουργῇ ἰσαρίθμους πέτρας σκανδάλου, ἂν μὴ ἀφορμὰς πολέμου, ὡς ἡ Τεργέστη καὶ τὸ Τρεντίνον. Τὸ τοιοῦτον ἀποτελεῖ νέον παράγοντα τὸν ὁποῖον δέον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν των οἱ πολιτευταί.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΑΠΟΨΙΣ

Τὸ ἐπεισόδιον τῆς Τεργέστης ἔχει ἀκόμη καὶ ἄλλην ἔποψιν. Ὑπεδείχθη ὑπὸ Βαλκανικῶν, καὶ ἰδίως Σέρβων καὶ Μαυροβουνίων, πολιτικῶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ἀλβανίᾳ κρίσιν ὅτι ἡ Ἰταλία ὑποστηρίζουσα τὴν Αὐστρίαν εἰς τὰ δύο ζητήματα τοῦ Σερβικοῦ λιμένος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τῆς κατοχῆς τῆς Σκόδρας θὰ εὕρῃ μίαν ἡμέραν τοὺς Νοτιοσλαύους, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἔχῃ φίλους της, συνενουμένους ὅπως συντρίψωσι τὸ Ἰταλικὸν στοιχεῖον ἐν Αὐστρίᾳ.

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη σήμερον ἐν Τεργέστῃ. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἰστρίαν οἱ Ἰταλοὶ ἀποτελοῦσι μεγάλην μοῖραν τοῦ πληθυσμοῦ· ἀλλ' εἰς Δαλματίαν, ὅπου ἔχουσι μόνον τὰ 3 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ καὶ ὁπόθεν δὲν στέλλουν οὐδὲ ἕνα βουλευτὴν εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Κοινοβούλιον, τὸ προφανές των συμφέρον εἶνε νὰ διάκεινται καλῶς πρὸς τοὺς Σέρβους.

Πράγματι τὴν ὑπόδειξιν ταύτην ἔκαμε πρὸ δεκαετίας αὐτὸς ὁ νῦν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰταλὸς ὑπουργὸς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς «Ἐξ Ἀλβανίας ἐπιστολάς του», εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Σέρβοι ἦσαν ὀλιγώτερον ἰσχυροὶ ὅσον εἶνε σήμερον.

Μετὰ μίαν ἀκόμη δεκαετίαν θὰ εἶνε ἀκόμη ἰσχυρότεροι καὶ οἱ Ἰταλοὶ τῆς Δαλματίας θὰ ἔχωσι μεγαλειτέραν ἀνάγκην τῆς ὑποστηρίξεώς των.

Τὸ ἐπεισόδιον τῆς Τεργέστης δὲν θὰ διαρρήξῃ, φυσικὰ τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν ἀλλὰ θὰ κάμῃ τοὺς Ἰταλοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἐνθουσιῶδεις φίλοι τῆς Τριπλῆς, νὰ σκεφθοῦν ἐὰν ἡ Κονσούλτα κατὰ τὸ τελευταῖον δεκάμηνον δὲν ἔθεσε (κατὰ τὴν περίφημον φράσιν τοῦ Λόρδου Σαλισβουρῆ) τὰ χρήματά της (καὶ τὰ χρήματά των) ἐπὶ ὄχι ἀσφαλοῦς ὑποζυγίου.»

ΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

Ἡ συμβατικὴ ἁμαξοστοιχία θὰ ἀναχωρῇ ἐκ Σιρκεζζῆ διὰ τὴν Σόφιαν εἰς τὰς 6.28' μ. μ. Εἰς Σόφιαν θὰ φθάνῃ τὸ ἑσπέρας τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Οἱ ταξειδιῶται διὰ νὰ μεταβαίνουν πέραν τῆς Σόφιας κατ' ἀνάγκην θὰ μένουν εἰς Σόφιαν διὰ νὰ ἀναχωρήσουν ἐκεῖθεν τὴν ἑπομένην τῆς ἀφίξεώς των.

Ἐλπίζεται ὅτι σήμερον θὰ ἐπαναρχίσῃ ἡ συγκοινωνία μετὰ τοῦ Δεδεαγατς.

***

Ἡ ἐκ Σόφιας ἁμαξοστοιχία ἔφθασε χθὲς τὴν 10ην καὶ 11 λ. μ μ.

Μὴ ὑπογραφείσης εἰσέτι τῆς εἰρήνης μετὰ τῆς Σερβίας ἡ μετὰ τῆς Εὐρώπης σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία δὲν ἐπανελήφθη εἰσέτι.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

ΑΙ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΒΕΛΤΙΩΘΗ

Λονδῖνον, 26. Ἀγγέλλεται ἐκ Βιέννης εἰς τὸν «Ἡμερήσιον Τηλέγραφον», ὅτι οἱ πολιτικοὶ κύκλοι φρονοῦσιν ὅτι ἡ κατάστασις ἐβελτιώθη, ὑποθέτοντες ὅτι ἡ Τουρκία δὲν θὰ εἰσαγάγῃ τὸ ζήτημα τῶν νήσων εἰς τὰς διαπραγματεύσεις. (Ο.Π.)

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΣΤΡΕΊΤ

Βιέννη, 26. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐδήλωσεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξ ὀνόματος τῆς Κυβερνήσεώς του, ὅτι αὕτη ἦτο διατεθειμένη νὰ προβῇ εἰς παραχωρήσεις διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς συνεννόησίν τινα, μολονότι αἱ τουρκικαὶ προτάσεις περιλαμβάνουσι νέα σημεῖα.

Οἱ πολιτικοὶ κύκλοι ἐλπίζουν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ προτιμήσῃ νὰ τηρήσῃ μᾶλλον στάσιν διαλλακτικήν, παρὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς κίνδυνον καταστροφῆς τινος, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ πλέον τῶν 100 χιλ. ἀνδρῶν εἰς τὰς 300,000 τοῦ Ἰζζὲτ πασᾶ. (Ο.Π.)

Η ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Παρίσιοι, 26. Ἀγγέλλεται ἐκ Βερολίνου εἰς τὴν «Ἠχὼ τῶν Παρισίων», ὅτι ἡ Γερμανία δὲν θὰ ἐπέμβῃ εἰς ἑλληνοτουρκικὴν ρῆξιν εἰμὴ διὰ φιλικῶν συμβουλῶν.

Η ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Παρίσιοι, 26. Ἀγγέλλεται ἐκ Πετρουπόλεως εἰς τὴν «Ἐξέλσιορ».

Οἱ πρεσβευταὶ εἰς πολλὰς συνεντεύξεις συνεζήτησαν τὸ ζήτημα φιλικῆς ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων, ἐν ἀνάγκῃ, μεταξὺ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ Ρωσία θὰ συγκατατίθετο νὰ γίνῃ ὁ φιλικὸς οὗτος διαμεσολαβητὴς ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ μέτρον τοῦτο ἤθελε κριθῇ ἐπάναγκες πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς συνομολογήσεως τῆς εἰρήνης.

Η ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(Ἐπίσημον). Συμφώνως πρὸς τὴν τουρκοβουλγαρικὴν συνθήκην ἐκοινοποιήθη αὐτοκρατορικὸς ἐράδες εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον, ἐξουσιοδοτῶν αὐτὸν ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἀποστράτευ

ne année. — 15.953. SAMEDI 10 MAI 1913

IVERS

Au milieu des factions de toute espèce, nous n'appartenons qu'à l'Église et à la Patrie.

LOUIS VEUILLOT : Programme de l'*Univers* (1842)

ADMINISTRATION & RÉDACTION :
Paris, 19, rue des Saints-Pères (VIe arrond)

DÉPOT A ROME : 68, PLACE DE LA MINERVE

Les manuscrits non insérés ne sont pas rendus

ANNONCES
AUX BUREAUX DU JOURNAL
19, rue des Saints-Pères
ET SOCIÉTÉ DE PUBLICITÉ RELIGIEUSE
6, place de la Bourse

TÉLÉPHONE 751-55

feuilles recroquevillées, minuscules, étiolées, sont complètement brûlées.

Le nombre des arbres qui meurent et que le service des jardins et promenades de la Ville de Paris doit remplacer chaque année, avenue du Bois, a triplé depuis que l'on procède au goudronnage des routes.

Alors qu'avant 1905 il ne mourait par an que huit ou dix arbres, depuis cette époque il en meurt chaque année de vingt-cinq à trente.

Il faut trouver un autre moyen de préserver les routes, usées par la circulation trop active. Nous l'attendons de nos savants, à moins qu'il ne faille constater, une fois de plus, la faillite de la science.

Le Record des records

Bien que venant d'Amérique, il paraît que cette histoire est rigoureusement vraie.

Quoi qu'il en soit, on nous affirme qu'un train a subi *un retard de sept ans*. Voici l'histoire :

Ce train, composé d'une machine et de quatre wagons remplis de voyageurs, était parti de Beaumont, au Texas, pour Port-Bolivar, le 8 septembre 1906, à 11 heures 30 minutes du matin. Il devait arriver à Port-Bolivar à 1 heure 55 du soir. Pendant les trente-trois premiers kilomètres, tout alla bien, mais arrivé à High-Island, un raz de marée formidable vint démolir la voie ferrée sur plus de dix kilomètres en avant et en arrière du train, qui resta immobilisé sur une sorte d'îlot. Quand la mer se retira, il n'y avait plus trace de voie sauf sous le train, dont les voyageurs étaient terrorisés, mais sains et saufs

Ils purent avec beaucoup de peine, dans la boue, rejoindre la terre ferme, et le pauvre train resta abandonné sur son tronçon de voie. Il y resta six ans, la Compagnie du chemin de fer étant en difficultés. Puis la situation changea et on refit la voie ferrée jusqu'au train. On se proposait de remorquer « l'abandonné » quand son ancien mécanicien, en examinant la machine, se fit fort de la réparer, et ce fut au milieu des acclamations d'un public nombreux et des anciens voyageurs du train qu'il fit son entrée triomphale en gare, avec sept ans de retard.

L'Ouest-Etat ne peut plus lutter avec ce record.

CERCAMON.

Au jour le jour

La Science française en Orient

Interview de M. Fougères

Le ministre de l'instruction publique vient, nous l'avons dit, de ratifier le choix de l'Académie des Inscriptions et Belles-Lettres, pour la direction de l'Ecole d'Athènes. Il a nommé M. Fougères, professeur à la Faculté des lettres, écrivain dont l'ouvrage le plus récent s'appelle Athènes, et qui est un des philhellènes les plus ardents.

M. Fougères fut, d'ailleurs, un des plus brillants élèves de cette grande école dans laquelle il va retourner et, dès 1886, ses explorations et ses fouilles archéologiques mettaient au jour, à Délos, *un monument des plus rares.*

Salamine, *la* Thessalie, *les régions septentrionales de l'*Asie-Mineure *connurent sa juvénile ardeur. Mais, c'est surtout par ses recherches en* Arcadie, *par ses fouilles à* Montinée, *et par la découverte des muses de* Praxitèle *qu'il se signala à l'attention des artistes et des savants.*

Il importait de connaître le programme qu'il s'est imposé au moment où il va partir pour défendre l'influence française en Orient. Voici ses déclarations :

*— L'Ecole française d'Athènes, nous dit-il, date de 1864. Au moment de sa fondation, on ne connaissait que la Grèce « classique », celle d'*Homère, *d'*Euripide, *de* Phidias *et de* Platon.

« Il s'agit, aujourd'hui, d'étudier non seulement cette époque, toujours fertile en révélations, mais aussi une Grèce plus vieille de dix siècles que celle d'Homère, et par laquelle s'explique la splendeur d'Athènes. Puis, il faut exhumer la Grèce chrétienne et byzantine et, enfin, connaître, autant qu'elle le mérite, cette Grèce contemporaine ridiculisée par des écrivains superficiels comme Edmond About.

« Pourquoi imposer à nos jeunes gens un programme étroit et leur dire : « Vous « n'aurez à connaître que d'une période de « l'humanité ! » Pourquoi ne pas les laisser, suivant leurs aptitudes et leurs goûts, fouiller ce sol pour en tirer toutes les leçons dont il est prodigue ?

« Jamais époque ne fut plus désignée que la nôtre pour une si complexe besogne.

« Je fus, comme élève de l'école d'Athènes, témoin de la conquête archéologique de la Thessalie. *Le peuple grec venait d'arracher ce pays à la barbarie turque. Les ruines s'amoncelaient. Sous les décombres, combien d'admirables morceaux avons-nous trouvés, qui sont, aujourd'hui, au musée d'Athènes !* Volo, Larissa, *nivelés aujourd'hui, que vous étiez beaux aux yeux de notre jeunesse, lorsque nous chevauchions le jour à travers vos paysages héroïques ; lorsque, le soir, nous couchions chez vos paysans à l'hospitalité antique, et que nous vous ravissions les trésors recelés !*

« Aujourd'hui, si Délos *et* Delphes *sont, toujours, les deux grands chantiers dont l'activité française a fait des* Pompéi, *plus intéressants que la ville, nous allons avoir, pour champ d'exploration, la* Macédoine *et, espérons-le, les* Iles.

« La Crète *nous révéla la vie au temps de* Minos. *Elle nous apprit que les siècles modifient bien peu et les « modes » et les faiblesses humaines. Que n'allons-nous pas trouver dans ces archipels enchantés !*

« L'œuvre à accomplir est considérable. Seule, la France est qualifiée pour la mener à bien. Ce fut elle l'initiatrice. Elle manquerait à sa mission, à sa suprématie en Orient, si elle ne restait la première sur le terrain scientifique comme elle devrait l'être sur le terrain politique.

*« L'Ecole d'Athènes est une gloire nationale et mondiale. Elle a largement contribué à maintenir notre influence en Orient. Va-t-elle se laisser distancer par les nations étrangères qui se ruent sur l'*Hellade, *bien plus avec la pensée d'y imposer leur commerce qu'avec celle de contribuer à l'histoire de l'humanité et à la richesse des musées ?*

« Notre rôle personnel consiste à maintenir et à étendre l'action de l'Ecole d'Athènes, à y appeler le plus grand nombre possible d'élèves ; à leur faciliter les moyens d'action ; à leur permettre de découvrir de nouveaux chefs-d'œuvre ; à dire à tous ces peuples somnolents et traditionnels que nous sommes toujours les premiers et les meilleurs.

« La « culture germanique » se dresse en face de nous et prétend nous vaincre sur ce terrain. Opposons-lui l'initiative française ! »

Ce sont là de nobles pensées que nous avons traduites aussi fidèlement que possible. L'œuvre antérieure de M. Fougères nous fait bien augurer de ses promesses et de sa volonté.

SAINT-ROMAN.

L'Art religieux aux deux Salons de 1913

PAR CHARLES PONSONAILHE

L'Art chrétien, disais-je, dans ma vue d'ensemble du Salon de la Nationale, est très pauvre. Avais-je tort, alors que sur 2161 envois de peintures, dessins, statuaire, je rencontre à peine dix œuvres inspirées par l'Evangile? Mais, en matière d'art, le nombre importe peu et il y a ici la qualité. Toutefois, avant d'examiner ces pages, je veux rassurer le lecteur qui croirait à la déchristianisation de la France artistique des petits-fils du Poussin et de Lesueur.

Cette rareté du sujet religieux a plusieurs causes étrangères à la Foi. Deux cinquièmes de ces exposants sont des protestants aux temples ennemis des images. Les trois autres cinquièmes vivent, sauf quelques exceptions, de leur travail. Or, l'Eglise spoliée, volée par le banditisme gouvernemental, ne commande plus rien pour la parure des édifices qui sont sa propriété, mais où elle n'est *(légalement)* que tolérée ! Enfin des milliers d'œuvres d'art ancien provenant des couvents, des chapelles désaffectées encombrent la boutique de l'antiquaire et la vilité de leur prix concurrence et tue l'art religieux moderne.

Il ne peut plus être le fait que de rares indépendants.

M. Carolus Duran, directeur honoraire de la Villa Médicis, membre de l'Institut, a peint dans l'ambiance historique de Rome, près de ce Vatican, palais et prison du successeur de l'Apôtre Pierre, sous le souffle qui courbe et balance les parasols des pins centenaires, orgueil des jardins couronnant les Sept Collines, en face de ces milliers de témoins de pierre qui évoquent le double souvenir tragique de l'Empire s'effondrant et du Christianisme grandissant comme un lys poussé dans une mare sanglante, M. Carolus Duran a retracé en une esquisse éloquente l'*Ultima Ora di Christo*, l'heure dernière du Calvaire.

Nombre de critiques ont blâmé, déclaré indifférente cette page. Ils ne l'ont pas comprise, voilà tout. Les tons ont leur langage et leur éloquence plus encore que les lignes. Ils traduisent surtout les émotions de l'âme : deuil ou joie. La tache noire des vêtements annonce la mort récente, le vide laissé au foyer par le départ d'un des nôtres. Le blanc symbolise la jeunesse, la joie, la pureté, la délicatesse des sentiments. L'Eglise a pour ses fêtes des couleurs rituelles. Chaque peuple a sur son drapeau des couleurs parlantes. Les peintres le savent mieux que tous les autres, et je me souviens de Puvis de Chavannes me disant : « Si grande soit ma décoration murale, j'en fais toujours seul et sans collaborateur les fonds. Les tons des fonds expriment la pensée que j'ai essayé de rendre par ma composition, mes figures. »

Je ne chicane donc point M. Carolus Duran pour n'avoir pas poussé plus avant, plus dessiné son sujet. Il n'en est que plus poignant et meilleur.

Le Christ, Fils de Dieu, expire. Au pied du monticule où s'érige sa croix — celle du mauvais larron a déjà croulé — un groupe nombreux de disciples tend les mains vers l'agonisant sublime et formule le serment d'être sa milice sacrée. Quelques-uns plus ardents ont voulu s'approcher, gagner le pied de la croix; les soldats de César brutalement les repoussent. Mais, devant la majesté de cette mort, le centurion de Rome, campé sur son cheval de guerre, réfléchit et va proclamer la divinité du condamné. Cependant, le ciel s'est voilé ; l'éclair, sinistrement, illumine de rayons livides les dômes et les terrasses de la ville déicide, où les morts, sortant de leurs sépulcres, mêlent leur détresse à celle de la foule coupable et terrifiée. Tout est sombre, rougeoyant, fumeux, comme aux jours où le ciel refuse un sacrifice maudit, néfaste, et en rabat sur la terre les flammes et les fumées. Dans cet océan houleux et noir, tel un mât de clarté et d'espérance, la croix seule et le Crucifié divin sont revêtus de lumière et de splendeur. C'est la réalisation de la prophétie du Précurseur, de Jean le Baptiste. « Il était la lumière et la lumière à lui dans ce monde, et ce monde ne l'a point reconnue. » M. Carolus Duran est parfaitement resté religieux dans ce drame de couleurs, qui avait déjà inspiré à deux maîtres coloristes français, Prud'hon et Eugène Delacroix, deux chefs-d'œuvre : le *Christ mort* et la *Conversion du Centurion*.

M. Frédéric Montenard offre au couvent de la Sainte-Baume, près Marseille, pour sa chapelle, une lumineuse et délicieuse composition. Dans un paysage de franc et généreux soleil, plus provençal qu'asiatique, le Christ se hâte sur le chemin menant aux portes d'une ville d'Orient. Il s'éloigne du logis où vivent Marthe et Marie, sœurs de son ami Lazare. Et sur le seuil resté entr'ouvert, Marie-Madeleine, exquise de formes drapées, de jeunesse, de délicatesse des traits, suit des yeux avec une admiration un peu trop féminine le visiteur divin qui s'en va.

M. Montenard intitule ce vaste tableau : *La première rencontre du Christ et de sainte Madeleine*. Je ne voudrais pas le contrister, je le sais peintre de beaucoup de talent et catholique sincère. Je me souviens qu'il était des fidèles — voici vingt ans — de cette messe dominicale de onze heures et demie à Saint-François-de-Sales qui réunissait toute une colonie d'artistes de l'avenue de Villiers, parmi lesquels rayonnait, d'olympienne bonté et franchise, la face rose, souriante, encadrée d'une barbe fleurie de l'illustre maître Gounod. Cependant je dois lui avouer que ce tableau ressemble trop à ces idylles brodées sur l'Evangile, avec un maniérisme tendancieux, par Catulle Mendès et la séquelle du théâtre sarah-bernhardtesque.

Dans l'*Evangile* et chez les deux plus récents biographes de Marie-Madeleine — deux orateurs de génie, le P. Lacordaire et le P. Ollivier — cette rencontre aux heures de jeunesse n'est pas signalée.

A cette sublime figure féminine incarnant dans l'Art chrétien la beauté, la douleur et l'expiation, Le Poussin donne l'âge, l'ampleur de formes de la Niobé antique. Rubens la rajeunit à peine. Je crois que ces deux génies sont dans le vrai ; d'autant que Le Sueur agit de même.

M. Alexandre Séon, élève et collaborateur de Puvis de Chavannes, est l'artiste le plus chrétien, le plus indépendant, le théoricien le plus original de ce Salon. Vivant en un quartier populaire, connaissant les humbles, il se fait *humilis corde* devant le Dieu des pauvres et pousse à l'extrême les simplifications de lignes et de tons pour être compris de la foule et conquérir son cœur. Quelle résignation dans son *Christ crucifié* ; quel émoi dans la vision de la Croix glorieuse, mais douloureuse, par Marie adolescente, au cours de sa prière ; quelle fraîcheur de sentiment, quelle trouvaille d'idée dans son *Offrande de Jeanne d'Arc : Pro Patria !* L'héroïne revêtue de son armure d'acier fin marche vers l'autel, tendant en holocauste son cœur, ce cœur que les flammes du bûcher laissèrent intact et que Cauchon, le juge bien nommé, fit jeter en Seine, saisi d'effroi. Telle une fleur de pourpre, le cœur de Jeanne s'en alla flotter sur l'abîme des océans, alors inconnus. L'ange qui retient enchaînées les eaux de la terre dut le recueillir et le déposer au pied du trône céleste.

Jeanne d'Arc, insultée par la racaille et future valetaille juive de l'Ecole des beaux-arts, reste une grande inspiratrice en art. Dans ce même Salon, *M. Maurice Boutet de Monvel* lui consacre trois pages de premier ordre. On sait que cet artiste a été frappé avant l'heure par la mort, voici deux mois à peine. Sa perte est un deuil général, mais particulièrement cruel pour l'Art chrétien. J'ai loué ici même ses derniers travaux, d'exquises aquarelles sur la *Vie de saint François d'Assise*. Voilà la palme d'or qui signale la mort d'un artiste en cette exposition fixée près de trois panneaux célébrant la Vierge de France et dignes d'elle. Déjà, de Monvel avait été son historien dans une vaste œuvre d'ensemble destinée, je crois, à Domrémy et que tout Paris vint admirer au cercle de la rue Boissy-d'Anglas.

Il tenait ce thème pour inépuisable. Il me le disait en janvier dernier devant l'œuvre d'un de ses confrères qui était resté au-dessous de sa tâche, mais qu'avec une indulgence extrême il défendait, il louait. Ah ! le grand artiste et le grand honnête homme ! Quel regret poignant il nous laisse !

Dans les trois tableaux relatant le *Départ de l'Armée pour la délivrance d'Orléans*, le *Jugement de Jeanne* et la *Bataille de Patay*, Boutet de Monvel montre ce don précieux, unique, qu'il possédait de préciser les détails sans nuire à l'effet d'ensemble. En vérité, par un miracle d'atavisme, à cinq cents ans d'intervalle, de Monvel avait retrouvé l'âme et le secret des *Peintres Imaggiers*, orgueil de la France du XIIIe ou XVe siècle. Regardez ces centaines de personnages : quel caractère, quelle psychologie, quelle reconstitution savante, amoureuse, luxueuse, du costume historique personnalise chacun d'eux : moines, clercs, barons, gendarmes, écuyers, s'agitant autour de la Vierge sublime ! Cauchon, sous l'or de sa mître et de sa chape a le masque d'une tête de mort où survivent des yeux de haine. Jeanne lui tient tête avec l'énergie du peuple et l'esprit du peuple. Les juges sont indifférents à ce duel. La sentence est déjà dictée. A côté de ces noirceurs, la *Victoir de Patay* respire l'allégresse d'un vitrail coloré par le soleil du matin.

M. Paul Delonce interprète fort respectueusement et tendrement une légende d'Auvergne ! « Heureux ceux qui sur le chemin rencontrent le divin Maître ! » Un couple de jeunes paysans prient, adorent, implorent le Christ jeune, blond et beau qui cheminait vers la ville voisine, et qui, s'arrêtant, des deux mains les bénit.

A la sculpture, *M. Bourgouin* sculpte la Vierge mère dans un mouvement de protection, d'intercession, émouvant et non aperçu. Bras levés, corps penché en avant, elle semble protéger une victime ou défendre un coupable contre le terrible châtiment qui va le frapper. Victimes et coupables, n'est-ce point toute l'humanité moderne ? M. Bourgouin a compris l'heure que nous traversons.

Je veux finir par un vrai chef-d'œuvre de sentiment et de vérité, signé par *Charles Cottet : Les femmes de Camaret se lamentant autour de leur église brûlée*. Ce lendemain d'un déplorable sinistre aurait pu ne fournir à un peintre vulgaire

qu'un tableau de genre. Il devient sous son pinceau (qu'il y ait songé ou non) le commentaire artistique de l'admirable campagne poursuivie par notre éloquent confrère Maurice Barrès. Ce n'est point une église accidentellement dévastée par un fléau, c'est l'Eglise de France, le lieu de prière et d'élévation de l'âme nationale, ruinée par l'incurie et les calculs des immondes sectaires, des brutes détenant le pouvoir. Au-dessus de la mer immobile et rigide comme un manteau de deuil, couleur d'ardoise, le ciel brouillé et roux annonce l'orage. La nef de pierre ancestrale au toit effondré, aux ogives privées de leurs vitraux, offre l'aspect d'un vaisseau démantelé par la tempête et échoué sur les galets noircis et boueux de la côte. Une longue procession de femmes vêtues de noir se déroule autour de l'édifice, avec les pleurs, les prières, les respects des veuves, des mères, des aïeules tournant autour d'un berceau ou d'un tombeau vide. Sous le pignon aigu du clocher, qui subsiste encore, elles viennent regarder la porte basse du sanctuaire, cette porte dont l'ogive en accolade recueillit l'écho des chants de fêtes ou de funérailles des ancêtres. La porte est close ! Tout est-il fini ? Non. La foi, gravée au cœur de ces femmes, et qu'elles lègueront à leurs fils, rendra la vie au temple. Le vaisseau de pierre reprendra le large couvert de pavillons tout bruissant de prières joyeuses.

Charles PONSONAILHE.

Le roi d'Espagne en France

Le carrousel de Fontainebleau

Hier, après le déjeuner au palais de Fontainebleau, dont nous avons parlé, S. M. Alphonse XIII, un peu avant trois heures, se rendait à la Carrière où allait être donné le grand carrousel militaire.

C'est le lieutenant Esnault-Pelterie qui fut l'organisateur de cette magnifique fête hippique et militaire. On vit d'abord entrer en lice deux reprises de vingt cavaliers ; l'une de chevaux gris, l'autre de chevaux bais, accompagnés de vingt-cinq trompettes montant des chevaux alezans. Les chevaux bais avaient la crinière et la queue enrubannées de bleu, les chevaux gris de rouge et les alezans de jaune.

Après l'entrée des cavaliers — qui tous ont la lance à la main — et la présentation de l'étendard du régiment, les exercices commencèrent. Ce furent des figures harmonieuses et compliquées : chassés-croisés, volte-quadrilles, changés de main par cinq, ailes de moulin, croix de Malte, charges, poursuites, ralliements, marches en bataille, et bien d'autres choses.

Le roi ne cessa d'admirer, d'applaudir, de témoigner avec vivacité de son enthousiasme.

Le carrousel se poursuivit par l'exercice des mitrailleuses. Un galop vertigineux les amena sous le commandement du lieutenant Laissy. Les cavaliers sautèrent à bas de leurs chevaux, pointèrent leur pièces, tirèrent un nombre infini de cartouches, démontèrent les pièces, attelèrent les avant-trains et disparurent avec la même soudaineté et dans le même tintamarre où ils étaient arrivés.

Enfin le capitaine Falguière présenta les meilleurs chevaux de l'Ecole de Saumur, et trente-six officiers du 7e dragons et de l'école d'artillerie, sous le commandement du commandant Fondeur, effectuèrent les plus magnifiques sauts de haies.

Avant cinq heures, le carrousel était terminé. La daumont présidentielle était amenée devant la tribune. Elle emmenait à la gare le roi et le président, toujours acclamés et fêtés par la foule.

A 5 h. 20, le train royal s'ébranlait. Le roi, avant de prendre place dans son wagon-salon, avait longuement dit sa satisfaction et sa joie au préfet et au maire de Fontainebleau. Penché à la portière, il saluait maitenant de la main et de son sympathique sourire ceux qui, là-bas, lui faisaient une dernière ovation.

La soirée à Paris

Le retour de Fontainebleau à Paris eut lieu en gare d'Orsay à 6 h. 35. Un public nombreux attendait le souverain, qui monta en automobile avec le président de la République parmi de vives acclamations.

Le soir eut lieu, au ministère des affaires étrangères, le dîner offert par le ministre et Mme Stéphen Pichon. Le président de la République et Mme Poincaré s'y sont rendus, accompagnés des secrétaires généraux de la présidence, ainsi que de Mme Beaudemoulin et de Mme A. Pichon.

Le dîner fut particulièrement brillant et animé. Une réception à laquelle un très petit nombre de personnes avaient été conviées, suivit. Elle fut agrémentée d'un programme artistique et musical des mieux composés. M. et Mme Poincaré, toutefois, n'y assistèrent pas, en raison de leur deuil, mais le roi demeura jusqu'au bout.

Le conflit oriental

A la conférence des ambassadeurs

Londres, 8 mai. — Les ambassadeurs se sont réunis cet après-midi à quatre heures, au Foreign Office, sous la présidence de sir Edward Grey.

Ils se sont occupés de la création d'une principauté d'Albanie sur les bases suivantes :

1° *L'Albanie* sera organisée en Etat autonome sous la souveraineté ou sous la suzeraineté du sultan ;

2° Elle sera bornée au nord par le Monténégro, et au sud par la Grèce ;

3° La côte albanaise sera neutralisée (l'idée des ambassadeurs avait été d'étendre cette neutralisation à tout le pays, mais l'ambassadeur de Russie n'ayant pas reçu les instructions nécessaires, on fut forcé de s'en tenir pour l'instant à la neutralisation de la côte) ;

4° La Serbie recevra un accès commercial à l'Adriatique à travers l'Albanie ;

5° Le chemin de fer qui sera construit à cet effet sera placé sous le contrôle des puissances ;

6° Une gendarmerie internationale sera créée pour défendre la voie ferrée ;

7° Sur la côte albanaise, un port franc servira de terminus au chemin de fer. Il y aura entière liberté de trafic, et aucune ligne douanière ne sera établie.

L'atmosphère de la conférence a été extrêmement calme et cordiale. Ce fut d'un bout à l'autre, une causerie amicale. Les questions à l'étude ayant perdu de leur acuité, la prochaine réunion n'aura lieu que le mardi 20 mai.

Les troupes de débarquement

Antivari, 8 mai. — Le contingent international naval qui débarquera pour aller occuper Scutari comprendra 1.000 hommes, dont 300 Anglais, 200 Italiens, 200 Austro-Hongrois, 200 Français et 100 Allemands.

Le navire italien *Garibaldi* est arrivé.

Le mécontentement en Roumanie

Bucarest, 8 mai. — M. Pierre Carp, ancien premier ministre et chef du parti conservateur, a fait à la réunion générale de ce parti les déclarations suivantes :

« La disproportion des forces s'est tellement accentuée depuis l'annexion de nouveaux territoires par la Bulgarie que la Roumanie ne pourra se défendre désormais contre sa voisine si on ne lui accorde pas une frontière qui, partant de Turtukaïa, à l'ouest de Silistrie, ira rejoindre la mer Noire à Baltchik, en passant par Dobrichi. Si elle ne peut obtenir cette frontière, il est indispensable qu'elle la prenne. »

Les ordres de rapatriement

Constantinople, 8 mai. — Le gouvernement ottoman, après un accord avec les grandes puissances européennes, vient de transmettre les ordres nécessaires pour le rapatriement des troupes turques se trouvant en Albanie. L'embarquement se fera par Vallona.

LA LOI DE TROIS ANS
au Palais-Bourbon

Dans sa réunion de l'après-midi, la commission a entrepris la discussion de certains articles du projet du gouvernement qui font suite à ceux du contre-projet Reinach-de Montebello.

Après délibération, elle a adopté les articles 1er, 2 et 3 du projet du gouvernement.

Ces articles ont trait à la durée fixée à 28 ans de service militaire et à la formation des classes.

L'article 4 a été ensuite adopté avec une modification proposée par M. Barrès, qui remplace la 27e année par la 30e année.

Cet article se trouve donc ainsi rédigé :

Les individus devenus Français par voie de naturalisation, réintégration ou déclaration faite conformément aux lois, sont portés sur les tableaux de recensement de la première classe incorporée après leur changement de nationalité.

Les individus inscrits sur les tableaux de recensement en vertu du présent article ou de l'article précédent sont incorporés en même temps que la classe avec laquelle ils ont pris part aux opérations de la revision. Ils sont tenus d'accomplir le même temps de service actif, sans que toutefois cette obligation ait pour effet de les maintenir sous les drapeaux, en dehors des cas prévus par les articles 34 et 39, au delà de leur trentième année révolue. Ils suivent ensuite le sort de la classe avec laquelle ils ont été incorporés. Toutefois ils sont libérés à titre définitif à l'âge de cinquante ans au plus tard. Lorsque l'inscription d'un jeune homme sur les tableaux de recensement a été différée par application de convention internationale, la durée obligatoire du service actif ne subit aucune réduction, sous la réserve ci-dessus exprimée que ce service ne se prolongera pas au delà de la trentième année révolue.

L'article 6 a été également adopté, avec une modification proposée par M. Laurent Bougère. Cet article porte que les jeunes gens qui, après un deuxième ajournement, sont reconnus propres au service armé, sont astreints à *deux années* de service au lieu de trois que proposait le projet du gouvernement.

L'article 7 du projet relatif aux sursis a été adopté ensuite sans modification.

En voici le libellé :

Les demandes de sursis adressées aux maires dans les deux mois qui précèdent les opérations du conseil de revision sont instruites par lui : le conseil municipal donne son avis motivé. Elles sont envoyées au préfet et transmises par lui, avec ses observations, au conseil de revision qui statue.

Enfin, la commission a adopté l'article 8 du projet du gouvernement avec les modifications suivantes proposées par MM. Treignier et Driant :

1° Les jeunes gens admis à l'Ecole de Saint-Cyr et à l'Ecole du service de santé militaire entreront directement dans ces écoles pour y faire leurs deux années de service. Ils seront versés chaque année pendant deux mois dans un corps de troupe, à la date du 1er août, pour y servir, la première année comme soldat, la deuxième année comme sous-officier et y participer aux grandes manœuvres.

Ces jeunes gens, en arrivant à l'école, devront contracter un engagement de huit ans.

2° Les jeunes gens admis à l'Ecole polytechnique seront soumis aux mêmes règles.

Mais ceux qui recevront de l'Etat un emploi civil feront deux ans de service comme sous-lieutenants de réserve. Ces jeunes gens devront contracter, lors de leur entrée à l'école, un engagement de huit ans au service de l'Etat.

3° Les élèves des écoles spéciale militaire, polytechnique et du service de santé militaire qui n'ont pas satisfait aux examens de sortie, et ceux qui ont quitté l'école pour une cause quelconque, sont incorporés dans un corps de troupe comme soldats ou comme sous-officiers pour y accomplir le complément des trois années de service exigées par la présente loi.

Ce complément ne pourra être inférieur à deux ans. Dans ce cas, l'engagement qu'ils avaient contracté est annulé.

En ce qui concerne l'Ecole normale supérieure, l'Ecole forestière, l'Ecole centrale des arts et manufactures, l'Ecole nationale des mines, l'Ecole des ponts et chaussées, l'Ecole des mines de Saint-Etienne, la commission a maintenu les termes du projet du gouvernement :

Ces élèves feront la première de leurs trois années de service dans un corps de troupe aux conditions ordinaires avant leur entrée dans ces écoles ou après en être sortis. Ceux d'entre eux qui, à la sortie de ces écoles, ont satisfait aux épreuves d'aptitude à ce grade et qui avaient fait un an de service avant leur entrée, accomplissent immédiatement leurs deuxième et troisième années de service dans un corps de troupe en qualité de sous-lieutenant de réserve.

La commission, d'autre part, a supprimé l'Institut national agronomique qui se trouvait dans le projet du gouvernement et n'a voulu retenir que les écoles visées dans l'article 23 de la loi de 1905.

La commission se réunira de nouveau demain matin.

Toute demande d'abonnement ou de changement d'adresse doit toujours être accompagnée de l'envoi de la bande du journal, en ajoutant 0 fr. 50 pour chaque changement d'adresse.

Etranger

ALLEMAGNE

Berlin, 8 mai. — Les journaux annoncent que M. Troumel, maire de la ville d'Usedom, qui avait déjà disparu plusieurs fois sans laisser de ses nouvelles, s'est engagé dans la légion étrangère.

On croit que la famille de M. Troumel demandera au gouvernement allemand de faire des démarches auprès de l'autorité française pour obtenir la libération de l'intéressé, dont les facultés mentales, selon les journaux, laisseraient à désirer.

ANGLETERRE

Londres, 8 mai. — Le roi George et la reine Mary ont été ce soir les hôtes de M. Paul Cambon, ambassadeur de France à Londres.

Après le dîner, une charmante surprise était réservée aux invités : Mlle Roch et M. Dessonnes, de la Comédie-Française, venus tout exprès de Paris, ont interprété la *Nuit d'Octobre* de Musset et récité des vers de Victor Hugo, de Lamartine, de

FEUILLETON DE *L'UNIVERS*
du 10 mai

A Travers les Revues

Le Correspondant

Sommaire du 25 avril

Les Jésuites et la loi allemande : Pierre Dahmen. — Frédéric Ozanam, professeur au collège Stanislas : Edouard Decq-Ozanam. — La Solidarité familiale : George Fonsegrive. — Pour le Centenaire de l'abbé Delille : Henri Bremond. — Liette, roman : H. Celarié. — Un danger mortel. — La Dépopulation : L. Jenouvrier, sénateur d'Ille-et-Vilaine. — Lettres inédites de « l'Ami des Hommes » . marquis de Mirabeau. — David et ses élèves : Léandre Vaillat. — L'état-major du roi Joseph, d'après des documents inédits et les archives de la guerre. I. : Geoffroy de Grandmaison.

***

Voici un extrait de l'étude de M. Decq- Ozanam :

La première entrevue entre le maître et ses élèves ne fut pas ce que l'on pourrait croire : Ozanam eut d'abord, parait-il, à vaincre la défiance et l'esprit railleur qui se manifestent souvent dans les collèges. Sa taille moyenne et son attitude empreinte de timidité n'avaient pas imposé aux élèves : « La première impression, dit Caro, fut toute à la curiosité, et, je dois le dire, à une curiosité un peu maligne. » Cependant la douceur et la bonté ne tardèrent pas à faire cesser ce malentendu ; il sut parler à ces jeunes gens en faisant appel à leur raison et à leur bonne volonté : « Je ne vous punirai jamais, leur dit-il ; je me propose de vous traiter en hommes si je trouve ici des hommes. S'il en était autrement, si je devais avoir affaire à des gamins, je ne perdrais pas mon temps et ma peine avec vous. » Ils comprirent la simplicité et la fermeté d'un tel langage, l'ascendant moral du maître fit le reste; à la malignité et à la moquerie succédèrent bientôt le respect et l'attachement. Plusieurs d'entre eux demandèrent même spontanément à être vétérans, afin de goûter durant une seconde année de rhétorique le plaisir de ce commerce : « On ne se lassait pas de vivre avec lui. » Lors de sa nomination à la Sorbonne, ils envoyèrent au ministre une pétition, afin d'obtenir qu'il fût autorisé à demeurer cependant à Stanislas : un règlement d'administration publique empêcha ce cumul, mais s'ils ne purent conserver Ozanam, ses élèves demeurèrent toujours ses amis.

Dans son enseignement, le but d'Ozanam ne se bornait point à l'assimilation, à l'aide d'artifices ingénieux, des ingrates matières d'un programme quelconque. Sans négliger la recherche des succès matériels de l'examen et du concours, il tendait à quelque chose de plus noble et de plus beau, se proposant de donner aux jeunes gens une forte culture générale qui en fît des hommes instruits, capables de mettre en œuvre les admirables principes d'étude de production et de controverse qui constituent « les devoirs littéraires des chrétiens ». Pour y parvenir, il leur montra avant tout la grandeur et l'importance de la loi du travail, la jouissance infinie de la vérité découverte et de la beauté reproduite par un effort vainqueur. Cette grande pensée de sa vie qu'il réalisa lui-même jusqu'à la dernière heure constituait la partie éducative de son enseignement ; il ne cessait d'y revenir ; il la développa publiquement lors de la distribution des prix de 1843 en en montrant la constante application dans l'histoire des lettres.

Au point de vue de l'enseignement proprement dit, le cours d'Ozanam était une véritable initiation littéraire. D'esprit très classique, il ne considérait point les lettres comme chose morte et connaissance de luxe ; il reconnaissait au contraire en elles un des agents les plus actifs pour la formation d'un esprit fort :

Le but prochain qu'on s'y propose, écrivait-il, n'est point précisément le savoir, mais l'exercice. Il ne s'agit pas tant de littérature, d'histoire et de philosophie, choses qui s'oublieront peut-être, que d'affermir l'imagination, la mémoire, le jugement qui demeureront.

Il cultivait donc, dans les jeunes esprits, ces diverses facultés, cherchant à les faire naître chez ceux qui lui paraissent les moins doués.

Ce qui dominait en lui, c'était un art tout spontané mais très efficace pour éveiller le sentiment littéraire dans des intelligences, même endormies..., il avait toutes sortes de prises sur l'esprit, il le saisissait par la raison qu'il avait forte et exercée, par l'imagination qu'il avait heureuse et surtout par une espèce de dialectique socratique où il excellait et par laquelle, interrogeant l'élève et le conduisant avec art, il lui donnait l'illusion d'avoir trouvé ce qu'il lui faisait voir... Avec lui on aimait à penser.

Ozanam, sans avoir recours à des exercices extraordinaires et sans prétendre réformer les méthodes pédagogiques en vigueur, cherchait seulement, dans une direction intelligente, à donner chaque jour un intérêt nouveau aux exercices courants, dont une monotone répétition nuit trop souvent à l'utilité.

Les Feuilles d'histoire

M. J. Durieux retrace la vie de Maurice de Broglie, nommé par Napoléon évêque de Gand, dont l'indépendance causa des tracas à l'empereur.

Au Concile national notamment, il défendit les prérogatives du Pape et fut emprisonné :

Maurice de Broglie, écrit M. Durieux, se contenta de demander un confesseur, et l'inspecteur de police Veyrat fut frappé de sa résignation et de sa digne contenance. On le mit au secret le plus rigoureux ; on lui refusa même des livres et de l'encre ; il ne pouvait écrire qu'avec du plomb qu'il arrachait du toit sur des bouts de papier qui enveloppaient sa nourriture, et il passa le temps à composer ainsi un commentaire des fables de La Fontaine.

Napoléon était profondément irrité de la « mauvaise conduite » de l'évêque ; il l'avait rayé du tableau des officiers de sa maison ; il ordonna même qu'il n'y aurait pour l'évêché de Gand aucune exemption de conscrits, aucune nomination à des bourses, à des cures, à des canonicats.

59me Année — 3me Série — N° 207

Le Numéro avec le Supplément : DIX CENTIMES dans toute la France — Etranger : VINGT CENTIMES

Samedi 26 Juillet 1913

Gaston CALMETTE
Directeur-Gérant

RÉDACTION — ADMINISTRATION
26, rue Drouot, Paris (9e Arrt)

POUR LA PUBLICITÉ
S'ADRESSER, 26, RUE DROUOT
A L'HOTEL DU « FIGARO »
ET POUR LES ANNONCES ET RÉCLAMES
Chez MM. LAGRANGE, CERF & Cie
8, place de la Bourse

On s'abonne dans tous les Bureaux de Poste de France et d'Algérie.

LE FIGARO

« Loué par ceux-ci, blâmé par ceux-là, me moquant des sots, bravant les méchants, je me hâte de rire de tout... de peur d'être obligé d'en pleurer. » (BEAUMARCHAIS.)

H. DE VILLEMESSANT
Fondateur

RÉDACTION — ADMINISTRATION
26, rue Drouot, Paris (9e Arrt)
TÉLÉPHONE, Trois lignes : Nos 102.46 — 102.47 — 102.49

ABONNEMENT

	Trois mois	Six mois	Un an
Paris et Départements.....	9 »	18 »	34 »
Étranger — Union postale...	18 50	36 »	70 »

Dans les colonies françaises, mêmes prix d'abonnement que pour Paris.

Aujourd'hui réclamer
LE SUPPLÉMENT LITTÉRAIRE
Délivré gratuitement

SOMMAIRE

Un soir, à Saint-Eustache... : GÉRARD D'HOUVILLE.
La Vie de Paris : *Trois perles reines* : MAXIME CHADAIL.
La Guerre balkanique : *La marche des Turcs.*
Vers le quartier général : GEORGES BOURDON.
Les Souverains espagnols à Paris : CH. DAUZATS.
Dessin : « *Par fil spécial* » : A. GUILLAUME.
La Chambre : *Le Budget* : PAS-PERDUS.
Autour de la politique : *Contre l'inquisition fiscale* : AUGUSTE AVRIL.
Le Monde religieux : *Le Congrès du Progrès religieux* : JULIEN DE NARFON.
Une Loi sur les dispensaires : HENRI VERNE.
Dans la marine : *Le chauffage au pétrole* : MARC LANDRY.
Courrier de la Bourse : ARMAND YVEL.
Le Meeting aéro-nautique du Havre : A. HOFFGAARD.
Feuilleton : *La Fille des Caïds* : PIERRE SALES.

Un soir, à Saint-Eustache...

Il pleut... La grande église est froide, vide et grise. Nul rayon ne ressuscite la couleur des vitraux, aussi totalement éteints que s'ils dormaient sous des paupières closes. Il est six heures. Mais, à peine abrité sous la haute voûte de pierre, on se sent hors du temps, hors du nombre ; le ruissellement de la pluie ne se perçoit plus. La nef est déserte ; seul le crépuscule y prie ; le crépuscule, ou l'aube, ou je ne sais quelle pâleur de limbes, qui erre ou s'agenouille entre les piliers. Un froid secret vous pénètre et je ne sais quelle désolation sacrée. Il semble qu'on ait atteint un grand rocher solitaire, du haut duquel on ne parvient presque plus à voir tout ce qui, en bas, écume et déferle. Silence, solitude, majesté des grandes lignes austères, sévère émotion, vous nous préparez peu à peu au grave et ardent plaisir de la musique proche.

Nous gravissons l'escalier tournant dont la spirale semble ne devoir finir jamais, et nous arrivons enfin à la tribune de l'orgue, où nous nous groupons quelques-uns, anxieux et respectueusement impatients, autour du grand artiste dont le noble génie, la magie puissante et profonde vont nous faire le don merveilleux de deux heures inoubliables.

***

Les lampes électriques aux clartés qui illuminent violemment les claviers de l'orgue donnent aux visages attentifs des aspects surprenants, étranges. Et toute l'église, contemplée de cette balustrade où je m'accoude, n'est plus qu'un vide immense, infini, dans tout ce gris qui n'est pas l'ombre ; elle semble attendre la grande voix qui va la combler, la remplir, enfler ses voiles invisibles d'un vaste souffle.

Et tout à coup, la grande voix, attendue et cependant surprenante, éclate : c'est Bach, dont les accent formidables roulent d'abord sous les voûtes profondes. Tour à tour, la Fantaisie en *sol* mineur, le Prélude et la fugue en *mi* mineur, la Toccata et fugue en *ré* mineur édifient leur sublime architecture d'harmonies, qui paraît par instants se dégager tout naturellement des hauts piliers, de la nef creuse, de l'entre-croisement des arceaux et de toute l'autre architecture immobile. La cathédrale des sons élève tout au-dessus de nous ses immatérielles certitudes. Nous habitons un sanctuaire obscur qu'éblouissent des éclairs de foudre précédant Dieu qui va venir.

Mais tout s'est écroulé dans des nuées ; une voix, maintenant, une voix céleste, limpide, divine, plane au-dessus de toutes choses. Avec Bach, nous nous sommes élevés jusqu'à une région très haute — mais d'où l'on entend encore l'éclat du tonnerre, les cris des hommes, et le choc de leurs douleurs. Avec Frescobaldi le divin, nous nageons dans l'azur paradisiaque, dans l'oubli transparent et pur, dans le miracle innocent de l'amour sans limites. Une sérénité si radieuse s'exhale de cette Toccata pour l'« Elevazione » que nous la redemandons avec ferveur. De nouveau, la suavité tout embaumée de grâce nous enlève avec son encens jusqu'aux portes du ciel, et, pendant que nous sommes ainsi ravis à nous-mêmes, tout en bas, au seuil de l'église — on vide, je crois, les troncs des aumônes — tinte un bruit de fer, presque un bruit de chaînes, sonnant et dur ; et c'est comme un bruit de l'enfer venant expirer dans les ténèbres cependant que Frescobaldi nous environne d'ailes protectrices, et de splendeurs très douces que rien n'a jamais profané.

***

Grigny : récit de tierce en taille... grave, poignant et cependant pompeux ; angoisse que cache la parade ; douleur majestueuse et noble ; souffrance qui ne se montre qu'entourée de grandeur.

Couperin : petite gavotte d'anges ; révérences dans des ailes ; pas sur des nuages ; petites danses de chérubins devant un Dieu qui n'est que roi. Et puis, brusquement humaine, terrestre, emportée, une Esquisse de Schumann nous roule dans une bourrasque romantique et jette sur nos cœurs, manteau noir soulevé par un grand vent, sa tristesse passionnée. Et puis, un Prélude de Debussy — *la Jeune fille aux cheveux de lin* — déroule tout près de nous un idéal écheveau sonore, et cette musique-là est si proche, si vivante, qu'il semble que nous pourrions, sinon nous en emparer, du moins la toucher comme un élément...

Et voici de nouveau le grand Bach avec l'extraordinaire Prélude et fugue en *ré* majeur. C'est un piétinement universel, unanime, de toute l'humanité qui se hâte vers une éternité redoutable. C'est un innombrable grouillement d'êtres qui tendent leurs bras vers la bonté, la justice, la rédemption, la joie. C'est un cri jailli vers le ciel, du cœur torturé de la terre.

C'est terrible et magnanime comme *le Jugement dernier* du Tintoret. Et, après le bouleversement des mondes, les implorations des êtres, la terreur de la vie et de la souffrance, c'est, enfin, le chant infini de la certitude bienheureuse et qui roule d'échos en échos jusqu'aux profondeurs de la mort.

***

. . . . . .

La voix prodigieuse s'est tue. Le silence nous étrangle comme une offense. L'air nous manque, et nous étouffons de nous replonger dans le réel.

M. Bonnet, l'organiste inouï, l'artiste admirable, auquel nous devons ces moments si beaux, est pâle et muet encore de tant d'âme et de force dépensées. Nous sommes debout autour de lui, graves, bouleversés, et ne trouvons rien à lui dire. Et, pendant que nous le regardons avec une émotion profonde, il passe, tout simplement, en rejetant ses cheveux en arrière, son mouchoir sur son front...

Gérard d'Houville.

LA VIE DE PARIS

Trois perles reines

Dans le salon où se tenait une compagnie brillante on annonça P..., surnommé le Pédant, parce qu'il porte toujours sur soi une provision d'anecdotes qui ne sont pas toutes divertissantes, mais dont il faut subir l'inexorable récit.

Un flot de questions l'accueillit :

— Qu'en pensez-vous ? Où le cache-t-on ? A Paris ? A Londres ? A-t-il déjà passé l'Atlantique ?

— N'est-ce pas affreux, soupira une gracieuse jeune femme, de songer que ces perles divines peuvent être tombées aux mains de quelque rustre qui les manie brutalement, sans le tendre respect qui leur est dû ?

Les jeunes femmes présentes effleurèrent d'une caresse les colliers qui mariaient leur douce lueur à l'éclat des cous nus.

— Rassurez-vous, madame. Un amateur de perles est toujours un amoureux ; qu'il soit collectionneur, marchand ou cambrioleur, il traite avec piété l'objet de sa passion.

— Oh ! que voilà bien un de vos traits, monsieur le Pédant !

— Madame, j'en prends à témoin l'histoire que je vais vous conter.

Il vit les fronts se rembrunir. Mais, intrépide, il continua :

— C'est l'histoire d'une perle qui est aujourd'hui l'un des plus précieux joyaux de la Couronne de Russie.

» Vers 1840, un riche marchand de Moscou se retira dans un couvent. Il renonçait au monde et à la fortune qu'il avait acquise. L'unique souvenir qu'il en emportât était une perle orientale que lui avait vendue, autrefois, un de ses amis de Perse. Par esprit de contrition, il avait choisi la pire cellule du cloître. Et, tandis qu'il couchait là, sur la pierre dure, sa perle reposait sur un lit de soie, dans un coffret d'or. Il consentait rarement à la montrer, et lorsqu'il avait accordé à quelque haut personnage une audience au cours de laquelle il ouvrait pour quelques instants le coffret d'or, il exigeait que cela se passât en grande cérémonie.

» Le gouverneur de Moscou obtint, un jour, cette faveur pour lui et quelques amis. Lorsqu'ils arrivèrent au couvent, ils trouvèrent le vieillard en habits de fête. Il les conduisit solennellement au parloir, couvrit la table d'une pièce de satin blanc sur laquelle il fit rouler la perle. Personne n'osa toucher la pierre enchanteresse, mais des cris d'admiration partirent de toutes les poitrines. Les yeux du vieux marchand brillaient de feux non moins extraordinaires que la perle. Jamais ce spectacle ne s'effaça de la mémoire des témoins.

» Tant que dura sa dernière maladie, le marchand garda la perle, serrée entre ses doigts. Lorsqu'il fut mort, on eut beaucoup de peine à l'arracher de sa main crispée. Le supérieur du couvent offrit la perle célèbre au Tsar. Elle est connue dans le monde sous le nom de *Perle de Moscou.* »

— Votre anecdote n'est pas mal, concéda la maîtresse de la maison. Mais elle manque de mystère. Il n'est plus de belles histoires sans voleur à la clef.

— Qu'à cela ne tienne, reprit le Pédant, en voici une autre.

» Le comte Louis Batthyani fut — peut-être ne l'ignorez-vous pas ? — un des chef du mouvement révolutionnaire en Hongrie pendant l'année 1848. Condamné par une cour martiale, il fut fusillé l'année suivante. Il possédait une perle noire fameuse pour sa beauté ; elle était montée en épingle de cravate. Avant de se rendre au supplice, le comte Batthyani donna son épingle à son valet de chambre qui l'avait fidèlement servi jusqu'à la minute suprême. Celui-ci la transmit à son fils qui, se trouvant un jour en peine d'argent, résolut de la vendre. Le bijoutier du petit bourg qu'il habitait, incapable d'en estimer la valeur, l'emporta à Budapest. Là, exposée dans la vitrine d'un joaillier, elle fit sensation. La splendeur était telle qu'elle éveilla les soupçons des autorités. Une enquête, rigoureusement menée, fit découvrir qu'elle avait été volée, cent cinquante ans auparavant, à la Couronne d'Angleterre.

» Le gouvernement britannique la racheta pour 2,500 livres. On n'a jamais su comment elle était tombée entre les mains du comte Batthyani. »

Des exclamations satisfaites prouvèrent au Pédant le succès de sa narration.

Il sourit et, profitant de la curiosité attentive qu'on lui accordait, il continua :

— J'ai une autre perle dans mon écrin, mesdames. Ecoutez l'aventure de la célèbre *Pellegrina.*

» Au commencement du siècle dernier, la Pellegrina se trouvait entre les mains des frères Zozima, joailliers grecs établis à Saint-Pétersbourg. Elle avait été rapportée des Indes par un amiral anglais. Jamais on ne vit perle plus ronde, ni plus lumineuse. M. Zozima junior, héritier de la firme, n'avait pu se résoudre à se séparer d'elle et il la conservait dans un triple coffre d'argent, de vermeil et d'or. Aussi bien, l'on ne pouvait voir la Pellegrina sans être ému aux larmes, si bien que M. de Waldheim, chirurgien de l'Académie impériale — un chirurgien, mesdames ! — consacra un livre à sa gloire. Voulez-vous savoir comment il en parla ? »

Le Pédant tira un carnet de sa poche : il avait bien préparé son sujet. Mais, ce soir-là, personne ne s'avisa de sourire. On écoutait. Il lut.

— « Après avoir examiné des médailles et des monnaies et aussi quelques perles plus grosses que celle dont je veux parler et que nous les eûmes dûment admirées, la Pellegrina fit son apparition. Avec son petit doigt, le propriétaire la fit rouler sur une feuille de papier. L'attention et le ravissement étaient peints sur tous les visages. Le silence le plus profond régnait dans l'assemblée. C'est seulement après que la perle eût disparu dans sa triple enveloppe, que nous retrouvâmes la force de parler et d'exprimer notre émerveillement. »

— Voilà une scène chez l'antiquaire digne du pinceau de Rembrandt, s'écria un jeune artiste.

— J'allais le dire, répliqua le Pédant, vexé qu'on lui eût coupé un effet. Et il termina sèchement :

— M. Zozima mourut très vieux, en 1827. Quelques mois avant sa mort un de ses compatriotes lui vola la Pellegrina. On ne l'a jamais retrouvée.

Il se leva de fort méchante humeur.

— Mon cher, lui dit, pour le consoler, la maîtresse de maison, personne ne sait raconter comme vous.

Maxime Chadail.

Échos

La Température

Bien que la température ne fût pas anormale pour une fin de mois de juillet — 16° le matin, 24° à cinq heures — on étouffait, hier, dans Paris. Le temps, en effet, était lourd, orageux.

Le baromètre, en hausse, accusait 763mm8.

Une aire de fortes pressions s'étend de l'Islande à la Baltique et aux îles Britanniques. Le baromètre marque 773mm aux îles Féroé, 765mm à Stockholm et à Cherbourg.

Le vent est modéré ou assez fort d'entre nord et est sur nos côtes de la Manche et de l'Océan. Il est faible en Provence. La mer est partout belle et calme.

Départements, le matin, au-dessus de zéro : 11° à Belfort ; 12° à Lyon ; 13° à Clermont ; 14° à Bordeaux ; 15° à Boulogne, à Dunkerque, à Cherbourg, à Limoges et à Toulouse ; 16° à Biarritz, à Nantes, et à Rochefort ; 17° à Nancy et à Cette ; 19° à Marseille ; 27° à Alger.

En France, un temps moyennement chaud, beau dans le nord, nuageux dans le sud, est probable.

(La température du 25 juillet 1912 était, à Paris : 16° le matin, 23°5 le soir. Baromètre : 760mm. Pluie.)

Du *New York Herald* :

A New-York : Beau. Température : max., 30° ; min., 20°. Vent nord-ouest, brise fraîche. — A Londres : Beau. Température : max., 21° ; min., 11°. Vent nord-est, petite brise. — A Berlin : Température (à midi) : 18°.

Les Courses

Aujourd'hui, à 2 heures, Courses au Tremblay. — Gagnants du *Figaro :*

Prix Flibustier : Gardeuse ; Tally Ho.
Prix Macaroni : Nation ; L'Or en Barre.
Prix de Cavalerie : Chantelauve ; Limousin.
Prix Banter : Rayon d'Or IV ; Sommeil.
Prix Touchstone : Plaisir d'Amour ; La Tourelle.
Prix Camel : Linois ; Trio.

A Travers Paris

Les femmes et le drapeau.

A en juger par l'énorme courrier que nous vaut la question que nous avons posée l'autre jour, il est manifeste que nos lectrices sont vivement intéressées par la belle initiative de Mlle Maugeret, et que la plupart d'entre elles se rallient au geste proposé par l'initiatrice du salut féminin au drapeau.

Presque toutes leurs lettres sont, en effet, une approbation sans réserve du « geste du serment ».

Toutefois, quelques-unes de nos lectrices proposent à leur tour d'autres symboles, qui leur paraissent plus aptes à traduire leur sentiment intérieur. Tous ces symboles sont beaux, expressifs, gracieux. Leur variété même démontre combien l'imagination des femmes françaises est inventive, lorsqu'il s'agit d'honorer l'emblème des hautes destinées nationales.

L'une d'elles nous écrit une lettre qui nous a vivement frappés. Elle ne s'est pas mise en peine, à vrai dire, d'« inventer ». Mais l'adaptation qu'elle propose d'un geste viril a certainement sa grandeur. Voici sa lettre :

On a beaucoup parlé, ces derniers temps, de l'admission des femmes dans l'armée. Eh bien ! moi, quand j'ai l'honneur de voir passer le drapeau, je fais comme si j'étais soldat : le salut militaire. Et personne n'a jamais eu l'air de trouver cela si ridicule.

Hélène X...

Mlle Marthe Bitton nous écrit : « Ne pourrions-nous pas nous signer à son passage, puisqu'il y a une religion du drapeau et que la croix est le symbole de l'honneur ? » Mais Mme E. Bazin, qui avait songé, elle aussi, au signe de la croix, observe avec libéralisme qu'« il peut ne pas convenir à tout le monde » ; aussi ajoute-t-elle :

Je proposerais que les femmes saluent en portant la main à hauteur du front et en l'abaissant ensuite, tout en s'inclinant légèrement.

S'incliner ! c'est aussi ce que recommande une lectrice défavorable aux « marques extérieures », et qui nous écrit :

Il me semble difficile d'admettre qu'une Française ait besoin d'un geste conventionnel pour saluer le drapeau français.

Quand j'ai le bonheur de voir passer devant moi notre emblème national, je m'incline profondément !

Certaines de nos correspondantes vont encore plus loin : d'après elles, un recueillement silencieux est tout ce qui convient. Ainsi parle Mme de Loverdo :

Les femmes ont-elles réellement besoin de saluer le drapeau ?

Je ne le crois pas.

Pour ma part, je m'abstiendrai. Mais, si un jour, le drapeau était en péril, mon cœur de Française saurait trouver l'élan voulu et se donner tout entier à sa défense.

Inspirée de même et conseillant une immobilité discrète, — une sorte d'« émotion rayonnante », — une autre lectrice nous écrit :

J'ai toujours salué le drapeau que mes ancêtres suivirent à la victoire et à l'épreuve, et que suivront les fils de mon fils, par une sorte de réflexe du cœur, en simple femme de France, et votre enquête seule me rappelle que je pliais devant lui comme une herbe sous le vent, les larmes aux yeux, sous l'étreinte de cette même angoisse sacrée qui m'assaillait, enfant, lorsqu'à la Fête-Dieu, parmi la pourpre des roses effeuillées, passait le divin ostensoir !

Au contraire, un « vieux et fidèle lecteur », qui s'excuse de son intrusion dans cette consultation du patriotisme féminin, propose que le salut des femmes au drapeau se fasse « en portant la main droite sur le cœur ».

Revenons au « geste du serment ».

Comme nous l'avons dit, il est approuvé par la grande majorité de nos lectrices ; et, pour ne citer que l'une d'elles, parmi tant d'opinions qui concordent à le recommander, la baronne Gauthier du Parc nous écrit :

Il faut, grâce à votre grande influence, le faire triompher. Le geste du serment sera apprécié de toutes ; il sera élégant, puisque ce geste sera fait par des Françaises.

Enfin, Mme Emile Psamardi fait mieux encore que de donner son opinion ; elle nous apporte le témoignage de son propre exemple :

Je n'ai pas attendu à l'an prochain, et ma petite-fille Edith Mellerio et moi-même, avons, le jour de la revue, salué plusieurs fois le drapeau en faisant le geste du serment. Ce nouveau salut a été fort apprécié.

Tel est le résultat de notre enquête. On voit comme elle est vivante, et les réponses si sincères, si naturellement éloquentes que nous avons le plaisir de reproduire ici, prouvent assez combien le problème posé par le *Figaro* émeut nos lectrices et les anime. Cela seul nous rendrait heureux de l'avoir soulevé.

Nous le serions davantage encore si nous avions pu contribuer à accroître le nombre des adeptes à l'utile et patriotique propagande dont l'honneur initial revient à Mlle Maugeret.

Pour les Cantines maternelles.

Comme nous l'avons dit hier, notre souscription est close ; nous devons seulement ajouter, au total des listes précédentes, la somme de deux cent cinquante francs, qui vient de nous parvenir de la part de M. E.-L. Roussy.

A nos remerciements, nous tenons à joindre ici ceux que l'œuvre des Cantines maternelles nous prie d'adresser, en son nom, à la générosité de nos lecteurs, qui n'est jamais sollicitée en vain.

Grâce à eux, grâce à leur généreux concours financier, qui dépasse 24,000 francs, c'est plus de 68,000 repas qui viendront fortifier le nombre des 800,000 repas gratuits déjà distribués à ce jour par les Cantines maternelles à des mères nourrices et à des femmes sur le point d'être mères. Depuis l'ouverture de la souscription du *Figaro*, deux cantines nouvelles ont été créées, pour compléter l'effort de leur huit aînées, dans deux arrondissements pauvres de Paris. Il n'en reste que trois à pourvoir pour qu'à Paris le but rêvé soit atteint, pour qu'une mère, un nourrisson ne puissent plus y souffrir de la faim. Ce sera bientôt chose faite si est encore imitée la générosité de ceux qui ont permis d'ouvrir les cantines du treizième arrondissement et Clementina, hier la cantine Cécile... 12,000 francs par an assurent l'existence d'une cantine maternelle, suppriment la faim pour les mamans et les petits dans un arrondissement de Paris.

Nos lecteurs peuvent ainsi mesurer eux-mêmes le bien qu'ils ont fait. N'est-ce point là la plus belle récompense qui puisse être assurée à l'élan du cœur ?

La Société des Gens de lettres annonce dans sa « Chronique » de juillet qui vient de paraître l'admission au nombre de ses sociétaires de M. Albert Besnard, membre de l'Institut, directeur de l'Académie de France à Rome.

Nos lecteurs applaudiront avec nous à cette nomination du maître peintre qui s'est affirmé aussi maître écrivain dans les admirables pages sur l'Inde que nous avons publiées.

PETITES CURIOSITÉS

« *Esperanto estas tre utila rimedo por la protektado de la honesta publiko de la mondo.* » Est-il nécessaire de traduire ?...

MM. Miguière et Tizon, de la brigade des recherches, ont été reçus hier par M. Hennion. Ces deux inspecteurs qui font partie du groupe espérantiste de la préfecture de police eurent naguère une curieuse idée : créer une police internationale à l'aide de l'esperanto. Mais de peur sans doute qu'on les raille, ils n'ébruitèrent pas ce plan très vaste et travaillèrent en cachette.

Ils rallièrent d'abord à leur projet quelques collègues, puis des détectives de tous pays, voire même des commissaires. Ils eurent des correspondants et furent mis par eux en relation avec des policiers d'Extrême-Orient, de Singapoor et de Melbourne. Finalement, et c'est à se demander par quel prodige, ces deux hommes au dur métier, parvinrent à créer l'*Internacia Polica Bulteno.*

Ils ont raconté tout ceci au préfet de police, très modestement, comme on conte une anecdote. Et M. Hennion les écouta non sans quelque étonnement. Un bulletin international de la police, mais après tout, pourquoi pas ? Un bulletin avec photographies et signalements, analogue à celui de l'anthropométrie et que l'on pourrait envoyer dans toutes les grandes villes du monde ; qui y serait reçu par des inspecteurs connaissant l'Esperanto, pourquoi pas ? La besogne n'est-elle pas déjà à demi faite et n'est-ce pas là le moyen le plus rapide de traquer le plus habile des filous ?

M. Hennion a promis de faire tout ce qui dépendait de lui pour mener à bien une entreprise qui peut devenir fort utile, en vérité.

L'exode des Parisiens continuant à dépeupler la capitale, « comment expliquez-vous, nous demande un abonné, la vente si intense des cigarettes Wills' ? J'ai bien trouvé des Three Castles à mon bureau habituel, mais il m'a fallu attendre quarante-huit heures les Diamond et les Nelista dont je complète ma provision de vacances ».

Cela tient, ami lecteur, à ce que vous avez beaucoup d'imitateurs parmi vos concitoyens... et non moins parmi les étrangers.

A la représentation de gala que les Folies-Bergère donneront ce soir, sans augmentation de prix, en l'honneur de S. M. la reine Ranavalo, la Bayadère sacrée, la Mordjiana — dont le corps est totalement tatoué d'arabesques tourmentées et de fleurs inouïes — dansera deux danses parmi les splendeurs d'un décor de rêve ; à l'acte du *Bain de Phryné*, le terrible champion du monde, le grand Jack Johnson, se mesurera contre deux boxeurs fameux : MM. Grognet et Antoine, et après avoir... frictionné ses deux adversaires, Jack Johnson, — à l'acte joyeux du « Rat Mort », dansera, en compagnie de la jolie Mrs Jack Johnson, le « Gaby Glade » et le « Grizzly Bear ».

Hors Paris

Le chien séditieux.

Ce n'est pas en Alsace-Lorraine seulement que l'Allemagne poursuit une politique de germanisation à outrance, et l'on n'a pas oublié les procédés de colonisation employés contre les Polonais du grand-duché de Posen. Les Danois du Sleswig-Holstein ne sont pas plus épargnés, et l'aventure qui vient d'y arriver à un fermier prouve que les autorités allemandes ne reculent même pas devant les petits moyens pour proscrire tout ce qui peut rappeler l'ancienne patrie.

Ce fermier avait un chien noir qu'il logeait dans une niche peinte en rouge. Le chien vint à mourir et le fermier le remplaça par un chien blanc.

Il reçut incontinent du président de police du district un avis ainsi conçu : « Il faut abattre votre chien ou peindre votre niche d'une autre couleur ».

Le fermier demanda des explications. On lui répondit que les couleurs danoises étant le rouge et blanc, le chien blanc dans une niche rouge constituait un délit qui ne pouvait être toléré.

Le P.-L.-M. avec sa Route des Alpes, merveilleux trajet qui vous conduit en automobile des bords du lac Léman aux terrasses de Monte-Carlo ; avec ses services d'été extra-rapides par les lignes du Bourbonnais et de la Bourgogne, a sauvé cette année les vacances d'une foule de baigneurs qui, lassés des bains de pluie, sont allés prendre des bains de soleil sur la Côte d'Azur.

De Royat :

« La saison est particulièrement brillante dans notre ravissante ville d'eaux, perle de l'Auvergne. Il faut dire qu'aucun effort ne coûte à la direction pour faire de Royat un lieu de délices : concerts classiques, représentations au Théâtre de Verdure, fêtes locales, grands galas dramatiques se succèdent sans interruption pour la plus grande joie des baigneurs qui dans l'enchantement d'un site incomparable sont venus chercher la santé dispensée par ces eaux et ces bains carbo-gazeux d'une efficacité souveraine pour la guérison des cardiaques, des arthritiques et des anémiques. »

Nouvelles à la Main

— En Allemagne, deux officiers se sont battus pour le tango.

— A douze pas ?

— Les chauffeurs se plaignent de la nouvelle circulaire de M. Hennion qu'ils accusent de les empêcher de gagner leur vie.

— De mettre des bâtons dans leurs roues.

Entre décavés.

— Lis donc ça : l'empereur d'Autriche qui pense à nous...

— Oui, je sais, il se préoccupe de remédier à la crise financière que traverse la Bohême. Ce n'est pas trop tôt.

Le Masque de Fer.

LA GUERRE BALKANIQUE

La marche des Turcs

Que feront les puissances ?

Tandis que toutes les dépêches s'accordent à dire que l'avant-garde de l'armée turque a franchi l'ancienne frontière bulgare et marche en deux colonnes, la première sur Jamboli, et la seconde, par Mustapha-Pacha, dans la direction de l'Ouest, à Constantinople on déclare formellement que ces nouvelles sont controuvées et que l'armée s'est bornée à occuper toute l'ancienne frontière, de Mustapha-Pacha à la mer Noire. C'est, dans tous les cas, la mise à néant du traité de Londres et c'est contre quoi s'élèvent les chancelleries.

L'Europe veut agir, mais elle ne sait pas encore comment.

A Londres, on parle de l'envoi d'une note et aussi, un peu, d'une démonstration navale, ou d'une pression financière.

Londres, 25 juillet.

On apprend que les ambassadeurs ont proposé à leurs gouvernements l'envoi d'une nouvelle note à la Turquie ; il reste à décider si cette note sera collective ou non.

Elle attirera de nouveau l'attention de la Porte sur la décision des puissances de faire respecter la frontière Enos-Midia.

Bien qu'on ait vaguement parlé d'une démonstration navale et d'autres moyens destinés à exercer une pression sur la Turquie, aucune proposition n'a été soumise à la Conférence d'hier.

Certains diplomates croient qu'une pression ayant un caractère financier sera suffisante.

A Berlin, on attend et on est plutôt sceptique :

Berlin, 25 juillet.

Sans pouvoir dire que les puissances se soient mises d'accord sur l'action à entreprendre, les milieux diplomatiques semblent croire à la possibilité d'une démonstration navale européenne ; cependant, on ne se fait pas trop d'illusions sur l'efficacité de cette seule mesure.

Quelques organes conservateurs seraient heureux que le gouvernement allemand sortît de sa réserve.

Le *Reichbote* écrit :

« La question d'Asie Mineure sera peut-être bientôt d'actualité. L'Allemagne aura à y dire son mot, ce qu'elle doit à son prestige et à ses intérêts. Espérons que nos diplomates seront à la hauteur de la gravité de la situation. »

La *Post* écrit :

« Il est temps de sonner le branle-bas non seulement pour les hommes d'Etat responsables, mais pour le peuple tout entier afin qu'il ne perde pas une minute. Il sera bon de rappeler Agadir et toutes les désillusions que nous avons vécues lorsque nous manquâmes l'occasion d'acquérir un bon territoire dans une proximité relative. »

C'est l'ouverture de la succession asiatique que réclame simplement l'organe pangermaniste qui ne serait peut-être pas fâché que la Russie donnât le signal en acceptant l'Arménie.

Mais on n'en est pas encore là.

A Berlin même, de source officieuse, on déclare que la Russie n'a pas encore pris de parti, et, de Londres, on télégraphie :

Londres, 25 juillet.

Le point de vue de la Russie diffère de celui des autres puissances, par suite de ses intérêts spéciaux.

La Russie déclare ne pouvoir admettre le rétablissement de la domination ottomane dans le territoire d'où les Turcs ont été expulsés. Elle se verra donc obligée à prendre les mesures propres à assurer la retraite des troupes turques.

On pense que ces mesures seront prises en commun, mais, en tout cas, la Russie croit que rien ne sera fait qui puisse causer des dissentiments entre les puissances.

A Vienne, on voit venir et on croit que tout s'arrangera.

Vienne, 25 juillet.

Certains indices permettent d'espérer que l'ivresse belliqueuse des milieux militaires turcs se calmera bientôt et que la Turquie cédera à une démarche énergique des puissances.

On déclare toujours qu'il n'existe entre l'Autriche et la Russie qu'une certaine communauté d'intérêts, mais aucune espèce d'entente ou d'accord.

On ne croit pas que la Russie songe à intervenir en Arménie. Une telle intervention constituerait une action isolée ou supposerait des pourparlers préalables dont il n'est pas encore question. — M. RAY.

On a aussi parlé d'une intervention de la Roumanie, mais notre correspondant de Berlin nous télégraphie :

Berlin, 25 juillet.

La Roumanie n'a aucune envie de faire la guerre aux Turcs simplement pour les beaux yeux de l'Europe.

Pour qu'elle s'y décidât, il faudrait lui accorder des avantages matériels importants. — Ch. BONNEFON.

Un communiqué turc

Constantinople, 25 juillet.

On publie un communiqué officieux disant que la Porte espère que l'Europe ne voudra pas creuser un abîme entre

le monde musulman et le monde chrétien.

La joie à Constantinople

Constantinople, 25 juillet.

Les mosquées ont été envahies aujourd'hui par la foule des fidèles, qui sont restés longtemps après le service religieux ordinaire à prier silencieusement à l'occasion de la reprise d'Andrinople.

Certaines mosquées, spécialement affectées aux prières des femmes, étaient également combles.

La manifestation que l'on se proposait de faire devant le ministère de la guerre a été interdite, au dernier moment, par la police.

Avant la paix

On ne négocie pas encore

La situation reste la même. La Serbie et la Grèce se maintiennent jusqu'ici sur la position qu'elles ont prise et la Roumanie insiste pour la conclusion immédiate d'un armistice ou tout au moins d'une suspension d'armes. Une dépêche de Bucarest dit même que les ministres de Grèce et de Serbie ont été avisés par le gouvernement roumain que si les armées serbes et grecques persistaient à marcher sur Sofia, elles trouveraient cette ville déjà occupée par les troupes roumaines qui en sont beaucoup plus rapprochées.

Les délégués grecs et monténégrins sont arrivés à Belgrade, où ils se sont rencontrés avec le délégué roumain, le général Roanda.

On dit à Belgrade qu'ils partiront dimanche pour Bucarest avec les délégués serbes.

L'impression à Bucarest

Bucarest, 25 juillet.

La situation est sans changement depuis hier, la Grèce et la Serbie se montrant récalcitrantes sur la suspension d'armes; toutefois, par égard pour les interventions répétées du roi Charles, on peut compter que la marche en avant des troupes serbes et grecques deviendra moins pressante, et que la Conférence pourra se réunir la semaine prochaine.

En Autriche

Vienne, 25 juillet.

La *Nouvelle Presse Libre* annonce sur un ton assez solennel que l'Autriche a fait savoir à Athènes et à Belgrade qu'elle ne tolérerait pas que la Bulgarie fût écrasée.

Il convient de remettre les choses au point.

La démarche en question a eu lieu il y a deux jours. L'Autriche et la Russie ont invité la Serbie et la Grèce à accepter les propositions de la Roumanie concernant l'armistice. On sait que cette démarche, qui n'avait absolument rien de comminatoire, a malheureusement échoué.

On insiste, dans les milieux officieux, sur le fait que les démarches simultanées de l'Autriche et de la Russie n'ont pas été faites de concert. On dit : « Nous voulons la même chose que la Russie, mais gardez-vous de croire que nous sommes d'accord. » Ces réserves sur la forme des rapports austro-russes importent assez peu à l'Europe, pourvu que l'accord persiste sur le fond, comme l'a annoncé votre correspondant de Saint-Pétersbourg.

On continue ici à envisager la situation avec un certain pessimisme, je dirai même avec une certaine nervosité. Un article du *Muenchner Neueste Nachrichten*, qui semble inspiré, déclare que les vraies difficultés commenceront après la signature de la paix, et que l'Autriche exercera sans faiblesse le droit d'examen qu'elle s'est réservé.

On commente une longue entrevue du comte Berchtold et du ministre de la guerre.

Le bruit court que de nombreux réservistes vont être mobilisés, mais l'expérience de cet hiver nous a appris à accueillir avec un certain calme ce genre de nouvelles. — M. Ray.

L'attitude de la Grèce

Athènes, 25 juillet.

Dans les milieux compétents, on déclare que la Grèce et les alliés ne sont nullement hostiles au principe de l'armistice, pourvu qu'il soit conclu de façon à mettre fin à toutes les causes pouvant faire renaître les hostilités.

La Grèce, toujours particulièrement fidèle au principe de l'équilibre des Etats balkaniques, souscrirait immédiatement à cette solution qui empêcherait le sang de couler plus longtemps.

Dans sa réponse à la lettre du roi Carol, en faveur de l'armistice, le roi Constantin explique les motifs d'ordre militaire qui, à l'heure actuelle, empêchent l'arrêt des opérations.

Les journaux disent qu'il est possible que les délégués des belligérants trouvent, au cours de leur arrêt à Nisch, un terrain d'entente pour préparer l'armistice, ce qui permettrait de continuer les négociations de paix, à Bucarest où se rendraient probablement les premiers ministres alliés.

Après les avantages remportés dans les défilés de Kresna, jugés inexpugnables, l'armée grecque rencontrera peut-être quelque résistance du côté de Djoumbala, mais ensuite le chemin de Sofia étant ouvert par Banitza, la campagne pourra être considérée comme virtuellement terminée en ce qui concerne l'action de l'armée grecque.

La *Nea Imera* dit à ce sujet qu'il est temps encore pour les Bulgares d'éviter la destruction complète, en mettant fin à une résistance désormais inutile.

Athènes, 25 juillet.

Dans les milieux compétents, on soutient que la pression de la Russie et de l'Autriche-Hongrie continue. Athènes et Belgrade ne veulent pas examiner les causes pour lesquelles la Bulgarie a demandé aide et protection à ces deux puissances, ou pourquoi ces deux puissances tendent la main à la Bulgarie, alors que la Grèce et la Serbie ont déclaré déjà à maintes reprises, aussitôt après la première intervention amicale de la Russie, qu'elles acceptaient avec reconnaissance sa démarche et ont désigné en même temps des délégués pour discuter les préliminaires de la paix.

La Grèce et la Serbie n'ont nullement opposé un refus; c'est la Bulgarie qui refuse la paix et non les alliés, car tandis que les alliés parlent de paix, la Bulgarie parle d'armistice.

Armistice ne signifie pas paix, et si la Bulgarie songeait franchement à conclure la paix, pourquoi refuser de discuter les conditions émises, pourquoi vouloir l'armistice avant d'engager les pourparlers et pourquoi la Bulgarie refuse-t-elle d'entendre les conditions des alliés. On dit que c'est à cause de la marche en avant des troupes alliées.

L'ordre à Sofia et le trône du roi Ferdinand sont menacés, mais les Bulgares peuvent sauver l'ordre et le trône, s'ils déclarent accepter les conditions des vainqueurs, par conséquent, les puissances devraient plutôt s'adresser à Sofia et non à Athènes et à Belgrade.

Aussitôt que Sofia déclarera accepter les conditions des alliés, comme elle a accepté déjà les conditions de la Roumanie, l'armistice sera conclu : sans cela, il n'y a rien à espérer.

Nouvelles protestations bulgares

La légation de Bulgarie a reçu le télégramme suivant du ministre des affaires étrangères de Bulgarie :

Sofia, 25 juillet, 10 h. 30 soir.

Dès le début de la guerre, éclatait une campagne acharnée de calomnies contre la Bulgarie et son armée. Cette campagne a pris des proportions monstrueuses après l'interruption de toutes nos communications télégraphiques avec l'Europe, et de tout contact avec le monde civilisé. La Bulgarie n'aura pas de peine à confondre ses calomniateurs et à démontrer que si des violences isolées ont pu être commises par des soldats exaspérés, l'œuvre de destruction de pillage et de mort a été systématique chez les Serbes, les Grecs et les Turcs.

En attendant, pour faire, par les moyens les plus prompts et les plus efficaces la complète lumière, que nous sommes les premiers à demander, sur la conduite réelle des armées en cause, je vous charge de demander formellement une enquête internationale faite par les représentants officiels des puissances et portant sur tout le théâtre des opérations.

Signé : Guenadieff.

Londres, 25 juillet.

Le 16 juillet, j'ai envoyé à M. Tchaprachikoff, secrétaire politique du roi Ferdinand, une dépêche dans laquelle je le priais de me donner des renseignements exacts sur les atrocités dont les troupes bulgares, disait-on, s'étaient rendues coupables en Thrace et en Macédoine.

Voici la réponse que m'a télégraphiée hier M. Guenadieff, ministre des affaires étrangères de Bulgarie, et qui ne m'est parvenue que ce soir :

Votre dépêche à M. Tchaprachikoff, parvenue hier seulement, me donne l'occasion, que je saisis avec empressement, de vous envoyer la déclaration suivante :

Séparée du monde civilisé par l'interruption des communications télégraphiques, la Bulgarie a été assaillie par des campagnes acharnées et méthodiques de calomnies et n'a pu confondre ses calomniateurs. Je pense encore aujourd'hui que l'Europe qui nous a vu depuis trente-c nq ans travailler avec sagesse, modération et esprit d'ordre au progrès de notre pays, n'a pu croire que quelques mois aient pu détruire les vertus fondamentales et universellement connues de notre race. La Bulgarie a pu commettre des fautes politiques, elle n'a aucun crime à se reprocher.

Toutes accusations de pillages, d'atrocités, de viols, etc., sont des inventions de mauvaise foi, lancées pour tromper l'opinion publique de l'Europe. Toute guerre traîne, malheureusement, derrière elle, un cortège de malheurs, mais nulle part nos troupes ne se sont rendues coupables des méfaits qu'on leur attribue.

» Quant à l'attitude de nos ennemis, on peut imaginer ce qu'elle a été quand on saura que cent mille personnes se sont enfuies de Macédoine et sont venues en Bulgarie chercher un refuge contre les horreurs des troupes serbes et grecques. Les correspondants étrangers qui les ont interrogées ont été suffisamment édifiés à cet égard.

» En même temps que l'on répandait dans le monde la vague de calomnies qui nous a représentés comme un peuple de barbares, j'apprends que des nouvelles sensationnelles lancées par nos ennemis ont montré la Bulgarie en révolution et en pleine anarchie. Tous les étrangers habitant notre pays pourront témoigner de l'absurdité complète de ces bruits. Le peuple bulgare, et ce sera son éternel honneur, a su garder, dans les circonstances difficiles qu'il traverse, la plus haute dignité et le calme le plus parfait. La Bulgarie reste forte dans les épreuves, comme elle a été modeste dans ses triomphes. En butte aux difficultés les plus terribles qu'un peuple ait eu à vaincre, nous gardons la conviction entière que, grâce à la résistance toujours invaincue de son armée et avec l'appui de l'Europe, que les calomniateurs ne pourront pas longtemps abuser. Notre petite nation sortira avec honneur de la crise où l'ont jetée tant d'ennemis ligués contre elle. — *Signé* : Guenadieff, ministre des affaires étrangères.

Il était temps que la Bulgarie reprit contact avec le monde civilisé. Nous allons savoir bientôt ce qui s'est passé depuis trois semaines à Sofia et dans l'intérieur de ce pays si cruellement traité par la destinée. — J. Coudurier.

Un appel des dames bulgares

Sofia, 25 juillet.

Les dames bulgares de Philippopoli ont demandé au ministre de France à Sofia de transmettre au Président de la République le télégramme suivant :

« Les mères bulgares dont les fils sont sur les champs de bataille prient Mme et M. Poincaré, avec des larmes dans les yeux, de nous sauver des massacres turcs qui menacent Philippopoli. Votre intervention est notre dernière espérance.

» Recevez nos sincères remerciements et l'expression de notre éternelle reconnaissance. »

Les opérations militaires

Athènes, 25 juillet.

Le ministère de la guerre annonce que le calme règne aujourd'hui sur tout le front des troupes.

De petits combats sont signalés, toutefois, aux ailes droite et gauche et près de Dobritza.

Quarante comitadjis ont pénétré dans le village de Mahonia, dont ils ont commencé à massacrer les habitants musulmans. Une compagnie de soldats a été envoyé pour protéger le village et ses habitants.

Quatre mosquées de Cavalla ont été rendues aux musulmans par les autorités grecques.

Les troupes bulgares, vaincues au combat de Remitza, fuient en désordre vers Djoumaïa.

On assure que les Bulgares ont évacué Dédéagatch.

Belgrade, 25 juillet.

Après la prise de Belogradchik des détachements de l'armée serbe ont commencé à cerner Vidin, ancienne forteresse des mieux défendues par la nature et par des ouvrages artificiels; cependant la prise de la ville ne saurait tarder.

Les troupes du général Koulintcheff commencent à se rendre.

Près de Pirot, l'armée serbe s'est emparée sur la frontière bulgare de Strachna-Tchonka, sur la rive droite, et de Golema-Glava sur la rive gauche de la Nichava. Sur les autres points, on constate une accalmie.

Sofia, 25 juillet.

Hier, le calme a régné autout de Pirot: A Vlasina, les attaques serbes ont été repoussées et les Serbes ont été chassés du territoire bulgare.

Autour d'Egri Palanka, la journée a été tranquille.

Dans les environs de Kotchana, les troupes serbes, grecques et monténégrines réunies, ont attaqué l'aile gauche bulgare avec de très grandes forces, mais elles ont été partout repoussées. Les Bulgares ont laissé approcher quelques-unes des colonnes assaillantes à une centaine de mètres de leurs tranchées, pour les refouler ensuite par un feu violent, en leur infligeant de grosses pertes.

Au cours d'une de ces attaques entreprises par les Montenégrins, les Bulgares ont pris trois mitrailleuses portant le monogramme « N ».

La colonne grecque qui s'avançait entre les vallées de la Strouma et de la Bregalnitza a été cernée de trois côtés et forcée de battre en retraite sous un feu meurtrier des troupes bulgares qui lui a causé des pertes considérables.

L'attitude des troupes bulgares est excellente sur tout le front du combat.

VERS LE QUARTIER GÉNÉRAL

(Par dépêche de notre envoyé spécial.)

Le roi Constantin

Salonique, 24 juillet.

Je n'oublierai jamais le jour de la semaine dernière, où j'ai quitté Salonique pour m'acheminer vers le quartier général. Je ne l'oublierai jamais, non pas à cause des vingt heures de trajet, des cinq heures et demie d'arrêt à la station d'Akindjal, des quatre heures d'attente à Poroi, de l'arrivée sinistre en pleine nuit devant une gare isolée au delà de laquelle le train, fourbu, renonçait à pousser. Mais un événement tragique l'emplit pour moi d'une mélancolie dont tout mon être, à ce souvenir, ne cesse d'être habité. En même temps qu'une noble famille, pour laquelle je n'ai qu'affection et respect, était frappée, c'est l'image hideuse de la guerre qui tout à coup se levait devant moi dans le décor misérable d'un wagon de deuxième classe, et c'est son fantôme que je rencontrais sortant à peine de cette Salonique, bruyante et molle, dont on ne se douterait guère à la regarder qu'elle est le prix de la victoire.

Je crois vous avoir dit la veille de partir que je devais voyager en compagnie d'un comité de dames charitables qui se rendaient à Sérès pour y distribuer vêtements et vivres aux malheureuses victimes du pillage et de l'incendie. Héroïsme magnifique des femmes grecques! Ne se trouvera-t-il personne pour conter un jour de quelles prouesses, mais surtout de quel dévouement patient, de quels sacrifices multiples elles furent depuis dix mois capables, des plus humbles aux plus riches, aux plus élégantes, aux plus illustres! Celles-ci se rendaient à Sérès, où sévissait le choléra, elles le savaient, elles avaient été averties qu'on ne les laisserait point entrer dans la ville, et elles me pardonneront de nommer seulement Mme Argyropoulo, mère du préfet de Salonique; Mlle Zoé Dragoumis, la plus jeune fille de l'homme d'État qui, hier gouverneur de Crète, a accepté, par zèle patriotique, d'être le premier gouverneur général de la Macédoine. Dans le compartiment où nous étions et où, crédules, nous pensions arriver à destination vers deux heures de l'après-midi, on s'était d'abord énervé des attentes, de l'encombrement de la voie, de l'ignorance d'un personnel surmené et impuissant, puis on en avait pris son parti, et, en dépit de la gravité de l'heure, on était très gai. N'ayant rien d'autre à faire, nous ouvrions nos sacs, nos boîtes, nos valises, nous mangions et nous employions les arrêts sans fin à faire du thé ou du café. Tout à coup, à Paroi, vers le crépuscule, après une douzaine d'heures de cet étrange voyage, quand nous étions las d'avoir chaud, de piétiner, d'espérer et d'être déçus, nous croisons un train qui ramenait des malades et des blessés et plusieurs de nos compagnes de wagon se précipitent pour leur offrir des paquets de cigarettes. C'est alors qu'un sergent s'approcha de moi et me dit :

— Cette femme est bien, n'est-ce pas, Mlle Dragoumis?

— Oui. Eh bien!

— A la prochaine station elle va apprendre que son beau-frère, le capitaine Callergi, est mort ce matin du choléra, qu'il est enterré. Tâchez de l'y préparer.

Je me demande si, en lisant ceci, vous réalisez ce qui s'est alors passé en moi. Tant de joie, tant de jeune insouciance, une si charmante et si simple façon de se dévouer, de se donner, de faire ce qui est est bien, ce qui est beau, ce qui est juste, une activité si noble et si incessante, tout ce qui fait enfin de cette grave, rieuse et belle enfant une fille si digne des Dragoumis, et, brusquement, sans transition, sans ménagement, ce spectre hideux qui surgit, la mort, le deuil, le désespoir d'une famille!

M. Dragoumis est l'un des hommes d'État les plus droits, les plus forts, les plus intelligents de la Grèce, et il faut que l'on sache, qu'accueilli jadis à son foyer avec la bienveillance et l'aménité qui lui font tant d'amis, je m'honore d'être depuis plus de vingt ans l'ami d'une maison vers laquelle se dirigent d'abord mes pas à chacun de mes voyages à Athènes et où mon affection respectueuse va également au chef de famille et à tous les siens.

Je mis Mme Argyropoulo dans la terrible confidence que je venais de recevoir et c'est à elle et à moi que revint le triste privilège de préparer la malheureuse jeune fille à l'affliction qui l'attendait. Je n'ai pas à dire ici, car ces choses ne sont pas l'affaire des inconnus, avec quel stoïque courage cette jeune fille de vingt ans, sensible et douce, supporta cet affreux coup, ni avec quelle lucidité elle devina tout ce que je n'osais lui dire, ni pour qui fut sa première pensée. Mais quand je ne suis ici que pour regarder le spectacle d'une guerre et raconter ce que j'en éprouve, pouvais-je taire ce drame sinistre qui enlève un être charmant à une famille qui pleure, à l'armée un des plus brillants officiers d'état-major, et qui fut pour moi comme le prologue de la grande pièce dont je vis à cette heure les péripéties?

Le train s'arrêtait à Hadji-Belik, petite station, où était alors fixé le quartier général. Mais, ce matin-là, le Roi le déplaçait et, après quelques heures passées dans un wagon qui fut la première chambre à coucher de ma campagne de Macédoine, je fus debout tout juste pour voir le Roi monter dans un train qui le conduirait plus loin et le prince Nicolas dans un autre qui, pour quelques jours, le ramènerait à Salonique. Le soir même, du reste, j'atteignais le nouveau quartier général à Livounovo. Ce ne fut pas sans peine. Il me fallut pour cela affronter trois heures de camion automobile où nous étions neuf, la plupart officiers, empilés avec nos malles, nos cantines, nos couvertures, des sabres et des éperons, des fouets et des cravaches, sans compter l'énorme trépied d'un cinématographe. A chaque pont coupé, il fallait descendre afin d'alléger la voiture qui ne fut tirée du bourbier d'une berge que par les bras solides d'une compagnie qui passait. Un peu plus loin nouvel arrêt, nouvelle poussée. Des militaires qui nous croisaient en automobile s'arrêtent, descendent; l'un d'eux, qui a trois galons bleus de sergent-major et qui est leur chef, les siffle pour qu'ils accourent. Lui-même, de ses larges épaules et se ramassant sur ses jambes, pousse de toutes ses forces à l'arrière de la voiture. Je regarde ce visage rond, cette barbe drue, qui n'a pas été faite, cette chemise de flanelle qui n'est pas du matin, cette tenue khaki, qui ne sort pas de la blanchisserie et tout à coup je pousse un cri et j'étends les bras : « Vous! C'est vous! » Je viens de reconnaître l'un des Athéniens les plus distingués et les plus affables, M. Negreponte, député à la Chambre, qui habite un magnifique hôtel au coin de l'avenue Amélie et qui, propriétaire de plusieurs autos, s'est proposé pour diriger comme sergent-major le service des voitures de l'état-major. Car voilà l'un des caractères les plus nobles de cette guerre, c'est qu'elle n'est pas seulement une guerre nationale par les intérêts historiques, religieux et sociaux qui y sont engagés, mais qu'elle est aussi une guerre populaire, au service de laquelle viennent se ranger tous les enfants de la patrie.

Un Negreponte va pousser au dos d'un camion. Le chauffeur de ce camion, un homme énergique à barbe noire, coiffé d'un foulard noir, est un Grec d'Amérique, un négociant du Massachussetts, accouru pour prendre sa part des épreuves. Le chauffeur de l'auto, qui m'a conduit dimanche aux avants-postes, et dont je vous ai parlé, c'est le sergent Syriotis. Il est sujet anglais, fils de l'ancien directeur de la Banque Rallys, à Bombay; il vit à Athènes et y possède des automobiles, mais le voici volontaire sur les routes où se joue le destin de sa race. Volontaire aussi, M. Carapanos, fils de l'ancien ministre des finances, qui, ayant dépassé l'âge du service militaire, a voulu cependant prendre la direction des autos du Roi. Volontaire, ce charmant et éminent docteur Psaltof, un patriote et un savant, que j'ai connu à Smyrne et retrouvé aujourd'hui à Salonique, et qui, pour venir prendre ici la direction de l'hôpital et y soigner les blessés grecs, a abandonné son hôpital à Smyrne, sa clinique, une clientèle magnifique.

Dans cette armée, on rencontre une foule d'hommes et de jeunes gens, qui parlent couramment français ou anglais: tous volontaires, tous dressés d'un même élan aux quatre coins de la terre pour la grandeur de la nation. Le lieutenant Camillo Akche, au service des transports, à Demir-Hissar, est accouru du fond du Donetz pour veiller au ravitaillement de l'armée. On ne soulignera jamais assez le phénomène, car il est capital. L'un des officiers de la mission française s'écriait : « Mais c'est la mobilisation de l'Hellénique qu'on nous demande ». Le mot est dit, retenons-le, l'Hellénique, depuis six cents ans, attendait son heure, elle vient, elle est venue. Il est debout tout entier autour du drapeau blanc et bleu, debout avec toutes ses forces, avec ses bras, avec son argent, avec sa foi, avec sa volonté. Est-ce que les chancelleries ne comprendraient pas enfin qu'elles assistent à un grand drame historique et que le dénouement ne sera, selon la justice, que si l'Hellénique, grande force intellectuelle, morale, libérale, en sort régénéré?

Je lis ici des journais français dont il faut déplorer pour eux qu'ils témoignent une si extraordinaire méconnaissance de l'œuvre qui s'accomplit et des sentiments forts qui la nourrissent. Ce ne sont point de telles voix que la Grèce, amie traditionnelle et fidèle de notre pays, pensait à cette heure recueillir dans ses oreilles, tendues vers la France.

Après tant de péripéties complétées par une pluie d'orage, j'arrivai enfin à Livounovo. C'est un humble et gracieux village, bâti sur les pentes d'un mamelon et qui serait avenant si la désolation ne s'était abattu sur lui. Une grande bâtisse blanche le domine, qui était une église, mais qui fut brûlée et ne montre plus que des murs en ruines. Et tout le village incendié aux trois quarts, une première fois par les Turcs, l'an passé, une seconde fois par les Bulgares, est déserté de ses habitants. Quelques pauvres maisons y restent debout, que l'on a désinfectées en hâte, et c'est là que s'installe l'état-major. Le Roi occupe un modeste logis, tout étroit, élevé d'un étage, dont un drapeau et deux factionnaires sont seuls à signaler l'éclat temporaire. Les princes Georges, André, Christophore et Alexandre ont une demeure où ils couchent deux à deux et qui sert en même temps de lieu de travail à l'état-major. Une sorte de balcon ou de véranda, si ce mot n'est pas trop ambitieux, la domine, à laquelle on accède par un escalier extérieur, et c'est là que chaque jour, en plein air, le Roi travaille, sur une table boiteuse, en compagnie des officiers éminents qui constituent son état-major de direction, le colonel Dusmani et les commandants Metaxas et Stratigos. C'est là aussi que la famille royale prend ses repas et l'on peut voir, aux heures chaudes du jour, les princes, ayant mis bas leurs vestes, s'y délasser dans le laisser-aller de la vie de camp.

Tout cela est sordide, mais la famille royale est connue pour la simplicité charmante qu'elle a héritée du roi défunt, et tous s'en accommodent de bonne grâce.

Le spectacle de Livounovo est d'ailleurs extrêmement pittoresque, un beau paysage de hautes montagnes l'enveloppe au milieu duquel il apparait comme un belvédère. Les troupes campent sur la calotte, dévalent le long de ses pentes, une agitation joyeuse l'emplit, les autos ronflent. Au milieu d'un terre-plein, à l'abri d'un grand arbre, le service du chiffre fonctionne en plein air; le télégraphe est installé dans un étrange recoin qui surplombe une resserre à outils et une cuisine.

En arrivant en ce coin perdu, je considérai mon sort avec effroi et je fus inspecter d'abord les ruines calcinées de l'église pour voir s'il ne me serait pas possible d'y établir un gîte, mais il me fallut renoncer bientôt à cette espérance et j'attendais mélancoliquement la venue des étoiles pour choisir celles qui m'abriteraient, lorsque la bienveillance active du Roi me désigna une maison dont j'aurais l'intérieur, l'extérieur étant destiné aux trois officiers d'une campagnie, et je m'empressai de partager avec un aimable confrère ce que nous appelâmes aussitôt un palace.

A travers le village, le Roi fait incessamment le chemin de sa maison à celle de son état-major et *vice-versa*. Lui que j'avais connu diadoque, la physionomie ferme et l'œil dur, il est maintenant épanoui, souriant, heureux de vivre, et son premier mot est pour me dire : « Eh bien! Vous attendiez-vous à cela, en Europe? »

Comment n'exulterait-il point des succès foudroyants, où sa part est si grande, où sa décision a si souvent fait pencher le sort et qui vont renouveler le destin de sa patrie?

— Vous vous rappelez, continue-t-il, 1897? Ah! les choses ont bien changé et l'armée grecque a fait des progrès; mais ce qui est plus beau que tout, c'est le courage des soldats. Ils ne veulent connaître que la baïonnette; ils s'élancent comme des lions et les officiers ne réussissent pas à les retenir. Cela, vraiment, est magnifique et j'en suis très fier.

Le Roi parle encore des massacres et il s'en indigne; il me déclare que l'on a saisi des pièces qui établissent la préméditation concertée des Bulgares et que la révélation de ces pièces, dont on poursuit la traduction, sera foudroyante et il conclut, avec un bon rire de confiance et de joie :

— Allons! je vous emmène à Sofia, car nous irons à Sofia. Il faut que nous allions à Sofia!

Je sais bien que M. Panas, le distingué diplomate qui représentait naguère la Grèce en Bulgarie, est à Nisch où des négociations commencent, mais ne pensez pas qu'elles aboutissent demain. A vrai dire, je ne crois pas que les trois alliés entrent à Sofia, parce que les Bulgares auront auparavant accepté le sort, mais il est certain qu'aucune négociation n'empêchera l'armée du roi Constantin de poursuivre ses avantages et qu'il n'y a qu'un lieu où l'opinion grecque tolèrera que soit signée la paix : c'est le sol bulgare.

Georges Bourdon.

A l'Etranger

L'Allemagne et l'Autriche

Berlin, 25 juillet.

L'organe du parti militariste allemand, qui semble de moins en moins bien inspiré, attaque un de nos confrères de Paris à cause d'une dépêche de Rome affirmant que l'Allemagne et l'Autriche ne marchent plus d'accord dans les questions balkaniques parce que l'Allemagne a déconseillé à l'Autriche l'invasion du Sandjak. Le journal allemand traite cette dépêche de « mystification consciente ».

J'ignore si le parti militaire autrichien continue à préconiser la guerre contre la Serbie et l'invasion du Sandjak de Novibazar. Il n'est pas douteux que, dans ce cas, l'Allemagne continuera à déconseiller avec force une solution pareille. Il n'est pas douteux non plus que sur plusieurs points depuis deux mois la politique de l'Allemagne et celle de l'Autriche n'ont pas coïncidé. Le plus important de ces points fut la politique pratiquée par l'Autriche à l'égard de la Bulgarie dans l'attente d'une brillante victoire sur la Serbie, politique qui a déterminé l'action roumaine. Rien ne pouvait être plus désagréable à Berlin qu'un refroidissement, même passager, des relations traditionnelles avec la Roumanie.

Le général Kelm, qui est le prophète militaire du *Tag*, assure que Vienne, par une politique de bascule beaucoup trop savante, a fini par froisser la Roumanie, sur laquelle la Triplice comptait en cas de guerre contre la Russie. Or l'animosité déclanchée en Roumanie grandit sans cesse à cause des méthodes hongroises dont les Allemands, eux aussi, ont à souffrir. Un manifeste de la Ligue pour la civilisation roumaine parle des « persécutions sans exemple que le gouvernement hongrois poursuit d'une façon éhontée » et qui ont pour but de sacrifier en temps de guerre et d'extirper en pleine paix les trois millions et demi de Roumains vivant en Autriche-Hongrie.

Le général Kelm ajoute qu'un mouvement se dessine en Roumanie pour dénoncer l'alliance avec la monarchie du Danube, et il conclut :

Le maintien de la Roumanie dans le groupement triplicien est loin d'être indifférent à l'Allemagne et à l'Italie. Et si le troisième membre de la Triplice continue par ses fautes à ébranler l'état de choses existant, c'est le devoir de l'opinion publique de s'occuper d'un tel problème.

J'ignore si l'article du bouillant général sera particulièrement agréable au gouvernement allemand en ce moment-ci, mais je crois que le *Berliner Lokal-Anzeiger* exagérerait cependant en traitant de « mystification consciente » cet article si voisin de la dépêche roumaine adressée au journal parisien. — Ch. Bonnefon.

Les grèves des arsenaux allemands

Brême, 25 juillet.

Suivant la *Gazette du Weser*, les ouvriers des chantiers maritimes du Weser inférieur ont résolu, hier soir, de se mettre en grève. Les ouvriers du Lloyd ont refusé de participer au mouvement.

Condamnation d'un officier allemand

Strasbourg, 25 juillet.

Ce matin a comparu, devant le Conseil de guerre de la 3e division, le capitaine Derichs, du 136e régiment d'infanterie, qui obligea un soldat de sa compagnie à effectuer des marches forcées de nuit jusqu'à un fort situé à dix kilomètres de Strasbourg avec un havresac contenant un supplément de chargement de 50 livres de sable. Le soldat, à bout de forces, s'était affaissé en cours de route.

Le capitaine a été condamné à cinq jours d'arrêts à la chambre.

Le procureur avait réclamé contre lui une peine de 45 jours de prison.

La doctrine de Monroë

Washington, 25 juillet.

Aujourd'hui a été déposée à la Chambre des représentants une résolution affirmant à nouveau la doctrine de Monroë, ajoutant que les Etats-Unis ne tolèrent dans l'hémisphère américain ni le développement du système de colonisation des nations de l'Europe, ni la colonisation par des races avec laquelle la race caucasique ne peut pas s'assimiler.

On suppose que cette dernière partie de la résolution se rapporte au projet de colonisation d'une province du Mexique par les Japonais.

La résolution réclame aussi l'évacuation des Philippines aussitôt que l'on y aura établi un gouvernement stable.

Les troubles de Chine

Shanghaï, 25 juillet.

Dans les dernières vingt-quatre heures, une série d'attaques ont été livrées contre l'arsenal par les rebelles, qui font preuve d'une grande bravoure. Un grand nombre cependant se retirent.

Les troupes du gouvernement, encouragées par leurs succès ininterrompus, ont commencé à prendre l'offensive et ont forcé les rebelles à se replier sur Nantava, dans la banlieue méridionale de la ville indigène.

L'amiral Tseng a formellement notifié à la Chambre de commerce que si les rebelles ne se dispersaient pas, il bombarderait la position demain.

Shanghaï, 25 juillet.

Toutes les attaques dirigées hier et aujourd'hui par les rebelles contre l'arsenal ont échoué, malgré la vigueur avec laquelle elles ont été poussées.

On peut dire que la cause des rebelles est en déclin à Shanghaï. Les principaux partisans des rebelles ont tenu aujourd'hui une réunion à la suite de laquelle ils ont télégraphié à Yuan Chi Kaï pour lui proposer une base pour des négociations de paix.

Les gens du Nord sont réellement maîtres de Suchowfu. Le Tao-Taï de Hunan et ses fonctionnaires ont proclamé la neutralité de la province.

Le Tao-Taï de Chékiang s'emploie avec vigueur pour réprimer toute propagande hostile à Yuan Chi Kaï.

Moukden, 25 juillet.

Par suite des événements qui se passent dans le Sud, le Taotaï a reçu pleins pouvoirs pour proclamer l'état de siège dans les lieux où la fermentation commence.

Des agents de Huang-Hsieng sont arrivés ici pour pousser à la révolte la Mandchourie et la Mongolie intérieure, afin que les troupes de Mandchourie ne puissent être employées dans le Sud.

Grève révolutionnaire

Lansing, 25 juillet.

Le gouvernement de l'Etat de Michigan a envoyé deux compagnies d'artillerie à Calumet, où vient d'éclater une grève des ouvriers des mines de cuivre, qui a rapidement dégénéré en émeute. Il a également promis de mobiliser deux compagnies de milice.

La populace a maltraité le chef de la police et plusieurs autres personnes, dont une ne survivra pas.

Cinq cents perturbateurs arrivent d'une ville voisine.

Le sherif est au pouvoir de cinq cents grévistes.

COURTES DÉPÊCHES

— Le Tsar, la Tsarine et leurs enfants sont arrivés à Cronstadt, à bord du yacht impérial *Alexandra*. De là, ils ont gagné Peterhof où ils se sont installés à la villa Alexandria.

— L'Empereur d'Allemagne hérite de plus d'un million de marks. C'est un de ses sujets, M. Knorr, qui, en mourant, lui a légué sa fortune.

— L'empereur d'Autriche a reçu en audience, à Ischl, le prince de Lobkowitz, grand land-maréchal de Bohême, et lui a remis en personne l'ordre de la Toison d'Or.

— Le prince de Galles, guidé par un contre-amiral allemand, a visité hier les chantiers navals de Kiel et le nouveau cuirassé *Kaisern*.

— On mande de Christiania que l'arrivée du vapeur *Kurfuerst*, retour du Spitzberg, a permis de s'assurer que, contrairement d'un bruit qui a couru, l'expédition Schœder-Strung n'avait pas reçu de secours.

— A Berlin, le président du congrès commercial allemand a demandé au chancelier de l'Empire d'intervenir pour que les dispositions en vigueur en France, relativement à l'indication d'origine des marchandises importées, soient appliquées moins rigoureusement.

— Le gouvernement du Transvaal, tout en se refusant de renoncer à l'emploi des troupes en temps de grève, vient de présenter aux fédérations syndicales des propositions comprenant la nomination d'une commission chargée d'examiner les réclamations des mineurs, et celle d'une autre commission pour les réclamations des cheminots.

— Le deuxième congrès international pour le sauvetage et la préservation des accidents aura lieu à Vienne du 9 au 13 septembre prochain, sous le patronage de l'archiduc Léopold-Salvator.

Figaro à Londres

LA COUR ET LA VILLE

Londres, 25 juillet.

∴ La suffragette Mme Pankhurst se trouve dans un tel état d'anémie, à la suite de son constant refus de prendre de la nourriture toutes les fois qu'elle est en prison, qu'une consultation de docteurs a prescrit aujourd'hui la transfusion du sang.

∴ Notre compatriote, M. E. Louis Gillot, qui a fixé sur la toile avec tant de talent quelques-uns des moments les plus émouvants des fêtes du couronnement de Leurs Majestés Britanniques, et dont l'exposition à la galerie Gremetti a obtenu un si vif succès auprès de l'aristocratie anglaise, vient d'être nommé par Sa Majesté officier de l'ordre de Victoria. — J. Coudurier.

Figaro en Belgique

Le congrès pour la protection de l'enfance

Bruxelles, 25 juillet.

Le congrès international pour la protection de l'enfance a terminé ses travaux aujourd'hui. Il a décidé la création à Bruxelles d'un office international pour la protection de l'enfance. Le vœu a été adopté à l'unanimité.

Mlle Dalmazzo, déléguée italienne, a assuré l'office international de l'active collaboration des Sociétés italiennes.

Eboulement dans une mine

Ce matin, dans des charbonnages, à Wasmes, un éboulement s'est produit à l'étage de 900 mètres.

Deux ouvriers ont été tués; un autre a été grièvement blessé.

tantisme, poussé à ce degré de libéralisme, relève beaucoup moins de la foi au Christ que de la libre pensée.

Aussi bien la tendance s'accuse-t-elle chaque jour davantage chez les protestants libéraux de réduire toute la religion à une notion de la paternité divine, indépendante de l'œuvre du Christ et exclusive de la notion du péché, transgression de la loi de Dieu. Contre cette tendance, les protestants orthodoxes — je crois que ceux-ci ont un peu boudé le congrès du progrès religieux — n'avaient pas attendu ledit congrès pour jeter un cri d'alarme.

Le rapport de filialité avec un être qui est pur esprit, écrivait en 1896 M. Frédéric Godet, ne saurait être celui de la simple provenance ; ce ne peut être que celui de la ressemblance morale. Il ne peut par conséquent être que bilatéral. Pour que cette relation soit une réalité, il faut que le sentiment filial réponde chez l'homme au sentiment paternel dans le cœur de Dieu... L'Ecriture sainte est loin de parler de tous les hommes comme s'ils étaient tous enfants de Dieu. Il ne faut pas oublier un petit fait qui a bien son importance dans la vie humaine et dont on ne paraît pas tenir compte : le péché.

Jésus a attaché la qualité d'enfant de Dieu à certaines conditions morales. « Heureux ceux qui procurent la paix car ils seront appelés enfants de Dieu. » Il ajoute : « Aimez vos ennemis, bénissez ceux qui vous maudissent... afin que vous *deveniez* enfants de Dieu. » Au jugement de Jésus, il faut donc le caractère d'une charité semblable à la sienne pour être honoré du titre d'enfant de Dieu ; on ne l'est pas de nature, on le devient par ce renouvellement moral qui nous assimile à la sainte nature divine, etc.

Et M. Frédéric Godet concluait : « C'est de la réconciliation des hommes avec Dieu, juste juge autant que père, que jaillira dans tous les cœurs le sentiment de la vraie paternité divine, puis aussi, comme effet, celui de la fraternité humaine à laquelle nous aspirons tous... La foi à l'œuvre divine du Christ enracinera seule jusque dans les cœurs ces grandes et sublimes idées, les fera pénétrer dans les volontés et de là dans les actes. »

M. Emile Boutroux a prononcé deux discours au congrès. Le premier, sur ce que Pascal entendait par les raisons du cœur que la raison ne connaît pas, est tiré de la conférence sur Pascal donnée l'an passé sous les auspices de la revue *Foi et Vie* et dont j'ai fait en son temps une complète analyse. Dans le second, il nous a dit comment il concevait Dieu : « On pourrait, pour introduire les esprits dans l'intelligence de la nature divine, dire que l'idée de Dieu signifie tout d'abord compréhension et tolérance, ou plutôt bienveillance infinie, dans l'idée directrice de la vérité et de l'excellence ».

Je suis confus d'être obligé d'avouer que je n'ai pas d'abord compris ce que l'éminent philosophe a voulu par là nous faire entendre. Mais il a ajouté : « Le célèbre cordonnier philosophe Jacob Bœhme eut le sentiment de cette caractéristique du divin quand il écrivit dans son *Aurora* : « Considérez les oiseaux de nos forêts : ils louent Dieu chacun à leur manière, sur tous les tons et dans tous les modes. Voyons-nous que Dieu s'offense de cette diversité et fasse taire les voix discordantes ? Toutes les formes de l'être sont chères à l'Etre infini. »

C'est très poétique et c'est très joli. Ce n'est peut-être pas très probant, du moins quant à l'inutilité d'une religion universelle. Mais cela prouve combien la belle intelligence de M. Boutroux est accueillante.

Credo in unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam.

Julien de Narfon.

L'AIDE SOCIALE

Une Loi sur les Dispensaires

Nous avons analysé, il y a quelque temps, la pétition où le docteur Calmette demandait au Parlement la création de dispensaires d'hygiène sociale. Cet appel vient d'être entendu.

Hier, sur le bureau du Sénat, a été déposée une proposition de loi, signée de MM. Léon Bourgeois, Alexandre Ribot, Paul Strauss, Ferdinand-Dreyfus et Victor Lourties. Les signataires de cette proposition rappellent les chiffres que nous avons publiés ici. A peu près le moitié des Français mourant entre 20 à 40 ans sont emportés par la tuberculose. Notre pays est plus que tous ses voisins décimé par ce fléau. Celui-ci, sur 10,000 habitants, nous en enlève annuellement, *60 de plus*, qu'il n'en tue en Allemagne, en Italie et en Espagne. Notre infériorité est trop grave pour que nous ne tentions pas de nous relever un peu.

Or la tuberculose est, avec quelques autres maladies, ce que la proposition nouvelle nomme très justement : une *maladie évitable*. C'est-à-dire que la prévention, la prophylaxie diminuent de beaucoup le nombre des cas. C'est donc un système de prévoyance sociale qu'il faut organiser.

Le dispensaire, modèle Calmette, ne fera pas disparaître la tuberculose. Il la fait reculer, cela est prouvé.

Quelques sénateurs, les plus dévoués à l'aide sociale, nous proposent de favoriser, de susciter la création de semblables dispensaires. Mais leur projet a ceci d'original, qu'il ne décide pas, d'un coup, l'institution légale de nouveaux organes administratifs. Il veut que les dispensaires naissent d'initiatives locales — qui constitueront déjà un premier progrès dans l'éducation antituberculeuse de notre pays. Ces initiatives, les pouvoirs publics les provoqueront et les seconderont. C'est le système de « la liberté subsidiée » ; le mot est bien administratif, mais le système est excellent.

Donc le maire ou le préfet ouvrira une enquête. La nécessité de créer un dispensaire dans telle ou telle région sera, souvent, reconnue. Du même coup, l'enquête en délimitera la circonscription utile : quartier, commune, groupe de communes. Un arrêté du préfet institue le dispensaire et nomme le conseil d'administration : deux personnes qualifiées désignées par le Conseil général, une élue par chaque conseil municipal intéressé, le médecin de l'assistance, un instituteur et des représentants des comités d'habitations à bon marché, des sociétés de secours mutuels et des œuvres de bienfaisance.

Ce conseil est doté de la personnalité civile qui lui permet de faire ses affaires et de recevoir des dons. On compte qu'il en recevra des particuliers, des conseils municipaux, des conseils généraux, intéressés à diminuer beaucoup leurs frais d'assistance en contribuant un peu aux dépenses de la prévention.

L'Etat réservera sur les revenus du Pari mutuel et des jeux, déjà destinés aux œuvres de bienfaisance et d'hygiène, une part importante aux demandes de subvention des dispensaires. Les Sociétés mutuelles et les œuvres auront le même intérêt que les villes à aider le dispensaire — et on les y autorisera. Les communes et les départements auront la faculté de donner des terrains, des locaux, des immeubles — et enfin, si le dispensaire est obligé d'emprunter, les finances municipales pourront gager l'emprunt.

Voilà des ressources. Le dispensaire fera des recettes : les clients qui le pourront, le payeront selon un tarif approuvé.

Les sociétés ou les œuvres seront ses clients abonnés — et abonnés à un tarif de faveur — lorsqu'elles auront en même temps contribué à la fondation.

Mais que le dispensaire ne se suffise pas à lui-même ? En ce cas, la loi prescrirait que la charge du déficit fût répartie entre les communes intéressées, comme est répartie actuellement la charge analogue de l'assistance médicale gratuite.

La proposition de loi offre donc aux fondateurs un programme bien tracé — et des ressources nombreuses. Elle a prévu deux cas particuliers.

D'abord, le dispensaire existe dès à présent. Il offre toutes garanties. Le préfet et le conseil départemental d'hygiène l'approuveront. Un membre du bureau d'assistance et le médecin du bureau d'hygiène en contrôleront le fonctionnement sans gêner sa liberté. Toute une clientèle nouvelle accourera. Et le dispensaire privé bénéficiera de la plupart des subventions des dispensaires publics. Spécialement, il pourra, pour construire, emprunter à bon compte, selon les règles de la loi sur les habitations à bon marché.

Mais la situation inverse se présente. Ni l'initiative privée, ni celle des œuvres ou des sociétés mutuelles ne se manifestent. La municipalité même néglige ou refuse d'ouvrir un dispensaire. Plus simplement on constate que dans une ville, depuis trois ans, la mortalité dépasse la moyenne générale de la France et que rien n'a été fait contre des maladies évitables. Déjà, en ce cas, le préfet est tenu, par la loi de 1902, d'ouvrir une enquête. Il a aussi le droit de prescrire des travaux. Mais cela est assez vague et, en fait, assez vain. La loi de 1902 est restée lettre morte. Et l'inertie des municipalités s'explique, en autres raisons, parce qu'on ne leur avait pas imposé un devoir précis. La proposition de loi nouvelle voudrait, qu'après avis du Conseil supérieur d'hygiène, le ministre eût le droit, par décret, de mettre la ville en demeure de créer un dispensaire — et même, au besoin, d'ordonner simplement au préfet de créer ce dispensaire obligatoire par arrêté.

Dans l'ensemble, ce système répond au vœu du dernier congrès de l'Alliance d'hygiène sociale et au vote récent de la commission de la tuberculose au ministère de l'intérieur, qui refuse de faire état du vote de l'Académie de médecine en faveur de la déclaration obligatoire de la tuberculose avant qu'une organisation ait été créée qui permette à cette déclaration d'être suivie de mesures efficaces.

Les dispensaires permettront ces mesures efficaces. Partout ils devront être organisés — plus ou moins modestement — sur le modèle que nous avons décrit : médecin-directeur, aidé d'infirmiers, et surtout secondé de moniteurs exercés et actifs, sans cesse en relations avec les malades. Au reste, tous les détails précis de cette organisation seraient donnés à chaque dispensaire en formation, par des circulaires du Conseil supérieur d'hygiène. C'est du moins ce que prévoit la proposition soumise au Sénat et dont il faut souhaiter qu'elle soit prochainement votée pour le plus grand profit de notre race et de notre pays.

Henri Verne.

DANS LA MARINE

Le chauffage au pétrole

Il y a pour nous un enseignement à tirer des récentes déclarations que M. Winston Churchill, premier lord de l'amirauté anglaise, a faites aux Communes.

Jusqu'ici, en Angleterre, comme en France, le chauffage au pétrole n'était appliqué que sur les contre-torpilleurs et encore sur certains contre-torpilleurs. M. Winston Churchill a fait savoir que les quatre grands dreadnoughts du programme 1912-1913, ainsi que celui offert par la Malaisie pour la défense de l'Empire, emploieraient du pétrole au lieu de charbon. Donc, les grandes unités de combat anglaises vont commencer à utiliser le combustible liquide. Non pas, cependant, toutes les unités. Dans l'esprit de l'Amirauté anglaise, le combustible liquide sera réservé — au moins jusqu'à nouvel ordre — aux bâtiments rapides, aux croiseurs à très grande vitesse, tandis que le charbon restera encore le combustible des bâtiments plus lents. Mais, a ajouté le premier lord, la proportion des bâtiments brûlant du pétrole n'en aura pas moins tendance à augmenter de plus en plus.

Si la chauffe au pétrole s'impose, surtout aux croiseurs-cuirassés, c'est qu'elle permet, sans augmenter leur déplacement, de leur donner, avec le même armement et la même protection que les cuirassés de combat, une vitesse beaucoup plus grande.

Il faut se souvenir, en effet, que les avantages inhérents à l'emploi du pétrole sont les suivants : diminution considérable de l'encombrement, d'où possibilité, à puissance égale, de réduire le tonnage, ou, si l'on veut, au contraire, conserver le même tonnage, possibilité de reporter, à son gré, soit sur l'armement, soit sur la protection, soit sur la puissance des machines, l'économie de place réalisée sur le combustible et de poids.

Il semble donc que nous aurions, nous aussi, bénéfice à envisager, plus franchement et plus largement l'emploi du pétrole dans notre flotte de combat. Ce qui rend forcément timides les tentatives que nous faisons en ce sens, c'est que nous pourrions risquer, le cas échéant, de ne pas pouvoir nous procurer tout le pétrole nécessaire, puisque nous devons acheter à l'étranger le combustible liquide et qu'en cas de guerre, son importation pourrait être arrêtée net.

L'Angleterre est dans le même cas. Mais M. Winston Churchill a fait savoir que des études récemment entreprises avaient permis de constater que les schistes écossais, convenablement exploités, pourraient fournir un combustible liquide de bonne qualité et en quantité suffisante. Or, des spécialistes assurent que chez nous, dans notre sol, on peut trouver également des produits intéressants. N'est-ce pas le devoir de la marine de susciter et d'encourager les études dans cette voie ?

En attendant, l'Amirauté anglaise s'efforce de devenir propriétaire de pétrole. Elle se crée des réserves de pétrole. Elle achète des huiles brutes et deviendra son propre raffineur. Son objectif est de se rendre acquéreur d'une portion de la production des huiles naturelles du monde. Elle signe des séries de contrats lui assurant pour un nombre d'années donné, une fourniture régulière d'huile de qualité convenable.

L'Amirauté doit devenir propriétaire et productrice indépendante de ses approvisionnements de pétrole, d'abord en établissant dans ce pays une réserve suffisante pour que nous ne soyons pas inquiétés en temps de guerre et que nous puissions surmonter les fluctuations de prix en temps de paix ; en second lieu en traitant nous-mêmes le pétrole brut qui arrive à bas prix sur le marché. En outre, quand de nouveaux terrains pétrolifères ont été mis en exploitation et que les producteurs ont épuisé leur capital originel avant d'avoir trouvé encore de nouveaux débouchés, il y a d'excellentes occasions pour acheter de grandes quantités de pétrole, si l'on disposait de moyens d'emmagasinage et de transport, à des prix qui n'ont aucun rapport avec ceux que le même pétrole atteindrait une fois que l'entreprise serait finalement établie et aurait une clientèle et des marchés convenables.

Ce second aspect de notre politique implique la capacité pour l'amirauté de distiller, de raffiner et de manipuler elle-même les pétroles jusqu'à ce qu'elle obtienne les quantités requises pour leur emploi par la marine. Ceci nous amène naturellement à disposer des sous-produits, mais pour moi je ne vois pas les raisons pour lesquelles nous ne pourrions nous embarquer dans une entreprise de ce genre s'il est nécessaire. Enfin, il est bien évident que nous aurons à devenir propriétaires ou tout au moins directeurs de sources de pétrole pour une partie au moins des approvisionnements dont nous avons besoin.

Ce que compte faire l'Amirauté britannique pour « le combustible de l'avenir », notre administration de la marine ne pourrait-elle le faire ? Ou du moins ne pourrait-elle s'inspirer des mesures si prévoyantes prises de l'autre côté du détroit ?

Marc Landry.

Au Conseil d'État

L'affaire Porel

On sait que M. Porel, directeur du théâtre du Vaudeville, a introduit en Conseil d'Etat une requête contre un arrêté du préfet de la Seine prescrivant que le droit des pauvres ne peut être perçu sur le prix réduit des coupons d'abonnement que s'ils sont présentés avec le carnet, la souche, ou les quittances portant le nom du souscripteur.

Cette décision avait été prise sur la demande du directeur de l'Assistance publique, dans le but de mettre fin au trafic des marchands de billets, qui achètent à prix réduits des coupons d'abonnement, acquittent le droit des pauvres sur ce prix réduit et revendent ensuite ces billets au prix du bureau et à des prix plus élevés. L'Assistance publique entend percevoir le droit des pauvres sur le prix payé par le spectateur. M. Porel ayant refusé de livrer le nom de ses abonnés, — ce qui aurait permis à l'administration de découvrir si les coupons d'abonnement à prix réduits étaient réellement entre les mains de spectateurs, l'Assistance publique a invité M. Porel à lui verser la différence du droit des pauvres sur le prix payé par les marchands de billets et le prix payé par les spectateurs.

Le Conseil d'Etat a rejeté hier la requête de M. Porel, qui devra se conformer, comme tous les directeurs de théâtre, à l'arrêté du préfet de la Seine.

Gazette des Tribunaux

COUR D'ASSISES DU PUY-DE-DOME :

Un assassinat en chemin de fer.

Riom, 25 juillet.

La Cour d'assises du Puy-de-Dôme juge aujourd'hui le nommé François-Barthélemy Bobiller, âgé de vingt-deux ans, publiciste à Montbrison, qui, dans la nuit du 21 au 22 novembre 1912, assassina M. Ulysse Gouyon, inspecteur d'assurances à Nîmes. Voici les faits tels qu'ils résultent de l'acte d'accusation :

Le vendredi 12 novembre 1912, les employés de la gare chargés d'inspecter les wagons du train qui arrive à Clermont-Ferrand à 10 h. 20 du matin, découvrirent sur la banquette d'un compartiment de première classe le cadavre d'un voyageur étendu sur le dos, la tête trouée de deux balles de revolver. L'enquête, après avoir établi l'identité de la victime, M. Gouyon, découvrit que l'assassinat avait eu le vol pour mobile.

L'assassin ne tarda d'ailleurs pas à être arrêté.

Un voyageur suspect avait attiré l'attention du chef de gare de Vertaizon. Ce voyageur, descendu du train où s'était déroulé le drame, avait demandé à payer son parcours en première classe. Le même soir, tandis qu'il prenait le train pour Saint-Etienne avec un billet de troisième classe, il faisait enregistrer pour Clermont-Ferrand une valise qui était celle de M. Gouyon. Arrêté à Saint-Etienne, ce voyageur suspect, qui s'appelait Bobiller, fit des aveux complets.

Il déclara qu'au moment où le train entrait en gare de Vertaizon, il avait spontanément tué sa victime et l'avait dévalisée. Mais l'instruction a établi qu'il avait longuement prémédité son crime.

Son amie ayant manifesté l'intention de se rendre à Paris, Bobiller, qui s'était fait passer pour détective privé, avait pris vis-à-vis d'elle l'engagement de lui remettre, le 21 novembre, une somme de 2,000 francs. Il se procure un revolver et se met en quête d'une occasion fructueuse. Du 17 au 23 novembre on le voit circuler dans les trains de nuit, entre Lyon et Saint-Etienne.

Le jeudi soir, 21 novembre, au moment du départ du train de Saint-Etienne pour Lyon, il monte dans un compartiment de première classe. Mais l'unique voyageur qui occupe ce compartiment, peu rassuré par son attitude équivoque, se tient sur la défensive. A son retour de Lyon, il pénètre dans un compartiment de troisième classe occupé par un seul voyageur. Mais, ici encore, ses allures étranges tiennent ce voyageur en éveil. Bobiller continue sa route au delà de Saint-Etienne et prend place dans le compartiment de M. Gouyon qui devient la victime facile qu'il devait assassiner pendant son sommeil.

Bobiller qui avait reçu une certaine instruction, avait toujours manifesté des instincts pervers. Les médecins qui l'ont examiné ont conclu à son entière responsabilité.

L'accusé est défendu par Me Georges Claretie, assisté de Me Desgeorges.

M. le conseiller Jutier, qui préside, indique que Ulysse Gouyon, la victime, qui était âgé de 32 ans, occupait une situation importante dans une compagnie d'assurance, dont il était l'un des inspecteurs généraux ; il était marié et père de deux fillettes, il jouissait de l'estime de tous.

L'audience du matin a été prise tout entière par l'interrogatoire de l'accusé et par l'audition de M. Faure, juge d'instruction à Clermont-Ferrand.

Me de Montaut, avocat au barreau de Nîmes, se présente comme partie civile au nom de Mme Gouyon et de ses deux enfants mineurs.

Pendant l'interrogatoire, Bobiller garde une attitude indifférente ; aucune émotion ne paraît sur son visage glabre. Il raconte froidement dans quelles conditions il a tué M. Gouyon. Il affirme, et à ce moment seulement sa voix devient énergique, qu'il n'a pas prémédité son crime.

Les dépositions des témoins sont défavorables à l'accusé. Il en résulte que Bobiller a assassiné M. Gouyon pour le voler. Il voulait ainsi se procurer de l'argent pour rembourser son amie à laquelle il avait soustrait quelques jours auparavant une somme importante. Une scène violente se produit à ce sujet entre l'accusé et son amie.

M. Blondet, entrepreneur au Puy, raconte ensuite que Bobiller a tenté de l'assassiner dans le rapide de Lyon à Saint-Etienne, la veille du crime.

NOUVELLES JUDICIAIRES

L'incendie de Petit-Quevilly

Rouen, 25 juillet.

Après trois jours de débats, la Cour d'assises de la Seine-Inférieure a acquitté M. Robert Faron, âgé de vingt-quatre ans, ingénieur, demeurant à Paris.

M. Faron était accusé d'avoir volontairement incendié, dans la nuit du 7 au 8 mars dernier, pour toucher une prime d'assurances de 800,000 francs, l'établissement de constructions mécaniques, dit « des Chartreux », qu'il possède au Petit-Quevilly, près de Rouen.

M. Faron était défendu par Me Henri-Robert.

L'avocat général ayant, au début de l'audience d'aujourd'hui, abandonné l'accusation, le jury a rapporté un verdict de non-culpabilité.

Le tableau volé

Versailles, 25 juillet.

La 2e Chambre correctionnelle de Versailles a jugé aujourd'hui les nommés Vaereck et Lyns, poursuivis pour avoir dérobé un tableau d'une valeur de 25,000 francs et pour l'avoir ensuite revendu 5 francs à deux antiquaires de Versailles.

Le Tribunal a condamné Vaereck à 3 ans de prison et 5 ans d'interdiction de séjour ; Lyns, à 2 ans de prison et 5 ans d'interdiction de séjour.

Il les a condamnés, en outre, à restituer le tableau et à payer à son propriétaire la somme de 2,000 fr. à titre de dommages-intérêts pour avoir dégarni sa collection.

Les deux antiquaires qui avaient été inculpés comme recéleurs ont été acquittés.

Informations

Les fêtes de Paris

Hier soir, à neuf heures et demie, s'est réunie sous la présidence de M. Georges Berry, au Grand-Hôtel, l'assemblée générale des organisateurs des fêtes parisiennes, dont nous avons récemment entretenu nos lecteurs.

Il s'agissait d'élire le bureau et la commission financière.

A l'unanimité M. Georges Berry a été élu président fondateur.

L'assemblée a élu ensuite : M. Aucoc, président ; MM. Paul Bertholle, Jules Levée, Bequet, Bouvard, Frantz-Jourdain, Mourier et Poilpot, vice-présidents ; MM. Mathoux, trésorier ; Volterra, trésorier adjoint ; Edouard Lepage, secrétaire général ; P.-L. Hervier, secrétaire adjoint ; Perissoud, avocat-conseil.

La commission financière, composée de MM. Mathoux, Volterra, Fillion, Lajunie, Merle, Midlarsky, Vaubourzeix, sera présidée par M. Paul Bertholle, qu'assistera comme vice-président M. R. Schreiber.

On se réunira de nouveau dans quelques semaines pour arrêter le programme de la première des grandes fêtes parisiennes qui serait donnée dès cet automne.

L'ouverture de la chasse

L'ouverture de la chasse dans la première zone comprenant les départements ci-après : Basses-Alpes, Alpes-Maritimes (partie), Aude (partie), Ariège, Bouches-du-Rhône, Corse, Drôme (partie), Gard (partie), Haute-Garonne, Gers, Gironde, Hérault, Landes, Lot-et-Garonne, Basses-Pyrénées, Hautes-Pyrénées, Pyrénées-Orientales (partie), Var et Vaucluse, a été fixée au 15 août.

Pour le surplus du territoire, aucune décision n'a encore été prise, toutes les propositions des préfets n'étant pas parvenues ; il est cependant à présumer que, suivant les précédents et conformément au vœu de la commission permanente de la chasse, il n'y aura que deux autres zones, dont l'une comprendra la plus grande partie de la France et comportera ouverture de la chasse le 31 août.

Les anciens élèves des écoles professionnelles

La municipalité de Paris a reçu hier, dans le cabinet de M. Chassaigne-Goyon, président du Conseil municipal, les membres de la Fédération des sociétés d'anciennes et d'anciens élèves des écoles professionnelles. MM. Le Corbeiller et Miniot, vice-présidents du Conseil municipal, ont souhaité la bienvenue aux anciens élèves de la Ville. La cérémonie toute cordiale s'est terminée par la visite des salons de l'Hôtel de Ville.

Aux Elégants

La seule succursale, à Paris, de la Maison Thomas, 5, St. Jame's street, Londres, bottiers de la Cour, maison ancienne et renommée, se trouve avenue des Champs-Elysées, 73.

Jean de Paris.

Les suites d'un référé

17, boulevard Lannes, devant l'hôtel de modeste apparence, hier habité par le comte et la comtesse Antoine de La Rochefoucauld, aujourd'hui occupé par huit familles de pauvres hères avec leurs trente-cinq enfants.

Exécutera-t-on l'ordonnance de référé rendue par M. le président Monier, et qui expulse les protégés de M. Cochon indûment hospitalisés dans l'immeuble de M. Héraut de La Verone ? Nul ne le sait encore. On attend et, dans la foule bariolée massée le long de la grille, ou commodément assise sur la pente herbeuse du talus des fortifications, chacun y va de son commentaire. La question des familles nombreuses, le droit des propriétaires et celui des locataires fournissent aux curieux ample matière à philosopher. Et tout cela met dans ce coin de Passy, d'ordinaire si paisible, une animation insolite.

Aux trois fenêtres du premier étage apparaissent des têtes de mioches à la façon de Poulbot avec une touffe de trois cheveux ébouriffés au sommet du crâne, des visages de femmes pâles et inquiets et des faces d'éphèbes qui ne forcent point, la sympathie.

« Ce sont des jeunes gens, remarque-t-on autour de nous, ils pourraient travailler... »

Evidemment, mais ils ont préféré barricader la maison à l'intérieur, en prévision du siège qu'ils se déclarent disposés à soutenir, placer une échelle de corde pour le ravitaillement et pendre en effigie — une effigie sommaire — le président Monier. Entre temps, deux de ces jeunes gens font la quête dans une corbeille, où l'on jette des sous à travers la grille.

Intrépide cependant malgré la lourdeur suffocante de l'atmosphère et la poussière des automobiles qui passent et repassent devant l'hôtel, la foule ne bouge point, voulant voir. Et le bon poète Raoul Ponchon lui-même, perdu dans un groupe, contemple d'un regard apitoyé ce spectacle tour à tour amusant, mélancolique et pittoresque.

Mais ceux qui comptaient que le fort « Lannes » ferait une suite lointaine au fort Chabrol en seront pour leurs espoirs. La préfecture de police, en effet, annonce que l'expulsion des huit familles hospitalisées par M. Antoine de La Rochefoucauld a été différée pour permettre l'aménagement, par les soins de la préfecture, d'un local où pourront être installés les sans-logis.

Quant aux dégâts que pourront commettre les protégés de M. de La Rochefoucauld, ils seront naturellement à sa charge.

Nouvelles Diverses

PARIS

Le crime de Saint-Mandé

M. Boucard, juge d'instruction, s'est rendu hier avec son greffier, M. Taphanel, à la prison de Saint-Lazare, pour y interroger Mme Poeckès, accusée d'avoir tué son mari à Saint-Mandé.

Pendant cinq heures, il a essayé de lui arracher un aveu.

— Il faut en finir, lui a-t-il dit, je ne puis plus me contenter de propos en l'air. Votre mari ne s'est pas suicidé. Il a été tué, et tué par vous...

Mme Poeckès, qui pour la première fois a versé quelques larmes, lui a répondu :

— Si je l'ai tué, je ne m'en suis pas rendu compte !

Le juge a entamé alors avec elle une longue discussion sur la nature des blessures. La victime a reçu cinq balles dans le dos et une dans la joue. Il n'est pas possible que ce soit lui qui se soit blessé ainsi. Il a été tué pendant son sommeil.

Il lui a parlé aussi de la situation tendue du ménage, divisé par des querelles journalières.

— Vous haïssiez votre mari, lui a-t-il dit.

— C'est faux, répond-elle. Il était d'un caractère bien difficile, c'était un malade. Je souffrais de cet état de choses, mais je ne le haïssais pas. J'étais une épouse très dévouée.

— Pourtant vous vouliez divorcer ?

— Divorcer ? Non. Je désirais simplement une séparation.

Malgré une dernière tentative du juge, Mme Poeckès, qui tenait sur ses genoux son enfant nouveau-né, a maintenu son système de dénégation.

— Si j'ai tiré, si c'est moi qui l'ai tué, répétait-elle, je ne m'en suis pas rendu compte. Je ne puis rien vous dire de plus.

Le vol du collier

Où a été volé le collier et par qui ? Question que l'on se pose à Paris et à Londres, depuis le début de cette mystérieuse affaire, question, qui aujourd'hui encore, malgré l'enquête, reste sans réponse.

Nous l'avons dit hier, M. Richaud, juge d'instruction, devait interroger les employés des postes entre les mains desquels avait passé le colis. Le magistrat, accompagné de MM. Ducasse, inspecteur principal des postes ; Price, représentant du Lloyd ; Niclausse, chef adjoint de la Sûreté, et Léoni, inspecteur, s'est donc rendu à la Direction des Postes, rue du Montparnasse.

Là, dix postiers, trois du bureau de la rue de Provence et sept de la Recette principale, les seuls qui aient pu manipuler la boîte, attendaient. Parmi eux se trouvait M. Louron, à qui M. Salomons remit son précieux colis, au guichet.

M. Niclausse leur montra et la boîte et son enveloppe... Et ce fut un instant de profonde stupéfaction. Non, jamais les postiers n'avaient vu pareil paquet ! Tout un côté était enduit de cire, et dans la couche épaisse on avait apposé rapidement plusieurs fois et un peu partout, un cachet aux initiales M. M.

M. Louron, après avoir examiné l'enveloppe, déclara d'abord que lui non plus ne se souvenait pas d'avoir reçu un colis aussi hétéroclitement cacheté.

— Au guichet, dit-il, je m'en serais forcément aperçu, puisque je ne dois pas accepter d'objets recommandés mal cachetés. Je n'accepterais pas, par exemple, une lettre dont le cachet ne serait pas absolument intact. J'en conclus donc n'avoir jamais reçu un colis cacheté de cette sorte.

Il ajouta, ayant de nouveau considéré l'enveloppe :

— Et la couche de cire et certains cachets débordent de plus d'un millimètre ! En admettant même que, dans un moment d'inattention, je ne me sois aperçu de rien, comment la cire ne se serait-elle pas brisée ? Quand M. Salomons m'a remis la boîte, je l'ai posée sur mon bureau. Puis, j'ai appuyé sur cette boîte pour y coller les timbres, ensuite pour timbrer. Et la partie de cire qui déborde est restée intacte ! Voilà qui est étrange. Comment, d'autre part, ne s'est-elle pas brisée lorsque, sans ménagement, le colis fut placé dans le casier de la Recette principale ou lancé dans les sacs ?

Evidemment, tout ceci est étrange, inexplicable. Mais, dira-t-on, est-ce bien l'enveloppe de la boîte que l'on a présentée à M. Louron ? Un habile filou n'aurait-il pas préparé, à la hâte et tant bien que mal, une boîte à peu près semblable à celle contenant le collier, et n'aurait-il pas trouvé le moyen de substituer la seconde à la première ? Autre hypothèse, mais sans valeur. Sous les timbres, qu'il a été facile de décoller, sont parfaitement visibles les quelques notes et chiffres tracés au guichet par M. Louron.

Ainsi, le collier — collier que M. Salomons a lui-même placé dans la boîte et qu'il a lui-même porté à la poste — n'a pas été volé au bureau de la rue de Provence, non plus qu'à la Recette principale. La cire, d'ailleurs, formant sur un côté de la boîte la couche épaisse dont nous avons parlé, n'a rien de commun avec celle dont on se sert couramment dans les bureaux de poste.

Et alors, et une fois de plus, où donc fut volé le collier ?

Mis dans un sac cacheté et plombé à la recette principale, un paquet recommandé n'est retiré de ce sac qu'à son arrivée à Londres. Le vol aurait-il donc été commis dans cette ville ?

Eh bien, il semble que non ! Durant la journée de mardi, une enquête a été menée par la police de Scotland Yard, à la poste centrale de Londres. Comme à Paris, tous les employés qui à partir de l'ouverture du sac eurent le précieux paquet entre les mains, ont été interrogés. On leur montra l'enveloppe de la boîte, mais eux la reconnurent parfaitement. En la retirant du sac, ils l'avaient regardée sous toutes ses faces, comme une chose extraordinaire.

A l'heure actuelle, il ne reste plus, semble-t-il, qu'une seule hypothèse à envisager, la suivante : c'est sur le bateau que le collier a été volé. Mais dans ce cas, on imagine malaisément un voleur tombant précisément sur le sac contenant la boîte. On ne s'explique pas non plus très bien comment le malfaiteur aurait pu, sans attirer l'attention des gardiens, décacheter et le sac et la boîte et recacheter le tout.

M. Richaud se propose d'entendre aujourd'hui d'autres témoins. Un expert sera commis pour examiner les initiales M. M. des faux cachets.

A l'instruction

Comme, selon toute probabilité, M. Drioux ne pourra pas rendre avant le mois de septembre prochain son arrêt de renvoi concernant les antimilitaristes, les avocats des inculpés, pour éviter à leurs clients une trop longue détention, ont demandé leur mise en liberté provisoire. Le juge statuera ces jours-ci.

En attendant, M. Drioux a passé son après-midi d'hier à interroger le banquier Péquignot et à discuter avec lui la légalité de ses émissions.

Victime de la chaleur

Le chauffeur Jean Lagarde, âgé de quarante-cinq ans, conduisait hier matin un autobus de la ligne Clichy-Odéon. Pendant un arrêt au coin de la rue Sainte-Anne et de la rue des Petits-Champs, il s'affaissa tout à coup, frappé d'une congestion cérébrale.

Transporté dans une pharmacie voisine, il y a rendu le dernier soupir au bout de quelques instants.

Un suicide à Fresnes

Un détenu, nommé Louis-Joseph Farguet, échappant à la surveillance de ses gardiens, s'est jeté hier matin du haut d'un promenoir de la prison de Fresnes dans la cour.

Farguet est mort dans l'après-midi.

Accidents

En sortant de son domicile, 97, rue de la Chapelle, Mme Laviré, âgée de trente-huit ans, a été renversée par un tramway Jardin des Plantes-La Chapelle.

Il a fallu l'intervention des pompiers pour dégager la pauvre femme qui était prise sous le tramway. On l'a portée mourante à l'hôpital Lariboisière.

— A onze heures du matin, par suite d'un court-circuit, le tramway 271 Montrouge-Gare de l'Est a pris feu, boulevard de Sébastopol, en face du numéro 117. Les pompiers de la caserne de Château-Landon ont éteint l'incendie. Personne n'a été blessé.

DÉPARTEMENTS

Le crime de Villeneuve-Saint-Georges

Corbeil. — Ne possédant pas de preuves suffisantes de la complicité dans l'assassinat du contremaître Fortin, de René Quero qui, d'abord, s'était accusé de cet assassinat, M. Régnier, juge d'instruction à Corbeil, a fait droit à la demande de mise en liberté formulée par Me Moriot, avocat de l'inculpé. René Quero a quitté à quatre heures la prison de Corbeil pour se rendre à Paris, chez ses parents, rue d'Alésia.

Les incendies de forêts

Toulon. — La tempête ayant cessé vers dix heures du soir, on a pu arrêter la marche envahissante de l'incendie au Lavandou ainsi qu'à Porquerolles.

Ce matin les équipages des torpilleurs qui avaient contribué à combattre les incendies sont rentrés à bord. Les compagnies de débarquement des vaisseaux-écoles des Salins-d'Hyères ont également quitté le lieu du sinistre, où restent encore une partie des troupes de Toulon et d'Hyères. Ces troupes rentreront ce soir et demain, après que tout danger sera écarté.

Les dégâts sont considérables.

Perpignan. — Des incendies de forêts sont signalés sur divers points du département des Pyrénées-Orientales. Dans l'arrondissement de Céret, de grands bois de chênes-liège ont été la proie des flammes.

La montagne au bas de laquelle est situé le château de Valmy, appartenant à M. Jules Pams, est en partie en feu

Douze personnes empoisonnées

Montauban. — Hier soir, trente-cinq personnes assistaient à un dîner donné chez M. Veyriac, au Saulou, près de Montauban, pour fêter la clôture de certains travaux agricoles.

Dans la nuit, douze personnes ressentirent de violentes douleurs internes, présentant tous les symptômes d'un empoisonnement.

Quatre médecins de Montauban se sont aussitôt rendus au Saulou. Ils ont constaté que l'état des malades était satisfaisant.

On suppose que ce commencement d'empoisonnement est dû à la boisson, vin ou bière, qui avait été absorbée ce jour-là par les travailleurs.

Vol d'un navire

Saint-Nazaire. — Le cotre de plaisance *Armor* disparaissait dernièrement du bassin

de Saint-Nazaire, où il était ancré. L'inscription maritime télégraphia aux divers postes, en donnant le signalement du navire.

Hier, le gendarme maritime Hirvois, de Noirmoutier, apercevait à la Guérinière un navire dont la forme, le gréement, la peinture, répondaient au signalement donné par la dépêche. Il appela deux pêcheurs, frêta un canot et se dirigea vers le yacht suspect, sur lequel il ne tarda pas à lire le nom *Armor*. Le gendarme Hirvois avait son revolver. Il n'hésita pas un instant. Il sauta à bord du navire dès qu'il eut accosté, et arrêta un individu qui se trouvait à bord. Celui-ci, d'ailleurs, n'esquissa pas la moindre résistance. Il donna son nom : Ernest Barbaux, né à Alger le 28 novembre 1872, et reconnut avoir volé le yacht à Saint-Nazaire. Il l'avait conduit, seul, et n'avait pu aller loin. Barbaux. ramené à terre, a été écroué à la prison des Sables-d'Olonne.

Argus.

COURRIER DE LA BOURSE

Paris, 25 juillet 1913.

La rencontre Barthou-Caillaux n'a pas donné tout ce qu'on en attendait : deux discours ont été échangés sans résultat, et le véritable engagement a été remis à l'automne.

Peut-être, après tout, M. Barthou a-t-il agi sagement en se contentant de ce succès négatif. Les casuistes ne nous enseignent-ils pas que c'est déjà une demi-victoire que de gagner du temps quand on se sent porté à faire une sottise !

La période des vacances permettra aux députés de se ressaisir, et je compte sur leurs électeurs pour leur démontrer que, cent ans après la Révolution, on ne tolérerait pas chez nous la restauration d'un impôt moyennageux sous prétexte que la féodalité germanique vient d'y avoir recours. Il y a beaucoup à prendre en Allemagne, mais, quoi qu'en pense M. Caillaux, pas ça !

Dans aucun pays les impôts ne rentrent aussi régulièrement que chez nous, si durs qu'ils soient, mais nous sommes tous trop jaloux de notre indépendance pour admettre jamais l'intervention dans nos affaires personnelles d'un inquisiteur administratif. Il y a des choses que notre pays ne tolérera jamais, et je plaindrais le Parlement qui serait assez mal inspiré pour céder aux injonctions des socialistes de l'école allemande et voter des impôts rétablissant la question en matière fiscale. Le Parlement et le régime lui-même seraient vite balayés par la colère populaire !

La Bourse a été lourde. On craint une action isolée de la Russie en Turquie qui risquerait d'amener de nouvelles complications; le gâchis empire au Mexique et il semble qu'une intervention étrangère devienne inévitable ; Berlin est mal impressionné par l'échec des négociations menées en vue de la reconstitution du Syndicat du fer en barres ; on parle de difficultés ouvrières en Russie ; la crise en Sud-Afrique est toujours au point aigu ; enfin une grève vient d'éclater dans les mines de cuivre de la région du lac Supérieur aux Etats-Unis. C'est beaucoup de nouvelles fâcheuses ou inquiétantes pour une seule séance et le tassement, qui n'a d'ailleurs rien d'exagéré, s'explique de lui-même.

Marché officiel. — La *Rente* abandonne 2 centimes à 84 57.

Les emprunts russes sont en réaction. Le *Consolidé* perd 45 centimes à 91 50 ; le *3 0/0 1891* recule de 50 centimes à 73 50 et le *4 1/2 0/0* de 35 centimes à 99 20.

L'*Italien* revient à 95 20.

Les autres emprunts d'Etat sont calmes.

Les Etablissements de crédit abandonnent 5 à 10 francs. *Banque de Paris*, 1,706 ; *Crédit lyonnais*, 1,643 ; *Comptoir d'Escompte*, 1.060 ; *Union Parisienne*, 1,099 ; *Crédit Mobilier*, 628.

La *Banque Privée de Saint-Pétersbourg* perd 9 francs à 659.

Les valeurs de traction et d'électricité sont en léger tassement. *Métropolitain*, 601 ; *Omnibus*, 679 ; *Popp*, 900 ; *Distribution*, 662 ; *Electricité de Paris*, 796.

Les chemins sont bien tenus. *Lyon*, 1,279 ; *Nord*, 1,671 ; *Est*. 890.

Nord-Espagne, 449 ; *Saragosse*, 433.

Les *Mexico Tramways* sont un peu mieux à 454.

Le *Rio* oscille autour des cours d'hier et finit à 1,850, en recul de 7 francs.

Le groupe russe est lourd par suite de liquidations persistantes. *Sosnowice* perd 17 francs à 1,463 ; *Briansk* se tasse d'autant à 460. Le *Naphte Russe* recule de 22 francs à 668. *Provodnik*, 542.

Les *Sels gemmes* reviennent à 283.

L'*Azote* marque un léger tassement à 303.

La *Carpet* reperd 8 fr. à 315.

Marché en banque. — Les mines se tiennent un peu au-dessous des cours d'hier. *Rand Mines*, 156 50 ; *Crown Mines*, 169 50. *Goldfields*, 56 50.

La *De Beers* recule de 3 francs à 517.

La *Balia* est hésitante à 479.

Les cuprifères sont calmes. *Utah*, 244 ; *Chino*, 197 ; la *Spassky* revient à 79 50.

Les industrielles russes perdent une vingtaine de francs. *Lianosoff*, 668 ; *Maltzoff*, 894 ; *Taganrog*, 624 ; *Toula*, 1,023 ; *Bakou*, 1,780.

Le *Tobacco* se raffermit à 242.

Les caoutchoucs sont hésitants. La *Malacca* revient à 132 ; *Financière*, 113.

La *Mexican Eagle* ordinaire fait 58 25 ; *Sabountchinskoe*, 327 ; *North Caucasian*, 22 50.

Armand Yvel.

INFORMATIONS FINANCIÈRES

CRÉDIT FONCIER DE FRANCE. — La situation au 30 juin 1913 fait ressortir sur celle du mois précédent les variations suivantes :

Actif :		
Espèces, effets, valeurs diverses, avances sur titres et correspondants.... Fr.	342.449.143	+ 79.435.192
Prêts hypothécaires et communaux.....	5.022.926.719	+ 28.569.636
Sem. d'annuit. échus.	26.538.858	— 1.554.098
Oblig. retir. de la circ.	118.280.768	» »
Imm. acquis par la Société à la suite d'exp.	8.560.975	— 60.311
Divers.....	85.728.972	+ 321.835
Dépenses d'administ.	2.901.450	+ 483.575
Passif :		
Réserv. et provisions.	313.466.633	+ 850.547
Dépôts en compt. cour.	84.205.998	+ 1.172.392
Correspondants.....	64.416.038	+ 18.367.681
Obligat. fonc. et communales en circulat.	4.382.412.900	+ 96.492.117
Divers.....	155.709.378	— 651.123
Profits et pertes.....	10.545.555	+ 1.740.588

AVIS DIVERS

RANIMEZ vos yeux éteints, en les ombrageant de cils et de sourcils rendus touffus et brunis à l'aide de la *Sève sourcilière* de la *Parfumerie Ninon*, 31, rue du 4-Septembre.

A LA SAMARITAINE Lundi 28 Juillet et Jours suivants
DERNIERS SOLDES
Importants rabais sur tous les Articles d'été.
(Voir à la 8e page.)

COURRIER DES THÉATRES

Ce soir

Au Théâtre Lyrique municipal de la Gaîté, à 8 h. 1/2, première représentation (reprise), des *Saltimbanques*, opérette en trois actes de M. Maurice Ordonneau, musique de M. Louis Ganne. Distribution :

Marion	Mlles Angèle Gril
Suzanne	Claude Arnès
Mme Malicorne	Carpentier
Mme Bernardin	Barcas
Pinsonnet	Largini
La Marquise	Pierrard
Paillasse	MM. Georges Foix
Grand Pingouin	Clarel
André	Guillot
L'Aubergiste	Poggi
Des Etiquettes	Désiré
Valengoujou	Détours
Malicorne	Héraut
Bernardin	Lemirt
Bertillard	Exiga

Au 3e tableau, le 8 sœurs Astoria, les célèbres athlètes.

M. Louis Ganne conduira l'orchestre.

MM. les critiques et courriéristes seront reçus sur présentation de leur carte.

A l'Opéra-Comique, à 8 heures, pour la suite des représentations données par la Comédie-Française, *les Romanesques* (Mlle Berthe Bovy, MM. Georges Berr, André Brunot, Lafon, Léon Bernard, Marcel Dufresne) ;

Les Tenailles (Mmes Lara, Suzanne Devoyod, la petite Germaine Lesseigne, MM. Raphaël Duflos, Georges Le Roy, Gerbault, Marcel Dufresne).

— ***Aux Variétés***, à 8 h. 3/4, *la Dame de chez Maxim* (Mlle Delmarès, M. Marcel Simon, Mmes Jane Calvé, Favrel, Misbell, Jane Fabry, MM. Colombey, Landrin, Flateau, P. Fugère, Lurville, etc., etc.).

— ***Au Vaudeville***, à 9 h. 1/4, *l'Amour en manœuvres* (Mlles Géraldi, Degaral, Y. Daumont, MM. Alerme, Fernal, Laforest, Mondos, Lecomte, Luitz Morat).

— ***A la Porte-Saint-Martin***, à 8 h. 3/4, *Tartarin sur les Alpes*, comédie pittoresque en cinq actes et sept tableaux, de M. Léo Marchès, d'après le roman d'Alphonse Daudet (MM. Vilbert, Lorrain, Chabert, Mmes Devimeur, Lorsy, etc.).

— ***Au Palais-Royal***, à 9 heures, *le Million*, comédie-vaudeville en cinq actes de MM. Georges Berr et Marcel Guillemaud.

— ***Au théâtre Apollo***, à 8 h. 3/4, *la Veuve joyeuse* (M. Fabert, de l'Opéra ; Mme Reine Leblanc, MM. Ferny, Sterny.

— ***A la Comédie des Champs-Elysées*** (saison d'été), à 9 heures : *le Poulailler*, *la Gloire ambulancière*.

— ***Au Grand-Guignol***, à 9 heures, *Rosalie; Mme Blanchard; l'Attentat; Une femme charmante; Après vous, capitaine! Hisoung-Pe-Ling*.

Hier

Hier soir, à l'Opéra, excellente représentation de *Samson et Dalila*. Une salle comble applaudit Mlle Charny, remarquable Dalila ; M. Lassalle, Samson parfait; M. Lestelly, très bon dans le grand prêtre ; MM. Cerdan et Laskin. La soirée se termina brillamment par la « Suite de danses » que Mlle Zambelli dansait pour la dernière fois avant son congé annuel. L'exquise étoile recueillit les ovations de la salle entière qui applaudit de même M. Aveline, Mlles G. Couat, Urban, Barbier.

L'Ambigu, hier soir, reprenait *Madame la Maréchale* et *Attaque nocturne*.

Madame la Maréchale obtint devant le public un aussi brillant succès qu'à la création. L'interprétation en est d'ailleurs excellente. On a vivement applaudi Mme Pauline Patry, tout à fait bonne dans le rôle de la Maréchale ; M. Jean Kemm, qui donna beaucoup de relief au personnage du Maréchal ; MM. Damorès, Praxy, Mlle Jeanne Dulac.

Jouée par Mmes Carène, Dulac, MM. Praxy et Max-Robey, *Attaque nocturne* émut le public violemment.

Au jour le jour

M. Granal, dont nous avons annoncé l'engagement à l'Opéra, fera ses débuts lundi prochain dans *les Huguenots*. Toute l'interprétation sera excellente puisque les rôles principaux seront tenus par Mlles Le Senne, B. Mendès, Laute-Brun, MM. Patty, Gresse, Lestelly. Dans le divertissement, Mlle Urban.

On procédera cet après-midi, à la Comédie-Française, à la répétition générale de *Sophonisbe*, que la troupe de Molière doit aller jouer à Orange le 2 août.

Cette répétition aura lieu dans le décor habituel des tragédies, avec la figuration au complet et tous les accessoires.

***

M. Georges Le Roy jouera pour la première fois ce soir, à la Comédie-Française, le rôle de Michel Davernier, dans *les Tenailles*.

Mme Sarah Bernhardt, qui se repose en ce moment, dans son manoir de Belle-Isle, vient d'entendre la lecture d'une pièce en vers de MM. Louis Payen et Henri Cain, dont le titre provisoire est *la Pourpre* et qu'elle a reçue pour être représentée sur son théâtre.

L'illustre artiste se propose de créer elle-même le principal rôle de cette pièce, excessivement dramatique et d'une mise en scène particulièrement intéressante.

La Pourpre passera au théâtre Sarah-Bernhardt après *la Princesse lointaine*.

Le roi et la reine d'Espagne ont assisté hier soir, au Palais-Royal, à la représentation du *Million*.

Leurs Majestés ont paru prendre un vif plaisir à suivre les amusantes péripéties de la pièce de MM. Georges Berr et Marcel Guillemaud, et, à plusieurs reprises, ont donné le signal des applaudissements. Elles ont bien voulu faire transmettre aux artistes leurs compliments.

Le Million atteignait hier, d'ailleurs, sa 200e représentation, et la carrière de la charmante comédie, jouée avec tant de bonne humeur et d'entrain par la troupe du Palais-Royal, est loin d'être terminée.

MM. Hertz et Coquelin viennent de recevoir un drame populaire de MM. Lucien Descaves et Fernand Nozière, dont l'action se développe pendant l'un des moments les plus tragiques de l'histoire contemporaine.

C'est à Vichy, où il prend quelque repos, que M. Hertz a entendu la lecture de la pièce que M. Nozière était venu lui lire.

La première représentation de cette œuvre nouvelle aura lieu au début d'octobre, sur la scène de l'Ambigu.

L'Ambigu affiche pour demain, à 2 heures, une matinée de son nouveau spectacle : *Madame la Maréchale* et *Attaque nocturne*, avec la même interprétation qu'en soirée.

L'Apollo donnera dimanche, en matinée, *la Veuve joyeuse*.

Une première au Pré-Catelan.

Le théâtre du Pré-Catelan, dont M. Irénée Mauget est directeur, représentera aujourd'hui, à trois heures, deux pièces nouvelles : *la Double Rencontre*, de M. Henri Chervet, et *la Chiquenaude*, de MM. Henry de Forge et Henry Falk.

La Chiquenaude s'inspire d'un fait divers récent d'où les auteurs ont tiré une amusante étude psychologique, tour à tour émue et gaie.

Mlle Martys créera le principal rôle de la pièce, un rôle de jeune femme amoureuse, et, au bout du compte, fidèle. M. des Mazes, Mlle Manneville, MM. Max-Péré et Marey lui donneront la réplique.

Dans *la Double Rencontre*, M. Henri Chervet a fait sur un sujet classique des vers modernes et fantaisistes. Nous y retrouverons des personnages connus : une ingénue, un abbé de cour, un marquis. Mlle Geoffroy jouera *la Double Renconlre* avec MM. des Mazes, Saint-Germain et Max-Péré.

« Le Contrôle » (association amicale professionnelle des chefs de contrôle des théâtres et concerts de Paris) informe les intéressés que toutes les demandes d'emplois de contrôleurs, d'huissiers, buralistes, etc., pour la prochaine saison théâtrale, doivent être adressées avec références à l'appui à M. Goullier, président du « Contrôle », 6, rue d'Angoulême.

Hors Paris

Les baigneurs habitués d'Allevard-les-Bains, la jolie station dauphinoise font fête à l'excellente troupe du Casino qui interprète finement nos opérettes et comédies les plus célèbres.

De Rio-de-Janeiro :

La tournée organisée par M. Huguenet obtient un succès magnifique.

Arrivés à Rio-de-Janeiro le 13 juin, après une traversée assez pénible, l'éminent artiste et ses excellents camarades ont joué le 16, *Papa*. Leur succès fut triomphal. Les spectateurs qui, pendant toute la représentation, leur avaient prodigué leurs applaudissements enthousiastes, les acclamèrent longuement, au baisser du rideau.

Même succès dans *la Robe rouge*, *le Secret de Polichinelle*, *les Marionnettes*, *Sire*, *la Bascule*, *les Flambeaux*, *l'Habit vert*, *le Chant du cygne*, *le Voyage de M. Perrichon* et *l'Idée de Françoise* qui constituent pour la tournée un répertoire aussi varié que parisien. Le public ne se lassait pas de venir applaudir M. Huguenet, auquel les journaux consacrent les articles les plus élogieux.

M. Huguenet est parti le 9 juillet pour Saint-Paul, où il doit donner cinq représentations. Il se rendra le 17 à Montevideo, où il jouera six fois, et le 8 août, enfin, à Buenos-Aires.

Il reviendra à Paris le 11 septembre.

Serge Basset.

SPECTACLES & CONCERTS

Aujourd'hui

— ***Au Jardin de Paris***, de 4 à 7 heures, matinée Thé-Tango. Les meilleurs danseurs. Miss Celia Storm and partner. Entrée 3 francs. Thé complet compris.

Ce soir

Aux Folies-Bergère (tél. 102-59), à 9 heures, *la Revue en chemise*, revue à grand spectacle : Jack Johnson, M. Gaston Silvestre, miss Mabel, Mlles Bréville, Djemilé Fatmé, Mata-Hari, Geneviève Williams, Elsa Lenepveu, Fanny Liona, Suzanne Périn, Mérany, Dalley, la Borgia et Nila-Devi ; la Troupe argentine et la senorita Rita Monval ; MM. Gilbert Battaille, Ferrières, Pierade, Arley, Poggi, Bellon, Bossis, Jimmo, Littlecas — et M. Dufleuve.

— ***Au théâtre Marigny*** (tél. 101-89), à 8 h. 1/2, Otero dans *la Loteria*, fantaisie lyrique ; Régine Flory, Mado Minty et Moricey dans *la Revue de Marigny*.

— ***Au Moulin-Rouge***, à 8 h. 3/4, *Vicieuse, va!*

Aux Folies-Bergère.

Ce soir, représentation de gala — sans augmentation de prix — pour les débuts de Mrs Jack Johnson et de Jack Johnson, champion du monde, dans ses matches contre Grognet et Antoine et dans ses danses inédites ; première apparition en Europe de la Mordana, la bayadère entièrement tatouée. A la matinée de demain dimanche, Jack Johnson et Mrs Jack Johnson paraîtront ainsi que toutes les étoiles et toutes les attractions de *la Revue en chemise*.

Polaire, l'originale artiste, l'énigme indéchiffrable, qui sait donner à son souple talent les formes les plus diverses, mais toujours attrayantes, débutera demain soir dimanche à Marigny, avec M. Becman, dans *le Visiteur*, un sketch en un acte, qui nous donnera le frisson de l'angoisse... mais le frisson que nous vaut Polaire est toujours trouvé délicieux par le spectateur.

Au Moulin-Rouge.

Nous avions prédit à la revue *Vicieuse, va!* une brillante carrière, et nos prédictions se sont amplement réalisées. C'est devant des salles archi-combles que les excellents artistes du Moulin-Rouge, avec l'exquise danseuse Yetta Rianza à leur tête, mènent chaque soir *Vicieuse, va !* au triomphe.

Des scènes nouvelles et une sensationnelle attraction : *Lys d'Argent*, présentée par l'ingénieur Marie, ont encore augmenté l'engouement du public pour le spectacle du joyeux Moulin, qui sera donné en matinée demain dimanche à 2 h. 1/2, avec les mêmes interprètes que le soir.

Au Bal Tabarin.

C'est ce soir qu'aura lieu le grand bal des Canotières. A minuit et demi, grande course de canots et joutes à la lance auxquelles prendront part toutes les jolies Montmartroises. Grand défilé des yachts. Apothéose des lauréates.

Au Musée Grévin.

Il y a toujours foule au Palais des Mirages pour admirer les exquises danses lumineuses dans lesquelles triomphe la charmante Mlle Lydia Créoli. Au cinématographe, le programme, au courant des dernières actualités, et toujours d'un intérêt passionnant comprend notamment cette semaine : les Autos blindés, Marché indigène dans l'Asie centrale, Disparition d'Onésime, etc...

COURRIER MUSICAL

Au Jardin d'Acclimatation.

Programme du concert qui sera donné au Jardin d'Acclimatation, demain dimanche, à trois heures :

Marche des Petits Chasseurs (A. Maillé). — *Soleil de Printemps* (E. Koch). — *Le domino noir*, ouverture (Auber). — *Caprice-Polka* (L. Mayeur), solo de clarinette par M. Hamelin, premier prix du Conservatoire de Paris. — *Le Prophète* (Meyerbeer). — *Saint-Dié*, marche (Allie). — Ouverture de *Poète et Paysan* (Suppé). — *Danses hongroises* (Brahms). — *Le Trouvère* (Verdi). *Vulcain-Galop* (Wittmann).

L. de Crémone.

LE MEETING AÉRO-NAUTIQUE DU HAVRE

(Par dépêche de notre correspondant particulier)

Le Havre, 25 juillet.

La sixième journée des régates est consacrée aux régates internationales européennes. Beau temps, un peu lourd et vent soufflant du large, en forte brise du nord-est. Trop de vent même pour certains yachts, à telle enseigne que le *Tonino*, de 9 mètres, à S. M. le roi d'Espagne, et le *Mirliflore*, 6 mètres, qui prenaient part aux joutes, et deux yachts de promenade, le *Myosotis* et le *Tanit*, ont été démâtés et ont dû rentrer au port.

D'autre part, le *Maudrey*, 15 mètres, a dû relâcher pour avaries et le *Norada*, 19 mètres, a dû amener sa flèche et sa trinquette.

Au Palais des Régates, assistance select, dans laquelle M. Carreaga, délégué du roi d'Espagne, à qui M. Edmond Vidal, secrétaire, a présenté M. William Martin, directeur au ministère des affaires étrangères, qui participe aux joutes sur le *Pompero*, le 10 mètres de M. Hennessy.

Voici les résultats d'aujourd'hui :

1re *course, classe A*, parcours 34 milles. — *Wendur*, yawl anglais, à M. Richard Lee, 4 heures 29' 22, walkower.

2e *course, yachts de 19 mètres*, parcours 34 milles. — *Norada*, cutter anglais, à M. Fred Milburn, 4 h. 27' 3", walk-ower.

3e *course : yachts de 15 mètres*, parcours 22 milles : 1, *Pamela*, cutter anglais, à M. Bradley, 2 h. 57' 32" ; 2, *Istria*, cutter anglais, à M. Allom, 3 h. 1' 16" ; 3, *The lady Anne*, cutter anglais, à M. Coats, 3 h. 2' ; 4, *Paula-III*, allemand, à M. Sauders, 3 h. 4' 47" ; 5, *Tuiga*, espagnol, au duc de Vedinacelli, 3 h. 5' 28".

Le yacht *Hispana*, au roi d'Espagne, a relâché.

4e *course, yachts de 12 mètres*, 21 milles. — 1, *Yerne*, cutter finlandais, à M. Estlander, 3 h. 4' 32" ; *Alachie*, anglais, a relâché.

5e *course, yachts de 10 mètres*, 21 milles. — 1, *Ire*, cutter anglais, à M. Marzetti, 3 h. 10' 39" ; 2, *Noreg*, cutter norvégien, à M. Gutzeit, 3 h. 15' 19" ; *Tonino*, au roi d'Espagne, a été démâté ; *Eleda*, français, *Pampero*, anglais, ont relâché également.

6e *course, yachts de 8 mètres*, 6 milles. — 1, *The-Truant*, cutter anglais, à sir R. Fore Barth, 2 h. 54' 32" ; 2, *Le-Thé*, lugsail français, à M. Romat, 2 h. 59' 21" ; 3, *Nymphea*, cutter français, à M. P. de Vilmorin, 2 heures 59' 50" ; 4, *Antwerpia*, cutter belge, au Syndicat antwerpia, 3 h. 3' 14".

La septième course, 7 mètres, a été annulée.

8e *course, yachts de 6 mètres*, 12 milles. — 1, *Vanda*, lugsail anglais, au capitaine Dixon, 2 h. 31' 07" ; 2, *Sandra*, lugsloop anglais, à M. Clark Neill, 2 h. 33' 19" ; 3, *Scottia-IV*, bermudien anglais, à M. Currie, 2 h. 33' 28" ; 4, *Sassa*, cutter suédois, à M. Cedergren, 2 h. 36' 12" ; 5, *Sylvia*, sloop, français, à M. Loste, 2 h, 38' 23".

Mismie et *Sans-Souci*, français, ont relâché.

9e *course, yachts de 6 m. 50*, parcours de 10 milles. — *Fifi*, français, à M. Arnould Galopin, 2 h. 36' 1", walkower.

Demain, répétition des mêmes courses et dimanche, clôture des fêtes nautiques par sept courses courues devant Deauville.

A midi, un déjeuner était offert à bord de la *France*, par la Ligue maritime française. Le Compagnie générale transatlantique avait mis le plus beau paquebot du monde, celui sur lequel va avoir lieu la croisière du *Figaro*, à la disposition de la Ligue pour cette fête que devait présider M. Baudin, ministre de la marine. Mais le ministre, rappelé à Paris par dépêche, avait dû déléguer, pour le représenter, l'amiral Favereau.

Aux côtés de cet officier général avaient pris place MM. J. Charles-Roux, président de la Compagnie générale transatlantique, vice-président de la Ligue ; Ducrot, agent général au Havre de la Transatlantique, président de la section havraise de la Ligue maritime française ; Louis Brindeau, sénateur ; Genestal, maire du Havre ; J. Couvert, président de la Chambre de commerce ; Taconet, président des régates, et de nombreuses personnalités locales.

Au champagne, des toasts ont été portés par MM. Ducrot, Charles-Roux, l'amiral Favereau et Brindeau.

A. Hoffgaard.

LA CROISIÈRE
du « FIGARO »
sur le
PAQUEBOT TRANSATLANTIQUE
LA FRANCE
aux
RÉGATES ROYALES DE COWES
(Ile de Wight)
Lundi 4, Mardi 5, Mercredi 6 Août 1913

Les inscriptions sont reçues actuellement au « FIGARO », 26, rue Drouot tous les jours de 10 h. à midi et de 2 h. à 6 heures où on peut choisir ses places et cabines

On s'inscrit également à Deauville au Chalet du « Figaro »

Le programme et le plan du navire sont remis ou adressés sur demande

La Vie Sportive

COURSES AU TREMBLAY

On ne pouvait se croire revenu au bon vieux temps — cette époque est trop rapprochée — quand nous avions cinq courses. On a jugé, en général, que c'était bien suffisant. Les acteurs n'étaient pas nombreux. Nous avons vu par exemple un bon poulain : Diderot, a battu très nettement Francinet, dont l'allure dans l'effort n'est guère plaisante ; peut-être, quand il prendra de l'âge, prendra-t-il la résistance qui lui fait actuellement défaut, car il ce qu'il faut pour faire tout lui aussi, un bon poulain.

Prix Wisdom (3,000 fr., 2,150 m.). — 1, Carlopolis, au baron Foy (Ch. Childs) ; 2, Parabère, à M. de Gheest (Sharpe) ; 3, Moisson, neur, au comte G. de Castelbajac (M. Barat) - (3/4 de longueur, 1 longueur).

Non placées : Adah, Truffe Noire, Tullia.

Pari mutuel à 10 fr. : Gagnant, 18 fr. Placées : Carlopolis, 11 fr. 50 ; Parabère, 11 fr. 50.

Prix Queen-Mary (3,000 fr., 2,300 m.). — 1, Gavroche III, à M. Ed. Kann (A. Lane) ; 2, Marinette V, à M. Gouttenoire de Toury (L. Bara) ; 3, Bade Bec, au baron Foy (Steed) (10 longueurs, 10 longueurs).

Non placée : Crieuse.

Pari mutuel à 10 fr. : Gagnant, 13 fr. Placés : Gavroche III, 11 fr. ; Marinette V, 22 fr. 50.

Premier Prix de Cavalerie (4,000 fr., 1,000 mètres). — 1, Tullie, à M. Bérot (Garner) ; 2, Minuit Tapant, à M. W. Hurst (G. Stern) ;

Feuilleton du FIGARO du 26 JUILLET 1913

(7)

La Fille des Caïds

PREMIÈRE PARTIE

III

HASARDS DE VOYAGE

(Suite)

— Et moi, mon père, je vous répète que je trouve ces fauteuils parfaitement confortables... D'ailleurs, si cela ne vous plaisait pas, pourquoi ne restiez-vous pas dans le *sleeping*, vous ?...

— Pouvais-je vous laisser toute seule !...

— Ne suis-je pas assez grande pour me conduire en wagon ?

Frédéric, impatienté, se tourna, se retourna dans son fauteuil. Et sans doute les nouveaux venus s'aperçurent-ils que leurs chuchotements l'agaçaient ; car, une fois installés, ils ne causèrent plus du tout.

Quoiqu'il eût conservé les yeux obstinément clos dans sa volonté de dormir, Frédéric était tout à fait réveillé, maintenant, et maudissait ses nouveaux compagnons de route... Que le diable les emportât, d'être venus le déranger, juste au moment où il commençait de reposer !...

Cependant, ces Anglais étaient gens bien élevés, discrets, qui avaient refréné tout tapage, dès qu'ils avaient senti qu'ils pouvaient gêner leur compagnon ..

Mais certaines choses sont indépendantes de notre volonté : au bout d'un instant, un ronflement sonore rompait le silence du compartiment, ponctué par un souffle très doux, très pur : l'Anglais et sa fille s'étaient endormis, eux.

Alors, Frédéric se dressa, s'étira ; et ses yeux s'attachèrent enfin sur les deux voyageurs, sur la jeune fille surtout, dont un rais de lumière éclairait assez nettement le visage.

Il faillit pousser une exclamation de surprise : ses deux compagnons de route n'étaient autres que sir Edward Kidson et sa fille miss Mary.

Il se laissa d'abord retomber sur son fauteuil, comme accablé par une aussi désagréable coïncidence. Puis, se relevant très doucement, il se mettait à examiner la jeune fille endormie... et il se surprenait bientôt à murmurer :

— C'est qu'elle est tout de même jolie, la mâtine !

Etait-ce l'effet de l'énervement provoqué par l'insomnie ?... Ou son. sentiment amoureux s'atténuait-il un instant ?... Il était presque repris par sa galanterie d'autrefois, quand toute jolie personne attirait son regard. Hier matin, le charme de miss Mary le laissait totalement indifférent ; et voilà qu'il y était sensible, soudain !

Le petit jour vint bientôt éclairer l'intérieur du wagon : Frédéric put mieux examiner l'Anglaise, vraiment fort jolie, et si gracieuse dans l'abandon du sommeil, fraîche comme une fleur qui va s'ouvrir — alors que le matin nuit si souvent à la beauté de tant de femmes. Décidément, son flirt avec miss Mary, jadis, était pleinement justifié. Mû par des pensées un peu confuses, mais fort différentes de celles d'hier, Frédéric s'empressa vers le cabinet de toilette, pour réparer élégamment le désordre de sa personne.

Le bruit de la porte de communication se refermant, éveilla miss Mary, qui s'aperçut tout de suite de la disparition de leur compagnon de route.

Elle crut d'abord qu'il était parti, mais distinguait aussitôt sa valise... les initiales... F. C... Et elle eut un vague pressentiment, mais ne s'y attarda pas.

Elle se leva, fit quelques pas dans le compartiment, abaissa une vitre pour jouir de l'air matinal : elle adorait ces visions fuyantes, les paysages traversés à des vitesses folles ; les arbres surtout l'amusaient, semblant courir les uns après les autres éperdument... Le train avait dépassé Mâcon, après un court arrêt, et des vignobles formaient un immense tapis de verdure, caressé par le soleil levant.

Le bruit sec de la porte de communication se fit entendre de nouveau. La jeune fille se retourna instinctivement... et poussa une joyeuse exclamation :

— Ah ! par exemple ! M. Frédéric Charpentier... si je m'attendais à vous rencontrer dans ce train !...

Elle lui tendait franchement la main, que Frédéric sera doucement.

— Quelle heureuse rencontre, en effet ! dit-il, bien que le son de sa voix ne correspondît pas absolument au ton enthousiaste de la jeune fille.

Miss Mary ne le remarqua pas : dans l'heureuse surprise de cette rencontre, elle oubliait complètement la froide entrevue de la veille ; et son regard examinait Frédéric avec bienveillance, le trouvait tout pimpant, dans son costume de drap gris qui soulignait sa taille robuste ; son visage qu'il venait de raser de près, aux traits irréguliers mais francs, était tout à fait de son goût. Elle espérait bien qu'il allait délier sa langue, ce matin, et qu'elle pourrait apprécier encore le charmant causeur qu'il s'était révélé, en Angleterre — d'autant plus que sir Edward Kidson continuait de ronfler avec la plus britannique majesté.

Cependant, Frédéric s'était tout à fait repris sur son accès de légèreté de tout à l'heure ; il se le reprochait même, sévèrement, et ne s'apercevait plus de la joliesse de miss Mary... La beauté plus sévère, plus impérieuse de Catherine, régnait de nouveau, despotique, sur son cœur, mettait un bandeau sur ses yeux.

Et c'est avec une aimable politesse, mais sans une nuance de plus, qu'il répondit aux questions dont l'assaillait l'Anglaise.

— Alors, vous aussi, vous voilà en voyage, monsieur Charpentier ?

— Mais oui, miss Mary...

— Et... vous pensez être longtemps loin de Paris ?

— Je ne saurais dire... cela dépendra de la manière dont marcheront les affaires que je vais arranger...

— Ah !... c'est un voyage d'affaires ?... Pour monsieur votre père, sans doute ?

— Oui... oui... miss Mary...

— En ce cas, vous allez probablement en Tunisie ?... Car c'est bien en Tunisie que M. Placide Charpentier possède la grande exploitation de phosphates, dont papa est actionnaire ?...

— En effet, miss... à Thala... tout près de la frontière algérienne... dans la région de Tebessa.

— Et vous allez explorer les terrains... faire des prospections, sans doute ?...

— Mais non... pas du tout... Ce n'est même pas en Tunisie que je vais...

Mais il ne disait pas où il allait. Il ne disait plus rien même, dès que miss Mary ne l'interrogeait plus. Et elle avait bien envie de s'en impatienter. Dans son dépit, elle faillit ne plus rien demander : n'était-elle pas assez séduisante, pour forcer les galanteries les plus rebelles ?

Mais sa curiosité était la plus forte.

— Vous... séjournerez peut-être quelque temps à Marseille ?

— Peut-être... ou peut-être pousserai-je tout de suite plus loin... Une dépêche de mon père que je trouverai à Marseille doit me fixer... Il se peut aussi que j'aille à Gênes...

— Nous aussi, probablement ! laissa échapper miss Mary, avec un désir évident d'une manifestation de plaisir de la part de Frédéric.

Frédéric demeura froidement indifférent. Et la conversation se poursuivait avec une banalité désespérante. Décidément, quel triste causeur, en France, que ce Frédéric, si séduisant, si bavard en Angleterre !

Il y eut un arrêt d'un quart d'heure, à Lyon, pendant lequel sir Edward daigna se réveiller. Il s'aperçut qu'il était seul dans le compartiment ; il se pencha à la portière et distingua sa fille, en train de se dégourdir les jambes, sur le quai, en compagnie de Frédéric.

Il sauta vivement hors du wagon et, avec sa raideur habituelle, échangea une grave poignée de mains avec le jeune homme, se dispensant, par cette démonstration de sympathie, de toutes paroles, qu'il jugeait sans doute inutiles.

Quand le sifflet de départ retentit et qu'ils durent réintégrer leur compartiment, Frédéric fut de galanterie stricte pour aider miss Mary à gravir le marchepied... Et, le train en marche, de nouveau, tous les efforts de la jeune fille pour faire bavarder Frédéric demeurèrent vains.

Pendant ce temps, sir Edward, ayant renoncé au sommeil, se plongeait dans l'Indicateur des chemins de fer, dans son Joanne, son Bædeker, bien qu'il commençât à les connaître par cœur : car, à peu près tous les ans, il faisait le délicieux voyage de la Côte d'Azur. Et, tous les ans, d'une façon invariable, il relisait ce qui avait trait à chacune des villes que le train brûlait... Vienne se profilait au loin, dominée par des montagnes aux ruines imposantes... le donjon délabré de Crussol... Valence, si gracieuse... Orange, la romaine... Avignon, d'aspect si particulier... le kaléidoscope qui amusait toujours sir Edward, pourvu qu'il n'eût pas à en parler... Arles, enfin !... la plaine de la Crau... l'étang de Berre.

Le train ralentissait, la locomotive emplissait l'atmosphère de sifflements prolongés...

On était arrivé dans la capitale du Midi.

Sir Harry rangea alors seulement ses divers guides et se décida tout de même à prononcer quelques mots, pour demander à Frédéric le but de son voyage.

Le jeune homme parut ne pas avoir entendu ; ce fut miss Mary qui répondit :

— M. Frédéric Charpentier traverse Marseille et ira peut-être jusqu'à Gênes...

— Ah !... Gênes... Gênes... Très bien... très bien... fit l'Anglais de son air grave.

Et, pris d'une fantaisie, d'une amabilité subites :

— Si vous vouliez, master Frédéric, que nous allions ensemble à Gênes ?... Je reverrais avec tant de plaisir le cathédrale de San Lorenzo, fait de si beaux marbres... et le vase de Graal, qu'on croyait en émeraude, et qui n'est qu'en pâte de verre... All right... Oui, Gênes... ce serait charmant.

La jeune fille, étonnée... et heureuse... caressa son père du regard ; puis :

— Je croyais que vous vouliez vous rendre en Egypte, père ?...

— Sans doute, Mary... sans doute... Mais cette description de San-Lorenzo que je viens de relire... et l'occasion de voyager avec master Frédéric...

Etait-il assez bon père !... Avait-il assez compris le désir de sa fille !...

Et ne devait-ce pas être aussi celui de ce charmant jeune homme... voyons ?

Frédéric réussit à dissimuler son agacement sous quelques phrases de politesse... très

Ἔτος 8ον — Ἀριθ. 1242

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΜΕΝΟΣ

Ταχυδρομικὴ καὶ Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις:
Ἐφημερὶς «ΒΟΣΠΟΡΟΣ» Ἀθήνας

ΒΟΣΠΟΡΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ & ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τετάρτη 17 Ἰουλίου 1913

ΓΡΑΦΕΙΑ
ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀρσάκη 2 Β
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὁδὸς Σερὶφ πασᾶ
ἐν Καΐρῳ, ὁδὸς Ἐμὰτ ἐλ Δὶν

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΕΣΤΩΡ

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται εἶναι καὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις δῆλον. Διὰ τοῦτο δὲν ἐθεωρήθη ὑπ' οὐδενὸς ὑπερβολικὸν τὸ ὅτι τὰ τελευταῖα ἐθνικὰ γεγονότα εἶναι πιστὴ ἀντιγραφὴ προγενεστέρας τινὸς ἱστορικῆς ἐποχῆς. Ἀδιάφορον νῦν ἐὰν ταῦτα εἶναι τῆς τῶν μυθικῶν χρόνων ἢ τῶν ὁμηρικῶν ἢ τῶν περσικῶν ἢ τῶν μακεδονικῶν ἢ τῶν βυζαντινῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αἱ τελευταίως ἀναδειχθεῖσαι φυσιογνωμίαι εἶνε ἐφάμιλλοι, ἂν μὴ ὑπέρτεροι, τῶν προηγουμένων. Κοινὴ λοιπὸν πεποίθησις ὅτι μία ἀπὸ τὰς διακεκριμμένας αὐτὰς προσωπικότητας, ὁ κ. Στέφανος Δραγούμης, εἶναι αὐτὴ αὕτη ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ὁμηρικοῦ Νέστορος. Ὄντως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν κονίστραν ἀνεδείχθη, ἐπεβλήθη, ἐνίκησε. Καὶ ὡς ἰδιώτης καὶ ὡς οἰκογενειάρχης καὶ ὡς ἁπλοῦς πολιτευόμενος καὶ ὡς πατριώτης καὶ ὡς ὑπουργὸς καὶ ὡς πρωθυπουργὸς καὶ ὡς Διοικητὴς Κρήτης ἢ Μακεδονίας παρουσίασε κάτι τι τὸ ἰδιάζον, τὸ φωτεινόν, τὸ ἔξοχον, τὸ ὑπέροχον. Ἡ σοφὴ συνεργασία του ἐπεδιώχθη ὑπὸ πάντων τῶν πολιτικῶν ἐποχῶν, ἐπὶ τῆς τοῦ Τρικούπη, τοῦ Θεοτόκη, τῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ Βενιζέλου. Καὶ ἡ Πατρὶς αὐτή, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπὲρ αὐτῆς θυσιῶν του, τῷ ἐπέβαλλε καὶ τὴν θυσίαν τοῦ αἵματος διὰ τῶν προσφιλῶν γαμβρῶν του Μελᾶ καὶ Καλλέργη. Ὁ βίος ἄρα τοῦ πολιοῦ πρεσβύτου, τοῦ ἀσπίλου πολιτευτοῦ, τοῦ μεγάλου πατριώτου θὰ σημειώσῃ, ὡς ὁ τοῦ γέροντος τῶν Τρωϊκῶν χρόνων, τὸν φαεινότερον σταθμὸν ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ Ἱστορίᾳ.

ΤΟΠΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ

Εἰς τὸν «Βόσπορον» φαίνεται ὅτι ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ ἐπιδεικνύῃ ἑκάστοτε εἰς τὸ Πανελλήνιον τοὺς ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς κοινωνίας μας κεκρυμμένους θησαυρούς. Πράττει δὲ τοῦτο, παρὰ μὲν τὴν ἀρχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων τοῦ «λάθε βιώσας», ἀλλ' ἐν πλήρει συνκισθήσει ὅτι ἐπιτελεῖ ἀναπόδραστον δημοσιογραφικὸν καθῆκον ἄτε τῆς σήμερον Μεγάλης Πατρίδος ἐχούσης ἀνάγκην ὅλων τῶν ἐκλεκτῶν τέκνων της. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν τελευταίων τούτων δέον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν νὰ καταλέξωμεν τὸν κ. Ἰωάννην Ἀθανασάκην, ὃν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐθαύμαζεν ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος τῆς Αἰγύπτου καὶ σήμερον τιμᾷ καὶ γεραίρει ὁ τραπεζιτικὸς καὶ ὁ λοιπὸς ἐν Ἑλλάδι ἀνεπτυγμένος κόσμος. Ὄντως ὁ κ. Ἰ. Ἀθανασάκης ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς του ἐν Καΐρῳ διὰ τῆς εὐρυτάτης μορφώσεώς του, διὰ τῆς μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀξίας του, διὰ τῆς καταπλησσούσης διανοίας του ἐπεβλήθη μέχρι τοῦ σημείου ὥστε πᾶν σπουδαῖον νομικὸν ζήτημα εἴτε τῆς Κυβερνήσεως, εἴτε τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων, εἴτε τῶν ἐκεῖ διαφόρων κολοσιαίων Τραπεζῶν καὶ ἑταιρειῶν νὰ λύεται συμφώνως μὲ τὴν κρίσιν του, ἥτις ἦν πάντοτε ἀλάνθαστος. Ἦτο ὁ κορυφαῖος τῶν νομομαθῶν ἡμετέρων τε καὶ ξένων μόνον δ' ὅταν ὁ κ. Ἀθανασάκης ἀπεχώρησεν ὁ πρὶν εἰς δευτέραν μοῖραν τιθέμενος κ. Καρτὸν Ντὲ Βιάρ, ἐπίσης δεινὸς θεμιστοπόλος, ἀλλὰ βέλγος τὴν ἐθνικότητα, ἀνεδείχθη. Ἡ φήμη του ὅμως εἶνε τοιαύτη ὥστε τὸ διατηρῆσαν τὴν ἔνδοξον ἐπωνυμίαν του γραφεῖον ὅπερ παρέλαβον οἱ κ.κ. Μπούμπουλης καὶ Παρασκευᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆται πακτωλός. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Ἀθανασάκης ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του παρεκλήθη νὰ συνεργασθῇ μετὰ τῶν σπουδαιοτέρων οἰκονομολόγων καὶ νομομαθῶν. Οὕτω συμμετέχει εἰς τὰ διοικητικὰ καὶ νομικὰ Συμβούλια τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τῆς Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὅλων σχεδὸν τῶν ἑταιρειῶν: οἰκονομικῶν, ἐμπορικῶν, ἀσφαλιστικῶν, φιλολογικῶν κ.τ.λ. Καὶ ὑπὲρ παντὸς ἀγαθοεργοῦ ἢ πατριωτικοῦ σκοποῦ συνεισφέρει γενναίως ὁ κ Αθανασάκης καὶ ὑποκειμενικῶς καὶ ἀντικειμενικῶς. Ὅθεν μὲ τὸν κίνδυνον νὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην τοῦ ἀνδρὸς βροντοφωνοῦμεν πρὸς τοὺς τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος: τόπον εἰς τοὺς ἐκλεκτούς, ὡς ὁ κ. Ι. Ἀθανασάκης.

ΑΝΤΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τὴν 18ην Ἰουνίου κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Υόρκης τὸ γερμανικὸν ὑπερωκεάνειον «Ἰμπεράτωρ» τῆς Ἀμβουργοαμερικανικῆς γραμμῆς, τὸ μεγαλείτερον καὶ πολυτελέστερον ἀτμόπλοιον τοῦ κόσμου. Ἡ Γερμανικὴ βιομηχανία δὲν ἡσύχασεν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς καθελκύσεως τῆς «Λουζιτανίας» καὶ «Μαυριτανίας», οὔτε ἐπτοήθη ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τοῦ «Τιτανικοῦ» καὶ ἀπὸ τὴν οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἀποτυχίαν τοῦ «Ὀλυμπικοῦ». Ἠθέλησε νὰ μετρηθῇ πρὸς τοὺς Ἄγγλους κατὰ θάλασσαν καὶ τὸ κατώρθωσε τόσον εἰς τὸν πολεμικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸν ἐμπορικὸν καὶ ταχυδρομικὸν στόλον.

Ὁ «Ἰμπεράτωρ» εἶνε ἡ τελευταία λέξις τῆς ναυπηγικῆς.

Εἶνε τὸ μεγαλείτερον καὶ τελειότερον καὶ πλουσιώτερον σκάφος τοῦ κόσμου καὶ ἡ σημαία ἥτις κυματίζει ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν θαλασσοκράτειραν Βρεττανίαν, ἀλλ' εἰς τὴν μόνην της συναγωνίστριαν, τὴν βιομήχανον, τὴν ἐπιχειρηματικὴν καὶ ἀλματικῶς προοδεύουσαν Γερμανίαν.

Τὸ μῆκος τοῦ πλωτοῦ κολοσσοῦ ἀπὸ τῆς πρῴρας, ἣν ἐπιστέφει ὁ ἀετὸς τῶν Χοεντζόλλερν, μέχρι τῆς πρύμνης, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν κυματίζει ἡ τρίχρους τῆς Αὐτοκρατορίας σημαία, εἶνε 919 ποδῶν, ἤτοι πλέον τῶν 277 μέτρων.

Τὸ πλάτος του εἰς τὸ μέσον εἶνε 98 ποδῶν, δηλαδὴ περίπου 30 μέτρων. Ὁ κολοσσὸς αὐτός, ὁ ἔχων χωρητικότητα 50,000 τόννων, ταξειδεύει μὲ ταχύτητα εἰκοσιδυόμισυ μιλίων καθ' ὥραν, παρεχομένην ἀπὸ μηχανὰς συστήματος Τουρμπίνε, τετραπλῆς ἐκτοπίσεως δυνάμεως δὲ 62,000 ἵππων. Οὕτω ὁ «Ἰμπεράτωρ» διαπλέει τὸν ὠκεανὸν ἐντὸς ἓξ ἡμερῶν ὑπὸ τὴν ὤθησιν τῶν τεσσάρων παμμεγίστων ἑλίκων του, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει διάμετρον μεγαλειτέραν τῶν πέντε μέτρων, καὶ κάμνει ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας 185 στροφὰς τὸ λεπτόν.

Τὸ τεράστιον σκάφος κυβερνᾶται ἀπὸ τέσσαρας πλοιάρχους α' τάξεως, ὑπὸ τὸν στόλαρχον τῆς ἑταιρίας, ὅστις εἶνε καὶ ὁ ὑπεύθυνος κυβερνήτης. Χίλιοι ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, μηχανικοί, θερμασταί, ὑπάλληλοι καὶ ναῦται, ἀποτελοῦσι τὸ πλήρωμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπιλέκτους τῆς ἑταιρίας. Οἱ δύο ἱστοὶ τοῦ «Ἰμπεράτωρ», ἀπὸ τοῦ κύτους μέχρι τῶν ἐπιμήκων ἔχουσιν ὕψος ἑβδομήκοντα πέντε μέτρων. Ἡ γέφυρα τῶν κυβερνητῶν ὑψοῦται περὶ τὰ τριάκοντα μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τῆς ἰσάλου γραμμῆς μέχρι τῆς γεφύρας τὸ ὑπερωκέάνιεον ἔχει ἐννέα καταστρώματα. Τέσσαρες ἠλεκτρικοὶ ἀνελκυστῆρες θέτουν εἰς ἐπικοινωνίαν τὰ καταστρώματα ταῦτα καὶ ἄλλοι πέντε χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν. Τὸ ὕψος τῶν τριῶν καπνοδόχων ἀπὸ τοῦ ἐνάτου καταστρώματος εἶνε 69 ποδῶν, δηλαδὴ ἄνω τῶν 21 μέτρων. Αἱ καπνοδόχοι, αὗται, αἵτινες δὲν εἶνε στρογγύλοι, ἀλλ' ἐλλειψοειδεῖς ἔχουν ἄνοιγμα, ὧν αἱ διασταυρούμεναι διάμετροι εἶνε δεκατεσσάρων καὶ ἡμίσεως μέτρων. Δέκα χιλιάδες ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες παντὸς μεγέθους καὶ πάσης ἐντάσεως φωτίζουν τὸ πλωτὸν αὐτὸ μεγαθήριον. Ὀγδοήκοντα καὶ τρεῖς ναυαγοσωστικαὶ λέμβοι καὶ δύο βενζινάκατοι εἶνε ἕτοιμοι νὰ προλάβωσι πᾶσαν ἐπανάληψιν τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ «Τιτανικοῦ». Ὁ ἀσύρματος τοῦ «Ἰμπεράτωρ» ἔχει ἀκτῖνα ἐνεργείας 1500 μιλίων. Οὕτως ὥστε τὸ ὑπερωκεάνιον θὰ εὑρίσκεται εἰς συνεχῆ ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἢ τὴν Ἀμερικανικὴν ἀκτήν.

Κανὲν ξενοδοχεῖον τοῦ κόσμου δὲν ἔχει τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἀναπαύσεις, ἃς ὁ «Ἰμπεράτωρ» διαθέτει ὑπὲρ τῶν ἐπιβατῶν του. Μόνον τὸ Αὐτοκρατορικὸν διαμέρισμα περιλαμβάνει δώδεκα δωμάτια μὲ ἐξώστην καὶ θερμοκήπιον καὶ ὅλας τὰς ἀναπαύσεις ἰδεώδους μονοκατοικίας. Ἡ πρώτη θέσις, μόνη, ἐρχομένη ἀμέσως μετὰ τὰ διαμερίσματα πολυτελείας, διαθέτει 229 λουτρὰ κοινά, 146 ἰδιαίτερα διὰ τοὺς ἐπιβάτας της. Ἡ πρώτη θέσις ἔχει ἐν συνόλῳ 714 στερεωμένας κλίνας καὶ 194 ἀνάκλιντρα καὶ δεκατέσσαρας κλίνας διὰ παιδία. Εἰς κάθε ταξείδιόν του ὁ «Ἰμπεράτωρ» λαμβάνει 7,500 λουτρικὰ προσόψια, 159 ρόμπας λουτροῦ, 9,700 σινδόνια, 30,000 προσόψια, 12,000 καλύμματα προσκεφαλαίων καὶ 143,300 χειρόμακτρα ὁλικῆς ἀξίας 50,000 δολλαρίων.

Γυμναστήρια, κῆποι, εἷς ρωμαϊκὸς λουτρὼν μὲ δεξαμενὴν πρὸς κολύμβησιν, τουρκικὰ καὶ ἠλεκτρικὰ καὶ ἄλλα λουτρά, δὲν λείπουν διὰ τὴν εὐμάρειαν τῶν ταξειδιωτῶν. Πέντε ἰατροὶ ἐκτελοῦν τὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν, τρεῖς τηλεγραφηταὶ μένουν εἰς τὸν ἀσύρματον, δύο τηλεφωνηταὶ εἶνε ἀπησχολημένοι εἰς τὸ κέντρον τῆς ὑπηρεσίας, τρεῖς τυπογράφοι στοιχειοθετοῦν καὶ τυπώνουν τὴν ἡμερησίαν τοῦ πλοίου ἐφημερίδα, εἰς ἐπίμετρον δὲ ὁ «Ἰμπεράτωρ» ἔχει κηπουρὸν καὶ ῥάπτην. Τὸ μεγαθήριον ἤρξατο ναυπηγούμενον τὴν 18ην Ἰουνίου 1910 εἰς τὰ ναυπηγεῖα Βουλκάν, ὅπου καὶ τὰ πολεμικά μας σκάφη. Ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Κάϊζερ καὶ καθειλκύσθη τὸν Μάϊον τοῦ 1912. Χίλιοι ὀκτακόσιοι ἐργάται ἐπὶ τρία ἔτη εἰργάζοντο εἰς τὴν ναυπήγησιν. Ὁ „Ἰμπεράτωρ" ἐστοίχισεν ἑπτάμισυ ἑκατομμύρια δολλάρια, ἤτοι 37,500,000 φράγκα.

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Εἰς προηγούμενον φύλλον τοῦ «Βοσπόρου» ἐγράψαμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἀποσταλέντος ἐνταῦθα ἀπὸ πέρυσι νέου Ἐξάρχου, πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Μελίτονος. Σήμερον εὑρισκόμεθα εἰς εὐχάριστον θέσιν νὰ συμπληρώσωμεν τὰς πληροφορίας μας ἵνα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξυπηρετήσωμεν τὴν ἀλήθειαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἱκανοποιήσωμεν τὸ ἐνδιαφέρον εὐρυτάτου κύκλου τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες, ἕνεκα τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων ἃς διέρχεται τὸ Γένος, παρακολουθοῦσιν ἀγρύπνως τὴν δράσιν τῆς ἐν γένει Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τῆς πρώτης λοιπὸν ἡμέρας τῆς ἐν Ἀθήναις ἀφίξεώς του ὁ Ἅγιος Ἔξαρχος ὡς πρώτιστον ἔργον του ἔθετο τὸν ἐξωραϊσμὸν καὶ τὴν ριζικὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως κειμένου γραφικοῦ Μετοχίου, ὅπερ οἱ προκάτοχοί του εἶχον τελείως παραμελήσει. Κατώρθωσε δὲ, παρ' ὅλα τὰ γλίσχρα χρηματικὰ μέσα ἅτινα διαθέτει, νὰ τὸ μετασκευάσῃ οὕτως ὥστε ὁ ἐπισκεπτόμενος νῦν αὐτὸ νὰ νομίζῃ ὅτι εἰσέρχεται εἰς νεότευκτον μέγαρον καὶ εἰς καθ' ὅλα τέλειον καὶ σοβαρὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ. Ἕτερον μέλημα τοῦ πανοσιολογιοτάτου Ἀρχιμανδρίτου ἦν νὰ διαρυθμίσῃ τὰ εἰσοδήματα τοῦ Μετοχίου. Ὄντως μετ' ἀγῶνας αὐτόχρημα ὑπερανθρώπους, παρ' ὅλα τὰ βάρη, ἔφθασεν εἰς τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιφέρῃ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους τοιαύτην τάξιν εἰς τὸ πρῴην οἰκονομικὸν χάος, ὥστε ἡ κινδυνεύουσα ἁγιοταφικὴ περιουσία νὰ περισωθῇ καὶ νὰ περιφρουρηθῇ καὶ τὰ ἐκ ταύτης εἰσοδήματα νὰ ἐξασφαλισθῶσι, νὰ αὐξάνωνται δὲ βαθμιαίως καὶ μεθοδικῶς. Ἡ μεγάλη ὅμως ἀξία τοῦ Ἁγίου Μελίτονος κατεδείχθη διὰ τῆς κοινωνικῆς νίκης, ἣν ἤρατο εὐθὺς ἅμα τῇ ἐν μέσῳ τῆς πρωτευούσης τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐμφανίσει του. Διὰ τῆς ὑπερόχου μορφώσεώς του, διὰ τῆς ἠθικῆς ἐπιβολῆς του, διὰ τῆς ψυχικῆς δυνάμεώς του καὶ ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς ἰσχύος τοῦ ἀξιώματός του προσεκτήσατο τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας.

Καὶ οὕτω τὸ εἰς ὀλίγα, ὀλίγιστα μόνον, ἄτομα, καὶ αὐτὰ μετρίας ἀξίας, πρὶν γνωστὸν Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου κατέστη νῦν, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ νέου Ἐξάρχου, τὸ γενικὸν προσκυνητάριον ὕψη λῶν, ἐξεχόντων καὶ σημαινόντων προσώπων. Ἐπὶ πλέον δὲ πᾶσα προσωπικότης, ἥτις διέρχεται ἐξ Ἀθηνῶν, θεωρεῖ ἐπιβεβλημένην ὑποχρέωσίν της, ὡς συνέβη κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου τοῦ Α΄, νὰ μεταβῇ καὶ λάβῃ τὰς εὐλογίας τοῦ νῦν εὐκλεῶς ἐξαρχεύοντος πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Μελίτονος, τοῦ ἔχοντος καὶ τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρως τιμητικὸν χαρακτηριστικὸν νὰ εἶνε συμπατριώτης τοῦ περινουστάτου προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

Ἀδιάσειστος ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Πίστις, μακάριον τὸ Ἑλληνικὸν Γένος, εὐτυχὴς ὁ Ἱεροσολυμητικὸς Θρόνος ὅταν καταυγάζονται ὑπὸ τοιούτων ἐκκλησιαστικῶν ἀστέρων ὡς ὁ Ἅγιος Μελίτων.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ παρακολουθεῖ τὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τελούμενα εἰς τὰ διπλωματικὰ παρασκήνια. Τὴν κοινὴν ὅμως, ἢ μᾶλλον τὴν πανελλήνιον προσοχὴν, προκαλεῖ ἡ στάσις τῆς Μεγάγης Προστάτιδος, τῆς ὁμοδόξου Ρωσσίας. Ἀναλόγως δὲ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἑκάστου δίδεται καὶ ἡ σχετικὴ ἐξήγησις. Ἡμεῖς ἀποτεινόμενοι πρὸς τὸν ὑγιᾶ, τὸν ἐχέφρονα, τὸν νοήμονα κόσμον τονίζομεν ὅτι, ἐν ὅσῳ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσσίας ἐν Ἀθήναις εἶνε ἡ Α. Υ. ὁ πρίγκηψ Δεμιδὼφ, ὁ Ἑλληνισμὸς οὐδὲν δύναται νὰ παρεξηγήσῃ. Τὸ διπλωματικὸν τάκτ, ἡ ἐπίγνωσις τῶν πραγμάτων καὶ τὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸν αἰσθήματα τῆς Α Ε. εἶνε τοιαῦτα ὥστε πᾶν διάβημά Του νὰ ἐκτελῆται μὲ τὴν ὑπέροχον, τὴν ἀπροσπέλαστον εὐγένειαν, ἥτις Τὸν διακρίνει. Ἄλλως τε τὸ ἀπέδειξε καὶ ἐμπράκτως εἰς τὴν δωρεὰν Του ἐκ 10,000. Διὰ τοῦτο θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσωμεν καὶ δημοσία τὸν θαυμασμόν μας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὴν Α.Ε. τὸν ἐν Ἀθήναις Πρέσβυν τῆς Ρωσσίας πρίγκηπα Δεμιδώφ.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΑ

Ἡ πληροφορία, τὴν ὁποίαν ὁ τηλέγραφος μετέδωκε πρὸ ἡμερῶν, ὅτι ἡ Πύλη ἀνεκάλεσε τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῆς παρὰ τῇ ἐν Παρισίοις Διεθνεῖ Οἰκονομικῇ Ἐπιτροπῇ, ἀπεδείχθη ἀληθής. Ἀλλ' ἐὰν τοῦτο συνέβαινε δὲν ἐπρόκειτο βεβαίως νὰ ἐκπλήξῃ οὐδένα, διὰ τὸν λόγον ὅτι οὐδόλως ἐνδιαφέρουν τὴν Πύλην τὰ θέματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀσχολοῦνται αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ τὴν σιωπηλὴν ἐπ' ἀόριστον ἀναβολὴν πάσης συζητήσεως περὶ πολεμικῆς ἀποζημιώσεως πρὸς τοὺς νικητὰς τῆς Τουρκίας. Νῦν τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς περιωρίσθη εἰς ἁπλὴν κατανομὴν τοῦ Ὀθωμανικοῦ χρέους μεταξὺ τῶν νέων κτητόρων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐδάφους ὅπερ περιῆλθεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν ἑκάστου. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἁπλῶν οἰκονομικῶν καὶ ἀριθμητικῶν ὑπολογισμῶν γενησομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προσόδων αἵτινες εἰσήρχοντο εἰς τὸ δημόσιον τουρκικὸν ταμεῖον ἐκ τῶν χωρῶν τούτων καὶ τοῦ ποσοστοῦ, ὅπερ διετίθετο ἐκ τούτων πρὸς ἀπόσβεσιν τῶν χρεῶν. Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν, ἥτις συνεκροτήθη ἐσχάτως, οἱ Γερμανοὶ ἀντιπρόσωποι ὑπέβαλλον λεπτομερῆ πίνακα τῶν προσόδων τούτων, λαβόντες ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν, τὰς οἰκονομικὰς στατιστικὰς τοῦ τελευταίου ἔτους, ἤτοι τοῦ 1911. Περιέργως ὅμως οἱ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς ὑποβληθέντες ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος πίνακες εἶνε κατὰ πολὺ διάφοροι καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεφυλάχθη νὰ ἐξετάσῃ ἐν ἀντιπαραβολῇ ταύτας καὶ ν' ἀποφασίσῃ βραδύτερον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει κατέστη προφανὲς ὅτι οὐδ' ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ, κατὰ τὰ φαινόμενα, τούτου ζητήματος θέλει ληφθῇ ταχέως ὁριστικὴ ἀπόφασις. Ἴσως μάλιστα δὲν κατορθωθῇ θετικόν τι πρὸ τῆς λήξεως καὶ τοῦ σημερινοῦ πολέμου καὶ πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς δευτέρας εἰρήνης, ἀφοῦ νέα μετατροπὴ τῶν βάσεων τῆς κατανομῆς τοῦ Ὀθωμανικοῦ χρέους θέλει ἐπέλθῃ, διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἐδάφους ὅπερ ἡ Βουλγαρία ἐπρόκειτο νὰ προσκτήσηται.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
Ο «ΒΟΣΠΟΡΟΣ»
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ

ΞΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΙ ΝΕΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἰδιαιτέρας μελέτης ἀξία εἶνε ἡ βιομηχανία τῆς Ἐπαρχίας Βερροίας. Ὑπάρχουσιν ἐν Βερροίᾳ δύο νηματουργεῖα ὑδροκίνητα καὶ 1 κυλινδρόμυλος ἀλευρόμυλος (μὲ 6 κυλίνδρους καὶ 1 πέτραν), δύο ἀλευρόμυλοι παλαιοῦ συστήματος, 8 μικροὶ ἀλευρόμυλοι, 7 σισαμελαιοτριβεῖα, 3 συμπυκνοτήρια μαλλίνων ὑφασμάτων, 2 ἐκκοκιστήρια βάμβακος καὶ 1 ὀρύζης. Οἱ βιομήχανοι Βερροίας ἀποβλέπουσι μετά τινος ἀπαισιοδοξίας πρὸς τὸ μέλλον τῶν βιομηχανιῶν των. Καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν ταύτην ὁμολογῶ ὅτι ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εὑρίσκω ἀδικαιολόγητον. Διὰ τὴν νηματουργίαν ἐκόμιζον τὴν πρώτην ὕλην ἐκ Συρίας, ἀτελῶς φυσικῶς· εἶχον δὲ *Interland* πρὸς διάδοσιν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων ὁλόκληρον τὴν τέως καὶ νῦν Τουρκίαν. Τώρα δὲ διὰ τὴν πρώτην ὕλην θὰ πληρώνωσι τέλος εἰσαγωγῆς τὸ δὲ *Interland* κατ' ἀνάγκην θὰ περιορισθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι πᾶσα ἀπαισιοδοξία αἴρεται δεδομένου ὅτι θὰ συναφθῇ Βαλκανικὴ ὁμοσπονδία, ὅτι ἡ Τελωνιακὴ ἕνωσις θὰ φέρῃ τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα ἐλεύθερα εἰς τὰς γείτονας χώρας. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτων ἡ αὔξησις τῆς συγκοινωνίας ἡ ἐγκατάστασα πλέον δημοσία ἀσφάλεια, τὸ σημερινὸν ὑπὸ τροποποίησιν ἑλληνικὸν δασμολόγιον καὶ ἡ ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἀπώλειαν αὔξησις τοῦ διὰ τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀνοίγει ἀπόψεις εἰς τὸ μέλλον τῆς βιομηχανίας αἵτινες ἄπορον πῶς διαφεύγουν τοὺς εὐφυεῖς ἄλλως τε βιομηχάνους τῆς Βερροίας. Ὑπάρχουν εἶνε ἀληθὲς νηματουργεῖα εἰς τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει· θὰ ἐπιφέρῃ τὸ πολὺ τὸν ἔντιμον ἐκεῖνον ἐμπορικὸν συναγωνισμόν, χαρακτηριστικὸν γνώρισμα λαῶν ἐμπορικῶν, βιομηχάνων καὶ προηγμένων εἰς τὸν πολιτισμόν· ὁ συναγωνισμὸς θ' αὐξήσῃ τὸ ποσὸν θὰ αὐξήσῃ τὴν κατανάλωσιν καὶ θὰ ἀνοίξῃ νέους ὁρίζοντας προόδου ὑπὸ καθεστὼς ἀσφαλείας, τάξεως ἐλευθερίας· ἡ ἀσφάλεια θὰ αὐξήσῃ τὴν πελατείαν, τὴν συῤῥοὴν ἀγοραστῶν μικρεμπόρων πανταχόθεν, καταναλωτῶν.

Ἄλλως τε νέαι βιομηχανίαι θὰ εἰσαχθῶσιν ἀμέσως· ὁ εἰσρέων πολιτισμὸς δὲν θὰ ἀφήσῃ ἀχρησιμοποιήτους τὰς δυνάμεις τῶν ὑδάτων, ἡ κατεργασία τῶν δερμάτων θὰ προκάλέσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ κεφαλαίου ἡ δὲ τυροκομία δι' ἣν καὶ τώρα φημίζεται ἡ ἐπαρχία κατασκευάζουσα τὸ κασκαβάλι θὰ προκαλέσῃ εὐθὺς τὴν διάθεσιν κεφαλαίων. Γνωρίζομεν ὅλοι πῶς προήχθη ἡ τυροκομία ἐν Βοσνίᾳ μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν Τούρκων. Τὴν προσοχὴν ἐπιχειρηματιῶν θὰ προκαλέσουν καὶ τὰ λατομεῖα τῆς ἐπαρχίας ἔχοντα μάρμαρα κρινόμενα ὑπὸ εἰδικῶν πρωτίστης ποιότητος ἐπὶ βουνοῦ Σαρκοβούνου λευκὰ ἢ μαῦρα παρὰ τὴν πόλιν Βερροίας εἰς Λοζέστιον. Ἐν Βερροίᾳ ἤκμαζεν ἄλλοτε ἡ βαφική. Βερροιῶται ἐγνώριζον τὴν τέχνην τοῦ βάφειν δι' ἰδιαιτέρου πορφυροῦ χρώματος θαυμασίως νήματα καὶ ὑφάσματα τόσον τέλεια ὥστε καὶ ἐξ Αὐστρίας ἐστέλλοντο τοιαῦτα καὶ ἐβάφοντο εἰς Βέρροιαν. Κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν οἱ πλεῖστοι τῶν εἰδικῶν τούτων βαφέων μετηνάστευσαν εἰς Αὐστρίαν ὡς εἶχον μεταναστεύσει ἐκεῖ τόσοι καὶ τόσοι Μακεδόνες μέχρι Μοσχοπόλεως καὶ Κορυτσᾶς ἐγκατασιήσαντες ἐκεῖ Ἑλληνικὰς Κοινότητας

λήτας εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς Νομαρχίας Βερροίας. Εἰς ἐρωτήσεις μου πῶς βλέπουν τὴν μεταβολὴν καὶ τὸ ἐκ ταύτης ἐμπορικὸν μέλλον τῆς χώρας μιᾷ φωνῇ μοὶ ἀπήντησαν: «μόνη ἡ ὕπαρξις δημοσίας ἀσφαλείας βελτιώνει σημαντικῶς τὴν θέσιν μας, συῤῥέουν τώρα μὲ θάῤῥος ἀπὸ παντοῦ ἔμποροι καὶ πελάται καὶ τὰ ἐμπορεύματα στέλλονται παντοῦ ἄνευ φόβου· ἡ τελεία δημοσία ἀσφάλεια ηὔξησε τὴν πίστιν καὶ τὰς ἐργασίας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐχρηάζοντο οἱ ἔμποροι τῆς Βερροίας εἶναι νομίζω ἡ ὕπαρξις ἑνὸς πιστωτικοῦ ἱδρύματος τὸ ὁποῖον θὰ διηυκόλυνε τὰς συναλλαγὰς καὶ τὸν ὁποῖον ἐστεροῦντο μέχρι σήμερον. Ἐξεφράσθη ἡ γνώμη τῆς συστάσεως Γεωργικῆς Τραπέζης. Τοιαύτη Τράπεζα μοὶ εἶπον ὅτι ὑπῆρχεν ἀλλ' ὑπῆρχε μόνον κατ' ὄνομα. Ἀντὶ νὰ δανείζῃ τοὺς γεωργοὺς οὓς δὲν ἠδύνατο νὰ δανείσῃ διότι ἦσαν ἀκτήμονες ἐδάνειζε τοὺς μεγάλους γαιοκτήμονας μὲ χαμηλοὺς τόκους οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν χρημάτων αὐτῶν ἐξεμεταλλεύοντο τὸν λαόν. Ἀτομικῶς δὲν νομίζω ὅτι ἡ Γεωργικὴ Τράπεζα εἶνε ἐκείνη ἥτις εἶνε ἐνδεδειγμένη διὰ τὸν πληθυσμόν. Γεωργοὶ ἐξοικειούμενοι οὐχὶ εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὰς τακτικὰς πληρωμὰς ἀλλὰ λαμβάνοντες ἀναβολὰς καὶ μακροχρονίας προθεσμίας, ἐξαρτῶντες δὲ τὴν πληρωμὴν ἐκ τῆς παραγωγῆς δυσκολώτατα ἢ ἀδύνατον νὰ ἐξοικειωθῶσιν πρὸς κατάστασιν τάξεως οἵαν ἀπαιτοῦν τὰ πιστωτικὰ ἱδρύματα γεγονὸς ὅπερ συχνὰ θὰ κατέλυγεν εἰς δικαστήρια καὶ ἐκτελέσεις. Ἡ ἵδρυσις λαϊκῶν ταμιευτηρίων δι' ἑβδομαδιαίων μικρῶν καταβολῶν ἅτινα μικρὸν κατόπιν θὰ ἠδύναντο νὰ δανείζωσι ἔναντι τῶν μετοχῶν τοὺς καταθέτας ἢ τραπεζῶν κατὰ τὸ σύστημα *Ramfaizen* θὰ ἀνεκούφιζε ἀληθῶς τὸν πάσχοντα πληθυσμόν. Τὸ Ἑλληνικὸν καθεστὼς θὰ ὑπεβοήθει τὰ μάλα καὶ τὴν σύστασιν ἀνωνύμων ἑταιριῶν ἀπαιτοῦσαν ἄλλοτε πολλὰς διατυπώσεις καὶ τὴν ἔκδοσιν βεζιρικῆς διαταγῆς ἐπικυρούσης τὴν ἵδρυσιν ἀνωνύμου ἑταιρίας, ὅπερ καθίσταδιὰ τῆς γνωστῆς Τουρκικῆς μεθόδου τῶν ἀναβολῶν καὶ παρελκύσεων καὶ διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ νόμοι ἐφηρμόζοντο ἀδύνατον σχεδὸν τὴν σύστασιν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιχειρηματικότης τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐναυάγει καὶ τὰ μεγάλα ἀγαθὰ τοῦ συνεταιρισμοῦ, δι' ὧν παντοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου προάγεται ἡ βιομηχανία καὶ αἱ καθ' ὅλου ἐπιχειρήσεις ἦσαν ξέναι ὑπὸ τὸ καταλυθὲν ὀπισθοδρομικὸν καθεστώς. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βεροίας ἐν ᾗ εὐφύτατον ἔχουσι στάδιον ἀναπτύξεως αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι δὲν ὑπάρχουν ἢ μία τοιαύτη τοῦ κ. Χαντζηλαζάρου κ.λ.π. *Ν. Δ.*

ΜΙΑ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κηρύξεως τοῦ ἱεροῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀφιερώσωμεν ὀλίγας γραμμὰς διὰ τὸν τέως πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐν Σοφίᾳ κ. Δ. Πανᾶν.

Χωρὶς νὰ ἐπιδιδώμεθα εἰς φιλοφρονήματα, ἔχομεν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τονίσωμεν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι ἀπὸ τριετίας, ἀφ' ἧς δηλαδὴ ὁ κ. Πανᾶς ἀφῆκε τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ὡς ὑπηρεσιακοῦ ὑφυπουργοῦ θέσιν του, πάντες οἱ σχόντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔλθουν εἰς οἱανδήποτε ἐπαφὴν μὲ τὸ ἐν λόγῳ ὑπουργεῖον εἶχον λόγους πολλοὺς καὶ μεγάλους νὰ ἀναμιμνήσκωνται μετὰ πόθου καὶ πόνου τὴν ἐποχὴν τοῦ κ. Πανᾶ.

Βέβαια ὑπάρχει ἡ ἀντίρρησις, ὅτι ὁ γεννημένος αὐτὸς διπλωμάτης καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐστάλη ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα του, ὅσον ἴσως οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ, καὶ κατὰ τρόπον, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου ἐμφανέστατα εἴδομεν οἱ πάντες.

Ἀλλ' ἦτο τόσον μέγα τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ἐδῶ φεύγων! Τὸ κενὸν δὲ αὐτό, ἀτυχῶς ἐπηύξησε καὶ ἐπολλαπλασίασεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κλασικοῦ πλέον ὀργανισμοῦ τοῦ ὑπουργείου, ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὰ διάφορα τμήματά του, εἰς ἀντιμαχομένας νοτιαμερικανικὰς δημοκρατίας.

Ὅ,τι ἔγεινεν ἐν τούτοις δὲν ἀπογίνεται καὶ τὸ μόνον, ὅπερ οἱ πάντες ἐλπίζουσι σήμερον, οἱ δὲ γνωρίζοντες τὸν κ. Πανᾶν καὶ προσδοκῶσι παρ' αὐτοῦ, εἶνε, ἀναλαμβάνων τὴν προτέραν του θέσιν μὲ τὰς τιμὰς τοῦ βαθμοῦ του ἐν τῷ ὑπουργείῳ, νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς αὐτὸ τὴν τελείως ἐκλείψασαν τάξιν καὶ συνοχὴν ἐργασίας. Καί, ἂν τυχὸν ὁ περίπυστος κανονισμὸς ἐμποδίζῃ τὸ προσδοκώμενον τοῦτο ἀποτέλεσμα, ἔχομεν πάντα λόγον νὰ ὑποθέτωμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶνε διατεθειμένη νὰ ἐπιδείξῃ ἄμετρον πρὸς αὐτὸν σεβασμόν.

ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΜΑΣ

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας ὁ σεβαστὸς Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννης Βαλαωρίτης καθότι, ὡς ἐγκαίρως εἴχομεν εἰς προηγούμενον ἡμῶν φύλλον ἀναγράψῃ, αἱ ἐργασίαι τῆς Διεθνοῦς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς διεκόπησαν, μέλλουσαι νὰ ἐπαναληφθῶσι τὴν 3ην προσ. Σεπτεμβρίου. Οὕτω μετὰ τοὺς πολυμήνους μόχθους τοῦ πατριωτικωτάτου καὶ ἀρίστου τῶν Ἑλλήνων Οἰκονομολόγων δὲν τῷ παρέχεται οὐδ' ἡμέρας μόνον ἀνάπαυσις ὑποχρεοῦται δὲ νὰ ἐνασχοληθῇ, μετὰ τῆς διακρινούσης Αὐτὸν ἐμβριθείας καὶ περισκέψεως, εἰς τὸ μέγα ἔργον τοῦ μοναδικοῦ ἐθνικοῦ μας καθιδρύματος, ἔνθα διακυβεύονται μεγάλα τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἰδιωτῶν συμφέροντα. Συγχρόνως μὲ τὴν ἐνταῦθα ἐπιστροφὴν τοῦ ὑπερόχου διοικητοῦ, ὅστις προὐκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τῶν διαφόρων οἰκονομολογικῶν ἐξοχοτήτων, τῶν συνελθουσῶν ἐν Παρισίοις πρὸς διακανονισμῶν τῶν ἐκ τοῦ βαλκανοτουρκικοῦ πολέμου προκυψάντων πολυπλόκων ζητημάτων, γίνεται καὶ ἡ δημοσίευσις τοῦ Ἰσολογισμοῦ τῆς α' ἐξαμηνίας τοῦ 1913 τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὅστις θὰ πιστοποιήσῃ ἅπαξ ἔτι τὴν ἀπροσπέλαστον οἰκονομικὴν εὐρωστίαν τοῦ ἱδρύματος.

— Ζωηρὰ κίνησις ἐπίσης παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν Τράπεζαν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὰς τελευταίας μάλιστα μεταβολὰς τοῦ διευθύνοντος προσωπικοῦ. Καθότι εἶνε πανθομολογούμενον ὅτι ὁ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀφιχθεὶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νέος γενικὸς Διευθυντὴς κ. Τζὼν Ἠλιάσκος ἀποτελεῖ τραπεζιτικὴν προσωπικότητα διεθνοῦς ἐκτιμήσεως. Θ' ἀποτελεῖ δ' οὕτω τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐχέγγυον τῆς ἐν τῷ μέλλοντι εὐδοκίμου δράσεως τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Τζὼν Ἠλιάσκος ἦν μέχρι τοῦδε διευθυντὴς τοῦ ὁμωνύμου ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλης φήμης τραπεζιτικοῦ Οἴκου, ἀριθμοῦντος βίον ὑπερπεντηκονταετῆ, ἐξελέγη δὲ καὶ ὑπεδείχθη διὰ τὴν θέσιν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν ὑπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ κεφαλαιούχων, καὶ ἰδίως τῆς Τραπέζης τῆς Παρισινῆς Ἑνώσεως, λόγῳ τοῦ κύρους του, τῆς ἀξίας του, τῆς μορφώσεώς του, τῆς ἀσπίλου προσωπικότητός του. Εἶναι ἀνάγκη νῦν νὰ τονίσωμεν ὅτι μὲ τοιοῦτον ἄτρητον καὶ ἀπαράμιλλον ὁπλισμὸν ἠθικῶν κεφαλαίων ἀναλαμβάνων ὁ νέος γενικὸς διευθυντὴς τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, καὶ ἔχων ἐξησφαλισμένην τὴν ὑποστήριξιν τῶν ξένων κεφαλαίων καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τραπεζιτικοῦ κόσμου τῆς Εὐρώπης, προώρισται νὰ ἀποβῇ ὁ ἀναδιοργανωτὴς τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν; Ὅτι θ' ἀποβῇ πρόξενος ἀνεκτιμήτων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν καθόλου Ἑλληνισμόν; Ὅτι θ' ἀποβῇ ὁ τηλαυγὴς φάρος, ὅστις θὰ φωτίζῃ τὸ Πανελλήνιον ὅπως προσφεύγῃ πρὸς τὸν κ. Ἠλιάσκον μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης διὰ πᾶσαν ἐργασίαν τῆς Τραπέζης;

— Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν αἱ εἰς προηγούμενα φύλλα τοῦ «Βοσπόρου» δημοσιευθεῖσαι εὐοίωνοι προβλέψεις ἐπηληθευσαν. Οὕτω τὰ κατὰ τὴν λήξασαν ἑξαμηνίαν κέρδη τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 486,000, ὑπερτερήσαντα, παρ' ὅλην τὴν ἐκ τοῦ πολέμου κατάστασιν κατὰ δραχ 50,000—τὸ δὲ μέρισμα πρὸς 7 ο/ο ὡρίσθη εἰς δραχ. 3.50 κατὰ μετοχήν. Ὡς δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπιστήσαμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὸ βαρυσήμαντον τῆς προόδου ταύτης τῆς Λαϊκῆς ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἑξαμηνία περιλαμβάνει ἐμπόλεμον κατάστασιν τοῦ Κράτους ἐπελθοῦσα μετὰ περίοδον ἐπίσης ἐμπόλεμον, καθ' ἃς αἱ ἐργασίαι τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης σημειώσασαι τοσαύτην πρόοδον, πείθουν ἅπαξ ἔτι περὶ τῶν σταθερωτάτων βάσεων ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὄντι πράγματι ἀριστοτεχνικῶς διευθύνεται ὑπὸ τοῦ κ. Διονυσίου Λοβέρδου. Ἐν μέσῳ δὲ τόσων λαιλάπων ἡ εὐστοχωτάτη δρᾶσις αὐτὴ τῆς Τραπέζης ἀποτελεῖ ἕνα τῶν σημαντικωτέρων παραγόντων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, παρασχοῦσα ὑπηρεσίας ὑψίστας πρός τε τὴν καθόλου κοινωνίαν καὶ πρὸ τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα ὑφ' ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐπόψεις, καθόσον τὸ ἀεικίνητον τοῦ κ. Δ. Λοβέρδου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐξονύχισις τῶν πάντων ἀποτελεῖ μοναδικὸν φαινόμενον συνδυασμοῦ φειδοῦς μετοχικῶν συμφερόντων μετὰ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ πατριωτικῆς μερίμνης.

— Μὴ τυχὸν ὅμως καὶ τὰ πρὸ διμήνου ὑφ ἡμῶν γραφέντα περὶ τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος δύνανται νὰ διαψευσθῶσιν ὑπὸ τῶν πραγμάτων; Ἡ ὑπὸ τοῦ «Βοσπόρου» τονισθεῖσα σώφρων Προεδρεία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τοῦ κ. Πολίτου καὶ ἡ μὲ ἀγγλικὸν τάκτ διεύθυνσις τῶν κ. κ. Ἐμπεδοκλῆ δὲν ἀποδίδει τακτικὸν μέρισμα; Ἰδοὺ δ' ὅτι καὶ ἡ πρώτη ἑξαμηνία τοῦ 1913 ἀπέδωκεν 6 τοῖς ἑκατὸν ἤτοι δραχ. 3 κατὰ μετοχήν.

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς τὴν παρὰ πόδας ἀνακοίνωσιν τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, τονίζοντες ὅτι, ὡς πάντοτε αὕτη ἐστάθη εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της, οὕτω καὶ σήμερον, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, ὑπερέβη ἑαυτὴν κατὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἓν μόνον ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν: τὴν ὑγείαν τῶν δημοτῶν. Ἐκεῖ δ' ὅπου τὰ πράγματα ὁμιλοῦν οἱ λόγοι χάνουν τὴν σημασίαν των. Ἄλλως τε εἶνε τόσον θαυμαστὴ καὶ ἄσπιλος ἡ δωδεκαετὴς συνεχὴς δρᾶσις τοῦ τε ἐρηξικελεύθου Δημάρχου κ. Σπύρου Μερκούρη, τοῦ Προέδρου καὶ τῶν πλείστων τῶν Μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ ἀεικινήτου καὶ τὰ πανθ' ὁρῶντος γενικοῦ γραμματέως τῆς Δημαρχίας κ. Παρασκευοπούλου ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν κατάλληλοι λέξεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν λεξικὸν ὅπως τοῖς ἀπονεμηθῇ ὁ ἁρμόζων ἔπαινος.

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἀνακοινωθέν:

«Καίτοι ἐπισήμως οὐδεμίαν γνῶσιν ἡ μηχανικὴ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ὑπηρεσία ἔλαβε τοῦ δημοσιευθέντος εἰς πρωϊνὰς ἐφημερίδας ἐγγράφου τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν σχετικῶς μὲ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, κατόπιν μάλιστα τῆς αὐτοπροσώπου ἐπιθεωρήσεως ἣν ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπανειλημμένως ἐνήργησεν εἰς διάφορα τῆς πόλεως σημεῖα, ἐν τούτοις ἡ Μηχανικὴ ὑπηρεσία τοῦ Δήμου εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσῃ ὑπευθύνως ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἤρχισε συζήτησις περὶ λήψεως ἐκτάκτων μέτρων πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ἐκ χολέρας κινδύνου, τουτέστιν ἀπὸ εἴκοσι καὶ πλέον ἡμερῶν διαταγῇ τοῦ κ. Δημάρχου ἐκτὸς τῶν 65 συνήθων κάρρων τοῦ ἐργολάβου τῆς καθαριότητος κατηρτίσθησαν καὶ ἔκτακτα ἐξ ἐργατῶν καὶ κάρρων συνεργεῖα διὰ τὰς ἀποκέντρους συνοικίας τῆς πόλεως καὶ διὰ τὸν καθαρισμὸν καὶ ἀσβεστόχρισιν πρὸ παντὸς τῶν ἀπεριτειχίστων οἰκοπέδων, ἡ ὕπαρξις καὶ κατάστασις τῶν ὁποίων εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν ἐπιβαρύνει τὸν Δῆμον ἀλλ' ἐκ τοῦ Νόμου τὴν Ἀστυνομίαν.

«Ὡς πρὸς τὸν ὑποδεικνυόμενον ἀριθμὸν τῶν ἑκατὸν ἐπὶ πλέον κάρρων καὶ 150 ὁδοκαθαριστῶν τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τὰς σημερινὰς μάλιστα περιστάσεις διότι καὶ αὐτοὶ οἱ πραγματικοὶ ἐργάται ἐλλείπουν ὑπηρετοῦντες εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ τὰ 65 τακτικὰ κάρρα τῆς καθαριότητος ἐπανειλημμένως ἠπειλήθησαν διὰ ἐπιτάξεως σωθέντα τῇ προσωπικῇ ἐπεμβάσει τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἐὰν αἱ ἐνέργειαι τῆς Δημοτικῆς ἀρχῆς δὲν ἔφθασαν εἰσέτι εἰς τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ αὐτὴ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐπιδιώκει καὶ ἐὰν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἐπιτελουμένην ἐργασίαν παρὰ τῶν ἐκτάκτων συνεργείων καὶ κάρρων τοῦτο δὲν εἶνε λόγος νὰ ἀποδίδεται εἰς τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ ἐπ' ἐλάχιστον καθυστέρησε περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν πόλιν ὑποχρεώσεών της.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1913

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Μηχανικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων)

ΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΜΑΣ

Μετ' ἰδιαιτέρας σήμερον χαρᾶς σημειοῦμεν ὅτι ἡ, ὡς καὶ εἰς προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν, τιμῶσα τὴν Ἑλλάδα Ναυτικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἑταιρεία «Μιχαλινος», βαίνουσα καταπληκτικῶς πρὸς πρόοδον χάρις εἰς τοὺς μεγαλεπιβόλους καὶ ἐξόχους πατριώτας κ. κ. Ἀδελφοὺς Μιχαλινοῦ, διανέμει προσωρινὸν μέρισμα δραχ. 5 (πέντε) κατὰ μετοχὴν διὰ τὴν λήξασαν ἐξαμηνίαν τοῦ 1913. Ἓν μέγα Πανελλήνιον εὖγε.

— Ἐξ ἄλλου καὶ τὰ τῆς «Προνομιούχου Ἑταιρίας πρὸς προστασίαν τῆς σταφίδος» μετὰ τὸν περισυνδικαστικὸν σάλον εἰσέρχονται εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τῆς προόδου πρὸς ἄφατον χαρὰν τῶν τε μετόχων καὶ τῶν σταφιδικῶν πληθυσμῶν. Ὡς δ' εἰς ἄλλην στήλην ὁ ἀναγνώστης βλέπει συγκαλεῖται ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν Μετόχων πρὸς ἣν θὰ ἀνακοινωθῇ τὸ ὑψίστης σημασίας γεγονὸς τῆς παροχῆς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως δρ. 800,000 πρὸς πληρωμὴν μερίσματος εἰς τοὺς μετόχους. Οὕτω πραγματοποιοῦνται κατὰ γράμμα αἱ πρὸ τριμήνου προβλέψεις μας, ἃς ἐξεφράσαμεν ἔχοντες πεποίθησιν ἐπὶ τῶν φωτεινοτάτων ἐνεργειῶν καὶ τοῦ ἀδόλου πατριωτισμοῦ τῶν τε κ. κ. Συμβούλων καὶ τοῦ διευθύνοντος τὴν κολοσιαίαν ἑταιρίαν κ. Γαλανοπούλου.

— Ἐπὶ πλέον μία πρώτης τάξεως βιομηχανικὴ ἑταιρία κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπέδειξεν ὅλον τὸν πατριωτισμὸν τὸν πλημμυροῦντα τὰς καρδίας τῶν Συμβούλων αὐτῆς καὶ τὴν ζωτικότητα τῶν ταμείων της Ἡ ἑταιρία τοῦτέστι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἐμπορικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν δραχμὰς 10,000 ὑπὲρ τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων. Ὁμολογοῦμεν ὅτι θεωροῦμεν φυσικωτάτην τὴν μεγάλην αὐτὴν δωρεὰν διότι καὶ οἱ διευθύνοντες τὴν ἑταιρίαν ἀδελφοὶ κ. κ. Μαλτσινιώτου εἶνε ἀκραιφνεῖς πατριῶται καὶ αἱ ἐργασίαι της βαίνουν θαυμασίως.

= Καὶ ὡς κορωνίδα τῶν θαυμαστῶν ἑλληνικῶν οἰκονομολογικῶν ἐπιχειρήσεων ἐρχόμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἵδρυσιν χρησιμωτάτης ὅσον καὶ ἐθνικωτάτης ἑταιρίας, ἧς κύριος μοχλὸς εἶνε τὸ περίλαμπρον ὄνομα τῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν κ. κ. ἀδελφῶν Ἐμπειρίκου. Ὡς δηλαδὴ γράφει ἡ συνάδελφος «Ἠχὼ τοῦ Λονδίνου», ἐν Λονδίνῳ ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ μεγάλη ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ὁποίας μετέχουσι διακεκριμένα μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ὡς οἱ κ κ. Α. Ἐμπειρῖκος, Φραγκόπουλος, Λυκιαρδόπουλος καὶ Σταθάτος, ὧν καὶ μόνον τὸ ὄνομα εἶνε ἀρκοῦσα περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἑταιρίας ἐγγύησις. Πρόκειται περὶ τῆς «Πανελληνίου Ἀμοιβαίας Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας», ἱδρυθείσης πρὸς εἰλικρινῆ ἐξυπηρέτησιν καὶ προστασίαν τῶν συμφερόντων τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας, καθόσον διά τε τῶν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἑταιρίας ταύτης προνοουμένων καὶ τῶν ὅρων τῶν ἀσφαλιστικῶν της συμβολαίων, παρέχονται εὐκολίαι καὶ λαμβάνονται πρόνοιαι τοιαῦται, τὰς ὁποίας ἀτελῶς ἢ οὐδόλως παρέχουσιν αἱ ἄλλαι ἑταιρεῖαι. Σημειωτέον πρὸς τούτοις, ὅτι τῆς ἑταιρίας ταύτης ἡ διεύθυνσις εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς ἱκανὸν ἐπίσης ἄνδρα καὶ ἐντριβέβεστατον περὶ τὰ ναυτιλιακὰ καὶ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα κ. D. J. Hughes.

— Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νῦν ν' ἀποκαλέσωμεν θαῦμα καὶ τὴν συντελεσθεῖσαν ἐργασίαν εἰς μίαν ἑταιρείαν μικρὰν μὲν τὸ δέμας ἀλλ' ἀποδειχθεῖσαν δεινὴν μαχήτριαν, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Στρατιωτικὴν Ἕνωσιν. Παρ' ὅλην τὴν ἀπουσίαν ὅλων σχεδὸν τῶν μελῶν εἰς τὸν πόλεμον, παρ' ὅλην τὴν ἐμπορικὴν καχεξίαν τῆς πόλεως, παρ' ὅλον τὸ ἀκατάλληλον τῆς ἐποχῆς κάμνει ὁμολογουμένως χρυσὲς δουλιές. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ὄντως δαιμονίαν καὶ στιβαρὰν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ψιλοπούλου, ὅστις διὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ ὅλων ἐν γένει τῶν πρατηρίων της ἐξ εἰδῶν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, διὰ τοῦ ὑποβιβασμοῦ τῶν τιμῶν μὲ πρόγραμμα «ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος» καὶ διὰ τῆς μεθοδικῆς διοργανώσεως τῆς πολυδαιδάλου ὑπηρεσίας της ἐφείλκυσε τὴν ἀμέριστον ἐμπιστοσύνην ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας οὕτω δ' ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀγοράσῃ τι νὰ σπεύδῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Στρατιωτικὴν Ἕνωσιν.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ἐνδιαφερόμενοι περὶ παντὸς μετ ἄκρας εὐχαριστήσεως μανθάνομεν τὴν θαυμαστὴν, ἐν τῇ κοινοφελεῖ του ἀποστολῇ λειτουργίαν τοῦ καθιδρύματοςτούτου, ὅπερ ἐξίκετο εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιωπὴν ἰσάξιον τῶν ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς μεγαλουπόλεσι τοιούτων. Ἐπιμέλεια, τάξις καὶ εὐπρέπεια, ἄμεμπτος καθαριότης, ἁρμονικὴ ὅσον καὶ αὐστηρὰ ἐν πᾶσιν ἐποπτεία καὶ διακανόνισις καὶ τῆς ἀσημάντου ὑπηρεσίας, μακρὰν ἐκτρόπων καὶ θλιβερῶν ἐπεισοδίων, ἀναδεικνύουσι πρότυπον τὸ κατάστημα τοῦτο. Παρέστημεν ἄλλως τε αὐτόπται μάρτυρες ὅτι καθ ἑκάστην ἐν ἀνεπιφυλάκτῳ ἐμπιστοσύνῃ προστρέχουσι καὶ ἐκ τῆς ἐπιλέκτου κοινωνίας καὶ τῆς ἀνωτέρας τάξεως καὶ ὅτι εὑρίσκουν ἐν αὐτῷ ἐπιστημονικὴν καθ ὅλα νοσηλείαν καὶ τελείαν θεραπείαν. Δίκαιον δ' ἀπονέμοντες ἔπαινον ἀναγράφομεν ὅτι τὰ τιμητικὰ ταῦτα προσόντα ἀναπτύσσονται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λούρου. Ἀξία δ' ἐπίσης δημοσίου ἐπαίνου εἶναι καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἰατροῦ κ. Ε. Πουλῆ ὡς καὶ τοῦ κ. Ἀμβρ Τσάπου. Ἡ εὐγενὴς δὲ, πρόθυμος καὶ ἀρίστη τοιαύτη τῆς διευθυντρίας κ. Λαμπ. Κωνσταντοπούλου, ὡς καὶ τῆς ὑποδιευθυντρίας κ. Εὐδ. Μάλλιαρη καὶ τῶν ἐκπαιδευομένων νοσοκόμων εἶνε μοναδική.

Ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία μεθ' ὑπερηφανείας ἐπιδεικνύει τοιοῦτον δημόσιον ἵδρυμα.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Τὴν 20ην τρέχοντος μηνὸς συγκροτεῖται ἐν Γάνδῃ τοῦ Βελγίου διεθνὲς συνέδριον κατὰ τῆς νοθείας τῶν τροφίμων, εἰς τὸ ὁποῖον κληθεῖσα θὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Γενικοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐν Γάνδῃ Προξένου αὐτῆς.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως θὰ διαβιβάσουν ἐν καιρῷ τὰ πορίσματα τοῦ Συνεδρίου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ληφθῇ πρόνοια νομοθετικὴν κατὰ τῆς νοθείας τῶν τροφίμων.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΝΑΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ "ΜΙΧΑΛΙΝΟΣ,,

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τῆς Ἑταιρίας, καὶ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ (42) τοῦ Καταστατικοῦ αὐτῆς, θελει διανεμηθῇ τοῖς κ. κ. Μετόχοις τῆς Ἑταιρίας, προσωρινὸν μέρισμα τῆς ληξάσης ἑξαμηνίας (1913) δρ. πέντε ἀριθ. 5 κατὰ μετοχήν.

Ἡ πληρωμὴ γενήσεται ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ Κεντρικῷ Καταστήματι τῆς Ἑταιρείας, ἀπὸ τῆς 30 Ἰουλίου (ἐ.ἔ.) ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς οἰκείας μερισματαποδείξεως.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἑταιρίας)

ΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑΙ ΘΥΣΙΑΙ

Εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος προσεφέρθησαν πάλιν σωρεῖαι χρυσίου χάριν τῶν πολυπληθῶν ἀναγκῶν τοῦ Κρίτους καὶ τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ ἑλληνικὸς πατριωτισμός, ἡ ἑλληνική εὐποιΐα, ὁ ἑλληνικὸς ἀλτρουϊσμὸς διὰ μυριοστὴν φορὰν ἤρατο περιφανέστατον θρίαμβον. Ἔχομεν οὕτω τὸν κ. Μικὲν Συναδινὸν, τὸν πρῶτον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενῶν, τὸν ὑπερόχου εὐγενείας, τὸν ἐξόχου μορφώσεως, τὸν ἐνθουσιωδέστερον τῶν πατριωτῶν, τὸν ἀνεκτίμητον Πρόεδρον τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικῆς Κοινότητος, ὅστις, ἅμα τῇ ἐν Ἀθήναις ἀφίξει του πρὸς παραθερισμὸν ἐν Κηφισίᾳ, ἔσπευσε νὰ διατρανώσῃ τὴν ἀπεριόριστον γενναιοδωρίαν του.

Ἔχομεν τοὺς ζαπλούτους τοῦ Καΐρου ὁμογενεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς Θεοχάρην καὶ Πολυχρόνην Κότσικα καὶ τὴν ἐρίτιμον Κυρίαν Κότσικα. Ἐν Ἀθήναις καὶ οὗτοι εὑρισκόμενοι πρῶτον μέλημά των ἔσχον τὰς ὑπὲρ Πατρίδος ἀνάγκας. Καὶ ἔσπευσαν πλουσιοπαρόχως νὰ ἐξωτερικεύσωσι τὰ αἰσθήματα τὰ πλημμυροῦντα τὴν φιλοπάτριδα καρδίαν των.

Ἐπὶ πλέον ἔχομεν τὴν ἀνεξάντλητον εἰς ἡγεμονικὰς δωρεὰς κυρίαν Κόμησαν Λουΐζαν Ριανκοὺρ ἥτις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ πολυκλαύστου ἰλάρχου Καλλέργῃ ἀπέστειλεν ἀντὶ στεφάνου νέαν δωρεὰν. Οὕτως ἀνεδείχθη διὰ μυριοστὴν φορὰν ἡ μεγαλειτέρα ἡ ἀκραιφνεστέρα καὶ ἡ ἀριστοκρατικωτέρα Ἑλληνὶς πατριῶτις.

Ἔχομεν τὴν ἄλλην ἐκδήλωσιν τοῦ πατριωτισμοῦ, τὴν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῶν ἐπιστράτων ἐπιδειχθεῖσαν μέριμναν ὑπὸ τῆς ἀξιοτίμου κ. Σ. Σχλῆμαν. Εὐεργετικωτέρα ἔμπνευσις ἀπὸ τὴν ἔμπνευσιν τῆς κ. Σχλῆμαν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ εὐγενὴς δέσποινα ἐπιδαψιλεύει τὰς περιποιήσεις εἰς πολυάριθμα πτωχὰ παιδάκια ἐν Βουλιαγμένῃ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὰ παχύσκια πεῦκα ἀναπνέουν τὸ καθαρότατον ἀεράκι τοῦ ὁποίου τόσην ἀνάγκην ἔχουν οἱ μικροὶ πνεύμονες. Ἔπειτα ἀναπνέουν καὶ τὸ ἰώδιον τῆς θαλάσσης. Ἀνὰ 200 παιδάκια, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐκανονίσθη νὰ διαμένουν ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας. Οἱ μαχώμενοι ἥρωες πατερες των ἂς παρηγορῶνται ὅτι ἐπίγειος ἄγγελος μεριμνᾷ ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἔχομεν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς τραυματίας μας, εἰς τοὺς Βουλγαροκτόνους μας, φορτίον ὁλοκλήρων ἐμπορευμάτων. Οὕτως ὁ ἐν Ἀθήναις μοναδικὸς ἐργοστασιάρχης σοκολάτας κ. Ἀλέξανδρος Παυλίδης ἀπέστειλε 900 πακέτα εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον, 25,000 πλάκας σοκολάτας εἰς τὸ Ἀρσάκειον Νοσοκομεῖον καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ διακρινομένη διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά της σύζυγος τοῦ ἐργοστασιάρχου κυρία Ἑλένη Παυλίδου προέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν διανομὴν τῆς σοκολάτας καὶ ἀναλόγων ἀναψυκτικῶν.

Ἐπίσης ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεγίστου τῶν ἐν Ἑλλάδι καπνεμπορικῶν οἴκων κ. Κωνσταντῖνος Βάρκας ἀπέστειλε δεκάδας χιλιάδων σιγαρέττων διὰ τοὺς νοσηλευομένους τραυματίας ἐν τοῖς διαφόροις νοσοκομείοις, ἅτινα ἐγένοντο δεκτὰ μετ' εὐλογιῶν ὑπὲρ τοῦ μεγαλοδώρου Καπνεργοστασιάρχου.

Ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας βιομήχανος, ὁ βασιλεὺς τοῦ οἴνου καὶ τοῦ κονιὰκ ἐν Ἑλλάδι, ὁ κ. Ἰωάν. Σόλων ἀπέστειλε ἱκανὰ βαρέλια τονωτικωτάτου καὶ πολυτίμου οἴνου, ὅστις διενεμήθη εἰς τοὺς ἀναρρωνύοντας ἥρωάς μας ἵνα ἀναλάβωσι δυνάμεις διὰ νέους ἀγῶνας καὶ νέα τρόπαια.

Ἔχομεν νὰ ὑπομνήσωμεν τὰς ἀγαθοεργοὺς καὶ φιλανθρώπους πράξεις τοῦ μεγάλου ἐργοστασιάρχου ζυθοποιΐας κ. Καρόλου Φίξ καὶ τῆς σεβαστῆς Κυρίας του, οἵτινες ἐξακολουθοῦν νὰ παρέχουν γάλα καὶ φαγητὸν εἰς ἑκατοντάδας ὁμογενῶν, νὰ προσθέσωμεν δὲ ὅτι ὁ κ. Φιξ προέβη καὶ εἰς νέαν μεγάλην δωρεὰν ἐκ 2000 δραχ. πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Πατριωτικῆς Περιθάλψεως.

Ἔχομεν τέλος ν' ἀναφέρωμεν νέαν δωρεὰν τῆς φιλελληνικωτάτης Ἰταλικῆς Παροικίας, ἧς ἐπίλεκτα μέλη εἰσὶν ὁ διακεκριμένος εὐπατρίδης κ. Φερδινάνδος Σερπιέρης, ὁ ἔνθερμος τῆς Ἑλλάδος θιασώτης διευθυντής του κ. Φαμπρικέζη, ὁ ἐνθουσιώδης τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπέρμαχος αἰδεσιμώτατος πρωθιεράρχης Δον Μάμος, ὁ τελείως ἐξελληνισθεὶς ἐργοστασιάρχης κ. Ραφαὴλ Ρώση καὶ τόσοι ἄλλοι ἀδελφοὶ Ἰταλοὶ οἵτινες εἰσὶν ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἰδιωτῶν καὶ πλεῖστα σωματεῖα προέβησαν ἢ προβαίνουν εἰς ἀναλόγους πατριωτικὰς πράξεις. Μεταξὺ ἄλλων πληροφορούμεθα ὅτι καὶ τὸ κράτιστον τούτων „ἡ Ἀθηναϊκὴ Λέσχη" σκοπεύει νὰ προβῇ εἰς γενναίας δωρεάς, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ τὰ ἰδιαίτερα βαλάντια τῶν μελῶν της τὸ ἐπιτρέπουσι καὶ ἀφοῦ καθ' ὅλον τὸ πολύμηνον διάστημα τοῦ πολέμου, καθ' ὃν ἠγωνία τὸ ἔθνος καὶ τὸ κοινὸν αὐτῆς ταμεῖον ηὐνοήθη ὑπὸ τῆς τύχης

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Ὁ «Βόσπορος» μετ ἰδιαιτέρας ὅλως χαρᾶς ἀναγγέλλει ὅτι τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Πειραιεῖ ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ γάμοι τοῦ διακεκριμένου ἰατροῦ καὶ μαιευτῆρος τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κ. Ἀλέκου Θεοφιλάκη μετὰ τῆς εὖ ἠγμένης καὶ διὰ πλείστων προτερημάτων κεκοσμημένης θυγατρὸς τοῦ μεγάλου καπνεμπόρου τοῦ Πειραιῶς κ. Κ. Βεκουνοπούλου Ἀγγελικούλας. Ὡς παράνυμφος παρέστη κατὰ τὸ μυστήριον ὁ ἰατρὸς κ. Ἰω. Αθανασιάδης.

Τὸ τόσον εὐάρμοστον ζεῦγος ραίνομεν διὰ τῶν εὐοσμοτέρων ἀνθέων.

Η ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Ἡ ἐφετεινὴ γεωργικὴ παραγωγὴ ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶνε πλουσία καὶ παρὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς σπορᾶς συνεπείᾳ τῆς ἐπιστρατεύσεως, τῆς ἐλλείψεως δηλαδὴ κτηνῶν καὶ ἐργατικῶν χειρῶν, δὲν θὰ ὑπολειφθῇ σπουδαίως τῆς περυσινῆς.

Ἡ σπορὰ ὑπελείφθη τῆς περυσινῆς εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς νομοὺς. Τὸ ποσοστὸν καθ' ὃ ὑπελείφθη, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας 27.03, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας 22.53, Ἀχαΐας καὶ Ἠλιδος 17.52, Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας 11,57, Λακωνίας 11.54, Εὐβοίας 20.20, Κυκλάδων 12.61, Κερκύρας 26.68, Κεφαλληνίας 30.51, Ζακύνθου 32.69, Λαρίσσης 23.97 καὶ Τρικκάλων 7.93.

Αἱ πληροφορίαι συνελέγησαν κατὰ δήμους κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας, τὰ δὲ ἀποτελέσματα κατὰ νομοὺς ἐξήχθησαν ὑπολογισθείσης καὶ τῆς σχετικῆς σημασίας ἑκάστου δήμου πρὸς τὴν παραγωγήν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

προσελκύει ὅλον τὸν κόσμον

μὲ τὰς ἐκπτώσεις της
μὲ τὴν ποικιλίαν τῶν εἰδῶν
μὲ τὴν ποιότητα αὐτῶν [της
μὲ τὰ νέα σχέδια
μὲ τὴν ἱκανοποίησιν
ὅλων τῶν γούστων

Τρέξατε ὅλοι καὶ ὅλες

εἰς τὴν

ΕΛΛ. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ

Εὐθήνια Εὐθήνια

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Αἱ ἐπικράτειαι αἱ ἐξάγουσαι κατ' ἔτος τὰ μεγαλείτερα ποσὰ εἶσιν αἱ ἑξῆς: Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι 131,200,000 δολλαρίων.—Κούβα 100,800,000.—Ὀλλανδικαὶ Ἰνδίαι 73,600,000. — Ἀγγλία 22, 400,000.—Βραζιλία 21,245,000.—Ὀλλανδία 11,200,000. — Αἴγυπτος 8,800, 000. — Αὐστρο-Οὐγγαρία 8,000,000.—Γερμανία 4,800,000. — Μεξικὸν 4,800, 000.—Χιλὴ 4,800,000.— Γαλλία 4,000, 000.—Ἀλγέριον 4,000,000.— Ἰαπωνία 3,640,000.— Ἰνδίαι καὶ Ἐλβετία ὁμοῦ 2,400,000.—Ἰταλία 1,600,000.

Η ΝΕΑ ΓΕΝΝΕΑ

Ὅπως πέρυσι κ' ἐφέτος ἠρίστευσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του καθ' ὅλα ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ ὀφθαλμολόγου μας κ. Σπήλιου Χαραμῆ, Ἰωάννης Χαραμῆς. Σπουδάζων εἰς τὸ ἀπὸ 30ετίας λειτουργοῦν εὐδοκίμως Λύκειον τοῦ κ. Ἀλκιβιάδου Τριανταφύλλου διεπαιδαγωγήθη ἐθνικώτατα. Θάρρος, εὐστοχία ἀπαντήσεων, ἑτοιμότης, ἀντίληψις, πατριωτικὸν αἴσθημα, φρόνημα, — ἰδοὺ ὁ ἐκ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου ἀμητὸς τοῦ μικροῦ Γιαννάκη, εἰς ὃν εὐχόμεθα τὴν θέσιν τοῦ πατρός.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Γνωστοποιεῖται τοῖς κ. κ. Μετόχοις τῆς Ἑταιρίας ὅτι, ματαιωθείσης, ἐλλείψει ἀπαρτίας, τῆς πρώτης συνεδριάσεως τῆς τακτικῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἥτις εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τὴν 28 Δεκεμβρίου π. ἔ., ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Διοικ. Συμβουλίου ἡ ἐκ νέου σύγκλησις αὐτῆς διὰ τὴν 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην, ὥραν 11 π. μ., εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας, ὁδὸς Πανεπιστημίου, Στοὰ Πεσμαζόγλου.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 49 τοῦ καταστατικοῦ, κατὰ τὴν νέαν ταύτην συνεδρίασιν ἡ Γενικὴ Συνέλευσις λογισθήσεται ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ νομίμως κατηρτισμένη, οἱοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσωπευομένων μετοχῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουλίου 1913

Ὁ πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου
Ζ. Κ. Μάτσας

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Κλείσιμον 17 Ἰουλίου 1913

Ἀθηνῶν

Ὁμολογίαι Ἐθνικῶν Δανείων

1881 5 ο)ο	302.
1884 5 ο)ο	295.
1887 4 ο)ο	275.
1889 4 ο)ο	235.
1890 5 ο)ο	294.
1902 4 ο)ο	406.
1907 Ἀμύνης 5 ο)ο	101.25
1910 (Γαλ. χαρ.) 4 ο)ο	400.
1910 (Ἀγγλ. χαρ.) 4 ο)ο	405.
1898 Ἑνοποιημ.	105.

Ὁμολογίαι Λαχειοφ. Δανείων

Ἐθν. Τραπέζης 3 ο)ο	433.
» » 2 1)2 ο)ο	101.25
» » 2 1)2 ο)ο (νέον)	111.75

Μετοχαὶ

Ἐθνικῆς Τραπέζης	4.715.
Τραπέζης Ἀθηνῶν	90.
» Ἀνατολῆς	117.
» Κρήτης	155.
» Ἐμπορικῆς	97.
» Λαϊκῆς	103.50
Σιδηρόδρομοι Θεσσαλίας	162.50
» Πειραιῶς—Ἀθ.—Πελ.	117.
» Ἀθηνῶν-Πειραιῶς	496.
Ἑταιρία Μεταλ. Λαυρίου	47.
» Μεταλλείων	29.
» Ἑλλην. Πυριτιδοποιείου	105.
Προν. Σταφ. Ἑταιρία	159.
Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων	136.50
Ἑταιρία Χημ. Προϊόντων	134.
» Τσιμέντων	129.50
Διαχείρησις Δ. Π.	373.
Πνελληνίου Ἀτμοπλοΐας	107.
Ἐθνικῆς Ἀτμοπλοΐας	127.

Συνάλλαγμα

Ἐπὶ Παρισίων	100.
» Λονδίνου	25.23
» Βερολίνου	123.25
» Βιέννης	104.1)4
» Ρώμης	97.75
» Πετρουπόλεως	2.65
Εἰκοσάφραγκον	20.
Λίρα Ἀγγλίας	25.10
» Τουρκιας	22.80
Δολλάρια	5.15

Παρισίων

Γαλλικὴ Ράντα 3 ο)ο	84.65
Ἑλληνικὸν δάνειον 4 ο)ο 1910	78.50

Μετοχαὶ

Τραπέζης Ἀθηνῶν	92.
» Ἀνατολῆς	115.
Σιδηρ. Θεσσαλίας	167.
» Πελοποννήσου	115.50
Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρίας	89.
Ἑταιρ. Μεταλλείων Λαυρίου	48.
Προνομ. Σταφιδικῆς	159.50
Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων	136.

Συνάλλαγμα

Ἐπὶ Λονδίνου	25.25
» Βερολίνου	123.35
» Βιέννης	104.30

Τόκος προεξοφλήσεως

Γαλλικῆς Τραπέζης	4 ο)ο

Λονδίνου

Ἀγγλικὴ Ράντα 2 1)2 ο)ο	73.

Τόκος προεξοφλήσεως

Τραπέζης Ἀγγλίας	4 1)2

ΑΓΟΡΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἀποικιακὰ

Ζαχάρεις εἰς καραμέλα ἡ ὀκᾶ 1,07
Ὑπὸ διαμετακόμισιν λεπ. 46
Καφφέδες Σάντος ἐκλεκτὸς 3,90
Ρίου Α ποιότητος 3,80 Β. 3.70
Ὀρύζια, Καρολίνα διαμάντι 1,08—1,02
Καρολίνα Ἰάβας ἀ. 98 λ, β. 92 λ, γ. 90
Καμολῖνο 12 ἀστέρων 87, Ἀμβούργου 78, β. 76, γ. 73
Μαυροπίπερον γερὸν 3,20 κούφιο ἔλλειψις
Κανέλαι εἰς κιβώτια ἡ ὀκᾶ 2.80,
Γαρύφαλα εἰς ψάθας ἡ ὀκᾶ 4.60
Μπαχάρι 2,40, Κίμινον 1,25, Γλυκάνισον 1,20
Μαστίχη δάκρυ 8,50, λιβάνι 1,40=160
Σιναπόσπορος 70, λιναρόσπορος 75
Κεχρὶ 54, Καναβούρι 45
Φασόλια Τεργέστης 58, Βουλγαρίας 54 λεπ.
Στράτζα μαβιὰ Εὐρώπης ἡ βάλα 34,00, κίτρινα γαλλικὰ βαρειὰ 22, ἐλαφρὰ 16, ἐγχώρια 13,50 μαβιὰ ἐγχ. 30. Κόλα Κόλμαν ἡ ὀκᾶ 95., Γάτας 94., Ντόκ 92. Σπάγκο ψιλὸν 3.10 2.80
Βακαλάος γαλλικὸς 52. Ἀνὼ 47, Λαμπαδώρου ἔλειψις.
Σαρδέλλαι Ἀλγερίου 75, Δαλματίας 62, Ἱσπανίας 56, Πορτογγαλίας 48, Χαψὶ 1,60 ἡ ὀκὰ Μαυροχάβιαρον χῦμα 48, εἰς κυτία τῶν 25 δραχ. 2.75, τῶν δραμ. 5.20, Χαβιάρι Ρόδιν. (Μπρὶκ) 4.60.
Ἀστακοὶ Πρίγκηπος τὰ 1)2 1.63, τὰ 1)4 96 λεπτά.
Βούτυρον γάλακτος 5. 60, τυροῦ 4.60, νοθευμένα ἀπὸ 3.20-3.60.
Πάχος Ἀμερικῆς εἰς βαρέλια 2,70.
Τυρὸς Ἐλβετίας 5,60, Ὀλλανδίας 5,40, Παρμεζάνα 6,—.
Μουστάρδαι Γαλλ. εἰς φιαλ. τὸ κιβώτιον τῶν 8 δραχ. 33,50. Ἀγγλ. εἰς βαρελ. 9 λιβρ. 11.25 κόλμαν τῶν 48 75 λ. τῶν 24 1,20.

Ἔλαια

Κρανιδίου 1.40, Γερολιμένος καὶ Γυθείου 1.30. Μεθάνων 1.20 Ἄστρους 1.15.

Γαιάνθρακες κλπ.

Κάρδιφ Νίξον	ὁ τὸν	Δρ. 45.—
Νιούπορτ	»	» 40.—
Νιούκαστελ	»	» 42.—
Κὼκ Ζυτηρίου	»	» 70.—
Ἀνθρακίτης καρυδᾶτος	»	» 60.—
Ἀνθρακίτης ἀμυγδαλᾶτος	»	» 55.—
Ἀνθρακίτης μέτριος	»	» 45.—
Χυτοσίδηρος	»	» 130.—

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΤΟΣ Η'.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1913

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1913

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Ταμεῖον καὶ Τράπεζαι	Δρ. 3,239,888.89	
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρηματογράφων	» 5,452,806.70	
Συμμετοχὴ εἰς Ἐθν. Δάνεια 1912 καὶ 1913	» 2,323,473.95	
Συναλλάγματα καὶ Γραμμάτια ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ	» 2,032,409.50	
Προεξοφλήσεις Συντάξεων καὶ Μισθοδοσιῶν	» 328,385.—	
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρυσοῦ, κοσμημάτων κλπ.	» 800,983.90	
Διάφοροι Λ/σμοὶ ἠγγυημένοι διὰ χρεωγρ. ὑποθηκῶν κλπ.	» 866,528.20	
Διάφοροι Λ/σμοὶ καὶ ἐκχωρήσεις ἀπαιτήσεων Δημοσίου ἠσφαλισμέναι καὶ δι' ὑποθήκης	» 178,587,58	
Ἐκκρεμεῖς Λογαριασμοί	» 40,527.05	
Μετοχαί: Ἀντίτιμον τῶν μήπω ἐκδοθεισῶν 45,000 μετοχῶν	» 4,500,000.—	
Κτῆμα Τραπέζης, ὁδὸς Πανεπιστημίου	» 563,554.—	
Χρηματόγραφα ἐν γένει, (ἰδίως προπωληθεῖσαι Λαχειοφόροι Ὁμολογίαι Ἐθνικῆς Τραπέζης 1912 καὶ Ὁμολογίαι Ἐθνικῶν Δανείων εἰς Χρυσόν)	» 4,856,980.20	
Μερίσματα καὶ Τοκομερίδια	» 19,714.45	
Γραμμάτια εἰσπρακτέα (διὰ λ/σμὸν τρίτων)	» 68,014.95	
Ἔξοδα ἐγκαταστάσεως (ἰδίως ἀξία χρηματοκιβωτίων)	» 79,771.30	
	Δρ. 25,351,625.67	

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν διῃρημένον εἰς 60,000 μετοχὰς		Δρ. 6,000,000.—
Κεφάλαιον ἀποθεματικὸν τακτικὸν	Δρ. 38,603.—	
Κεφάλαιον ἀποθεματικὸν τακτικὸν Α' ἐξαμηνίας 1913	» 3,088.25	
Ἔκτακτον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον προνοίας	» 12,000.—	» 53,691.25
Καταθέσεις ταμιευτηρίου	» 7,265,828.90	
» ***ἐν ὄψει***	» 2,705,968.57	
» ***ἐπὶ προθεσμίᾳ***	» 2,139,836.40	» 12,111,633.87
Καταβολαὶ ἔναντι Λαχειοφ. Ὁμολογιῶν Ἐθνικῆς Τραπέζης	» 2,053,791.80	
Διάφοροι Πιστωτικοὶ Λ/σμοὶ	» 5,000,553.90	» 7,054,345.70
Κομισταὶ Γραμματίων		» 70,141.85
Μερίσματα μήπω ζητηθέντα		» 6,313.—
Μέρισμα προσωρινὸν Α' ἐξαμηνίας 1913		» 52,500.—
Κέρδη καὶ Ζημίαι. Ὑπόλοιπον ἀφιέμενον διὰ τὴν ἐπομένην ἐξαμηνίαν		» 3,000.—
		Δρ. 25,351,625.67

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1913

ΧΡΕΩΣΙΣ

Εἰς Ἔξοδα Διαχειρίσεως καὶ ἀντιμισθίας προσωπικοῦ	Δρ. 68,656.52
» ***Ἔξοδα Ἐγκαταστάσεως. Ἀπόσβεσις 10 %***	» 4,198.50
» ***Ἀπαιτήσεις Ἐπισφαλεῖς. Ἀπόσβεσις ὁλικὴ***	» 8,785.10
» ***Φόρον Οἰκοδομῶν καὶ Ἐπιτηδευμάτων***	» 4,412.50
» ***Τόκους Ταμιευτηρίου***	» 131,109.70
» ***Τόκους Καταθέσεων***	» 93,318.20
» ***Τόκους Πιστωτικῶν Λογαριασμῶν***	» 106,830.70
» ***Καθαρὰ Κέρδη:***	
Διατιθέμενα διὰ τὴν παροῦσαν ἐξαμηνίαν	» 65,810.15
Ἀφιέμενα διὰ τὴν ἐπομένην	» 3,000.—
	Δρ. 486,121.37

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

Ἀπὸ Τόκους Δανείων ἐπ' ἐνεχύρῳ χρηματογράφ.	Δρ. 218,857.75
» ***Προεξοφλήματα Γραμματίων καὶ Συναλλαγματικῶν***	» 80,465.20
» ***Τόκους Τραπεζῶν***	» 57,623.87
» ***Τοκομερίδιον Χρηματογράφων ἀνηκόντων τῇ Τραπέζῃ, Τόκους Λογαριασμῶν ἠγγυημένων, Προμηθείας, καὶ Διάφορα Κέρδη***	» 81,017.56
» ***Τόκους Δανείων ἐπ' ἐνεχύρῳ χρυσοῦ κοσμημάτων κλπ.***	» 33,261.25
» ***Προεξοφλήματα Συντάξεων καὶ Μισθοδοσιῶν***	» 8,608.95
» ***Ἐνοίκια Κτήματος Τραπέζης***	» 3,284.70
» ***Ὑπόλοιπον κερδῶν Β' ἐξαμηνίας 1912***	» 3,002.09
	Δρ. 486,121.37

ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1913 ΕΚ ΔΡ. 65,810.15

Εἰς καθαρὰ κέρδη διατιθέμενα διὰ τὴν παροῦσαν ἐξαμηνίαν			Δρ. 65,810.15
Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθαρῶν κερδῶν ἐκπίπτονται:			
α') διὰ φόρον Δημοσίου 5 % ἐπὶ Δραχ. 56,391.—	Δρ. 2,819.55		
β') διὰ χαρτόσημον 2 % ἐπὶ μερίσματος 15,000 μετοχ. ἐκ Δρ. 53,571.45	» 1,071.45		
γ') διὰ φόρον Δημοσίου 5 % κατὰ τὸν νέον νόμον τοῦ ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου Δραχ. 3,088.25	» 154.45	» 4,045.45	
Ἐκ τοῦ ἀντικρὺ καθαροῦ ὑπολοίπου ἐκπίπτονται			Δρ. 61,764.70
α') διὰ κεφάλ. ἀποθεμ. τακτ. 5 % κατὰ τὸ ἄρθρ. 50 τοῦ Καταστατικοῦ	Δρ. 3,088.25		
β') δι' ἀμοιβὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου 10 % κατὰ τὸ ἄρθρ. 50 τοῦ Καταστατικοῦ Δρ. 6,176.45			
Πλὴν φόρου Δημοσίου 5 % ἐκ » 308.85	» 5,867.60		
γ') διὰ φόρον Δημοσίου 5 % κατὰ τὸν νέον νόμον ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ Δ. Συμβουλίου Δρ. 6,176.45	» 308.85	» 9,264.70	
Μέρισμα προσωρινὸν ἐξαμηνιαῖον καθαρόν, ἐλεύθερον φόρου καὶ χαρτοσήμου πρὸς Δρ. 3.50 ἐφ' ἑκάστης μετοχῆς			» 52,500.—

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουλίου 1913.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΙΟΝ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Γ. Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΜΑΣ

Ἀνδρικὰ εἴδη

— *Ξ. Λαμπρόπουλος, ὁδὸς Αἰόλου ἔναντι Ταχυδρομείου.*

Ἄνθη

— *Ἄνθη φανταιζὶ Ἀδελφοὶ Φραγκούλη, Εὐαγγελιστρίας καὶ Περικλέους, ἔναντι καταστήματος κ. Ἀκριβοῦ.*

Βαφεῖα

— *Νέον Βαφεῖον καὶ Καθαριστήριον εἰδικὸν δι' ἀτμοῦ Ἀθῆναι, Πλατεῖα Κολοκοτρώνη 3.*

Βιβλιοδετεῖα

— *Β. Κοντομανώλη ὁδὸς Ἱπποκράτους 3, ἔναντι Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.*

Γραμματόσημα

— *Ν. Γαρᾶς ὁδὸς Σταδίου.*

— *Δημ. Τσολάκος ὁδὸς Σοφοκλέους 14.*

Γαλακτοπωλεῖα

— *Γαλακτοπωλεῖον-Γαλακτοκομεῖον «Ἡ Νέα Ἀφθονία», Ν. Δ. Γ. Σκρέκη (Ὁδὸς Σόλωνος 139).*

— *«Ἡνωμένα Βουστάσια». Γ. Ι. Γεωργαντῆς, Λεωφόρος Πανεπιστημίου 98 Ἀθῆναι Τηλέφωνον ἀριθ. 597.*

— *Π. Μπερνίτσας. Λεωφόρος Πανεπιστημίου.*

— *Ι. Χρυσάκης. Πλατεῖα Συντάγματος* Tea Rooms.

Ἐδωδιμοπωλεῖα

— *«Ἡ Ἄμιλλα» τοῦ κ. Σταματίου Ἀλεξάνδρου ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 21.*

Ἔπιπλα

— *Π. Λέχος ὁδὸς Σταδίου.*

— *Ἀποθήκη ἐπίπλων τοῦ Ἐργοστασίου Κωνστ. Γκιόκα ὁδὸς Χρυσοσπηλαιωτίσσης 15.*

— *Ἀθηναϊκὸν ἐργοστάσιον ἐπιπλοποιΐας Βελιμέζη καὶ Ζάννου, ὁδὸς Περικλέους 5.*

Ἐνδύματα

— *Σάββας Βαρβιτσιώτης ὁδὸς Ἀθηνᾶς.*

Ἐμπορρραφεῖα

— *Ἀντίπα Παναγῆ. Ὁδὸς Ἀθηνᾶς.*

— *Μπαλάσκα Γ. ὁδὸς Γ. Σταῦρου*

— *Βασιλικὸς Ἐμπορρραπτικὸς οἶκος Γ. Ν. Παπαϊωάνου ὁδὸς Σταδίου 21.*

— *Θ. Χαλκωματᾶς Ἐμπορρράπτης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου 21 Δ' ὁδὸς Σταδίου.*

— *Φραγκίσκου Κανελλοπούλου, Σταδίου κάτωθι Ἀρσακείου.*

Ἐπιπλοποιοὶ-τῆς

= *Α. Ντάντε Σόλωνος 6.*

Ζαχαροπλαστεῖα

= *Π. Μπερνίτσας Λεωφόρος Πανεπιστημίου.*

= *Ντορέ. Πλατεῖα Ἀνακτόρων.*

= *Γιαννάκη ὁδ. Πανεπιστημίου.*

= *Ζαβορίτου Πλατεῖα Συντάγματος.*

= *Παυλίδου ὁδὸς Αἰόλου.*

= *Ζαχαράτου Πλατεῖα Συντάγματος.*

Ἰατροὶ

= *Γαζέπης Γεώργιος ὀφθαλμίατρος. δέχεται 9=11 ὁδὸς Βερανζέρου 12.*

= *Γερουλᾶνος Μαρῖνος, χειροῦργος. Δέχεται 3=4 πλὴν τῆς τετάρτης καὶ Κυριακῆς, ὁδὸς Σίνα καὶ Σκούφου.*

= *Πένσης Βλαδ. Παθολόγος. Δέχεται 3=5 Σόλωνος 28.*

— *Φωτεινὸς Γ. Συφυλιδολόγος Δέχεται 8—9 καὶ 4—6 Δώρου 7.*

— *Βαλσαμάκης Μαρῖνος, συφιλιδολόγος, ὁδὸς Βίκτωρος Οὐγκὼ 14. Δέχεται 8—11 καὶ 4—5.*

— *Βάος Κων. ὁδὸς Σταδίου 37. Μικροβιολόγος. Ἀναλύσεις οὔρων, πτυέλων.*

= *Γαβαλᾶς Σπ. παθολόγος. Δέχεται 8=10 καὶ 3=5 ὁδὸς Φειδίου 12.*

= *Θεοδωρίδης Δημ. Μαιευτὴρ ὁδὸς Στουρνάρα 1.*

= *Καντᾶς Μιχαὴλ, χειροῦργος Ξενοφῶντος 7.*

= *Καραβαοίλης Σπ. Παιδίατρος πλατεῖα Κίνιγκος.*

= *Κορομηλᾶς ὑφηγητὴς Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὁδὸς Ἀριστοτέλους 46.*

= *Μινόπουλος Χ. Μαιευτὴρ Γυναικολόγος Κουμουνδούρου 81.*

= *Πιπερίδης Κων. Ὁδὸς Θερμοπυλῶν 5. Μικροβιολόγος.*

= *Παπαγιάννης Κ. Παιδίατρος Σωκράτους 16.*

= *Ῥόκος Σ. 16 ὁδὸς Ἀγχέσμου, ἰατρὸς διὰ τὰς δυσμορφίας τοῦ προσώπου.*

= *Στάϊκος Κ, Εὐστάθιος, Νοταρᾶ 54 ἐν Πειραιεῖ Ἀφροδισίων καὶ Δερματικῶν.*

= *Σέψης Κων. Παθολόγος δέχεται ὁδὸς Κεραμεικοῦ καὶ Δεληγιώργη.*

= *Τζουμάρας Μᾶρκος ὁδὸς Δεληγιώργη 20 παιδίατρος.*

= *Τραχίλης Ἀθ. Πειραιῶς 9 ὑφηγητὴς συφιλιδολόγος Δέχεται 9=12 π. μ. καὶ 2=5 μ. μ.*

= *Τσίτοικας Α. Ὠτορινολαρυγγολόγος Δέχεται 10=12 καὶ 3=5 ὁδὸς Γλάστωνος 1.*

= *Χαλκιόπουλος Γ. Σατωβριάνδου Μαιευτὴρ γυναικολόγος.*

— *Χαραμῆς Λάμπρος, οὐρολόγος δέχεται 8—11 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ. ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 18 Α. Σταθμὸς Λαυρίου.*

— *Λαρυγγολόγος Δ. Μαστρογιαννόπουλος, ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 5 α.*

— *Ι. Κρανιώτης Ὁμήρου 5 ὁδὸς Βουλῆς.*

— *Εἰδικὸν Συφιλιδιατρεῖον Κ. Ν. Φουρτούνα, ὁδὸς Ζήνωνος 4.*

— *Ὁ καθηγητὴς τῆς Χειρουργικῆς κ. Φωκᾶς δέχεται ὁδὸς Πανεπιστημίου 36.*

— *Ὠτων, ρινὸς καὶ λάρυγγος, εἰδικὸς ὁ κ. Γιαννούλης, ὁδὸς γ' Σεπτεμβρίου 2.*

— *Ὁ Χειροῦργος κ. Α. Χαρῖτος, εἰδικὸς στόματος, καὶ ὀδόντων ὁδὸς 1η Σεπτεμβρίου 3.*

— *Α. Τζουλάτης, εἰδικὸς λάρυγγος, φάρυγγος, ρινὸς, ὠτων, ὁδὸς Σταδίου 51.*

— *Εἰδικὸς Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν νόσων κ' Γ. Ν. Δεσύπρης, δέχεται ἐν Πειραιεῖ ὁδὸς Καραΐσκου ἀρ. 89.*

— *Νοσήματα στομάχου, ἥπατος, ἐντέρων, κ Παππαδόπουλος, Προαστείου 43.*

— *Ἰωάννης Ν. Γαβαλλᾶς, ὁ ὁδὸς Λιβανίου 26 πάροδος ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.*

— *Ὁ εἰδικὸς τῶν ὠτων, ρινὸς φάρυγγος καὶ λάρυγγος κ. Ι. Δεδούσης, ὁδὸς Γ. Σεπτεμβίου 23.*

— *Ἀθ. Ζωγραφίδης, λαρυγγοωτολόγος, ὁδὸς Πειραιῶς 27.*

— *Γ. Κοντέας, ἐπιμελητὴς τῆς παθολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου, Μασσαλίας 16.*

— *Β. Παστὸς, Μαιευτὴρ γυναικολόγος, ἔναντι δημ. Θεάτρου ἐν Πειραιεῖ.*

— *Ὁ ἰατρὸς κ. Ἰωάν. Δαμιανὸς, νευρολόγος, ὁδὸς Σαπφοῦς 2*

— *Λαρυγγο-Ὠτολόγος ἰατρὸς κ. Παπαδόπουλος, πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8 α.*

— *Εἰδικὸς τῶν νόσων, λάρυγγος φάρυγγος, ρινὸς ὠτων, ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, Κυταριόλος Ἐμμ. ὁδὸς Πατησίων.*

— *Ὠτολόγος-λαρυγγολόγος κ. Μαγκάκης, 10—11 καὶ 3—5 μ.μ.*

— *Σ Σκιαδᾶς, Ὑφηγητὴς, τοῦ τέως Ἐθν. Πανεπιστημίου, ὁδὸς Πειραιῶς 15 β'.*

Καφφενεῖα

Νέον Ἀθήναιον πλατεῖα Ὁμονοίας.

Νέον πλατεῖα Ὁμονοίας.

Καπερώνη πλατεῖα Ὁμονοίας.

Νέον Κέντρον ὁδὸς Σταδίου. στὸλ καὶ Μητροπόλεως.

Τὸ Χρηματιστήριον παρὰ τὸ Χρηματιστήριον.

Κλισὲ

Α. Κωνσταντινίδης, Μεταξᾶ 17 ἐν Ἀθήναις Τριχρωμία.

Ε. Καζάνης ὁδὸς Λέκα. Στοὰ Σιμοπούλου Βραβευθὲν εἰς τρεῖς Ἐκθέσεις.

Α. Λάϊος ὁδὸς Κολοκοτρώνη 55 Α. Βραβευθὲν ἐν τῇ Ἐθέσει Βορδῶ.

Μικροβιολογικὰ Ἐργαστήρια

Α. Γ. Φωκᾶς, Χημικὸς ὁδὸς Ἐδουάρδου Λώ, 12 Ἀθῆναι.

Μικροβιολογικὸν Ἰστιτοῦτον Ν. Α. Μιχαηλίδου Πειραιῶς, 7.

Μέλι

Μελισσοκομικὴ Ἑταιρεία, ὁ Ὑμηττὸς ὁδὸς Κοραῆ.

Γεωργικὴ καὶ Μελισσουργικὴ Ἑταιρεία ἡ Δήμητρα, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

Μυροπωλεῖα

Δ. Ε. Μποτσαρᾶκος Στοὰ Ἀρσακείου, 5 Ἀθῆναι.

Ξυλουργεῖα

Α. Μπαλῆς ὁδὸς Σόλωνος 6.

Ξενοδοχεῖα

Τὸ Ἀκταῖον.

Τὸ Ξενοδοχεῖον ὕπνου ἡ «Κνωσσὸς» εἶνε τὸ λαϊκώτερον ξενοδοχεῖον τῶν Ἀθηνῶν. κλίνας κοσθ' ἑκάστην πρὸς 70 λεπτὰ ὁδὸς Κρατίνου 10, ἔναντι Ταχυδρομείου.

Οἶνοι καὶ Ποτὰ

Οἰνοποιητικὴ ἑταιρεία «Ἀχαΐα» ὁδὸς Νίκης, 4 Ἀντιπρόσωπος Χρ. Σακελλαρόπουλος.

Ὀδοντοϊατρεῖα

Τρίμης Γ. ὁδὸς Χαλκοκονδύλη, παρὰ τὸν Σταθμὸν Λαυρίου.

Κεφαλᾶς Γ. ἰατρὸς στόματος καὶ ὀδόντων ὁδὸς Ἁγ. Κωνσταντίνου 4.

Παν. Παπαθανασίου, τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 3 (Ὁμόνοια).

Δ. Θεολογίδου ὁδὸς Πειραιῶς 19 ἀριστερὰ τῷ κατερχομένῳ παρὰ τὸ Ὠδεῖον.

Ἐλιξήριον τοῦ ἰατροῦ κ. Ἰγγλέση Ἡ φιάλη δρ. 2 Κοραῆ 3.

Κων. Σαμψὼν Χειροῦργος Ἀριστοῦχος, ὁδὸς Ἱπποκράτους 1.

Πιάνα

Γ. Κυριαζῆς, ὁδὸς Πανεπιστημίου 55 πλουσία συλλογὴ 5-7 μ.μ.

Πλυντήρια

Κοροδήμου ὁδὸς Ἀριστείδου.

Εἴδη Παιδικὰ

Τὸ Βαζὰρ κ. Τσόκα Αἰόλου 82.

Μοναδικὸν διὰ τὰ εἴδη τοῦ παιδικοῦ στολισμοῦ κατάστημα Δ. Τσούχλου (Ἑρμοῦ 70).

Τραπεζιτικὰ Γραφεῖα

Ι. Παπᾶς ὁδὸς Πραξιτέλους, Ι. Μινέττας ὁδὸς Παρθεναγωγείου, Ι. Ῥάμος Στοὰ Χρηματιστηρίου, Ἀδελφοὶ Μαρίνου ὁδὸς Κοραῆ, Κ. Παναγόπουλος ὁδὸς Σοφοκλέους Σ Φούντης, ὁδὸς Σταδίου.

Α Γεωργιάδης Ἀριστείδου 11.

Μ. Μέξης Στοὰ Χρηματιστηρίου

Φαρμακεῖα

Δημ. Στεκούλης 1ου τμήματος ὁδὸς Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου.

Αλέξ. Γεννάδης 4ου ὁδὸς Ἀδριανοῦ.

Α. Μαρινόπουλος 5ου ὁδὸς Πατησίων.

Νικ. Μαρουλιανὸς 6ου Πλατ. Ὁμονοίας.

Ὑποδήματα

Γ. Μοῦγερ ὁδὸς Σταδίου ἕτοιμα ὑποδήματα εἰδικότης εἰς γυναικεῖα.

Ζ Σκαρδιάκος Προαστείου 10.

Φωτογραφεῖα

Γεώργιος Μπούκας μέλος τῆς Royal Photographic Society of Great Britain and Ireland *ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.*

Φορέματα Γυναικεῖα

Κανελλόπουλος καὶ Πετρόπουλος (Ἑρμοῦ 62) Εἰδικότης εἰς τὰ μαῦρα ὑφάσματα, Κρέπ, Ἀγγλὲ κλπ. κλπ.

= *Στοῦ Μοντεσάντου 109 Ἑρμοῦ.*

Φροντιστήριον

Κ. Γ. Παπαπλιάκας, καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ὁδὸς Καποδιστρίου 5.

Χορωδία καὶ Χοροδιδασκαλεῖα

Ἀθηναϊκὴ Χορωδία ὁδὸς Ἀριστοτέλους, 35

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Ὁδὸς Γλάστωνο

δεξιά, Πρώτη πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων διευθυντὴς καὶ χειρουργῶν ἰατρὸς

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΩΡΕΤΤΗΣ

χειρουργός, μαιευτήρ, γυναικολόγος καὶ τῶν μεταδοτικῶν.

Ὁ κ. **Μωρέτης** δέχεται καθ' ἑκάστην 9—11 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ. τοὺς πάσχοντας ἐκ μεταδοτικῶν καὶ γυναικολογικῶν νοσημάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς πάσχοντας ὑπὸ ἀνικανότητος, ἀκρατείας οὔρων, αἱμορροΐδων, παθήσεων οὐρήθρας, προστάτου καὶ ἐν γένει πάσης νόσου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἀσφαλὴς θεραπεία τῆς στερώσεως ἐφ' ὅσον ὀφείλεται εἰς ὀργανικὴν πάθησιν. Ὅσαι ἐκ τῶν ἐξετασθεισῶν κυριῶν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐγχειρήσεως, γίνονται δεκταὶ καὶ ἐντὸς τῆς Κλινικῆς ὅπως ἐγχειρηθῶσιν, ἐκτελουμένων ἐν αὐτῇ παρὰ τοῦ κ. Μωτέττη πασῶν τῶν ἐγχειρήσεων.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ Κλινικῇ γίνονται δεκταὶ καὶ ἐπίτοκοι ὅπως γεννήσωσιν, ἐν ὅλως ἰδιαιτέρῳ διαμερίσματι, ὅπου μόνον τῷ διευθυντῇ καὶ τῇ μαίᾳ τοῦ καταστήματος ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ν. Κατσαρᾶς

πρώην ἐσωτερικὸς ἰατρὸς τῆς Πανεπιστημιακῆς Νευρολογικῆς καὶ Ψυχιατρικῆς Κλινικῆς, ἐπανελθὼν ἐκ Γερμανίας ἔνθα ἐπὶ τριετίαν ἠσχολήθη εἰδικῶς εἰς τὴν Νευρολογίαν καὶ Ψυχιατρικὴν, ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Νέῳ Φαλήρῳ Νευρολογικῆς Κλινικῆς «Ἱπποκράτειον» καὶ δέχεται τοὺς ὑπὸ διαφόρων Νευρικῶν καὶ Ψυχικῶν νοσημάπων πάσχοντας, ἐν τῇ Κλινικῇ. ὥρα 9=10 1)2 π. μ.

Νευρολογικὴ Κλινικὴ «Ἱπποκράτειον» παρὰ τὸν ἐν Νέῳ Φαλήρῳ σταθμὸν τοῦ μεγάλου σιδηροδρόμου.

ΝΕΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ
ΑΝΤΙΒΛΕΝΟΡΡΟΙΑΚΟΝ

ἀλάνθαστον κατὰ τῆς βλεννορροίας, εἴτε ὀξεῖα, εἴτε χρονία, εἶνε ***παρασκευασμένον ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν*** συνοδευόμενον καὶ ὑπὸ ***καταποτίων.***

Θεραπεία ἐξησφαλισμένη ἐπὶ ἐγγυήσει ἐντὸς 22 ἡμερῶν.

Ἰδιαίτεραι πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Ι. Μοσχοβίτῃ ἐφευρέτῃ τῆς «Μοσχοβιτίνης», ὁδὸς Σταδίου 58. Εἴτε προφορικῶς, εἴτε δι' ἐπιστολῆς πρὸς αὐτόν.

Τιμὴ ἑκάστης φιάλης δραχ. 3.50, μετὰ τῶν καταποτίων 8.50. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ 10.

58 Ὁδὸς Σταδίου 58

ΚΛΙΝΙΚΑΙ
ΑΛΕΚΟΥ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

Ἐν Ἀθήναις: *Ὁδὸς Ἑρμοῦ Τηλ 586.*
Ἐν Πειραιεῖ: *Λεωφόρος Σωκράτους 72*
Τηλέφωνον 237

Διευθύντρια ἡ ἰατρὸς Δ)νὶς

ΤΑΣΙΑ Η. ΘΕΟΦΙΛΑΚΗ

Περιλαμβάνουσι μαιευτικὸν, γυναικολογικόν, χειρουργικὸν καὶ παθολογικὸν τμῆμα.

Γίνονται δεκτοὶ ἐσωτερικοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἐπίτοκοι.

Εἶναι αἱ μόναι κλινικαὶ, αἵτινες δύνανται νὰ φανῶσι χρήσιμοι καὶ εἰς τὰς πλέον δυστρόπους γυναῖκας, ἅτε ἐκτελουμένων τῶν διαφόρων γυναικολογικῶν θεραπειῶν ὑπὸ μόνης τῆς διευθυντρίας ἰατροῦ δεσποινίδος Τασίας Η. Θεοφιλάκη.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς Δευτέρας 15 Ἰουλίου μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου ἐ. ἔ. αἱ ἐργάσιμοι ὧραι τῶν συναλλαγῶν μετὰ τοῦ κοινοῦ ὁρίζονται ἀπὸ τῆς 8 π. μ. τῆς 12.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Λαϊκῆς Τραπέζης)

Η Β' ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Διακηρύττει ὅτι

Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67,702 (17-6-13) διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν κατὰ τὸ ἄρθρον ΓΤΔΟ (ὑπ' ἀριθ. 3374) τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1909 ἡ ἐνιαύσιος μίσθωσις ἰδιωτικοῦ οἰκήματος χρησιμοποιηθησομένου διὰ γραφεῖα κλπ. τῆς 11 Μεραρχίας (11 Στρατιωτικῆς Περιοχῆς) συνισταμένου δὲ ἐκ δέκα καὶ πλέον δωματίων εἴτε ἀνωγαίων εἴτε ἰσογαίων καὶ ἔχοντος χωρητικότητα ἀνάλογον διὰ τὴν δι' ἣν προώρισται ὑπηρεσίαν, πρὸς δὲ σταῦλον δι' ἓξ ἵππους καὶ ὑπόστεγον διὰ τὴν ἅμαξαν τῆς Μεραρχίας.

Ἡ προκειμένη δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 21 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10—12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τριμελοῦς ἐπιτροπῆς καθ' ἃ ὥρισται διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1909 Β. Διατάγματος.

Ἡ ἔναρξις τῆς μισθώσεως προσδιορισθήσεται ἐν τῷ συνταχθησομένῳ συμβολαίῳ. Οἱ λοιποὶ ὅροι τῶν συμφωνιῶν εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τοῖς γραφείοις τῆς 11 Μεραρχίας ἔνθα δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι νὰ διαγωνισθῶσι, προσερχόμενοι ἐν αὐτοῖς καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας.

Ἀθῆναι 28 Ἰουνίου 1913

Ὁ διοικ. τῆς 11 στρατιωτ. περιοχῆς

Δ. Παπαδήμας

ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελειᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ. ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

20 Ὁδὸς Πειραιῶς 20

Ἀθῆναι, Τηλέφωνον 654.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΙΝΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐν τῷ Οἰνολογικῷ Ἐργαστηρίῳ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀπὸ τῆς 22 Ἰουλίου μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου τρ. ἔ., διαταγῇ τοῦ Ὑπουργείου, θέλουσι διδαχθῇ δωρεὰν παρὰ τοῦ προϊσταμένου τοῦ Οἰνολογικοῦ ἐργαστηρίου κ. Π. Γεωργαντῆ πρακτικὰ μαθήματα Οἰνολογίας μετὰ πρακτικῶν ἀσκήσεων, οὕτως ὥστε οἱ ἀκολουθήσοντες ταῦτα νὰ δύνανται νὰ παρασκευάζουν οἴνους ὑγιεινούς, ἀναλλοιώτους καὶ καλῆς ποιότητος.

Θ' ἀκολουθήσωσι πρὸς τοῦτο εἴκοσι θεωρητικὰ μαθήματα καὶ ἐπὶ 2 ὥρας καθ' ἑκάστην ἀσκήσεις.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν ἀκολουθήσωσι τὰ μαθήματα ταῦτα δέον νὰ γνωρίζωσιν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν, νὰ ζητήσωσι δὲ τὴν ἐγγραφὴν δι' αἰτήσεώς των ἐπὶ 50λέπτου χαρτοσήμου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Τμῆμα Γεωργίας, μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς ἘθνικῆςΟἰκονομίας)

Εἰδικὴ Κλινικὴ Νοσημάτων Στομάχου, Ὕπατος καὶ Ἐντέρων

ΚΩΝΣΤ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ἐπὶ μακρὸν ἀσχοληθέντος ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐν τῇ ἀνωτέρω κλινικῇ γινονται δεκτοὶ οἱ πάσχοντες ἐκ τῶν ἀνωτέρων νοσημάτων. Πρόωρος διάγνωσις Ἕλκους καὶ Καρκίνου τοῦ στομάχου. Χημικὴ ἐξέτασις Γαστρικοῦ ὑγροῦ καὶ Κοπράνων. Ἀκτινοσκόπησις.

Ἐπισκέψεις ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν 10-12

49 Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 49